

Akif Pirincci _ Gövde
www.kitapsevenler.com
Merhabalar

Buraya Yklediğim e-kitaplar Aşağıda Adı Geçen Kanuna İstinaden
Görme zrller İçin Hazırlanmıştır
Ekran Okuyucu, Braille 'n Speak Sayesinde Bu Kitapları Dinliyoruz
Amacım Yayın Evlerine Zarar Vermek Değildir
Bu e-kitaplar Normal Kitapların Yerini Tutmayacağından
Kitapları Beyenipte Engelli Olmayan Arkadaşlar Sadece Kitap Hakkında Fikir Sahibi Olduğunda
Aşağıda Adı Geçen Yayın Evi, Sahafılar, Kütüphane, ve Kitapçılardan Temin Edebilirler
Bu Kitaplarda Hiç Bir Maddi ıkarım Yoktur Böyle Bir şeyide Düşünmem
Bu e-kitaplar Kanunen Hiç Bir şekilde Ticari Amaçlı Kullanılamaz
Bilgi Paylaştııa oğalır
Yaşar Mutlu

Not: 5846 Sayılı Kanunun "altıncı Bölüm-eşitli Hükümler " bölümünde yeralan "EK MADDE 11. - Ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri 87matlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda ngrlen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur." maddesine istinaden web sitesinde deneme yayınına geçilmiştir.

T.C.Kültür ve Turizm Bakanlığı Bilgi İşlem ve Otomasyon Dairesi Başkanlığı
Ankara

Not bu kitaplar Görme engelliler için taranmış ve düzenlenmiştir.

Akif Pirincci _ Gövde
AKİF PİRİNCI

GÖVDE

GÜNCEL YAYINCILIK: 66
Edebiyat:20

ISBN 975-8020-76-5
Gövde
Akif Pirinçci

(

Kitabın orijinal adı: Der Rumph
Kapak: Talip Aktaş

(

Birinci Basım: Mayıs - 2000

(

Ofset Hazırlık
Güncel Yayıncılık Ltd.

Baskı: Kitap Matbaacılık
Cilt: Fatih Mücellit

© 1989 by Wilhelm Goldmann Verlag, München
within Verlagsgruppe Bertelsmann GmbH
© Güncel Yayıncılık Ltd.Şti.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

GÜNCEL YAYINCILIK LTD. ŞTİ.
ÇatalçeşmeSok.No:19 Kat, 3
Cağaloğlu-İstanbul
Tel: 0 212 511 22 37, Fax: 0 212 522 86 68
e mail: kontiki@turk.net

AKİF PİRİNÇCİ

GÖVDE

Türkçesi: Selahattin Dilidüzgün

GÜNCEL YAYINCILIK

Anneme, babama
ve Gülseren'e ithaf edilmiştir.

Anlayışlı ve Allah'ı arayan kimse var mıdır görsün diye,
Allah âdem oğulları üzerine göklerden baktı.
Hepsi geri döndüler; birlikte murdar oldular;
İyilik eden yok, bir kişi bile.

Mezmurlar,
Mezmun 53, Tanrısı Olmayan İnsan

I. BÖLÜM

"Ne düşünüyorsunuz? Bir adamın yüz koyunu olur da bunlardan biri yoldan saparsa, doksan dokuzunu tepelerde bırakıp yoldan sapanı aramaya çıkmaz mı? Doğrusu size derim ki, onu bulunca duyacağı sevinç yoldan ayrılmayan doksan dokuz koyun için duyduğu sevinçten kat kat üstündür. Bunun gibi, göksel Babanız'ın katında şu küçüklerden birinin bile yitirilmesi istenmez."

Matta incili, Yitik Koyun Simgesi

Kolları ve bacakları olmayan biri, kusursuz tasarlanmış bir cinayet işleyene kadar, kediler bile dünyanın egemenliğini çoktan ele geçirir. Oysa, buna karşın ben, yani Gövde olarak ben, Profesör Sladek'in "İrâdenin Zaferi" tezini doğrularcasına böylesi bir sanat eseri yarattım. Şu bizim iyi yürekli, yaşlı profesör meğer benim sandığım kadar aptalın biri değilmiş. Hem de hiç değilmiş. Ne yazık ki değilmiş!

Sladek kim miydi? Onu öldürme düşüncesine nasıl mı kapıldım? Ve bunu nasıl mı gerçekleştirdim? Sabredin, öykünmeye koşullanmış olan dışarıdakiler sabredin, yakında öğreneceksiniz. Ne kadar anlamsız da olsa hiçbir ayrıntıyı atlamayacağımı size müdeliyorum, bunu da, her şeyin daha mantıklı anlaşılabilmesi için yapmayacağım, tersine, başımdan geçen bu serüveni anlatarak, bir kez daha yaşamak istediğimden, her ne kadar kuşkulu da olsa bu zevki iki kat alabilmeyi umduğumdan yapacağım. Mükemmel bir cinayette olması gerektiği gibi ortada ne bir kanıt ne de bir tanık olduğundan elbette kimse bana inanmayacaktır.

Bütün bunları, şu benim taş devrinden kalma, durmadan gıcırdayan sevgili diktafonuma söylüyorum. Kendi sesimi banttan dinlerken alet, sesimi o kadar değiştiriyor ki, bazen bir canavarın günah çıkarmasına kulak misafiri oluyorum gibi bir duygu kaplıyor içimi. Pek de yalan sayılmaz hani.

Öykünün eğlenceli yanına gelmeden önce, bazı gerçeklere değinmeyi uygun buluyorum. Çünkü az önce anlattıklarım hiç de şaka değildi. Ben gerçekten öyle bir canlıyım ki, tabiat ana beni yaratırken epey sarhoşmuş herhalde. Dahası beni yaratırken yalnızca sarhoş değil, bir LSD tribinde bulunuyor olmalıymış. Kısacası ben, yıllar önce eksik uzuvlu olarak doğmuşum ya da isterseniz şöyle diyelim; dört uzvum eksik doğmuşum. Amelia diye harika bir ismi olan bu uzuv eksikliği, böylesi bir doğum yaptıran bu gezegendeki bütün ebelerin kesinlikle bayılmasına neden olur herhalde. Dokuz aylık çabalarının sonundaki ürününü ilk kez gören annem de herhalde sevinç gözyaşlarına boğulmamıştır. Yo, muhtemelen o zavallı da korkudan loğusa yatağına yığılıp kalmıştır. Böylesi bir görüntüye alışık olmayan gözler için kolları ve bacakları olmayan insansı bir yaratık grotesk görünebilir, ancak eğer bu yaratık insanın kendi yavrusuysa kaç kişi aynı tepkiyi gösterir ki? İlk karşılaşmamızdan sonra artık benim sevgili annem, bebek bakım kursuna gitmeye pek istekli olmadığından kiliseye gitmiş. Aslını söylemek gerekirse kilisenin içine girmemiş, tersine, kilisenin önüne giderek bir sepetin içine -içler acısı biçimde- koyduğu bebeğini kilisenin kapışma bırakmış. Kolsuz ve bacaksız oğlunu oraya öylece bıraktıktan sonra, hiç dönmek üzere uzaklaşmış ve böylece o ermiş muradına...

Kilisenin -fil kadar ağır, tombul yanaklı, durmadan sucuk gibi terleyen, inanması güç ama, adı gerçekten Jüpiter olan ve açlıktan geçirdiği mide krampları nedeniyle 1984 yılında kendisinin karnını doyuran bu köye gelen- yetkili rahibi, bu masalı bana milyon kere anlattı. Kendimi bildiğimden beri bu masal zihnimde o kadar sık aralıklarla canlanır ki, benim için artık o bir tapılacak film gibidir.

Yağmurlu bir geceymiş, Jüpiter öyküyü her seferinde böylesine dramatik anlatırdı, evet, yağmur bardaktan boşalırcasına yağıyormuş. O zamanlar dinsel duyguların coşkusuyla dolu olan genç Jüpiter, her akşam olduğu gibi, üzerinde sayısız mum yanan sunağın önünde diz çökmüş, Tanrı'nın evinin kapısını kapatıp gitmeden önce, gecenin son duasını ediyormuş.

İşte tam o an kapı birden şiddetle çalınmış: Tak! Tak! Tak! Jüpiter duasını yarıda keserek karanlık orta geçide doğru bakmış ve beklemeye başlamış. Hiçbir hareket olmadığını görünce, kilisenin ana kapısına gitmiş. Amacı, "Tanrı'nın İnayetiyile İçeri Girin!" demekmiş, ancak bilinmeyen bir nedenle durarak kulak kesilmiş. Kısa süre sonra da kilisenin ana kapısının sağ tarafındaki küçük kapıyı açmış.

Ne bir şey varmış, ne de bir kimse...

Jüpiter şaşkınlık içinde, şiddetle yağın yağmura bakarak uzaklaşan birini ya da en azından bir gölgeyi ayırt etmeye çalışmış. Ama boşuna, hiçbir şey görememiş, ayrıca yağmurun çıkarttığı gürültü nedeniyle en küçük bir ses bile duyamamış. Kulaklarının onu yanılttığı inancıyla tam kapıyı kapatmak üzereyken, birden daha önceden tanıdığı bazı sesler duymuş. Bu sesler bir bebeğin kopardığı feryatmış. Jüpiter'in ayakları dibinde duran oldukça eski sepetin içindeki bu bebek, altını ıslattığından bir an önce temizlenmesini bekleyen ve de bu öyküyü sizlere anlatan sadık anlatıcınızdan başkası değilmiş.

Sonunda Jüpiter olanları anlamış, sonuçta bu da klasik olaylardan biriymiş işte: Genç bir kadın, deyim yerindeyse bir "iş kazası" ve kurtulmak istenen bir çocuk. Jüpiter iç geçirdikten sonra dünyanın değişmeden yinelenen halini düşünmüş ve sepeti kendi odasına götürerek içini aydınlıkta daha iyi incelemiş. Feryadı kopartan bu yaratığı, üzerindeki ıslak şeylerden kurtardıktan sonra, korkudan bir çılgılık atmış. Dehşet içinde, Tanrı'sının bu yeni kulunu yaratırken işini eksik yaptığını görmüş. O an, annesinin bu yumurcağı terk etmesinin gerçek nedenlerini anlamış.

Gözleri yaşla dolan Jüpiter, insanın ne denli -kelimenin her iki anlamıyla- aciz olduğunu düşünürken, aynı anda da, önünde duran bu değiştirme çocuğun adının ne olabileceğini düşünmüş. Bu küçük bedene isim vermenin yalnızca boş gürültü olacağı içine doğmuş. Aslında, bulunmuş bu çocuk yalnızca tek bir ismi hak ediyormuş. O da, Gövde'ymiş. Evet, bu gövdenin üzerinde heybetli bir baş yükseliyormuş ve alt tarafta da bir sürü ıvır zıvır varmış. Ancak bunların dışında... Jüpiter sepeti daha fazla karıştırmaktan vazgeçmiş. Bu denli hüznü bu biçimde dünyaya gelmiş bu insanoğlunun yazgısının nasıl olacağını kim bilebilirdi ki? Baş dokumacının dokuduğu renkli halıda hiçbir dokuma hatası yoktu, olmamalıydı da zaten. Amin!

Jüpiter, bebeğin altını temizleyip onu süt ve yulaf ezmesiyle hazırladığı mamayla besledikten sonra, bu talihsiz gecede onu kendi şirin odasına götürmüştü. Fırtına bu arada hafiflemiş, içi neredeyse bomboş, kireç boyalı yatak odasındaki yatağın yanındaki pencereden, yavaş yavaş aralanmaya başlayan koyu mavi bulutların arasından ay bile görünmeye başlamıştı. Ancak ne bu harika gökyüzü manzarası, ne de minicik gövdenin dingin nefesi, genç din adamını sakinleştirmeye yetmiyordu. Konuşunun başına bundan sonra neler geleceği konusunda kafa yorup duruyordu. O zamanlar bu tür yaratıkların barındırılma koşullarının, bugünkünden çok daha kötü olduğunu bildiği halde Jüpiter, çocuğun kamuya ait bir kuruluşa verilmesi gerektiğini biliyordu. Diğer yandan bu tür acıklı şeyleri düşünmek onun için ürperti veriyordu. Mesleği ve görev sorumluluğu, "Jüpiter'in yeteneklerini" geliştirebileceği, biyolojinin belli bir dalında kişisel araştırmalar yapmasını engellemişti. Tanrının ordusunun bir neferi olarak amacına ulaşmış olmasına karşın, içinde, kendi çocuklarının olması arzusu hiçbir zaman sönmemişti. İçindeki bu gizli arzu acaba bu şekilde mi yerine getirilmişti? Tanrı ona böylesi bir yarattığı yollayarak armağan mı vermiş oluyordu? Jüpiter'in aklı karmakarışık olmuş ve birden içinde büyük utanç, vicdan azabı ve öfke duyumsamış ve bununla birlikte için için, o canavar ruhlu annenin hiç bulunmamasını dilemeye başlamıştı.

Terk edilmiş çocuk, kentin banliyösündeki rahibelerce sıradan bir şekilde bakılırken, izleyen aylarda birçok kurum anneyi ilanlarla aramaya başlamıştı. Jüpiter, Tanrının bu tuhaf ödülünü çoktan içten içe kabullenmesine karşın, bilfiil anneyi arama işine katılmıştı. Kayıtlara geçen sıra dışı doğumların olduğu hastaneleri taramış ve bulduğu ebeleri adeta engizisyon sorgusundan geçirmişti. Bunların dışında doktorları sıkıştırıp, içlerinden birinin uzuvları olmayan bir çocuğu muayene edip etmediğini araştırmıştı. Bütün araştırma ve soruşturmalar sonuçsuz kalmış ve sonunda arama işine katılan herkes, bürokratik bir devlette bile bir doğumun gizemli kalabileceği gibi hayret veren bir sonucu kabullenmek zorunda kalmıştı.

Sık sık annemi düşünüp, kendi yüz hatlarıma bakarak onu hayal etmeye çalışırdım. Onu sık sık düşümde görürdüm ve her seferinde bana geri döneceğine söz verirdi. Başka bir dünyada, başka bir zamanda, başka bir yaşamda... Düşlerimde onu çoğunlukla dalgalanan beyaz bir elbiseyle, yıldızlı gökyüzünü andıran bir arka planın önünde havada salınırken görürdüm. Işıl ışıl yıldızların önündeki annemin görüntüsü, tıpkı Noel ağaçlarının tepesine yerleştirilen zevksiz Noel melekleri gibi parıltı, dünya dışı bir varlığa ait güzel yüzüyle bana, sevgi ve şefkat dolu gülümserdi. Bu masal evreninde sonsuza değin yankılanan o melek sesiyle benimle konuşurdu: "Günün birinde sana geri döneceğim oğlum, ah, benim biricik oğlum! Geleceğim ve her şey bambaşka olacak. Bu dünyada hiçbir şey boşuna değildir, hiçbir şey yok olmaz, her şey kalıcıdır. Sabret oğlum, bekle, umutlu ol, ah, benim her şeyden çok sevgili oğlum!"

Bunun gibi şeyler söyleyen o iyi yürekli kadın, sözünde durmadı ve asla geri dönmedi. Ne tuhaftır ki, saygın ve yetişkin bir Gövde olduğum halde bugün bile hâlâ annemi -eğer o bu unvanı hak ediyorsa- tıpkı o galaktik düşlerimde olduğu haliyle, bir sürü tatlı sözler veren bir melek gibi hayal ediyordum. Acaba onun adı neydi? Ne olursa olsun, benim için onun adı her zaman "Amelia"ydı.

Jüpiter düş kurmayıp eyleme geçmişti. İncil'e sıkı sıkıya bağlı olan bu dev adam, Gövde'nin velayetini almak için bir yıl boyunca çaba sarf edip, Tanrı'yı ve dünyayı, dahası Vatikan'ı bile ikna edip, babalık hakkının yalnızca kendisinde olabileceğini savunmuş ve sonunda zafere ulaşmıştı. Korunmaya muhtaç, kendine ait bu varlığı, o duygusuz rahibelerin elinden alarak, onu, çocuk odası olarak yemden düzenlenen çatı katma götürmüştü.

Jüpiter Baba'ya ait ilk anılarım dört yaşımdan itibaren başlar. Şu balon kılıklı adamın, coşkun pazar günü vaazlarını yorulmaksızın nasıl hazırladığını, yaptığı tatsız tuzsuz yemekleri, içinde erkeklerin gereksinim duyduğu vitaminleri içermediği gerekçesiyle, düşük ücretle çalışan yetmiş yaşındaki hizmetçisinin başının etini nasıl yediğini, en küçük bir boş zaman bulduğunda da, çok ilerdeki günün birinde, bazı aletlerin yardımıyla Gövde'nin olimpiyatlara bile katılabileceğine inandığı, karmaşık aletler üzerinde nasıl kafa patlattığını bugünlük gibi anımsıyorum. İnanılmaz bir hızla elektronik, mekanik ve ortopedi konularındaki temel bilgileri öğrendi, çeşitli tasarımlar yapıp bozduktan sonra, her defasında yeniden başladı. Gövdeye sağlıklı bir insanın bütün hareketlerini yaptırabilecek atılcı makineler, önce plançetenin üzerinde oluştu, ancak gerçekleştirme aşamasında, tekniğin yetersizliği nedeniyle başarısızlığa uğradı. Tank paletleri ve böcek kollarını andıran sekiz robot kol ile donatılmış araç, iki zamanlı bir motor ile hareket ettirilecekti. Jüpiter, bir ara bu araca, "düşmanlara karşı" bir de top koyup koymamayı bile düşündü, ancak çevrenin tepki göstereceği gerekçesiyle bu düşüncesinden vazgeçti. Hava yastığı tasarımları da teknik bakımdan gerçekleştirilemez olduğu için, bir kenara bırakıldı. İnsanın kendi zamanının ilerisinde olması tatsız bir şey işte.

Günün birinde, oğlanın kemer takmadan üzerinde dik oturabileceği özel bir sandalye yapabilmeyi başardı. Sandalyenin iki yanında, oturanın omurliliğinin dümdüz yerleşebilmesine olanak sağlayan, üzerleri dolgunca kaplanmış, ahşap kollar vardı. Jüpiter, hayal gücünü biraz daha çalıştırarak, bugün ortopedi alanında gerçekleştirilmiş olan protezleri, cüretkâr düşünceleriyle önceden başardı. Gövde'nin en hareketli parçasının başı olduğu ayırımına vararak, bütün tasarım dehasını bu beden parçasına yöneltti. Sonunda, kullanan kişinin ince bir hortum içindeki membram ağızıyla emmesiyle idare ettiği elektrikle çalışan -paletsiz ve topsuz- bir tekerlekli sandalye ortaya çıktı.

Jüpiter'in, emme konusundaki gizleri dur durak tanımaksızın en ayrıntılı biçimde bana nasıl öğrettiği daha dünmüş gibi hatırımdadır. Dört yaşındaki biri için bu canavar aracın emiş kaptanı olmak güç bir işti, ancak ilk denemelerde başarılı olduktan sonra, bundan keyif almaya başladım ve sonunda, yaşlı hizmetçiyi kaçırtıp yerine daha genç biri gelinceye kadar papaz konutunun içinde son hızla fır dönmeye başladım.

Yeni hizmetçinin adı Maria'ydı ve adaşıyla, adının dışında daha pek çok benzerliği vardı. Mucizevi bir şekilde çevremde bir sürü kutsal kişi vardı. On dokuz yaşındaydı. Asıl mesleği iyi bir Hristiyan olmaktı. O kadar saftı ki, hiçbir meslek edinemediğinden teyzesi onu bu berbat işe sokmuştu. Onu asıl ilginç kılan ya da deyim yerindeyse, bomba gibi yapan da, dış görünüş bakımından düpedüz Marilyn Monroe ile Brigitte Bardot karışımı olmasıydı. Yani o, bir rahibenin ahlak değerleri ve yaşam biçimine sahip, sefil giysiler içinde bir "oyun arkadaşı"ydı. Erkek ile dişi arasındaki farkı muhtemelen, banyo yaparken benim muhteremi gördüğünde öğrenmiştir. Ah, ne kadını ama! Hayatta gördüğüm ve boynuna dolandığım en güzel ikinci kadını o. (Gördüğüm en güzel kadın, bu öykünün ilkeri bir bölümünde daha ayrıntısıyla anlatılacaktır.)

Kasabada, Jüpiter ve onun zavallı, masum hizmetçisi hakkında kötü dedikodular çıkmıştı. Ne yalan söyleyeyim, ben bile kendi kendime, onun, kızı gizlice koynuna alıp almadığını; sıcak bir yaz gecesi yalnız başına yatarak, Meryem Ana kadar güzel olan bu kızı aklından söküp atabilmek için karmaşık hesaplar yapmanın ve İncil'i baştan sona ezbere okuyamamanın canına tak edip etmediğini; kafatası içindeki sigortalardan birinin aniden atıp böğürerek ayağa fırladıktan sonra, Maria'nın odasına koşarak onu şöyle adamakıllı, yani gerçekten adamakıllı benzetip benzetmediğini düşünmüştümdür. Eğer gerçekten böyle olmuşsa, şu zavallı yaratık benim takdirimi kazanmış demektir.

Her gün benim altımı temizlerken kıpkırmızı kesilen şu yamalı çoraplı lanetli Venüs, benim koca memeli, altın saçlı yedek annem Maria, kim bilir ne oldu? Ona ne olduğunu öğrenmek için kellemi bile verirdim. Tıpkı ortaya çıktığı gibi, yine günün birinde hiç çaktırmadan hayatımdan çıktı gitti işte. Biraz önce de dediğim gibi, tanıştığımızda Maria, ileri derecede unutkanlık çekiyordu. Bu arada muhtemelen unutkanlık hastalığından kurtulmuş ve Jüpiter'e başka bir alanda yardımcı olmaya başlamıştı.

Evet, artık Jüpiter'e ve bu arada işlevi üfleme yöntemiyle de genişletilmiş olan şu bizim emme antrenmanı işine geri dönelim. Yaptığı ortopedik aletler ile Birleşik Devletler'den bile kel kafalı profesörlerin ziyaretine şayan olan bu çalışkan din adamı, papaz konutunu giderek uzay gemisi Atılğan'a benzetmeye başladı. Uzay yolculuğu çılgınlığı bağlamında gelecekteki yaşamın bütünüyle elektriğin egemenliğine gireceği saçmalıkları yazılırken, gelecek zaman Jüpiter'in evine çoktan gelmişti bile. Düşük bir hava basıncına duyarlı duyargalar ve kapı pervazlarına açılan minik hava delikleri sayesinde binadaki bütün kapılar, küçücük bir öksürükle açılıyordu artık. Küçük Gövde böylece emerek, üfleyerek Maria'nın o korkunç ispanak yemeğinden, ardı arkası gelmeyen anaç tavırlarından ve insanı usandıran o bildik, sıkıcı masallarından kaçabiliyordu. Oğlan, bu üfleme hüneri sayesinde, yaşamı boyunca hep anılarında kalacak, hâlâ bugün bile kaşamında derin izleri bulunan keyifli şeyler yaşadı. Küçücük bir üfleme, tuvalette bulunan, üzerini değişen ya da duş yapan Maria'nın imdat çıkılıkları atmasına yetiyordu. Tekniğin ilerlemesi sayesinde çocuğun yaşam biçimine ister istemez röntgencilik egemen olmaya başlamıştı. Bu tür olaylardan sonra Maria, patronunu, hayal gücünden yoksun gerekçelerle, oğlanın yine terbiyesizlikler ettiğini söyleyerek yatıştırıyordu ki, Maria'nın bütün kötülükler için bildiği tek sözcük buydu. Ancak Jüpiter yavaş yavaş Gövde'nin içindeki şeytani eğilimleri gördüğünden, ona iyi bir kötek atmak istiyordu, ancak buna karşın tekerlekli sandalyenin aküsünü altı saatliğine çıkartma cezasıyla yetiniyordu. Böylece Gövde hareketsiz kalıyordu!

Evet, mutlu olduğum o günleri, Maria'nın o, Marsilya sabunu kokan, masum bir sevgi tadındaki iyi geceler öpücüklerini, kiliseden gelen ve büyüyle daha beş yaşındayken tanıştığım org sesini hâlâ çok iyi anımsıyorum. Kan ter içindeki pamuk sakallı bir Noel Baha'nın, kitapların sayfalarını çevirmeme yarayan ve dev bir böceği andıran aleti bana getirdiğini anımsıyorum. Sıcak yaz günlerinde Bagger Gölü'nde, kayışlarla bağlı olduğum kamyon şambriyelinin içinde ılık suda nasıl çalkalandığımı, hiç çekinmeden eteklerini açan Maria'nın pürüzsüz bacaklarına nasıl baktığımı anımsıyorum. Çatı odasının penceresinden sonbaharda yağın pitoresk şağanak yağmurları nasıl izlediğimi ve o yağmurların ardından beni gizlice gözlediğine inandığım annemi görebilmeyi nasıl ümit ettiğimi anımsıyorum. Çeşitli ayinleri, vaftiz, nikah ve cenaze törenlerini ve bütün yaşamım boyunca beni büyüleyecek olan kitapların kitabındaki sayısız serüvenleri anımsıyorum.

Ancak mutluluk, durmadan huzura konuk kabul eden mahcup bir imparatora; çocukluk ise, düşü görenin ancak uyandıktan sonra bilincine vardığı tatlı bir düşe benzer. Ben daha mutluluğu tadamadan, mutluluk yitip gitti ve böylece Gövde de cennetten çıkmış oldu.

Jüpiter'in kuyruklu yıldız gibi yükselişi, protezler Einstein'i olarak sona ererken ben de ergenliğimin altın çağını yaşıyordum. Benim o sorunlu dönemim ile Jüpiter'in çöküşü aynı yıllara rastlamıştı. Çünkü bu dünya iyisi adam, Gövde korumacılığı rekorlarını birkaç yıl içinde bütünüyle tüketmişti. Yani bütün enerjisini ve düşünce gücünü birdenbire yitiriverdi. Harçlığımın belli bir bölümünü, elbiselerin içini gösterdiği kabul edilen ve o zamanlar dergilerin arka kapaklarında reklamları yer alan, adına röntgen gözlüğü denilen gözlüğü alabilmek için biriktirirken, benim dev boyutlardaki babacığının yaşam ateşi de sönmeye başlamıştı. Bu

çöküş, her zamanki gibi bana evde özel ders verirken belli aralıklarla alkollü içkileri içmekle başladı. Nijerya'nın uranyum yatakları ile Roma İmparatorluğu'nun çöküşünü anlattığı sırada, bağcılardan birinin armağan ettiği Riesling şarabından birkaç bardak içme gaffetinde bulunduktan sonra, elips ile hiperbolü anlatırken de, Hasat Şenlikleri'nden artakalan kendi yaptığı o kuvvetli şarabın dibini getirmişti. Bu gelişmeye koşturarak Gövde makineleri tasarım işi de yavaş yavaş durdu. Jüpiter'in ürettiği yüksek teknoloji sayesinde hareket özgürlüğüm doruk noktasına ulaştığından ve içinde bulunduğumuz koşullar altında aletin daha fazla geliştirilmesi olanaksız hale geldiğinden, kimse bu durumun farkına varamadı. Jüpiter'in kendini böylesi bir avareliğe vurmasının nedeni, yaşamındaki dramatik bir dönüm noktası değildi. Aksine, onu bu hale getiren boz bulanık günlük yaşam ve kendi sınırlarını aşmış olmasıydı. Kısacası, bu adam tükenip gitmişti işte.

Ben gençlik dönemime adımımı attığım sıralarda, kasvetli ve felaket habercisi bulutlar evimizin üzerinde kümelenmeye başladı: Ben, kollarım ve bacaklarım olmadan umarsız biçimde mucizeye gerçekleştirmeye çalışıyor, daha doğrusu Gövde olduğumu unutarak kendimi tatmin etmeye çalışıyordum; Jüpiter, her gece mucizeyi farklı renkteki bir şişede buluyor ve böylece hizmet ettiği efendisine manevi ve mayı olarak yaklaşıyordu; mucizeye inanan ve bütün kutsal yerlere hac ziyaretinde bulunan Maria ise, gittiği yerlerde çoğunlukla günahkâr erkek hacıların dikkatini cezbediyordu. Çabalarımızın sonunda her birimiz başarısız olduk. Şu gizemli röntgen gözlüklerini alabilmek için 45,80 Mark'ı hiçbir zaman biriktiremediğimden yaşamım boyunca giysili insanların kuru dünyasına tutsak kaldım. Büyük alkol tüketimine karşın Jüpiter de, Tanrısıyla mistik bütünleşmesini gerçekleştiremedi. Maria ise günden güne daha fazla unutkan oldu, birçok kutsal kişinin önünde sayısız defa diz çöküp yalvarmasına karşın, dualarında benim için kol bacak dilemek hiç aklıma gelmedi.

Bu arada Gövdoloji, bütün dünyada büyük atılımlar yaptı ve benim gibi olanların rahatça kullanabildikleri pahalı araçlar ortaya çıktı. Bu nedenle, bulutlu bir sonbahar öğleden sonrası, tuhaf ama çok az sarhoş olan yedek babam, beni çatı katında ziyarete gelerek, benim için bir bilmecedan farksız olan bir konuşma yapmaya başladı. Ona göre, verdiği özel dersler, beni yetişkinlerin dünyasındaki rekabete hazırlamada yetersiz kalmıştı. Bu yüzden ya ciddi bir öğrenime başla-malıymışım ya da bir meslek öğrenmeliymişim. Her ne kadar ben sanatçı özelliklere sahip biri olduğumu, kendi kendime yontuculuğu öğrenmek istediğimi söylediysem de beni hiç dinlemedi ve uzun uzun devletin Gövdeler için ne kadar harika şeyler yaptığından söz etti durdu. Sonra da kendini iyice kaptırdı ve devletin yaptıklarına övgüler düzmeye başlayarak, bu kurumlar içinde arı gibi çalışan insanların, bizim gibi olanlara dünyayı bir cennet yapabilmek için nasıl çırpınıp durduklarını anlattı. Ona, bulunduğum hayır kurumunda gördüğümde daha fazla şefkat görmenin beni aşacağını, bedensel ve kişilik özelliklerim ile aldığım özel eğitim gereği yaşamımı çağımızın bir tür Quasimodo'su gibi bu ibadethanenin duvarları arasında geçirmemin daha uygun olacağını ve ne şekilde olursa olsun başka bir yere yerleştirilmemin, anılan roman figürüyle aynı yazgıyı paylaşmama neden olacağını, Allah kahretsin ama sıra dışı bir insan olarak bu dünyaya geldiğime göre yine böyle biri olarak yaşamak ve bu evrendeki milyarlarca geri zekâlı gibi bir meslek öğrenmek istemediğimi, tersine evrensel bir izleyici olarak gerçek serüvenleri yalnızca kafasının içinde yaşayan birisi olarak kalmak istediğimi ve yaşamda değişen her şeyden karşı konulamaz bir tiksinti duyduğumu söylemek istedim... Bütün bunları o an Jüpiter'e söylemek istedim, ama bunu yapmadım, çünkü onu böyle davranmaya iten, yani beni cennetten kovmak istemesinin gerçek nedenlerini bildiğimi sanıyordum. Kendisi aşırı derecede içtiğinden çökmek üzereydi ve çok sevgili Gövde'sinin selameti için son önlemleri almak istiyordu. Düş kırıklığı ve bütün can sıkıntısı içinde yazgıma katlanıp, başka bir yere nakledilmeye razı oldum.

Elveda Maria, yanlış seçim yapmış zavallı süs bebeğim! Elveda Jüpiter, bütün lanetli Gövdelerin hamisi! Sevdiklerimle ve kiliseyle vedalaştıktan sonra, içinde okulu ve eğitim atölyeleri bulunan, bedensel engelliler için yapılmış hiper modern bir tedavi merkezine yerleştirildim. Yedek babamla annem her Pazar günü öğleden sonra beni iki saatliğine ziyaret ettiler. Ancak bana öyle geliyordu ki, ikisi de pazardan pazara sanki atomlarına bölünüyorlardı. Bana bakma görevinden kurtulmuş ve benim gibi uyanık biriyle ilişkisini koparmadığından Maria, bütününü aptallaşmıştı. Bazen de kendi ismini bile anımsayamayacak biriyim gibi bir izlenim uyandırıyor. Sözcük dağarcığı yaklaşık on kelimeye gerilemiş ve onun o baştan çıkartıcı dış görünüşü yerini yavaş yavaş pasaklı, yoksul bir görünüme bırakmıştı. Jüpiter'in durumu da daha iyi değildi. Sanki artık vücudundan ter yerine alkol fışkırıyordu; işini de isteksiz ve kötü yapmaya başlamıştı. Ancak en kötüsü de, onun o Tanrı sevgisiyle dolu yaşam biçiminin berduş bir yaşam biçimine dönüşmüş olmasıydı.

O rezil pazar günlerinde şu iki sefil yaratığı gördüğümde, "ey ulu Tanrım, bütün bunlar neden oldu ki?" diye kendi kendime soruyordum. Bütün bunlar neden olmak zorundaydı? Aslında seve seve kendi kendimi yanıltayıp, bizlerin, bizden öncekilerin günahlarının bedelim ödediğimizi ya da eski Yunanlıların yaptığı gibi, kehanette bulunmamız gerektiğini söyleyebilirdim. Ama içimin ta derinliklerinde doğru yanıtın ne olduğunu biliyordum: Jüpiter, Maria ve Gövde rastlantıyla bir araya gelmiş lanetli kimselerdi. Her şeye kadir olan oyun yazarı evreni yarattığında onlara, lanetliler rolünü vermişti. Hem de kasıtsız, hem de kötü bir amacı olmadan. Bu gerçeği anladıktan sonra öç almaya yemin ettim. O zamanlar, kimden ve neyden öç alacağımı

bilmiyordum, ama bu zaten benim için hiç önemli değildi. Ancak bir şeyden kesinlikle emindim: intikam günü gelecekti!

Bakimevi'ndeki ahmaklardan biri, bir zekâ testi ile benim zekâ düzeyimin bedenime nazaran ters orantılı olduğunu ortaya çıkarttı. Bu nedenle benim, kısa zaman içinde bilmem hangi bilim dallarına ya da güzel sanatlara ilgi duyacağımın, ortalamanın üzerinde bir başarı göstereceğimin, dahası normal ölümlüleri çok gerilerde bırakarak engelliler için parlak bir örnek oluşturacağımın düşlerini kurmaya başladılar. Hepsisi de ne kadar dar kafalı, ne kadar düş gücünden yoksundu. Gerçekte de çok büyük ilgi duyduğum bir alan olduğunun ayırımına vardım: Silahlar.

Önceden beri maddi varlığı, evrensel manevi bir varlığa dönüştüren duyarlı aletlere karşı büyük düşkünlüğüm vardı. Başlardaki, nişan alma, ateş etme, öldürme konularındaki çocukça heves, bu arada büyük bir tutkuya dönüşmüştü. Thomsonların, Uzilerin, Browninglerin, Smith & Wessonların, Heckler & Kochların ve diğer bilmem ne cesur kardeşlerin ismini taşıyan aletlerin resimlerini izlemeye bir türlü doyamıyordum... Dahası bazen kendimi, bu parlak fotoğrafları kendimden geçmiş olarak izlerken, mutluluktan salyalarım akarken bile yakaladığım oluyordu. Bir diğer şey de, video yardımıyla edindiğim yığınla, kanlı korku ve aksiyon filmleri idi. Böylesi organize yok etme düşlerinin kazandırdığı ivmeyle, kısa süre sonra ufak tefek tabancalarla uğraşmayı bırakıp, daha büyük kalibreli silahlara geçiş yaptım. Dünyanın her tarafından askeri malzemeler konusunda reklam dokümanları ve bilgiler getirttim ve bunları keyifli bir gülümsemeye inceledim. Atom bombasının fotoğraflarıyla, bıraktığı etkiyi belgeleyen resimlere ulaşmak biraz sorunlu oldu. Ancak ABD'deki bazı askeri arşivler bu konuda da oldukça eli açık davranarak, beni gerçek hazinelerle ödüllendirdiler. Bundan böyle Hristiyanlıktaki görselliğinin belirlediği düş gücüm, özellikle ateş saçan, patlayan ve yok eden şeylerin sayısız broşür yığınlarıyla mutlu bir evlilik yaparak, inanılmaz güzellikte gündüz düşleri doğurdu. Pikapta Bach'ın Müzik Armağanı çalmaya başlar başlamaz, kafamın içindeki beyaz perdede, filmi çekilsin diye sabırsızlıkla bekleyen, gerçekten nefis kareler geçmeye başlıyordu. Bunların içinden en iyisi, en estetik olanı ve en sık gördüğüm görüntünün konusu kıyamet günüydü, zaten başka bir şey de olamazdı. Bu görüntülerdeki dünya karaydı, kapkaraydı. Gökyüzü karaydı, yer karaydı, sular karaydı. Her yeri kaplayan bu karalık, roketlerin vurduğu caddelerdeki alevlerle yer yer aydınlanıyordu. Gökyüzü de ardı arkası kesilmeden kustuğu şimşeklerle dünyanın her yerindeki yangınları kat kat artırıyor. İnsanlar amaçsız ve akıllarını yitirmişçesine çılgınlık atarak panik içinde sokaklarda koşuyordu. Birçok günahkâr tökezleyerek düşüyor, diğerleri de onları ezerek asfaltı kana buluyordu; onların kanma. Kiliselerin kulakları sağır eden çan sesleri, sirenlerin keskin sesleri ve yıkılan binaların çıkarttığı seslerle adeta yarışıyor. Ve işte bu göz kamaştıran yangının tam ortasında birdenbire O, her şeye kadir olan belirliyordu! Kapkara uzun sakalı, delik deşik olmuş savaş üniforması ve çamurlu çizmeleriyle tıpkı Güney Amerikalı bir gerillayı andırıyordu. Göğsünde çapraz iki fişeklik elinde de, kolunu keyifle çevirip çaldığı nefis bir Stalin Org'u vardı. Hareket eden her şeye ateş ediyordu. Günahkârlar ağlayarak bağışlanmaları için yalvarıyor, o adaletli varlığa, çocuklarını uzatarak kendilerini acındırmaya çalışıyorlardı. Ancak O, acıma nedir bilmiyor, onların yağcılıklarına hiç kulak asmadan elindeki canavarı kullanmaya devam ediyordu. Göğsüne doğru fıskıran kanlar yukarıda şiddetli bir kırmızı yağmura dönüşüyor (bunlar çoğunlukla ağır çekimde gerçekleşiyordu, çünkü benim zihin kameramın teknik donanımları çok zengindir) ve sonunda bir fırtına olarak bu acı dolu yeryüzüne geri dönüyordu. Daha çok yeraltı çizgi romanlarındaki korkunç yaratıklara benzeyen kalabalık bir melekler topluluğu, kralların kralına destek veriyordu. Gerçekte de, burası bana göre bir cehennemdi ve kafamın içinde bu tür görüntüler oluştuğunda, duyduğum büyük haz ve keyiften neredeyse kendimden geçiyordum..

Bu arada beni engelli bir Leonardo da Vinci gibi eğitmeye çalışan öğretmenler, amaçlarından vazgeçmişler ve artık bütün güçleriyle beni, ilgimi çekebilecek bir uygulamalı mesleğe doğru yönlendirmeye çalışıyorlardı. Anlaşılabilir nedenlerden dolayı hepsi de, benim mesleki geleceğimin, bilgi işlem alanında olduğunu kafalarına koymuşlardı bir kez. Ben ise, onların bu amaçlarına şiddetle karşı koydum. Bana sundukları bütün teklifleri kesinlikle reddederek, verdiğim karara göre gelecekteki yaşamımı video izleyerek, okuyarak, müzik dinleyerek ve yukarıda anlattığım görüntülerin keyfini çıkartarak geçirecektim. Kısacası, hiçbir şey yapmamaya karar verdim. Bunu söylemek, gerçekleştirmekten daha zordu, çünkü şu akademik şeytanlar beni doğru yola getirmeye adanmış kararlıydılar. Önce ilkel avlama yöntemleriyle, örneğin odama bilgisayar koyarak ve pusuya yatarak işe başladılar. Dört gün içinde bu aletin nasıl çalıştığını kendi kendime öğrenerek, beni bu işe zorlayanlardan biri gelip de onu açtığında, aletin kendi kendini bozmasını becerdim. Bu infilak olayından sonra öfkelenerek, beni nasıl harekete geçireceklerini bildiklerini ortaya koyan tehditler savurmaya başladılar. Açık bir çarpışma ortamı oluşamadığından aptal herifler daha farklı bir hileye başvurdular: Örselenmiş ruhumu deşifre edebilmesi için odama sık sık şu kafa doktorlarından yollamaya başladılar. Söylemem gerekenlerle, canımın söylemek istediklerini bir araya getirerek onlarla resmen oynamaya başladım ve doktorlara tam da duymak istedikleri yanıtları vererek onları öyle bir üç kâğıda getirdim ki, sonunda benim gizemli ama bütünüyle kafadan kontak olduğumu onayladılar.

Uzun sözün kısası: Sonunda beni tedavi etmenin olanaksızlığını gördüklerinden, eğer bu sersemlerin aklına Gövde araştırmaları konusunda yeni bir şeyler gelmezse, ben de yaşamımın geri kalan kısmını

burada huzur içinde geçirebilecek, Bach'ın parçalarını dinleyebilecek, dünyanın en büyük silah katalogu kitaplığını kurabilecek ve benim o ürpertici güzellikteki görüntülerimle kendimden geçebilecektim. Önceleri tek bir söylenti vardı. Söylenenlere bakılırsa, kuzeyde bir yerde öyle bir yeni bakımevi modeli varmış ki, ruhsal ve bedensel özürülerin yanı sıra bütünüyle sağlıklı olanlar bir arada yaşayıp, çalışıyorlarmış; oradakiler muhtemelen keyif ve mutluluktan havaya uçuyorlardır. Orada yaşam kim bilir ne kadar heyecanlıdır, çünkü öyle bir yerde insan, emekliye ayrılmış ve fantastik bir kıyıya çıkmış deniz kurdu gibi yaşar, insanın kendine ait bir odası, yatağı ve tuvalet fırçası olur. İnsan gerçek bilimsel çalışmalar yürütebilir, aylık porno dergilerin seçiminde bile söz sahibi olabilir ve mükemmel bir Robinson kulübündeymiş gibi yaşama olanağı bulabilir. Dedikodulara kulak asmak benim doğama aykırıdır, ama acaba bu tedavi merkezinden Kutsal Topraklar'a nakledilecekler arasında gerçekten yalnızca ben mi vardım? Günün birinde birileri bana, burası için benim artık çok büyük olduğumu ve yerimi daha küçük Gövde'ler için boşaltmam gerektiğini söyledi. "Efsunlanmış Avcılar" gibi tuhaf bir ismi olan kuzeydeki şu bakımevi, benim gibi kaşarlanmış birisi için doğru adrestir. Bu durumu daha protesto bile edmeden beni bir arabaya yerleştirdiler. Ben ağzımdan tükürükler saçarak küfürler yağdırırken çoktan kuzeye doğru yola koyulmuşuk bile.

İşte benim öyküm burada başlayacaktı. Olağanüstü çetin, olağanüstü dramatik, kan dolu. Tehlikeli insanların elinde tehlikeli silahların bulunduğu bir öykü. Bu öykünün içinde evren ve içinde sayısız sırrı barındıran küçücük bir yıldız anlatılıyor. Bu öykünün içinde soluk kesen, ancak sahte olan Tanrıçalar ve bizlerin geçmişini anlatılıyor. Ve elbette onlar, yani Efsunlanmış Avcılar anlatılıyor...

II. BÖLÜM

"İsa'nın konuşması sırasında, bir Ferisi O'nu kendi evine yemeğe çağırırdı. O da gidip sofraya oturdu. Ferisi onun yemekten önce (ellerini) yıkamadığını görerek şaşıtı. Rab onu şöyle yanıtladı: 'Siz Ferisiler, bardağın, tabağın dışını temizlersiniz, ama kendi içiniz soygunculukla, kötülükle dolup taşar. Ey akılsızlar, dışı yapan içi de yapmadı mı?'"

Luka İncili,
Dinsel Yorumculara ve Ferisilere Yöneltilen Yargı

Tıpkı Bryan Ferry'e benziyordu. Gözlerini aynı patetik biçimde yavaşça açıp kapaması, aynı acı dolu yüz ifadesi, aynı tatsız gülümseme, köpek balığı pirzolası gibi dimdik duran aynı briyantınli saç tıraşı, aynı hareketler, aynı mimikler. Şu bizim koca Bryan gibi güzel şarkı da söyleyebilse hiç şaşmazdım doğrusu. Çünkü Profesör Sladek gerçekte tam bir yetenek zenginiydi. Yetenek de ne demek, herif mükemmel bir insan örneği idi! Her zaman modaya uygun giyinmesi, kadransız altın saatler ve bir türlü vazgeçemediği timsah derisi çizimler gibi, zengin aksesuarlarıyla hava atarak, İngiliz rock yıldızından hiç mi hiç geri kalmıyordu, ayrıca nazik davranışları ve kibar konuşma biçimiyle de tıpkı şu İngiliz züppeleri andırıyordu. Olağan anlamda bir profesörün çağrıştırdıklarıyla uzaktan yakından hiç ilgisi olmayan Profesör Sladek, iyi giyimli ve kırk yaşlarında biriydi. Daha yirmi beş yaşındayken "Dik kemik yapılarının yardımıyla üst kol protezlerinin geliştirilmesi" isimli çalışmasıyla doktorasını tamamlamış, beş yıl sonra da zehir gibi olan analitik çalışması "Dismeli Hastası Çocukların Tedavisi" ile profesör olmuş.

Gerçekten de şu bizim süslü profesörümüzün kişiliği, tam anlamıyla karşıtlıklarla doluydu, ben de onun bu paradokslarına yeni ve özel deneyimler eklemesine yardımcı olacaktım, ta ki, o korkunç sonuçların ortaya çıktığı, henüz çok uzakta olan geceye değin...

Profesör Sladek ile gerçekleşen ilk karşılaşmamda duyumsadığım o tuhaf duyguyu en güzel, John Lennon'un şarkısındaki, benim uyarladığım şu sözler dile getirebilir: "I saw him standing there." Evet, gövdemobilimin üzerinde oturmuş, iki hastabakıcının goril gibi kıllı, iğrenç kollarıyla mücadele edip gelecekteki mekânımı dikkatlice izlerken, onu orada öylece dururken gördüm. Bakımevinin ana giriş kapısına giden çukur kırmızı yolun kenarında hazır duran Sladek, gözlerini, kimsenin öykünemeyeceği o depresif, uzağa bakışıyla yeni gelen arabaya dikmişti. Hevesli bir mimarlık öğrencisinin izlemek isteyebileceği bir görüntüyü çağrıştıran, postmodern bir sahnenin tam ortasında bulunuyordu. Hemen arkasında, Walter Gropius ile Albert Speer'in ortak çılgınlıklarından birinin gerçekleşmiş halini andıran, ihtişamlı, her yanı camla kaplı bir bina yükseliyordu. Klinik bir dikdörtgen mimariden çok neredeyse bir Bauhaus'u benzeyen bu yapının cephesinde, gösterişli bir sütunun üzerinde yükselen bazalttan yapılmış klasik biçimli bir çıkıntı bulunuyordu. Merdivenlerin iki yanında, tam oklarını gerdikleri sırada bir lanete uğrayıp taşlaşmış gibi duran, Robin Hood giysileri içinde, gerçekçi iki avcı heykeli yükseliyordu. Giriş kapısının üzerinde altın harflerle şöyle yazılıydı: EFSUNLANMIŞ AVCILAR. Daha önce de belirtildiği gibi bina, gerçekten de sanatkarca köpürmüş gibi duran bir denizin kıyısında, uç tarafı yemyeşil bir çayır ve seyrek taş oturaklar içeren ve birden uçurumla biten, yaklaşık yüz metre yükseklikte bir kaya bloğun üzerinde yer alıyordu. Binadan yüz elli adım kadar uzakta, dar bir asfalt yol ile ulaşılabilen, paslı, dev gibi,

görünüşe bakılırsa artık kullanılmayan bir deniz feneri göğe doğru yükseliyordu. Binanın, deniz fenerlerine özgü kırmızı-beyaz kuşakları, zamanla aşınmış, şimdi, ancak hayal meyal seçiliyordu. Grotesk parlaklıktaki sonbahar güneşi bütün şansım, sanki bizzat Helmut Newton, kameranın diyaframını sonuna kadar açmış gibi, bu ideal tıraş losyonu reklam seti için tüketiyordu.

Melankolik yüz hatları yavaş yavaş tatsız bir gülümsemeye bürünmeye başlayan Sladek, araç önünde duruncaya değin olduğu yerde öylece duruyordu. Şu iki korumam ile ben, yolculuktan epeyce hırpalanmıştık. Benim yorgunluğumun nedeni, gönülsüz olarak buraya nakledilişimi tekrar tekrar kafamda canlandırdığım için geçirdiğim kudurukluk nöbetleriydi. Hastabakıcılar da oldukça yorgun düşmüşlerdi, çünkü benim tepkilerime karşı, ya ben sandalyeden düşmeyeyim diye ya da benim bu denli ele avuca sığmaz halimden dolayı -Gövde'yi bir o yana bir bu yana çekelemekten- öfkelendiklerinden bütün güreş hünelerini göstermek zorunda kalmışlardı. Yürekli çocuklarmış! Ve böylece, birbirine kenetlenmiş olan bizler, aracın yan kapısı sürücü tarafından açıldığında, tıpkı bir sirk gösterisindeki insan kuyruklarının birbirinden ayrıldığı gibi birbirimizden ayrılmak zorundaydık. İştitiğim onca azar ve aracın durmadan sallanması bütün gücümü yok etmişti. Sonunda, iki hastabakıcıdan sinirleri daha çok bozulmuş -nefes almakta güçlük çeken şişman ve aptal- olanı, arkadaşı arkasını döndüğü sırada kimsenin görmediği bir anda, karnıma iyi bir yumruk attı. Belirgin biçimde gülümseyip, aynı zamanda da midemin, Voodoo ayinlerinde kullanılan bir şeyi yemişim gibi, nasıl isyan ettiğini göstermeye başladım.

Sladek açılan kapının önüne geldi, tekerlekli sandalyeyi kapının eşiğine kadar çekti ve elini şefkatle omzuma koydu. Onun gözlerinde, tatmin olmuşluğun sınırsız ama mahcup parıltısını okuyabiliyordum.

"Hakkında o kadar çok şey duydum ki, Daniel" derken neredeyse göbek atıyordu. "Hem seni o kadar uzun zamandır bekliyorum ki."

"Sabreden derviş, muradına ermiş!" diye onu yanıtladıktan sonra, midemde artakalanları onun kurşuni, İtalyan kaşmir paltosuna boşalttım.

Sladek daha benim bu hareketimin ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken, hastabakıcılardan şu daha aptal olanı arabadan atlayarak tekerlekli sandalyeyi yola indirdi ve beni cam dikkörtgene doğru götürmeye başladı. Tam omzumun üzerinden kurbanıma bakmaya niyetleniyordum ki, merdivenlerin yukarısında bulunan beton platformun üzerindeki girişin cam kapılarından dışarıya çıkan başka bir genç adam dikkati çekti. Tekerlekli sandalyem asfalt yolda basamaklara paralel ilerlerken, bu adamın, üzerindeki havacı ipeğinden, parlak kırmızı Jogging giysileri ve kaliteli Adidas jimnastik ayakkabılarıyla tıpkı, ürün tanıtımı yaparak birkaç kuruş daha fazla kazanmaya çalışıyormuş etkisi bırakan bir sporcu izlenimi uyandırdığının farkına vardım. Adamın arka cebinde bir ajanda olduğu görülüyordu.

Tekerlekli sandalyem nihayet yukarıya ulaştığında utangaç bir sırtımayla tıpkı kendinden öncekinin yaptığı gibi sahte bir tavırla elini omzuma koyarak, muhtemelen buraya gelenlere yapılan sıradan işlemlerden biri olan selamlamayla beni karşıladı. Ne yazık ki bu arada midemdeki isyan durulduğundan, aynı onun gibi aptalca sırtıtmaktan başka seçeneğim kalmamıştı.

"Hoş geldin, Daniel! Benim adım Hans ve senin özel bakıcınım. Ancak ben daha çok arkadaşın olmak isterim" dedi.

"Bunu neden istiyorsun ki?" diye sordum ona.

"Neden mi?" diye felsefe yapar bir tonla yinelerken, sanki bu sorunun gereksiz olduğunu vurgulamaya çalışıyordu.

"Söylediğim şeyi unut" dedikten sonra, "iyisi mi biz, şu yeni vatanımda bir gezinti yapalım" dedim.

"Memnuniyetle!" diye sevinç çığlıkları attıktan sonra, cebinden bir mendil çıkartarak, yaptığı ilk iyi iş, ağzımın kenarlarındaki kustumuk artıklarını silmek oldu. Sonra, hiç de kibar olmayan ve müstehcen bir el işareti yaparak yanımdan ayrılan arkadaşından beni devralarak tekerlekli sandalyenin kollarını rutin biçimde kavradı ve nihayet beni şu "Efsunlanmış Avcılar"ın içine soktu. Tekdüze bir hışırtıyla açılan cam kapılardan geçerek, beş yıldızlı bir otelin rahatlığını sunan upuzun koridora girdik. Odanın içindeki kahverengi halılar, zarif bir loş ışık veren piriç aplikler, duvarlarda asılı büyük ebatlı modern yağlı boya tablolar ve seçkin erken dönem ayaklı kül tabloları, profesörün, Gövde bakımevini kravatının renk ve biçimine uygun olarak tasarladığım gösteriyordu sanki.

"Burada gördüğün ve bundan sonra göreceğin her şey, sevgili Daniel, bizim sevgili profesörümüzün başarılı buluşlarına ve yaratıcılığına dayanmaktadır" diye ardımda yalvarırcasına konuşan Hans'ın ses tonu o kadar saygı içeriyordu ki, sanki o an kutsal bir mekânı ziyaret ediyorduk. "Böylesi yenilikçi bir bakımevi modelinin temel düşüncesi ve tasarımı profesörün aklına daha üniversite yıllarında gelmiş; onun, başlarda olanaksızmış gibi görünen amacını bu kadar kısa bir sürede gerçekleştirebilmesi mucize gibi aslında."

"Dünyanın yaratılışına benziyor yani" diyerek tamamladım ben de. Espriden anlayan bir adama benzeyen Hans, ölçülü bir kahkaha attı.

"Profesör, evrendeki bütün canlıların uyumlu bir birlik oluşturduklarına ve engellilerin tek başlarına, tıpkı çetrefil bir arabeskin ayrıntısı ya da bir katedral üzerindeki estetik bir asimetri gibi, bu yaşam zincirinin en tuhaf parçasını oluşturdukları görüşüne inanır."

"Yolsuzluk kokuları geliyor sanki. Bu herifin, aslında benim gibiler için verilen paraları cebine indirmedikten emin misin?"

"Kesinlikle böyle bir şey yok, Daniel. Tam tersine, Profesör Sladek, bizlerin daha da konforlu bir ortamda yaşayıp çalışabilmemiz ve boş zamanlarımızı iyi değerlendirebilmemiz için, gece gündüz hiç durmadan bakımevimize yeni mali kaynaklar bulmaya çalışıyor. İnanmayacaksın ama, geçen yıl tatilimizi Acapulco'da geçirdik!"

"Peki böyle bir mucizeyi nasıl gerçekleştiriyorsunuz? Yoksa sizleri Harper Bazaar'da uşak olarak mı kiriliyor?"

"Hemen hemen! Elbette bizleri devlet destekliyor. Ancak şundan emin olabilirsin, bu paralar bizim giderlerimizin ancak küçük bir bölümünü karşılıyor. Bu konudaki anahtar sözcükler ise, reklam ve bilim."

"Yani hiç üçkâğıt etmiyorsunuz, öyle mi?"

Kapıldığım kuşkuyu, tıpkı kendi hükümetine karşı yöneltilen suçlamalara karşı aniden sağırlaşan kurnaz bir diplomat gibi duymazlıktan geldi.

"Bu binanın mimarisi ve bizim giyim kuşamımızın günün modasını yansıttığı dikkatini çekti mi acaba? Sponsorluk dostum! Eğer Sony gibi bir şirket, bir sonraki yüzyıla kadar gereksinim duyduğumuz koltuk değneklerini karşılıyorsa, vergi mükelleflerine neden para ödetelim ki!"

"Lamborghini böyle nefes kesen arabalar yaparken, koltuk değnekleriyle neden aksak yürüyelim ki!"

"Bingo, Daniel!"

"Bingo, Hansi!"

Bütün bu yabancılaştırmalardan etrafımızı çepeçevre saran bu modern tablonun içindeki motiflerin, bir birliklilik oluşturduğunu yavaş yavaş çıkartabiliyordum. Bu tablonun içindeki resimlerden her biri biçem ve nitelik bakımından birbirinden farklı olsalar da, hepsi de astronomi ve astrolojiyi konu ediniyordu. Bu tabloda, gerçekçi bir fotoğraf biçemiyle gösterilen spiral galaksilerin içinde serbestçe uçan astronotlar; içinde tehditkâr suratlar olan güneş sistemimizin gezegenleri; ve patlamak üzere olan, rengarenk fotoğrafı bulunan bir süper nova bulunuyordu. Kaçırdığım bakışlarımı izleyen Hans, konuşmasını sürdürdü.

"Bu tablo karşısında hayran mı kaldın? Evet, bizim burası gerçekten de farklıdır. Bu nedenle bizler burada kese kağıdı yapmayız. Bisiklet supapları montajı da. Tam tersine yüksek değerde bilimsel çalışmalar yaparız. Bu arada oldukça kazançlı bir proje durumuna gelen bu çalışmaların kökeni, bizim saygıdeğer profesörümüzün çektiği çileli çalışmalarda yatar."

"Sakın şimdi bana, benim gibi zavallı solucanları roketlere yerleştirip kobay olarak Ay'a yolladığınızı söyleme!"

Başımı uzatabildiğim kadar yukarıya uzatarak korkuyla ona doğru baktım. Hınzırca gülümseyen Hans, bir elinin işaret parmağını havaya kaldırıp sallarken, diğer eliyle de tekerlekli sandalyeyi koridorun sonundaki çift kanatlı kapının önüne kadar getirerek durdurdu.

"Yanıldın, Daniel. Ama diğer yandan yıldızlar gerçekten de hepimizin yazgısıdır. Senin de, dostum."

Kapıları iterek açtı ve karşıma, içinde, karşılarında bilgisayarlar, yıldız haritaları ve tarifsiz ölçüm cihazları bulunan ve uzman oldukları alanın diliyle çene çalan, birbirlerini kendi önlerindeki küçük teleskopların okülerlerine bakmaları için ikna etmeye çalışan sayısız gövde ve benzerleriyle dolu atölye benzeri bir salon çıktı. Sol tarafta bulunan eğimli cam cepheden içeriye vuran parlak güneş, bu manzaranın absürlüğünü daha da artırıyordu. Parıldayan gök mavisi denize karşılık diğer bir absürd görüntüyü de, göğe doğru yükselen epeyce yaşlı deniz feneri oluşturduğundan, böylesi yoğun bir gerçek dışı tablodan etkilendiğim için, nasıl bir saçma düş gördüğümü kendi kendime sormaktan alıkoyamadım.

"Bizler burada astronomiyle uğraşıyoruz, evrenin ölçümünü yapıyoruz, yıldızları sayıyoruz, bazen yeni bulduklarımız da oluyor, uydu yörüngelerini hesaplıyoruz, bütün bu bilgileri derleyip çözümlüyoruz ve böylece serbest araştırma pazarından yılda on sekiz milyon Mark kadar bir kâr sağlamayı amaçlıyoruz. Devre dışı kalan şu deniz fenerinin tepesindeki bekçi odasında, bizi, bölgenin en önemli gözlemevi konumuna getiren, bir virgül iki metrelik bir ayna teleskop yerleştirilmiştir." Duyduğu gururdan Hans'ın yüzünde, sanki BMW'nin yıllık bilançosunu açıklıyormuş gibi, güller açıyordu.

"Yıldızları izleyen lanet bir gürhün içine düştüm!" diye iç geçirirken, şu ukala, dostum beni bu gerçeküstü gözlemevinin içine itiverdi. Çıplak ayak parmaklarıyla sıkı sıkıya kavradığı havayayla, kapağı açık bir video kameranın iç organları üzerinde hırsıyla çalışan bir spastiğin yanından geçtik. Üzeri bir yığın elektronik malzemeye dolup taşan çalışma masasında, Reinhard Furrer'in imzalı fotoğrafı bulunan bir resim çerçevesi yer alıyordu. Hemen ayrımsadığım gibi, sanki onların büyük bir ağabeyleriymişçesine, her masanın üzerinde Furrer'in cürekârca sırtan zikzak imzalı bir fotoğrafı görülebiliyordu. Yan masadaki bir mongol da, fotoğraftaki şu astronot kılıklının gülüşüne durmadan küstahça karşılık verdiğinden, burada çalışanların işinin, uyduların yörüngelerini hesaplamak olmadığı sonucuna vardım. Belden aşağısı felçli olanın çalışma masası üzerindeki gezegenlerin modelinin hemen yanında Furrer'in başka bir varyasyonunu gördüm; çünkü bu fotoğrafta, Furrer ile Sladek, anılan gözlemevinin içinde şampanya tokuştururken verdikleri galibiyet pozları vardı. Arka planda da, onlara alkış tutan gövdeler vardı ki, bazıları bu işi ayaklarının yardımıyla yapıyordu.

Don Siegel'in "Yamyamların İstilas" filminden kaçmışa benzeyen, ruhsuz bir adamın yanında durduk. Onun, benim üzerimde yarattığı huzursuzluğun nedenini tam olarak anlamakta güçlük çektim. Bunun tek nedeni tuhaf görünüşü değildi. Solgun yüzü çocuksu görünse de, saçları kar gibi bembeyazdı. Ayrıca, eğri duruşu da epeyce yaşlı olduğuna işaret ediyordu. Parmakları bilgisayarın tuşları üzerinde son sürat dolaşıyordu; bu arada yüzünde tek bir kıpırtı bile yoktu, tam tersine süzgül gözlerini, durmadan bazı teknik işaretler yazan ekrana dikmişti. Sanki beyninin özel bir tirbuşonla çıkartılıp yerine, ucuz birkaç Tayvan malı çip yerleştirildiğini sanırdınız.

"Belki kendi kendimi yineliyorum ama, bizim bakımevimiz oldukça özel bir yerdir" diyen Hans, yaşlı görünüşlü bir ergenin bakışlarına doğru işaret ederek yoğunlaştı. "Ruhsal ve bedensel engelliler burada birlikte yaşayıp üretirler ve gerçekten inanılması güç şeyler ortaya çıkartırlar. Önceleri sağlıklı olanlar da bizlere katılırdı, ancak sonradan bizi terk ettiler, çünkü bizim hayat tarzımız onlara biraz, eee ahmakça geliyormuş."

Ak saçlı olan o an çalışmasını keserek mekanik hareketlerle bize doğru döndü.

"Selam!" dedi bize. "Çalışmamı izlediğinize çok sevindim. Ama önce tanışmamız gerekmez mi?" Sonra da, sanki birisi uzay gemisini onun isteği dışında yabancı bir gezegene çekmiş gibi, şaşkın şaşkın çevresine bakındı. "Ha, bir sorum daha vardı: Ben neredeyim acaba?"

Hans gözünün ucuyla bana hınzır bir tavırla bakarak, ukalaca gülümsedi.

"Ruhsal ve bedensel engelliler için kurulmuş bir bakımevinde bulunuyorsunuz. Rahat etmeniz için her şey yapılacaktır."

"Öyle mi?" diye sordu bütünüyle afallamış olan bilgisayarıcı. "Ben hasta mıyım ki?"

"O kadar kötü değil," diye Hans onu teselli etti. "Belleğinizde birazcık boşluklar var da. Kafanızı yormayın, sakın sakın işinize devam edin siz."

Hans beni ileriye doğru iterken, aramızda kalan bu kişiyi biraz daha izleyebilmek için başımı geriye doğru yatırdım. O da, yaşamında ilk kez gerçeklerle karşılaşan bir çocuk gibi bakışlarını boşluğa dikerek sanki yitip gitti.

"Korsakow Sendromu," dedi Hans kuru bir ses tonuyla. "Yani, aşırı alkol tüketimi sonucu, çok küçük, ancak çok önemli olan Mamilla cisimciklerinin içindeki nöronlar zarar görürken beynin diğer kısımları hiç zarar görmez. Beş dakika öncesine ait ne bir olayı ne de bir kişiyi hatırında tutabiliyor. Görünüşe bakılırsa geniş zaman belleğinde esen korkunç fırtına onun belleğini bütünüyle etkilemiş."

"Yani şimdi onun yanına geri dönecek olursak, bizi anımsamaz mı demek istiyorsun?"

"Daha da kötü. O daha, uzun zaman belleğinin olmadığını ve hasta olduğunu bile bilmiyor. Ne de olsa birisi bir bacağını ya da gözünü yitirse, bunu bilir. Ancak eğer oğlu kendini yitirdiyse, bunu bilemez, çünkü yitirilen şeyin bilincinde olacağı hiçbir şeyi yoktur. O kendini yalnızca, derin bir unutkanlığın çevrelediği tek bir anın kuşatılmışlığı içinde duyumsuyor. O, geçmiş ve geleceği olmayan, içinde bulunduğu anlamsız, ama durmadan gelişen ana tutuklu kalmış bir adam. Biz ona yalnızca YR deriz ki, bu da Yitik Ruh demektir. Saygıdeğer profesörümüzün sözleriyle söyleyecek olursak: Hastalıkların içinde de mucizeler gizlidir. YR bir yan belleğe sahip olmamasına karşın, işlemci belleği bütünüyle sağlıklı. Yakın geçmişi önce hiç anımsamazken, önceki zamanlara ait anıları tamı tamına anımsıyor, öyle ki, anlama yeteneği, keskin zekâsı ve düşünsel etkinliği hiç aksamıyor. YR bir bilgisayar dahisidir. Kullandığımız bütün programlar onun eseridir. O olmasa, mahvolurduk."

"Nobel Ödülü almaya aday kimse yok mu acaba bu çöplükte? Yani Lüscher renk testini bulan körler filan yok mu acaba?"

"Elbette var sevgili Daniel. Örneğin sen," dedi Hans ve beni, bir tekerlekli sandalyede oturan ve ilk bakışta, yüzüyle masasını siliyormuş zannedilen phalidomid bir kadına doğru itmeye başladı. Ancak neden sonra onun, kafasına yerleştirilmiş miğfer gibi bir alete tutturulmuş bir kalem yardımıyla, kendisinin yaptığı bazı dairesel diyagramların üzerine çizgiler çektiğini fark ettim. Şişman ve iğrenç biriydi, kocaman burnunun üzerinde, o kadar kalın camlı bir gözlük vardı ki, dokuz milimetrelik bir mermi bile bu camlara vurduğunda parçalanırdı. Omuzlarından kol yerine, tıpkı ölü bir ağacın kurumuş dallarını andıran üç tane parmak çıkmıştı. Buna karşın yüzünde, sanki kendi varlığının ve çevresindeki varlıkların ahenksizliğine şaşırılmışçasına bir tebessüm vardı.

"Galiba çalışmalarımıza pek de heves etmiyorsunuz," diyen Hans yeniden söze başlayarak beni, Gövde bakış açısına ait düşüncelerimden kopardı. "Bizlere senin daha çok felsefi yanın olduğu söylendi."

"Silahlar konusunda da epeyce bilgiye sahibimdir. Birlikte bir atom bombası yapıp hükümete şantaj yapmaya ne dersin? Başlarım sponsorların paralarına!"

"Her iddiasına girerim sen doğduğunda Mars ile Venüs birleşip Satürn'e dik konuma gelmişlerdir, Daniel," diye söze karıştı şu zavallı phalidomid kadın. "Ayrıca ay da, Merkür, Mars ve yeni doğan yıldızlarla 150 derecelik bir açıda konumlandığı gibi, Uranüs ile de bir kare oluşturmuş olmalı."

"Bildin!" dedim. "Ancak, tam da böyle bir rastlantının, bu denli aşırı bir hayvani yaşamı ortaya çıkarabileceğini kim bilebilirdi ki."

Bu zavallı yaratığın sorununun ne olduğunu öğrenmek beklentisiyle ben Hans'a doğru bakarken, kadıncağız da zarıfçe kızarmıştı.

"Bu Gertie," diyerek kadını bana tanıtan Hans, yeniden o çok sevdiği bilgi rolüne geri döndü. "Eskiden gazetelerin manşetlerine konu olduğumuzda basındaki şu aptallar astronomiyle astrolojiyi karıştırarak bize, gazetelerinin sefil sütunları için yıldız falı yazıp yazamayacağımızı sormuşlardı. Gertie sayesinde bu yanlış anlaşılma bizim için oldukça kârlı bir yan çalışma alanına dönüştü. Şu an sekiz dergiye bu konuda yazı veriyoruz. Bizler bu alanda bir atılım yapmak istiyoruz. Ancak Gertie'nin işi başından aşkın, senin yardımına ihtiyaç var."

"Eğer geleceği önceden bilebilseydim, bu aptallar NASA'sına gelmek yerine, çoktan Hugh Heffners Bunny Kulübü'ne alınmam için başvuruda bulunmuştum bile."

"Hayır, hayır," diye beni yatıştırdı Hans. "Gertie'nin kendini tamamen, kendi geliştirdiği yıldız fallarına verebilmesi için sen, sadece işin basit olan dergi boyutunu üstleneceksin. Dahası üst tabakadan zengin bayanların bile bu yıldız fallarından hoşlandığı oluyor. Nasıl olsa, doğumun tam zamanını ve yıldızların konumunu bilmeden ciddi bir yıldız falı yapabilmek olanaksız, tabii yıldız falı ciddiye alınırsa."

"Rica ederim!" diyerek Gertie karşı çıktı. "Krallar, krallıklarının yazgılarını yıldız fallarına bağlarlardı; komutanlar ordularını, yıldızlara bakarak yönlendirirdi..."

"Tamam Gertie, seni incitmek istememiştim. Her neyse Daniel, yapman gereken şeyler, genel geçerli önerilerde bulunmak, insanların dilekleriyle korkularını biraz kaşıyarak onların yazgılarındaki çok farklı yorumlanabilir değişimleri önceden açıklamak. Kehanette bulunman pek o kadar önemli değil, çünkü ne de olsa okurlardan hiçbiri iki dakika sonra yıldız hokus pokusunu anımsamaz bile. Bırak hayal gücün özgürce çalışsın. Ancak bunu yaparken hınzırlaşma, tamam mı?"

"Yıldız falı bir hokus pokus değildir Hans" diye öfkeyle çıkıştı Gertie. Yüzünün biraz önceki mahcup kızarıklığı şimdi yerini, duyduğu öfke nedeniyle tuğla kırmızısına bırakmıştı. Öyle bir hal almıştı ki, onun yaşam biçimi hakkında bir tane daha tutarsız bir açıklama yapacak olsanız, öfkeden patlamasına ve kızgın bir yıldız dönüşmesine neden olabilirdiniz sanki. Başını sol omzuna doğru yatırdı, titreyen üç parmağıyla kurşun gibi ağır olan gözlüğünü güçlkle çıkardı ve bakışlarını şu inançsız Hans'a doğru çevirdi.

"Uğursuzluklar konusunda kehanette bulunmak astrolojinin temel kurallarına aykırıdır. Ancak sen o kadar bilgisiz ve kuşku dolusun ki, sana kısa bir ders vermekten kendimi alamayacağım. Senin, önümüzdeki sekiz aylık transit haritalarını inceledim ve hayatımda şimdiye kadar vardığım en korkunç sonuca ulaştım. Bu zaman süresince gerileyen yükselen burcun, sekizinci evinde bulunan Plüton ile dik konuma gelecek. Aynı sırada on ikinci evinde bulunan üretici Güneş, Mars ile dik konuma gelirken, aynı zamanda Satürn ile de dik konuma gelecek. Sonuçta da, bütün seremoniyi yöneten gücün transit haritasında, güçsüz olan Ay ile dik konuma gelecek ve yükselen burcunun üzerinden transit geçecek olan Satürn, Ay ile bir açi kare oluşturacak. Bunun anlamı ölüm Hans. Hem de yüzde yüz, zerrece şüphe yok."

Hans beni bir süre daha şu astrolojik hayvanat bahçesinde tekerlekli sandalyemle gezdirip, şu ya da bu kolsuz teleskop artistleriyle ya da Voyager 2'nin yörüngesini tamı tamına önceden bilen, ancak iki kere ikinin kaç ettiğine akıl erdiremeyen takvim budalalarıyla tanıştırdıktan sonra, kendisi hakkında da biraz çene çalmak gereğini duydu. Müzik öğrenimi gördüğü sırada tatillerde çalışmak istediğinden yolu, "Efsunlanmış Avcılar"a düşmüş ve o zamanlar kendini yalnızca, -en kötü şeylerin olacağından korkarak- yaşamda her acının eninde sonunda son bulacağına inanarak teselli ediyormuş. Ancak sonradan Sladek'e ve onun tuhaf felsefesine kendiliğinden ve hiç karşı koymadan öylesine tutsak olmuş ki, sanki bir tür Scientology Church en miniature ile beyni yıkanmış gibi olmuş. Bunun üzerine müziği bırakarak yalnızca saygıdeğer profesörün sağ kolu olmaya karar vermiş.

Şu sadık Hans bana bodrum katındaki terapi odalarını da gezdirdikten sonra beni, binadaki bütün yaşam biçimiyle aykırılık gösteren, Waldorf Astoria'nın başkanlık süiti ile modacıların çılgınlıklarıyla hiçbir ortak yanı bulunmayan üçüncü kattaki odama götürdü. Benim gereksinimlerime büyük özen gösterilmiş ve odam değişik teknik araçlarla donatılmıştı. Bunların dışında odamda anlam veremediğim bir iki obje daha buldum. Şu olmazsa olmaz Furrer resminin dışında, yatağımın tam karşısındaki duvarda Meryem Ana'ya benzeyen bir kadının kırklı ya da ellili yıllardan kalma sararmış fotoğrafı asılıydı. Güzel kadın, tam da o zamanların fotoğraf tekniğine uygun olarak, tıpkı bir film yıldızı gibi parlak bir ışığın içine daldırıldığından melek gibi bir görüntü veriyordu, arka planda da pitoresk bir gölge görüntüsü yer alıyordu. Her türlü gerçekliğin dışında ve olası yaşı sezilemeyen bu kadının kısmen kameraya kısmen de göğün sonsuzluğuna gülümseyen resmi, görünüşte tıpkı kendisi gibi yıpranmış, yer yer çatlak ve üzerindeki boyaları kabarmış siyah bir çerçeve içindeydi. Resimdeki bu kadın, tepede asılı olduğu yerden bakışıyla ya da adeta beni delip geçen bakışlarıyla, bana UFA* yıldızı Lilian Harvey'i anımsattı.

Daha yakında, yatağın üzerinde yaklaşık yumruk büyüklüğünde ekvator çizgisinden ikiye açılabilen ve mücevher kutusu olarak kullanılan bir küre vardı. Hans, bu değerli küreyi benim için ortadan ikiye açtı. Vay canına! Kuzey ve güney yarımküre yıldızlarını gösteren kürenin iç çeperlerindeki yıldızlar, özenle işlenmiş teker teker resmedilmişti. Geçen yıllar değerli parçanın da yıpranmasına ve sararmasına yol açmıştı; ne yazık ki boyaları da yer yer döküldüğünden alttaki ağaç kısım görünüyordu.

Odanın önceki sakinleri bu iki parçayı unutmuş muydu? Yoksa buraya taşınacağını bilen biri bana gizli bir mesaj mı bırakmıştı? Eğer ikinci olasılık doğruysa, o zamanlar, bana ne anlatılmak istendiğini asla bilemezdim.

Bu yeni evimdeki en güzel şey, limanın, denizin, ufkun ve bulutsuz gecelerde nefes kesen yıldız dolu gök kubbenin görülebildiği devasa cam duvardı. Sol tarafta, çevredeki her şeyi ve herkesi izliyormuş etkisi uyandıran şu eski deniz feneri bile görülebiliyordu.

Hans'ın, Gövde Eldorado için düzdüğü methiyelerden sonra başlayan baş ağrımı, yatağa yatıp Bach'tan bir ziyafet çekerek dindirmeye çalıştığım gece yarısından az önce, kapı manalı manalı vuruldu.

"Şu korkunç Sladek değilsen gir içeri!" diye bağırdım.

Koltuğunun altındaki ağır resimlerle içeriye girdi ve bana, o ülsere benzeyen ünlü pis gülümsemesini gösterdi. İlk anda gülerken içimin katılacağından korktum, çünkü profesör bu arada üzerini değiştirerek, Roger Corma'nın Edgar Allan Poe filmlerindeki bir toprak sahibi gibi giyinmişti. Uzun ve zayıf bedenini şimdi, erguvani yakalı siyah ipekten bir ropdöşambr sarıyordu. Kenarları yakanın içine gizlenmiş bembeyaz bir fular boynunu süslüyordu. Ara sıra çektiği, elindeki lületaşı piposu ise çılgınlığın daniskasıydı. Kapıldığım yoğun gülme krizini dindirmeye çalışırken onu, aşağı yukarı şöyle selamladım: "Bakınız, Lord Chesterfield bizi onurlandırdılar!" Sanki ben, dünyanın yuvarlak olduğunu bir türlü kabullenmek istemeyen, Ortaçağ'daki ruhban sınıfına ait biriymişim gibi, başını umutsuzca iki yana salladı. Sonra da okuma cihazıyla ilgilenmeye başladı.

"Görünüşe bakılırsa Daniel, senin yalnızca kolların ve bacakların eksik değil, senin gözlerin de yok," dedi. Sonra da kitabı, nota sehпасına benzeyen ayaklığa koyarak yanıma getirip yatağın hemen kenarına dikti.

"Apaçık olan bir şeyi görmek istemiyorsun sen: Çünkü sen kendi yaşamını, tıpkı bir sakız gibi pırt diye bir kenara atıvermek istiyorsun. Biliyor musun ki, nicedir seni izliyorum, kendini böyle koyverdiğin için hiçkırıklara uğulabilirim."

Sanki kendisini doğuranın memesini emiyormuş gibi çoktan sönmüş olan pipoyu hummalı biçimde çekmeye başladı. Bu arada sağ göz kapağı aralıksız ve kontrolsüz olarak sekiyordu. Şu bizim saygıdeğer beyimizin sinirleri, meslek hayatı boyunca pek zarar görmüşe benziyor.

"En sefil roller hep sana verildiği için bütün dünyadan nefret ediyorsun, değil mi? Evet, hepimizi gören ve bizlere gülen Tanrı'nın, makineli tüfikle McDonald's dükkânına girip, hiç sebepsiz masum insanları vuran bir ruh hastasına bile verdiği en basit teçhizatı, tam da senin gibi birine bağışlamaması gerçekten bir komedi. Tam da senin gibi birine Daniel, sıradan şeylerin en sıradanı bile verilmemiş sana. Dünyadan nefret ediyorsun, çünkü dünyanın da senden nefret ettiğini düşünüyorsun. Gerçeğin ne olduğunu söyleyeyim mi? Tamamen haklısın! Çünkü bu durum hiç de adil değil. Ancak dünyanın adil olduğu nerede yazıyor ki? Adalet, sevgili dostum, sersem çöpçüler ya da o karga beyinlerinde, sırf karılarına sadık kalıyorlar diye bu mükemmel eylemlerinden dolayı bütün dünyanın kendilerine şükran duymasını bekleyenler için geçerlidir. Ancak çöpçüler yaşamlarının ortasında felç geçirir, bedenlerinin yarısı hiç tutmaz ve bundan böyle sanki iki şişe tekila içmiş gibi konuşur. Şu sadık kocanın karısı ise, sürpriz biçimde boşandıktan sonra onun maaşının yarısını nafaka olarak alıp aynı anda da üç adamla birlikte kırıştırır. Bu adalet mi? Bu hak mı? Adalet, böylesi aptalların parasını ödedikleri hukukçuların uydurduğu bir şeydir. Başka bir şey değil, Daniel. Asıl trajik yanılgı, adaleti, gerçek yaşamla karıştıran bu saf insanların kendisidir."

"Şimdi kendimi vurmam mı gerekir, profesör? Önüme otomatik bir Browning bağlayın, derhal tetiği çekeğim. Bu alet mükemmel bir parça olduğundan, gerektiğinde harikalar yaratır."

"Hayır, bu yol yanlış, çünkü öte yandan yaşam çok güzel. Göz ucuyla bile bir Amerikan Tenthouse'u görmüş olan biri bilir bunu."

"Ne kadar doğru!" diye karşılık verdim.

"İnsanın kolları bacakları yoksa, başka bilinçler geliştiriyor kendinde," dedi ve yataktan kalktı. Düşünceli, elleri o şık ropdöşambrın ceplerine gömülü ve omuzları karga gibi kamburu çıkacak derecede kalkık biçimde cam duvara doğru ağır ağır yürüdü. Camın önünde arkası bana dönük olarak durdu ve hiç konuşmadan denizi seyre daldı. Konuşmasını kaldığı yerden sürdürmesini boş yere bekledim. Ancak odaya tuhaf, ama gergin bir sessizlik çöktüğünden kendi kendime, acaba bu adamcağızın ara ara bilincini yitirip, geçici de olsa, içi boş mutluluklarla dolu boşucu bir vakum ortamına mı girdiğini sormaya başladım. Ancak daha sonra onun bana, önemli bir sır vermek üzere olduğunu fark ettim. Muhtemelen bu konuda tam bir karar veremiyordu.

"İnsanın kolları ve bacakları yoksa", diye bir süre sonra yineledi ki, bu süre bana bir saat kadar uzun geldi, "dünyanın ve yaşamın gerçekte nasıl yaratıldığını araştırmak gerekir, Daniel". O an sesi tuhaf biçimde hüzünlendi, oradan oraya dolaşan bakışları, karanlık denizde çok zayıf fark edilebilen, içinde sanki bizim varoluşumuzun özünü aradığı ve bunu açıkça göstermek istediği köpükler üzerinde dolaştı.

"Sağlıklı bir insan için yaşam çok basit bir şeydir. Böyle biri, hayal gücünü zorlayarak kendisi gibi olmayanların durumunu anlayamaz. Tatil yapacağı yerin hayalini kurduğunda da, hayal gücünün ortaya çıkartabildiği tek şey birkaç palmyedir. Belki de aklında bulanık olarak denizin maviliği de canlanabilir. Ancak bu denizin içinde canlıların yaşadığını, bunların dillerinin insanlarınkinden çok daha karmaşık

olduğunu, onların algı yetileri karşısında suskun kalmak gerektiğini düşünebilmesi olanaksızdır. Bunun yanı sıra cangıl içinde sessizce yaşayan bir yırtıcı ve onun zayıf hayal gücü bile, vahşi bir hayvanın görüntüsünü ya da suyun belli belirsiz görünümünü canlandırabilmektedir. Gerek insanlar gerekse vahşi hayvanlar aynı dünyanın yaratıklarıdır ve bu iki tür, düşünsel olarak birbirlerini kucaklama konusunda son derece yeteneklidir."

"Bunları psikiyatrinize de anlattınız mı profesör?" diye sordum. "Durumunuz pek ciddi görünüyor da."

Pencereden geriye doğru döndü ve yavaşça yatağa yaklaştı. Okuma lambamın etajerin üzerinden yansıyan ışığı, onu aşağıdan yukarıya doğru aydınlatığından, yüzünde grotesk gölgeler oluştu. Artistik hareketlerle sehpadaki kitabı bana göstererek dikkatimi kitabın adına çekti: Dismelikler. Yazan, Robert Sladek. Başlığı okuduğumda hiç de iyi şeyler sezinlemedim.

"Bu kitabın bestseller listelerine giremediğini söylersem, yanılır mıyım acaba, profesör?"

"Bildin Daniel. Her ne kadar insanlar iğrenç de olsalar, güzel olan şeyleri seviyorlar."

"Halbuki bir arada güzellik ne kadar görelî bir kavram, değil mi? Örneğin, beni ele alın: Romanya'daki bir engelliler toplama kampında ben herhalde kesinlikle Apollon'un muadili sayılırdım. Ne yaparsın, çılgın dünya işte."

"Gerçekten de öyle, Daniel, çılgın dünya..."

Kitabı orta yerinden açtı ve renkli bir fotoğrafı yüzüme doğru tuttu; işte o an, sonradan daha çok inandığım, bu Allah'ın belası orospu çocuğunu öldürme isteği belirdi içimde. Resimde yeni doğmuş bebeğe benzeyen bir şey gösteriliyordu. Ancak bundan o kadar emin olamıyordunuz. Çünkü altında "Acardius acephalus" yazan bu resimde, üzerinde deri bulunmayan bir et yumrusunun içinde yiten yalnızca iki tane biçimsiz bebek bacağı yer alıyordu. Sağlıklı bir insanın göbek deliğinin bulunduğu bölgede, penis benzeri parlak bir çıkıntı görülüyordu.

"İşte!" dedi Sladek ve hırsıyla diğer sayfayı açtı. Şimdi karşımda daha az korkunç olmayan, adına Anensefili* denilen bir vaka vardı: Alnı olmayan ve bu nedenle de yüzünün belli bir bölümü başında olan, kabak büyüklüğündeki şişkin bir bebek bedeni, sanki kendisini izleyenlerde uyandırdığı etki ile tatmin olmuşçasına, benim bön bakışlarıma zafer kazanmış tavrıyla karşılık veriyordu. Gözleri, canavar bir kurbağa gibi patlarcasına açık, bedeninin diğer bölümleri de daha çok kur-bağagillere benziyordu.

"İşte!" diye haykırdı profesör yeniden ve bundan sonra da elindeki bu dehşet kitabının sayfalarını çabucak çevirebilmek için, savaş planları yapan bir general gibi, işaret parmağıyla bu yaratığın tüyler ürperten görüntüsüne vurdu. Bu arada fal taşı gibi açılan gözlerimin önüne "kutsal parazitler" olarak adlandırılacak yaratıklar geldi: Bebek görünüşlü hilkat garibeleri. Biri, poposunda kendi bedeni büyüklüğünde biçimsiz bir et yığını taşıyor, diğeri iki başlı bir "disefalus," biri üst dudağı ile burnunun ortasında bir yarık bulunan bir Cheilognathopalatoşisis**, bir diğeri de "Kiklop" benzeri tek gözlü bir çocuk. "İşte!" diye bağıırıyordu Sladek. O her seferinde böyle bağıırdığında, aklını yitirdiğini sanıyordum. "İşte!... Şuna bak!... Şuna bak!... Şuna bak!..." bu nidalar sanki beni dövüyormuşçasına devam edip gitti. Peki ama ben bu arada hangi suçumun cezasını çekiyordum ki? Yoksa bu tüyler ürperten kardeşler grubuna katılmak için başvuruda bulunmadığım için mi cezalandırılıyordum?

"İşte!" diye yeniden bağıırdı Sladek, sanki bir mayına basmışçasına ve yine, işaret parmağıyla iyi geceler kitabındaki başka bir canavar bebeği işaret etti. Sonunda bu korkunç örnekleri görmeye dayanamayıp bakışlarımı kaçırıldığında, beni çenemden tutup başımı yumuşak bir şiddetle bu rengarenk sefil şeylere bakmaya zorlayacağından, şu kaçık herifin bütün katalogu göstereceğinden korktum. Bütün bunlar artık benim için çok fazla olduğundan, olasılıkla Sladek'in gözlemeyinin gözlediği yıldızlardan bile duyulabilen, yaşamımın en korkunç, en keskin ve ilikleri donduran çığılığını atmaya zorunlu gördüm kendimi.

"Ben hayvan değilim!" diye bağıırdım. "Ben hayvan değilim! Ben hayvan değilim!" Sonra da bütün gücümle gövdemî öne doğru atarak başımı kitap sehpasını yere düşürdüm. Suratım, şu anatomik mucizeler kitabına tosladıktan sonra kayarak, kitabı alt tarafından tutan sac kenarlığın en keskin yerine çarptığından, anımda hatırı sayılır uzunlukta bir yarık açıldı. Tıpkı zıpkın yemiş bir balina gibi kanlar içinde yataktan aşağıya yuvarlanarak burun üstü yere çakıldım. Çektiğim acı, alnımdan gözlerime süzülen kanlar ve gözüme dolan yaşlar nedeniyle ortalığı pek iyi göremediğimden, takılmış bir plak gibi ulurcasına hâlâ aynı şeyi yineliyordum: "Ben hayvan değilim!"

"Daniel, ah Daniel, zavallı çocuk," diye konuşmaya başladı, bakımımdan sorumlu olan şu işkenceci cellat; sonra da yere diz çökerek dikkatlice beni sırtüstü çevirdi. "Bütün bunlarla sana ne söylemek istediğimi anlamıyor musun yoksa? Bu çocuklar dünya düzenimizin birer parçası."

"Allah kahretsin, onların hepsi de sakat, sersem herif!" diye cıyaktadıktan sonra ağzımın kenarlarında biriken kanları, onun o seçkin özel kremlerle parlatılmış yüzüne tukurdum.

"Yanlış" dedi sert bir tonla, tam da kendi kendime, onun, ne zaman benim üzerimde çalışmaya başlayacağını sormaya başladığım sırada. "Değişim, Daniel, çeşitlilik ve elbette zenginlik. Yaratışın ardındaki gerçeğin nasıl olduğunu öğrenmek için sonsuz bir istek vardı içimde. Ve uzun süren arayış ve sürüyle yanılığın sonra, bana acı çektiren bütün sorularıma mükemmel bir yanıt buldum: Her şey birbiriyle ilintili ve her şeyin bir anlamı var. Güzellik ve çirkinlik yalnızca aynı madalyonun iki farklı yüzü. Sağlık ve

hastalık gibi, iyilik ve kötülük de hem birbirine aitler hem de bizim varlığımızın birer parçası. İğrenmemize ve dahası korkmamıza hiç gerek yok. Sonunda her şey ölüyor, diğer yandan ölüm ise, kendi tarafında bambaşka yaşamlar doğuruyor. Bizler hepimiz yıldız çocuklarız -sen de, Daniel. Bir daha ki sefere hangi biçimde doğacağımızı yalnızca rastlantılar belirliyor..."

Böylesi patetik davranışlar içindeki saygıdeğer profesörümüz konuşmasını, yaramdan akanlar kuruyup, ben de şu vicık vicık gerçekleri tıpkı mükemmel bir uyku ilacı gibi kabullenene değin, kâh zamane sohbetleri yaparak kâh serinkanlı bir rahibin edasıyla sürdürdü. Onun şu felsefesini hem anlıyor, hem de anlamıyordum; ancak bu hiç de o kadar önemli değildi, çünkü o benim için yeni keşfettiğim bir nefret objesinden başka bir şey değildi. Sonunda o da yorulduğundan konuşmasını, yumuşak bir, bütün insanlar kardeşir hitabetiyle noktaladı. Sonra yaralarımı tentürdiyotla silip yara bandıyla sardıktan sonra beni yatağa yatırdı ve odanın ışığını söndürdü.

Dışarıya çıkmadan önce, kapının aralığından şunları söyledi: "Elbette şu bizim dünyamızda çok az anlayabildiğimiz, ancak eninde sonunda açığa kavuşturulacak gizler bulunmaktadır. Buna rağmen onları açıklamaya çalış dostum. Çünkü eğer bunu başkaları yaparsa, onlar her zaman senden bir adım ilerde olurlar. Bilen kişiye bildiklerinin bir kazanç sağlamaması, ne acı."

Derin ve kapkara bir uykuya dalmadan önce, birkaç saniye daha, loş ışıktaki kendi kendine parlayan imdat düğmelerini andıran, sevimli birer korku figürü gibi izlenim bırakan duvardaki Reinhard Furrer ve UFA Diva'sının resimlerini baktım. Gün boyunca yaşadığım olaylar düşlerimde de hiç peşimi bırakmadı. Ne kadar saçma olurlarsa olsunlar, bu düşler öylesine sıralanmışlardı ki bunlardan, anlamlı ama buna karşın deşifre edilemeyen mesajlar çıkarttığıma inanıyordum.

Düşümde düz olmayan ve tıpkı su yatağı gibi hızla dalgalanan bir zeminin üzerinde duruyordum. Üzerimde, parlak, duru ve insanın nefesini kesen bir yıldız katedrali yükseliyordu. Evet, ayakta duruyordum, çünkü mutluluktan başımı döndüren mucizevi bir şekilde kollarım ve bacaklarım çıkmıştı. Ancak bu tuhaf esnek zemin üzerinde yalnız başıma durmuyordum. Bütün Gövdelerin koruyucusu kutsal Reinhard Furrer de bana refakat ediyordu. Üzerindeki astronot giysileri içinden bana sanki, bir sonraki uzay uçuşuna beni de götürüp götürmemesi gerektiğini düşünüyormuş gibi gülümsüyordu. Sonra aşağıya doğru baktım, çünkü durduğum yerin yalpalanması bana sorun olmaya başlamıştı. Ve işte, yeni elde ettiğim ayaklarımın altında onları gördüm: Üzerinde bulunduğumuz alan, Sladek'in resimli kitabındaki korkunç derecede tanınamayacak halde bulunan, ölü doğmuş yaratıklarla doluydu. Ancak onlar yaşıyordu. Sıkı sıkıya yan yana istif edilmiş bu yaratıklar, üzerlerindeki fazladan et parçaları, her tarafı kaplayan çok sayıdaki uzuvları, başsız vücutları ve tanınamayacak hale gelmiş bedenleriyle ufuk çizgisine kadar uzanan ve durmadan kıpırdanan bir plato oluşturuyorlardı. Milyonlarca olmalıydılar. Ayrıca bana gülümsüyorlardı, ancak bu gülümsemeler, benim şu uzay gezgini arkadaşımın gülüşü gibi çok şey anlatmak istiyormuşçasına değil, tersine, sanki ben onların babasıymışım gibi oldukça sıcaktı.

Bu grotesk buluşum için endişeye mi kapılamam gerektiği, yoksa sevinmem mi gerektiği konusunda henüz kararsızken, Furrer bir elini, "Efsunlanmış Avcılar"ın selamlama biçimiyle omzuma koyarak kocaman astronot başlığının içinden bana: "Cennet ile cehennemin kapıları yan yanadır ve ikisi de birbirinin tıpa tıp aynısıdır. Dünyanın ne kadar büyük olduğunu gördün mü, Daniel? İçinde ışık olan kapı hangisi, içinde karanlığın hüküm sürdüğü kapı hangisi acaba?" dedi.

Sonra sağ elini havaya kaldırarak, büyük ve özellikle de çok parlak bir yıldızın bulunduğu yana doğru, karanlık gökyüzünü gösterdi. Birdenbire hipnotize edilmiş gibi, bütün benliğim bu parlak noktaya yöneldi. Bu arada hacmi giderek büyüyen yıldızın yaydığı ışık da giderek yoğunlaştı. Gerçekten de bu yıldız giderek dünyaya doğru yaklaşıyormuş etkisi uyandırdığından, üzerindeki UFA Diva'sının yüz hatlarını daha iyi seçmeye başlamıştım. Çok dikkatle bakıldığında, fotoğraftaki o sabit duruşun biraz hareketlendiği fark edilebiliyordu. Bu melek gibi kadının çekici ve kocaman gözlerinde, sevginin ve ateşli bir özlemin olduğu kadar, o engin gülümseyişinin ardında da acıların izlerinin gizli olduğu ifadesi vardı. Sonunda yıldız, aşağıya doğru düşen bir güneşin hacmine ulaştı ve Diva'nın çehresini saran o parlak ışık demeti bütün gökyüzünü kapladı. Bunun yanı sıra birdenbire, sanki "Rüzgâr Gibi Geçti"nin son dramatik sahnelerinden biri için çalınıyormuş gibi, yüksek sesli senfonik bir müzik başladı. Bu film müziği koronun söylediği rahatlatıcı bir şarkıyla bütünleşiyordu; koronun sesini, Sladek'in şu ölü doğanlarının çıkarttığı seslerle özdeşleştiriverdim hemen. Gördüklerim bana o kadar yakın, o kadar harikuladeydi ki, bir an, eğer bakışlarımı alamazsam kör olabileceğimden korktum, ayrıca gördüklerime eşlik eden şu tuhaf film müziği de o denli etkiliydi ki, güzel kadın sonunda gülümsemeyi keserek, uzun uzun, derinden ve gözünü bile kırpmadan bana doğru bakmaya başladı. Yeniden onun fotoğrafa dönüştüğünü sandığım an, aniden dudaklarını kıpırdatmaya başladı.

"Dünyanın ne kadar büyük olduğunu anladın mı, Daniel? Karanlık yol hangisi acaba?"

Sonra başını hafifçe öne eğdi ve iri gözyaşları yanaklarından aşağıya doğru süzölmeye başladı.

"O yol senin yüreğin, oğlum!"

III. BÖLÜM

"Çünkü kimisi daha doğuştan evlenme yeterliliğini taşımaz. Kimisi ise insanlar tarafından evlenemeyecek duruma getirilir. Kimisi de göklerin hükümrânlığı için kendilerini evlenmekten uzak tutarlar. Bunu yüreğine sığdırabilen sığdırsın."

Matta İncili, Boşanma Sorunu

E...ri...şil...mez biriydi o. Ve dokunulmaz biriydi. Zorla ırzına geçilecek kadar da güzeldi. Elbette o bir fotomodeldi. Elbette. Gıpta edilecek bir kadını betimlemek, ne bileyim tıpkı, bir atom reaktörünün nasıl çalıştığını açıklamak gibi bir şey işte. İnsan yalnızca ayrıntılara takılıp kalıyor ve elindeki bütün ayrıntıları kendi dişleyebildiği bir biçimde dile getirebiliyor. Ama buna karşın ben bu işi yapmaya cüret edeceğim, bunu yapmak zorundayım; en azından anılarımda kalmış mutluluğun izlerini yeniden tadabilmek ve onu rezilce zarar verdiğim o masum varlığını, hikâye anlatmanın sihriyle silik de olsa yeniden canlandırmak için...

Gerçekten güzel olan bütün kadınlar gibi o da, ne moda dergilerinin değişik versiyonlarını durmaksızın sergilediği günün ideal kadınlarından biriydi, ne de yolda karşılaştıktan sonra arkasından dönüp baktığınız ve karşınıza çıkan ilk fırsatta kendinizi rahatlatma ihtiyacı duyduğunuz, insanı elektrik gibi çarpan kadınlardan biriydi. Hayır, Mercedes eşi benzeri olmayan bir kadındı.

Onun baştan çıkartıcı vücut bölgelerini sayacak olsam, göğüsleri ilk sırada gelirdi. Benim gibi aç bir sırtlanın ağzından bu tür lafların çıkması belki de korkunç gelebilir, ama durum böyleydi işte. Göğüsleri irice, ama yassıydı; o göğüsler daha yaşlı bir kadında olsa, anaç gösterildi, ancak bu göğüsler, hayatının baharındaki Mercedes'i, bu arada çoktan yok olup gitmiş ve ancak şeytani tahrik şarkılarıyla yeniden harekete geçen bir türün üyesi yapıyordu. Yani önemli ve büyüleyici bir yapısı vardı. Onun, düşlerdeki kadınlarda olması gerekmeyen bir özelliği ise, kalçalarına kadar uzanan kestane kızılı, ince telli, pek sık olmadıkları için de, sanki duştan yeni çıkmış gibi her zaman salık bıraktığı saçlarıydı. Zarif yüzündeki grotesk biçimli, sağım makinesiyle saatlerce emilmiş izlenimi uyandıran dolgun ve kiraz gibi dudakları, utangaç erkeklerin kendi kendilerini tatmin düşlerinin nihayet gerçekleşeceği, cennette yeniden doğmanın teminatını veriyordu sanki. Boyu, insanı ürkütecek derecede bir seksen dört, cildi de çilli idi; poposu ise, bütün ayrıntılarını değişik streçlerle sergilemeye alışmıştı, bu popoyu çıplak görebilmek için bazıları konut yapı sigortasını bile bozabilirdi; o baştan çıkartıcı kokusunu savaşta sinir gazı olarak kullanıverip bütün birliğin aklını başından almak olasıydı -işte Mercedes böyle biriydi!

Mercedes kim miydi? En azından o, şu bizim evrensel çapta yetenekli profesörümüzün eşi Henriette değildi. Tersine, aşk meşk işleriyle uğraşan uzmanların dediği gibi yalnızca bir sevgiliydi. Sladek, gençlik aşkı olan Henriette ile liseyi bitirir bitirmez evlenmiş, kadın da üç kız çocuğu doğurarak onu ödüllendirmiş. Tıpkı beyaz ırkın yok oluşunu protesto eden bir Green Peace reklam spotu gibi, şu Neptüncü astımlı ahmaklar da dahil olmak üzere Sladek'in klan üyeleri, ailenin bu en tanınmış reisini düzenli olarak her akşam cümbüş içinde kornalar çalarak Mitsubishi Landrover ile alıp şu gizemli villaya götürüyordu. Henriette, yıllar yılı çalıştıktan sonra, izleyicilerin haksız bir karşılaştırmayla yıldızın ilerleyen yaşını hemen fark etmemeleri için gözlerden uzak tutulan, zamanla yaşlanmış Hollywood yıldızlarına benzeyen kadınlardan biriydi. Başka deyişle Henriette, herhalde bir zamanlar gerçekten güzelmış. Oysa şimdi, yani otuzlu yaşlarının sonunda, bir Avon satış temsilcisinin şıklığını ve ne yazık ki kokusunu da sergileyen bir kadındı.

Bu kaçınılmaz trajedi Sladek'in de dikkatini çekmiş olacak, otomobil kurtlarının önerisine uyarak yeni bir marka seçmişti: Mercedes. Gizlilik ve hilekârlık, (efsunlanmış) avcılarının özelliklerinden olduğundan ve avcılarının en kurnazı da profesör olduğundan, adam kendi av sahasını dikkatle genişletmişti, ama iki avın peşine aynı anda düşmekten de kaçınıyordu. Yani alçak herif elinden geldiği kadar karısını aldatıyordu!

Mercedes, dünya dışı yaşam biçimleri olan bizlerin ilişki kurma merkezini onurlandığı her seferinde -bu işlemi hiç aksatmadan haftada üç kez yineliyordu-, gülünç gövdeler olan bizlere göz ucuyla bile bakmadan doğrudan doğruya, gözünü bile kırpmadan şu bizim saygıdeğerin bürosuna giderdi. Bütün merasim paramiliter özellikler taşıyordu. Çünkü Golf GTI lastiklerinin bahçede çıkarttığı acı fren sesi, arabadan o sert iniş ve içinde olasılıkla deri giysi, kırbaç ve bir polaroid kamera bulunan yan koltuktaki kırmızı sırt çantasını öfkeyle alış, sonra topuklu ayakkabıların koridorlarda kulakları çınlatan tak tak sesler çıkartısı ve sonunda büro kapısının şiddetle kapatılışı bana, anti terör timlerin sevimsiz ani baskınlarını anımsatıyordu. Şu ikisinin içeride saatlerce neler yaptıkları aslında çok açık —ancak bu öykünün sonunda olanlar göz önüne alınırsa, galiba o kadar o kadar da açık değildi. Reinhard Furrer fotoğraflarına bakarak sırtmaya bayılan şu getir götürücü mongol Edi bile, Mercedes'i, aşağıda arabanın içinde görür görmez, sanki bu kadının başına gelecekleri sezmişçesine, ağzı kulaklarına varıncaya kadar gülüyordu. Edi'nin de, şu gizemli kırmızı sırt çantasının içindekiler hakkında kafasında bir şeyler evirip çeviriyor mu, pek fazla tahminde bulunmak istemem.

Çocuklarına piyano öğretmeni seçerek, bir tenis sahasında amaçsızca turalayarak ve bilmem hangi keltoş sanatçının tanıtılması gibi saçma sapan işlerle uğraşarak yaşayan, yaşlandıktan sonra açındığı için

beslenen hayvanlar gibi kendi haline bırakılan ihtiyar ve sadık Henriette'nin durumu nasıldı acaba? Evet, zavallılığın klasik dramaturjilerden hiç haberi yoktu.

Yoksa var mıydı? Varsa, bu duruma, Toskanyalı "sevimli erkek arkadaşlarına" tanınmış marka hazır mutfağında, durmadan sinir krizleri geçirmenin eşiğine geldiğinden Nouvelle cuisene yapmaktan, doğum günlerinde almaya alışık olduğu orijinal Dior marka armağanlardan ve depresyonları hakkında sıkıcı bir psikanalistin saçma sapan zırvalarını dinlemekten vazgeçemediğinden mi katlanıyordu acaba? Olabilir. Ancak, kim bilebilir, belki de bütün bunları hiç umursamadan, gizlice boşanma borsasına baş vurup, evliliğinin hisselerinin değerinin ne kadar olduğunu öğrenmiştir bile.

Sağlıksız bir gerçeklik içinde, sağlıklı görünüşünden gerçekdışılık fışkıran, hormon provokatörü yirmi üç yaşındaki Mercedes'in gözlerinden, geçtiğimiz yılın Noel akşamı "Efsunlanmış Avcılar"ın çok amaçlı toplantı salonunda, gerçek gözyaşları geldi; o da gözyaşlarını, üzerinde Sladek'in ismi yazılı beyaz bir mendille sildi. Hans, tekerlekli sandalyemi hemen onun yanına çektiğinden, bütün muhteşemliğini yan gözle izleyip inceleme ve için için hıçkırma olanağını yakalamıştım.

Bu en büyük kutlama gecesi bile, şu bizim kaçık profesörün zevklerine göre düzenlenmişti. Son iki ay boyunca, "muhtemelen hafta başında önemli bir karar vermek zorunda kalacaksınız" ya da "özellikle kalbiniz iyi durumda" gibi belli şeyleri diktafonuma zırvalayıp durduğumdan, fark ettim ki, şu deforme yıldız gözlemcileri düzenli aralıklarla yerlerinden ayrılarak toplantı salonuna gidiyorlar. Salona gitmelerinin ardından her seferinde, insanın sinirlerini bozan ahenksiz şarkı sesleri bütün binayı dolduruyordu. Meğer, bu kutsal gecede Hz. İsa'nın yaşamından bölümleri oynayacakları yerde Eugen d'Albert'in "Kabil" operasını söylüyorlarmış.

Bundan önce bizlerin, fuayede israf derecesinde bol malzemeye donatılmış soğuk büfeden yiyip içtikten sonra davetli konukları izlememize izin veriliyordu. Konukların büyük bölümü, şu bizim iddialı gövde koruma merkezinin, içi geçmiş varlıklı dul sponsorlarıyla bakımevinde çalışanların yakınlarıydı. Son günlerde yalnızca, girişin önüne Eyfel kulesi gibi bir çam ağacını dikip onu süslemekle meşgul olan Sladek ise, kutlama vesilesiyle bütün ciddiyetini takınıp, eski moda bir penguen frakı giymişti. Bu haliyle onun neredeyse bizlerin önünde step dansı yapacağını sanmıştım, ancak daha sonra, tavus kuşu gibi kabarmış halde yalnızca seçkin konukların elini sıkıldığını gördüm. Yaptığı işi o kadar abartıp büyütüyordu ki, görenler sanki Oscar Ödül Töreni düzenleniyor sanırdı.

Sonra ortalığı çınlatan derin bir gong sesi duyuldu ve ardından bizleri, sahnesinde hâlâ barok üsluplu, her tarafı altın yaldızlı püsküllerle bezenmiş, ipekten, erguvani bir perde bulunan, gösteri salonuna aldılar. Yukarıda da söylediğim gibi, kaderin bir cilvesi, Hans'ın güçlü kolları tekerlekli sandalyemi, Mercedes'in oturduğu yerin hemen yanındaki boş yere çekmişti. Huşu içinde bulunduğumuz o ana uygun olarak, Mercedes'in üzerinde gri ve beni acımasızca sinirlendiren düğmeleri ilikli bir giysi vardı. Yanı başında beni gördüğü an, kısa bir süre için onun o yeşil gözlerinden beliren ürkek gülümseme ve belirsiz şaşkınlığı, varlığım karşısında gösterilen zorunlu bir tepki olarak yorumladım. Düşünceleri okuma yeteneği olduğundan giysisini sıkıca çekti ve düşünceli bir yüz ifadesiyle yeniden önüne öyle bir konumda döndü ki, sanki o da, zihnimde, onula birlikte yaşamayı kurduğum ada öyküsünde benimle birlikte baş rolü paylaşmak istiyordu. Bu arada, önümdeki iki saat boyunca, onun kontrolden çıkmış ve Feromon'dan başka bir şey üretmediği açıkça belli olan koku bezlerinin bombardımanına, kendimi tekerlekli sandalyemden onun kucağına atmadan ve spastik titreme nöbetine giren cinselliği erken gelişmiş bir bebek taklidi yapmadan nasıl dayanacağım konusunda kafamı yormaya başlamıştım bile. Ve sanki çevresindeki insanlara onun bu öldüren kokusu yetmeyecekmiş gibi, üstüne üstlük şeytansı kokular da sürünmüştü.

Böylesine yarı baygın bir haldeyken Sladek'i, sanki bir perdenin ardından izliyormuşçasına, en ön sıradaki, elbette oradaki varlığından hiç haberi olmayan Henriette'sinin yanına otururken gördüm. Sladek'in bütünüyle mükemmel bir insan olduğunu daha önce de söylemiştim zaten. Ve işte bu mükemmel profesör, böylesi sevinçli bir günde, iki ayrı yere yerleştirilmiş olan Havva'larından ayrı kalmak istememişti.

Midye kabuğunu andıran apliklerden süzülen ölgün ışığın aydınlattığı salonda ikinci gong çaldıktan birkaç saniye sonra, içerisi derin bir karanlığa gömüldü. Perde ortadan ikiye bölünerek açıldı ve gözler önüne, cennet bahçelerinin inanılmaz bir görüntüsü çıktı. Tıpkı masal kitaplarındaki kötü kurdun dilini, sürülüp çekilen bir karton şerit sayesinde çıkarttığı gibi, sahnenin kenarlarına kat kat yerleştirilen mukavvalarla üç boyutluluk etkisi verilmişti. Sahne tasarımcısının, insanoğlunun Kabil ve Habil olayından sonra cennetten kovulup ekmeğini şu "lanetli yeryüzünde" kan ter içinde çıkarttığından hiç haberi yoktu herhalde. Çünkü o çorak tarlalar bilizlere, à la Henri Rousseau olarak ormanlık bir cennet olarak gösterilmişti.

Sonra hoparlörlerden müzik sesi gelmeye başladı ve bizler, içindeki tek ilginçliğin, bazı bölümlerinin engellilerce söylenip oynandığı bölümler olan, İncil'den alınan bu sıkıcı yeşilliğe çok uzun bir süre katlanmak zorunda kaldık. Aküyle çalışan tekerlekli sandalyesinde oturan Habil koyun sürüsünü güdüyor, korse ve değişik protezlerin desteğindeki Kabil öfkeden kuduruyor, şu keskin sesleri çıkartan koronun oluşturduğu meleklerin de, aldıkları talimat gereğince izleyicilere durmadan sırtıtlıkları açıkça görülebiliyordu. Dünyadaki herkesin yazgısını belirleyen Tanrı ise, teypten gelen ve Sladek'ten başkasına ait olmayan, tınlayan bir ses tonuyla temsil edilmişti.

Kabil elindeki dev strafor kayayı, tekerlekli sandalyede oturan Habil'in üzerine fırlattıktan sonra, "Ne yaptın! Dinle bak, kardeşinin kanı yeryüzünden bana sesleniyor!" diyen profesörün sesi geliyordu hoparlörlerden. Bütün ilginçliği değişik türdeki engellilerden ve bunların, en ürpertici sanatsal oyunları en iyi biçimde sergilemesinden oluşan gülünç ve kutsal, aynı zamanda da tuhaf bir romantik hava içindeki hareketlerle sürüp giden gösteri, tufan öncesi bir pazar yerini çağırıyordu adeta. Şu tuhaf Tarzan ormanına benzeyen yeri ve engelli aktörlerin çıkarttıkları detone sesleri ancak, aşırı duygusal biri olarak, olup biten her şeyi tıpkı, cam bir kavanoz içindeki yapay kar fırtınasını izleyen bir çocuk gibi anlayarak ve konuyu biraz hafifleterek izleyebilmek olasıydı. Kısa bir alışma aşamasından sonra ben de, insanının kendi kendini ruhsal olarak etkilemesi yöntemine dayanan bu işkenceyi biraz hafifletebilmek için aynen öyle yaptım. Üstelik yanımdaki kadının yaydığı etki de, çekim alanındaki eril cinsiyet hücreleri taşıyan birinin, berbat bir havaya girmesini engelliyordu.

Başta da söylediğim gibi Mercedes gösteri boyunca için için ağladı. Çok uygulandığından ağladığını sanıyordum, çünkü sahnedeki şu yaratıklar bütün engellerine ve duydukları acılara karşı güç ve muhteşem bir oyun ortaya koymuşlardı. Hiç düşünmeden bir tek düğmeye basarak uğruna bütün dünyayı yok edebileceğim bir varlığın hemen yanı başında iki saat boyunca oturabilmiş olma şansı, içimde klinik derecede ateşlerin oluşmasına neden oldu. Onun ağlaması başka şeylere de yol açtı. Yükselen ateşimden mi, yoksa bu çılgın operanın duygusal etkisinden mi bilemem ama, Mercedes'in iki gözü iki çeşme ağlaması içimde sapık şehvet duyguları uyandırıp aklımı başımdan aldığından, göz ucuyla onun en küçük ayrıntısını bile kaçırmıyor ve susuz kalmış biri gibi onu arzuluyordum: Onun, önce göz pınarlarında küçük bir gölcük oluşturan, ardından da süzülüp kıvrık bir yol izleyerek kor dudaklarına süzülen ve makyajını tehdit eden gözlerinden döktüğü o bol miktardaki pırlanta gözyaşları; onun, sanki bir sarhoşa öykünüyormuş gibi çıkarttığı kahredici hıçkırık sesleri; onun, adeta zorunlu olduğu için kızarmış o burnunu Sladek'in mendiliyle kibarca dokunarak silmesi ve hemen ardından yerine koyması; onun, nefes aldıkça, ay gibi göğse doğru yükselen, nefes verdikçe de aptal bir teslimiyet içinde aşağıya sarkan o dev anası gibi koca göğüslerinin abartılı biçimde titreşmesi, yıllarca yaptığım röntgenciliklerle keskinleşen ajan gözlerimin yakaladığı bütün bu anlık büyümlü görüntüler kanımı, ateş püsküren bir Titan'a çevirmişti.

Çok sonra, çok, ama çok sonra onun, bu davranışının gerçek nedenini öğrenecektim -ancak o zaman, hayatta pek sık başa geldiği gibi artık iş iştenden geçmiş olacaktı.

Alkışlar altında perde nihayet kapandığında bütün oyuncular seyircilerin önünde tekrar tekrar sahneye gelip ya da arabalarıyla çıktıklarında terden sırlıslık olmuştum, bu nedenle şu sadık Hans, kendi terimde boğulmamı önlemek için kafamı iyice kurulamıştı. Oyuncular sahneden indikten sonra alelacele masif bir kürsünün sahneye konduğunu son anda fark ettim. Işıklar açılmadığından salon hâlâ karanlıktı, yalnızca ölgün bir spot ışığı, şef vaizimizin, beklenen konuşmasını yapacağı kürsüyü aydınlatıyordu. O da, gövdeler topluluğunun ve konukların tezahüratı altında, koltuğunun altındaki insanı korkutacak kadar kalın bir konuşma metniyle sahnenin basamaklarını çıktı. Demek defolup gitmeden önce bir de bu azabı çekmek zorunda kalacaktık. Gözyaşı seline hiç ara vermeden sevgilisini büyük bir coşkuyla alkışlayan Mercedes bir yandan da gülüyormuş gibi görünüyordu.

Alkışlar kesildikten sonra Sladek konuşmasına selamlama, teşekkür etme ve aptal fıkralar anlatarak başladı. Sonra da, tıpkı bir şirket yönetim kuruluna bilanço sunarmış gibi "Efsunlanmış Avcıların" girişimlerinden söz ederek devam etti ve giderler konusunda hemen hemen somut hiçbir şey söylemediğinden, yedi haneli rakamlar vererek böbürlendi durdu. Yancağızıma bakarak güzel bir göz ziyafeti çekip tatlı bir şekerleme yapmayı aklımdan geçirdiğim sırada, profesör birdenbire konuşmasının biçimini ve içeriğini değiştiriverdi. Belki de bu onun, her yıl vermeye alışık olduğu Noel mesajıydı, ancak benim gibi buraya yeni gelmiş bir acemiye bu ani dönüş ile bütünüyle şaşırtmıştı, ne de olsa söylediklerinin, biraz önce anlattığı sevimli şeylerle hiçbir ilgisi yoktu. Sağ gözkapığı tıpkı ben buraya geldiğimde bana çektiği şu hoşgeldin nutkunda olduğu gibi yine hızla sekmeye başladı ve o geceki öfkeli misyoner tavrı yeniden ortaya çıktı. Bu da yetmezmiş gibi rol gereği yaptığı hareketlerin dozunu da iyiden iyiye artırdı. Bizlere, yani gövdelere sesleniyordu doğrudan doğruya. Ne büyük şeref ama!

"Ve sizler, pek verimli bahçemizin çalışkan bahçıvanları olan benim sevgili dostlarım, müsaade edin de sizlere, dünyadaki çoğu insanın ömür boyu cehennem azabı çekmelerinin asıl sebebinin, kendilerinin bir zamanlar ne olduklarını, ne olabileceklerini ve şimdi ne olduklarını bilmemeleri olduğunu söyleyeyim."

Yakasını ve frakının ipek kuşağını, sanki boğulmak üzereymiş gibi bir o yana, bir bu yana oynatmaya başladı. Sonra önünde duran bir bardak suyu bir dikişte içti ve ardından tam anlamıyla korkunç bir sessizlik oldu. Hiçbir nedeni olmadığı halde mikrofonu iyice ağzına doğru çekti ve rahatsız edici ekoların oluşmasına neden oldu. Saygıdeğer efendimiz yine kontrolünü kaybetmişe benziyordu.

"İnsanların çoğu hayatını korkunç bir rastlantısallık içinde sürdürüyor. Rastlantı onlar için, emirlerine uymak zorunda olduklarına inandıkları kötü bir yönetici gibidir. Onlar rastlantıya talihsizlik ya da kader derler, bu arada rastlantı da onların üzerindeki bütün sorumlulukları hoş bir biçimde alarak, hepsinin iradesini gereksiz kılar. Onlar da kendilerini, kaderin aldattığı ve aptal yerine koyduğu kurbanlar olarak görürler, ama içlerinin derinliklerinde de, bu yolla yalnızca, gizlice özlem duydukları güvenli ve karmaşık bir yaşam

talebinden vazgeçtiklerini bilirler. Birisi çıkar, 'ben çok yoksulluk içinde büyüdüm!' der, bir başkası da, 'ben zenciyim, bu nedenle benim istikbalim de rengini gibi kapkara!' der. Ve sevgili dostlarım, rastlantı insanların şikâyetlerinin hiç sonu gelmediğinden, bu durum böyle devam edip durur. 'Ben çok çirkinim!' 'Ben insanlarla ilişki kuramıyorum!' Kader, tıpkı ilâhî bir biçimde ağlaşmalarını görerek onları güzel, sosyal ve zengin yapmalıdır. Ancak kader onları, kendi hallerine bırakmalı bence: Yani onları, çektikleri en ağır kura sonuçlarını televizyondaki bir kurban programından öğrenen, sonsuza kadar birer kurban kalan kişiler olarak bırakmalı!"

Hemen önümde oturan ve olasılıkla bizim profesörün saldırgan ruh halini tanımayan birkaç yaşlı rahibe birbirlerini dürtmeye başladı. Dinleyicilerin geriye kalan bölümünün akılları karıştı, ancak kimse, bu çılgın adamın nasıl bir sonuca varmak istediğini kestiremediğinden, açıkça tepki göstermeye cüret edemiyordu. Herkesin yüzü, sanki içlerindeki sevimlilik birdenbire patlayıp gitmiş gibi asılmıştı. Belki de bu durumu ancak bir Noel Baba, evet, gülercesine kahkaha atan, elindeki çingırağı sallayan, bembeyaz sakalı çizmelerine kadar uzanan bir Noel Baba bu rezalet durumu kurtarabilirdi. Ancak görünürde, ne üzeri armağanlar dolu bir kızak, ne de koşum hayvanları vardı. Sladek tıpkı, son zamanlarda tuhaf bir tutum gösterdiği ileri sürülen deli gömleği giydirilmiş birinin duyarsız kaldığı gibi, salondaki gergin atmosfer karşısında duyarsız kalmış görünüyordu. Tam tersine, salonda bulunanların şaşkınlıklarının tadını çıkartabilmek için konuşmasını, abartılı derecede uzun aralar vererek bölüyordu.

"Ruh irade sahibidir, ancak beden güçsüzdür. Sizler de bu sözü bilirsiniz, sevgili dostlarım," diyerek, tükenmez bir kaynak olan basit derslerle yeniden köpürmeye başladı. Bu arada da, sanki bizleri suçüstü yakalamışçasına sırtıyordu.

"Oysa ben sizlere, tam tersini söylüyorum! Beden bütünüyle sağlıklıdır. İnsan, mükemmel bir tasarımdır. Oysa ruhunun, ne zaman ne yapacağı belli olmaz. Ruh tembeldir ve hastalık hastası olmaya meylettiğinden çok çabuk sıkılır. Basit zevkler ve varlığın en çetrefilli sorunları karşısında kolay çözümler üretme, en lüks süitler içinde otururken, irade ve eylem gücü bakımsız ve gözden ırak odalara tıklmıştır. Hayvanlara karşılık insanoğluna, kendi kendini tanıma yeteneği verilse bile, yetenekleri ve elindeki müthiş enerji potansiyeli karşısında korkunç derecede kör olan da yine insanoğludur. İnsanoğlu, yüreksizliğini, güvenliği düşkünlüğünü ve büyük işler yapma yeteneksizliği dolu, kendi seçtiği hücrelerinde volta atarken, görünüşte Tanrı tarafından verilen bu durumu yazgı olarak adlandırır, sağır gardiyanlardan da ne gerçek bir değişim ne de af bekler.

"Evet, bu akşam bizler burada, burasının korkakların ve kararsızların yeri olmadığına bir kez daha tanık olduk. Sahneye konan opera yalnızca bizlerin irade gücünün bir görüntüsüydü, çünkü "Efsunlanmış Avcılar"ın üyeleri çok daha karmaşık işleri başarmıştı. Her ne kadar tatsız da olsa, bizim için geçerli olan tek gerçek şudur: Yaşamda her şey, her zaman, her yerde hiç istisnasız elde edilebilir -yeter ki gerçekten istensin!"

Sladek, yöneticiler için verilen modasını yitirmiş belaget öğretim biçimiyle ve böylesine sığ bilgiçlikle, insanı tüketircesine konuşmasını sürdürürken, kulaklarım, sanki sihirli bir numara yapmışım gibi onun sesini yavaş yavaş uzaklaştırdı, tüm mırıldanmalar, sinirli öksürük sesleri ve diğer gürültüler boğuk bir uğultuya ve gerçekdışı kıpırdanmalara dönüştü. Aynı anda gözlerim de, şu bizim saygıdeğerin, frak içindeki bütün muhteşemliğini, yüzündeki şiddetli tikleri ve terlemeyi yeterince büyük olarak görebileceğim biçimde zumlayarak kristal kadar net bir görüntüye dönüştürdü. Uğultular nedeniyle sesi sanki, ağır devirde dönen bir pikaptan çıkıyormuş gibi derinden, boğuk ve ekolu geliyordu. Bilincimdeki bu genişlemenin nedeni, ilk karşılaşmamızda içgüdüsel olarak ondan bu denli nefret etmemi sağlayan nedenle aynıydı. Bu ilkel bir nedendi, ama bu yüzden bir hayli geçerliydi: Sanki gözlerimin önündeki perde aniden kalkmıştı. Sladek'in bende eksik olan ve sonsuza kadar da eksik kalacak olan her şeye sahip olduğunu insafsız bir açıklıkla birdenbire fark ettim.-Elbette, ortaya çıkan bu sonuca göre, sağlıklı ve dolu bir yaşam süren her insandan nefret etmem gerekirdi, ancak o gerçekdışı zaman parçasında Sladek bana, insan mükemmelliğinin dev kadar büyümüş bir biçiminde göründü. Dahası var: O, ruhumu satmak pahasına olmak isteyebileceğim, düşsel erkek mükemmelliğinin ete kemiğe bürünmüş bir biçimiydi.

Artık, bu mucize profesöre karşı duyduğum ve tıpkı bir zehir gibi sinsice iç organlarıma doğru yayılan kıskançlığı kendime itiraf etmeye hazırdım. Aynı zamanda içimdeki bu güçlü duygu benim için bilmeceydi, çünkü öte yandan bu adamı son derece gülünç buluyordum. Onu bu kadar çılgın yapan ve tıpkı şırıngayla eroin kullananlar gibi bütünüyle tatmin eden şey yoksa mesleği miydi? Onu, toplumun bu denli düzenli bir parçası yapan şey, lanet köpeğiyle birlikte sürdürdüğü düzenli aile yaşamı mıydı acaba? Yoksa, zor zamanları aşmasına yardımcı olan itici güç, en yakınındaki ve kolaylıkla fark edilebilen destekçisi Mercedes'le ilişkisi miydi? Bunların hepsi miydi? Yoksa hiçbir miydi?

Bilmiyordum. Artık onu yalnızca o kürsüde durmuş, refahı, cephenin ardındaki bir sığınakta şen şakrak bir yaşam sürerken, biz gövdelere, bir askeri psikologa da ait olabilecek içi boş savaş parolalar verirken görüyordum. Onun ne kadar aşırı sağlıklı olduğunu, mutlu ve güçlü bir etki bıraktığını görüyordum; onun, iyimser bakış açısı ve asla tükenmeyen iç enerji kaynakları sayesinde her türlü krizi yaratabileceğini, olasılıkla da ancak yüz altı yaşında, ağzının kenarlarında bir sırtıma, havaya kaldırılmış bir orta parmak ve

tatlı, yaşlanan her şeyi alaya alan bir biçimde göçüp giderken görüyordum. Onun, o has varlığının artık beni iyice aşağıladığını görüyordum ve işte o an, bu adam öldüğü zaman kendimi, bir Guru'dan daha mutlu hissedeceğimi biliyordum.

Ve sonra dedi ki:

"Benim sözcük dağarcığımda engelliliğe yer yoktur, çünkü gerçekte bu sözcüğün karşılığı yalnızca geçiştirmektir. Ayrıca bugüne kadar yaşamımda, hiçbir özü olmayan insanla hiç karşılaşmadım. Dahası, kutsal bir büyüğün huzuruna bile çıktım! Eh ne yaparsın, Tanrı hiçbir koyununa damga vurmayı unutmuyor işte. Ancak herkes, kesinlikle herkes kendi kederini belirleme ve dünyayı kendi düşüncelerine göre biçimlendirme hakkına sahiptir. Her şey iradenin gücüne bağlıdır. Çünkü her şeye kadir olan, dövmenin yanı sıra, dövme yapma demirini de veriyor insana. Anlattıklarım biraz tuhaf ve bu kutsal toplantı için biraz uygunsuz gelebilir, ancak ben, kolları ve bacakları olmayan birinin bile, eğer gerçekten isterse, kusursuz bir cinayet işleyebileceğinden kesinlikle eminim!"

Bu düşüncenin bizzat ona ait olduğuna burada açıkça dikkat çekmek istiyorum. Onun, bir bomba imalatçısının kıvrıklığıyla söyleyivermiş olduğu bu can alıcı cümleyi, hinoğlu hin bir cin gibi gerçekleştirmeyi işte tam o an kafama koydum. Hayır, adeta yemin ettim buna. Ne kadar da haklıydı, insan çelik gibi bir iradeye sahip olup, her gün lacocca İncil'inden bir bölüm okuduktan sonra, bu harika dünyada olanaksız olan hiçbir şey yoktu. İnsan, niçin kollara ve bacaklara ya da safra kesesine ihtiyaç duysundu ki? Yaşam, içi tıka basa doldurulmuş çöp bidonu gibi bir şeydi, mükemmel bir de aşçınız oldu muydu, leziz bir yemek yapabilmek için yalnızca bu bidonun içinden nefis şeyleri seçmeniz yeterliydi. Engelliler günümüzde olimpiyat düzenliyor, zaman mekân ilişkisi konusunda kuramlar ortaya atıyor, bilgisayar programları yapıyor, evet hem de, -daha mükemmeli de olamazdı- kimsenin bilmediği operalarda bile oynuyorlar. Allah kahretsin ama, bu durumda, bir gövdenin işleyeceği mükemmel bir cinayete ne engel olabilir ki!

Evet, her şey kusursuzca birbirine uyuyordu: Kokusunu duyabileceğim kadar yakınımda duran ve insanın aklını başından alan Mercedes, Habil ile Kabil'in şu manidar hikâyesi, profesörün, iradelerini kullanmaları durumunda sakatların sirk cambazı bile olabilecekleri konusunda çektiği şu başına buyruk nutuk ve son olarak da, onların bir işe yaradıklarının kanıtı olarak cinayet işleyebilecekleri konusundaki görüşleri. Bütün dikkatim ve düşüncem, bu anlamlı amaca öylesine ani ve etkili bir biçimde çekilmişti ki, sanki kafatasımın içinde inanılmaz büyüklükte bir patlama olmuş, her şeyin önünü kesen duvarların tümünü birden havaya uçurmuştu. Sonuçları nedeniyle daha sonradan büyük pişmanlık duyacağım, yaşamımın o an kendiliğinden böyle bir yön kazanması bir mucize miydi acaba?

Birdenbire yeniden gerçekliğe döndüm, tekerlekli sandalyenin üzerinde heyecanla bir o yana bir bu yana sallandığının ve tıpkı salondaki diğerleri gibi Sladek'in coşkulu vaazına tezahürat yaptığının farkına vardım. Bu arada konuşmasını muhtemelen bitirmiş olan Sladek, tahrik edici patetik zırvalarına karşın hâlâ saygınlığına olan sadakati koruyabildiğinden kalabalığın önünde eğiliyordu. Ancak benim duyduğum hayranlık da gerçekte, yoksa şu sihirbaz abrakadabra diyerek beni yepyeni bir insan mı yapmıştı.

Mercedes yeniden oturduğu yerden ayağa fırladı. Aklını yitirmiş bir fanatik hayran gibi matadoruna doğru koşup, avazı çıktığı kadar bravo diye bağırıyor, çılgınca alkışlayıp zebra gibi tepiniyordu. Sladek'e duyulan bu saygının doruğunda -bir Noel kutlamasıyla hiç ilgisi olmayan- sahnede bir spot ışığı belirdi ve birden şu bizim saygıdeğerin üzerine, sanki bir Amerikan başkanlık seçim kampanyasıymış gibi trampet seslerinin eşliğinde konfeti gibi binlerce ve rengarenk balon yağmaya başladı. Sladek de, mütevazı bir yıldız gibi kollarını havaya kaldırarak, çılgına dönmüş olan salondakilerin taşkınlık yapmalarını önlemeye çalıştı. Sonra çevik bir hareketle bize arkasını döndü ve kendisi de alkışlamaya başladı, bunun ardından perde yeniden açıldı ve zamanı çoktan gelmiş olan gösteri sahnelenmeye başladı.

Sonunda, gerçekten de masallardaki gibi içi göz kamaştırıcı armağanlarla dolu, geyiklerin çektiği lastik tekerlekli altın bir kızak üzerinde oturan Noel Baba ortaya çıktı. Kabil'in ormanı yerini, kiç biçimde düzenlenmiş mutlu bir Noel manzarasına terk etmişti: Pamuk helvayla bezenmiş bu orman tablosunun içinde bir sürü kulübe bulunuyordu. Ve işte gerçek şuydu ki, Noel Baba kıyafetinin içindeki, içinde bulunduğu durumu bütünüyle yanlış anlayarak alkışların kendisi için olduğunu sanan, benim sevgili dostum Edi'den başkası değildi. Çılgın bir coşkuya kapılan Edi, kızaktan indi, kimse onun gerçek kimliği konusunda kuşkuya kapılmaması için yüzündeki pamuktan sakalı ve kafasındaki kukuletalıyı çıkartarak bizlere o mongol gülüşünü gösterdi.

Hemen çaprazımda oturan ve sahnenin parlak ışıkları nedeniyle bir gölge etkisi bırakan Mercedes, birdenbire sevinç gösterilerini kesti, ağlamaktan şişmiş ve kızarmış o baştan çıkarıcı yüzünü ağır çekimde hareket ediyormuş gibi bana doğru çevirerek, o kadar yaklaştı ki, Tanrı'nın dualarımı işittiğini ve onun beni bir öpücükle ödüllendireceğini sandım bir an. Ancak o gülümseyerek hiç umursamaz bir tavırla: "Ne kadar güzel, değil mi Daniel? Harika bir şey, değil mi?" dedi.

Birden yüzünü kaplayan hüznün, onun kendi söylediklerinden emin değilmiş gibi, sözcüklerinin çelişkili olduğu işaretini veriyordu. Bu belli belirsiz melankolik hali, onu, benim için daha erotik yapıyor, hiç tatmin edemediğim heveslerimin daha fazla objesi durumunu getiriyor, Sladek'e karşı duyduğum nefret ve

kıskançlığın, gövde mi sarsma şiddetini öylesine artırıyor ki, Ateş Tanrısı'na dönüşüp bütün dünyayı lavlarla yakıp kül edebildim.

"Evet" diye yanıtladım onu gözümü bile kırpmadan. "Harikulade. Ama biraz daha sabret, ortalık daha da şenlenecek!"; O gece, armağanlarımızı aldıktan sonra, aynı oranda duygulanmış olan Hans ile birlikte şampanya içmeme karşın uzun süre uyumadım. Uykumu kaçırın şey, cinayet planı değildi. Tam tersine, işin bu çetin aşamasını, böylesi acı ama tatlı bir yemeğin en keyifli yanı olarak gördüğümünden, bu keyfi tatmayı elimden geldiğince ötelemeye çalışıyordum. Beni asıl meşgul eden şey, suda dağılmaya başlayan mürekkep damlaları gibi güzel anılarına bulandıran küçük düzensizliklerdi:

Örneğin, "Efsunlanmış Avcılar," neden Hz. İsa'nın doğumu yerine, insanoğlunun işlediği ilk kanlı cinayeti sahneye koymuştu?

Yanıt ancak şöyle olabilirdi: Sladek'in megalomanisi, eskiden devredilen her şeyi daha baştan işlediğinden, gelenek sözcüğü onun için yalnızca her şeyi tersine çevirmek anlamına gelir.

Profesörün mali içerikli konuşması, neden birdenbire zor anlaşılan felsefi bir konuşmaya dönüşüp, tekerlekli sandalyeye muhtaç olanlara yardım etme içeriğini kazandı?

Evet, bu adam daha doğuştan, tek bir konuya sadık kalarak konuşma yeteneğine sahip olmadığından, konuştuğu şeyin özünü saptırıyor, elinde olmadan tatsız konulara dalıyor ve tümceleri kafa göz yarmaya başlıyordu.

Hangi nedenden dolayı Mercedes başta, bana, yalnızca soğuk bir gülümseme bahşederek, sanki beni tanıımıyormuş gibi şaşırtmış, ancak daha sonra da samimi davranmış, dahası bana adıyla hitap etmişti?

Çok basit. Profesör ona -olasılıkla çalışma masasındaki kıvrak bir hareket sırasında- benden söz etmiş olmalıydı, o da, duygularını daha ilk karşılaşmamızda bana, açıkça gösterme yürekliliğini gösterememişti.

Her şeyi mantıklı olarak açıklanabiliyordu. Bu soruların kesin yanıtları olmasa da, ciddi bir yanılgıya neden olamayacaklarından, o kadar vahiy sayılmazdı. Ama yine de rahatsız edici bir şey vardı... İnsanın içini kemiren, bir şeyleri atlamış ya da yanlış anlamış olma duygusu, şampanyanın döndürdüğü başımı, sanki yarı uyuşmuş gibi ağrıyordu. Sonunda uyku üstün geldi ve ben yine, sanki yerlisiymişim gibi, geçmiş, gelecek ve öbür dünya arasındaki düşsel köprülerden geçerek dolaştığım, düşler ülkesine daldım.

Düşümde, sanki bir sihir yapılmış gibi gövdem yine kolları ve bacakları çıkmıştı ki, bu durum beni hiç de şaşırtmadı. Çorak bir arazinin ortasında ayakta duruyordum. Yeryüzü, dev örümcek ağıları biçiminde yarık yarıktı. Tıpkı pişirilmiş çamurdan yapılmış bir yap bozun parçaları gibi. Koyu mavi bir geceydi ve gökyüzünde parıldayan sayısız solgun yıldız, bu verimsiz, kupkuru dünyayı gümüş rengine sokacak kadar ışıkla aydınlatıyordu. Ortalıkta ne bir ağaç, ne bir çalılık, ne de yaşam belirtisi olan bir şey görünüyordu; görünen tek şey "Efsunlanmış Avcılar"ın eski deniz feneriydi. Bulunduğum yere birkaç yüz metre uzaklıktaki, yıldızlara doğru uzanan fener, sanki yeni zengin bir Teksaslı'nın tuhaf sanat anlayışının bir ifadesiymiş gibi yeryüzüne saplanmış izlenimi veriyordu.

Henüz bu çorak yerde ne işim olduğunu anlamaya çalıştığım sırada ufukta birdenbire, elinde bir şey taşıyan ve fenere doğru ilerleyen bodur birinin görüntüsü belirdi. Görüntü bana yaklaştıkça onun, gördüğüm en hüznü yüze sahip küçük bir erkek çocuk olduğunu fark ettim. Üzerinde bulunan eski, modası geçmiş, elbiseden çok paçavraya benzeyen şey onu küçük bir yetişkin gibi gösteriyordu. Yaklaştıkça elindeki şeyin, güçlkle taşıdığı bir sepet olduğunu anladım.

Sonunda çocuk, yıldızların ölgün ışıyla aydınlanan fenerin dev gölgesine gelerek durdu. Çocuk bu kapkara gölge içinde durur durmaz neler olup bittiğini tam olarak anladım. Sepetten somun ekmek büyüklüğündeki bir nesne çıkarttı ve onu özenle yere koydu. Sonra da mum gibi dimdik durarak dua etmek için ellerini kenetledi, gözlerini kapatarak, tıpkı çocukların yaptığı gibi mekanik bir hızla duasını mırıldanmaya başladı. Bu sırada, sınıksız kapattığı gözlerinden yağmur gibi yaşlar boşandığını gördüm.

Bu duygusallığın nedenini tam olarak açıklayamasam da, boğazıma bir yumruk sokuldu. Tam kendimi çocuğa belli edip ona sesleneceğim sırada çocuk, yerde duran bu nesneye çocukça bir hareketle el sallayıp ondan ayrıldı ve çorak arazide hızlı adımlarla uzaklaştı.

Yanıtını kendim de bilmediğim, ancak sorulmasının kesinlikle zorunlu olduğuna inandığım soruları sorabilmek ve ondan bu sorulara yanıt alabilmek için ciğerlerimin bütün gücünü kullanarak nefes nefese çocuğun ardından koştum. Ancak çok geç kalmıştım. Deniz fenerine vardığımda çocuk, yıldız girdabı içinde düşlerimi sonsuza değin terk eden, ufukta gözden yitip gitmeye başlayan incecik bir çizgiye dönüşmüştü bile. Bütünyle gözden yitene kadar ardından uzun uzun baktım, bu arada kendimi ona benzettiğim için, içimi korkunç bir melankoli kapladı.

Sonra da deniz fenerinin dibinde duran şeye doğru döndüm. Benim düşünsel yokluğum sırasında düş makinesi de durmadığından, biraz önce tasvir edemediğim şeyin yerini şimdi, grotesk konumda çıplak bir adam almıştı.

Kafatası öylesine ayrılmıştı ki, siyah saçlarının arasındaki okkalı yarıktan pembemsi beyni görünüyordu. Yüzü bütünyle parçalandığından, kimliğine ilişkin bir ip ucu çıkartılamıyordu. Kafasındaki yarıktan oluk gibi akan kan, gözlerine yalayıp bütün bedenine yayılıyor ve sanki çorak araziye verimli kılmak istercesine

toprağı suluyordu. Bu haliyle adam, sanki deniz fenerinin tepesindeki bekçi kulübesinden aşağıya düşmüş ve yaşamını yitirmiş izlenimi veriyordu.

Elbette bu adamı tanıımıyordum, ancak o an içimde tüylerimi ürperten bir duygu belirdi. Bu nedenle de fısıldarcasına şu soruyu sordum:

"Kimsin sen?"

O an, gözkapakları kan pıhtılarıyla yapışmış olan adam, gözlerini açarak şöyle dedi:

"Ben, kardeşimin hamisiyim!"

IV. BÖLÜM

"Doğrusu size derim ki, eğer imanınız olursa ve kuşkuya düşmezseniz yapacaklarınız salt incir ağacına uygulananlarla kalmayacak. Şu dağa buyruk verip, 'Yerinden kalk, denize atıl' deseniz bu bile olacaktır. İman ederek dua edince, dilediğiniz her şeyi alacaksınız."

Matta İncili, Yargılanan İncir Ağacı

Bay Arnold geçmişî olan biriydi. Bu yüzden de tasarladığım kanlı eylemde en önemli parçaydı. O zamanlar, onunki yerine başka birinin yaşam öyküsüne dalmış olsaydım, belki de şu berbat işe hiç gerek kalmazdı. Kim bilir, belki.

Thaddäus Arnold, "Efsunlanmış Avcılar"ın idare amiriydi, ancak daha çok yaptığı ulaklıklar ile ön plana çıkıyordu. Her tarafta onun uzun zaman önce yetmişinci yaş gününü kutladığı kulaktan kulağa söyleniyordu, ölümsüzlüğün kutsal etkisi altındaki bu güçlü kuvvetli moruğun ne kadar atik olduğunu görünce insanın aklı başından gidiyordu aslında. Dış görünüşünü, çocuk tabutu büyüklüğünde bir alet sandığına benzeyen şekli, başındaki kır keçeden Tirol tarzı şapkası ve üzerinden hiç çıkartmadığı eski, deri bir kısa pantolon belirliyordu. İsimleri olmayan, her zaman tıraşsız gezen ve ağızları soğan kokan zebella gibi iki Slav'ı, emirler yağdırarak durmadan oradan oraya koşturan, Pavlov'un köpeklerinden biri gibi terbiye ettiği en fazla on dokuz yaşındaki Taylandlı "karısını", İngiliz üslubuyla azarlayan ve biz gövdeleri ahbağça kaba saba sözlerle neşelendirerek kaygılandıran Bay Arnold, görevini her gün kıpkırmızı, çapur suratlıyla ve nasırlı elleriyle işte böyle yerine getiriyordu. Onun o ilginç merakı ile Noel gecesi kendi kendime vermiş olduğum söz arasındaki yakın ilintiyi bulgulamamış olsaydım, duyu organlarım, bastırılmış bir saldırganlık ve stoacı asık suratın başka bir şey sergilemeyen bu adamı asla algılamazdı. Bay Arnold emekli bir avcıydı. Ancak bu gerçek onun için oldukça yetersiz kalıyordu, çünkü olay Thaddäus'un kendi deyimiyle çok daha renkliydi: "Hayvan vurmaya bayılırım!" demişti.

Binayı tanımak için ilk kez kendi başıma turlar atarken, yolumu kaybedip kendimi birdenbire onun bodrum kattaki evinde bulduğumda böyle söylemişti. Kapı açıktı, hemen daldım içeri ve salonda aklımı başımdan alan bir görüntü ile karşılaştım. Genelde avcılar evlerini, öldürdükleri birkaç yaratığın başıyla süslemeye alışkıntı. Ama Thaddäus böyle değildi: Evinin bütün duvarlarını, sanki zaferinin göstergesi duvar kâğıtlarıyla kaplamıştı! O kadar sık, fazla sayıda ve çeşitli içi boşaltılmış hayvan kafası bana doğru eğilmiş bakıyordu ki, bir an kendimi gerçekten Nuh'un gemisinde zannettim. Bunların içinde her kıtadan kurbanlar vardı: Mağrur bir su aygırı, korkunçluk ifadesi taşıyan bir deniz ineğinin suratının hemen yanı başında kasılıyordu, dilini çıkarmış bir kutup ayısının çenesi, bir gorilin kafatası üzerinde duruyordu. Muhteşem bir misk öküzü, kellesinin kopartılmasından paçayı kurtardığından, bütün olarak içi doldurulmuştu. Sanki ahırına geri dönmüş gibi şimdi odanın ortasında duruyordu. Böylesi bir katliamın egzotik kurbanları tepenizde durup size bakarken, birinin oturup nasıl gazete okuyabildiğini ya da herhangi bir şey yapabildiğini sordum kendi kendime.

Dışarıda, gökyüzündeki bulutlar aralanırken parlak güneş yüzünü göstermeye başlamıştı. Postmodern gotik pencerelerden içeriye süzülen güneş ışığı, içi doldurulmuş hayvanların tüyleri üzerinde dingin toz ordularını harekete geçirmiş, durmaksızın havada uçuşturacak hayat enerjisiyle doldurmuştu. Yüzlerce camgöz çevreye vahşi reflekslerle bakmaya ve bu fantastik atmosferi daha da yoğunlaştırmaya başlamıştı.

"Hayvan vurmaya bayılırım!" dedi Bay Arnold.

Birdenbire arkamda beliren bu adam, NATO yeşili vahşi hayvan derisi çizimleri üzerinde bir o yana bir bu yana keyifle sallanıyordu. Şaşkınlık içinde bulunduğumdan bu ani karşılaşmadan ödüm patladı, ancak Bay Arnold tekerlekli sandalyemi sakın biçimde evin içine doğru itmeye başladığında korkum, tıpkı ortaya çıktığı gibi çabucak yok oldu. Artık yalnız bana öyle gelmiyor, gerçekten Nuh'un gemisinin içinde dolaşıyordum.

"Eskiden insan hakları vardı, evlat," diye açıklamada bulundu, eskidikleri için yer yer büyükçe delikler açılmış dağ keçisi başlarıyla dolu küçük bir galeriden geçerken.

"Denizdeki balıklara, gökteki kuşlara ve yerde hareket eden bütün hayvanlara hükmedin! Bunu Tanrı söylemiş evlat, ben değil. Ancak günümüzde insanlar, bütün doğal düzen tepe taklak olana kadar, Tanrı'nın yarattıkları hakkında pis biçimde ileri geri konuşuyorlar. Sonunda haydutlar, kötü koşullar nedeniyle

yitirdikleri nurlarına yeniden kavuşuyor, kadınların da kamışları çıkıyor. Siyah birden beyaza dönüşüyor, bu arada ben de yumuşak oluyorum -yalnız benim bundan hiç haberim yok tabii! Hepsinin canı cehenneme! Şuraya bak evlat..."

Buruşuk pençesini, duvara emaneten tutturulmuş izlenimi veren ve gözlerindeki filozofça ifadeyle bizlerin karın boşluğuna doğru bakan kar beyazı bir kurdun başına koydu. Thaddäus kurdun başını, adeta, bu evde yaşayan sadık birisinin mumyalanmış kalıntısıymış gibi şefkatle okşadı.

"Bu oğlanı altmış sekiz kışında Kanada'da yere serdim. Tam bir ay boyunca eksi yirmi derece soğukta birbirimizi kollayıp, uğraştırdık. Kim olduğunu biliyordum, o da benim kim olduğumu biliyordu. Birbirimize saygı duyuyorduk."

"Muhteşem!" diye bağırarak bir çığlık attım. "Yani bu kurt size karşı gerçekten saygı mı duyuyordu, Bay Arnold?"

"Tabii ki yavrum. Av her zaman avcıya saygı duyar. Çünkü o, insan haklarına saygı duyar."

Bu tımarhanede aklınıza gelen her çeşit insanla karşılaşabilirsiniz. Hepsi de, bu çarpık dünyaları için uygun sözcükleri neredeyse putlaştırdıkları bütün içi boş sözcüklere tapıyorlardı. Bu zoolojik gezimizin sonunun nereye varacağını aşağı yukarı kestirebildiğimde, gülme krizine yakalanmaktan korkmaya başlamıştım.

Thaddäus, böyle bir av dehlizine içindeki saygı nedeniyle girmeye razı olan kurdun masalını keserek, tekerlekli sandalyemi itmeye başladı. Gezimiz, kellesi kopartılanlar lejyonunda devam ederken şoförün hızı düştü ve işaret parmağı ile şu ya da bu parçayı göstererek, infazların tarihi ve yeri konusunda bilgi vermeye başladı.

"Seksen iki, Kuzey Avustralya."

Bir kanguru. Güçsüz, hem de çok güçsüz. Bildiğim kadarıyla zaten her yıl binlercesinin vurulmasına izin veriliyordu.

"Yetmiş dokuz, Sumatra."

Halis muhlis bir leopar! Değerini bilenler için elbette harika bir parçaydı. Hayvan nesillerinin korunmasıyla uğraşan bütün iyi yürekli konuşmacılara, Batılı ülkelerin Sumatra'ya her yıl milyonlar tutarında para akıtmalarına ve her yerde hayvan filmi çevirenlerin kameraları bulunmasına karşın, bu aptal hayvan, Bay Arnold'a saygı gösterisinde bulunmaktan alı-koyamamış kendini. İnsan haklarının zaferi!

"Yetmiş bir, Güney Avustralya."

Bir geyik. Eh, ne yaparsın.

Artık sıkıcı olmaya başlamıştı, evrimin ortaya çıkarttığı çeşitliliği ve gözü dönmüş insanoğlunun kepezeliklerini izleyebilmek için dünyanın çevresini tekrar tekrar dolaşacağımızdan korkmaya başladığım sırada Bay Arnold da heyecanını yitirdi ve tekerlekli sandalyeyi berbat bir yağlı boya tablonun önüne doğru götürerek durdurdu. Bu korkunç resimde, ilk insanların aylara nasıl eziyet ettikleri gösteriliyordu.

"Sonbaharda iki buçuk ayım ve yıllık kazancımın yarısı her zaman av için ayrılmıştır. Bu nedenle yaz tatilimden bile vazgeçiyorum. Yola çıkmadan önce kiliseye gider, kendisine yollayacağım bütün yaratıkları için Tanrı'ya, dua ederim. Bir anlamda onlar için cennetten yer ayırıyorum. Sonra temizleyip yağladığım sil..."

"Evet silahlar..." diye atıldım birden. Uyuz bir sokak köpeğinin bir kemik parçasını beklediği gibi, hasretle beklediğim bu anahtar sözcük, acemice kontrolümü yitirmeme ve metafizik anlamda olsa bile, kendimi bir silah delisi olarak ele vermeme neden oldu. Ancak Bay Arnold, anlayışlı bir çocuk psikologu gibi davranarak bilgiç bir tavırla sırtı ve içimdeki merak gözlerimden harfi harfine okudu.

"Evet, evet silahlar evlat. Bundan sonra herhalde benim depoyu yakından görmek isteyeceksin."

Silah deposu mu? Bir silah deposundan mı söz etmişti? Ahh, yıllar boyunca kadınca ukalalık taslayan ve adına barış dostları denilen kişilerin aşağılayıcı davranışlarına maruz kaldıktan sonra kafadar biriyle karşılaşmak ne kadar da rahatlatıcıydı! Her çeşit ateşli silaha karşı duyduğum merak ve bu konudaki öfkeli sorulara, berbat, dahası feci dünyamızdaki imha potansiyeline bir katılım gereği ilgi duyduğumu belirtmem kendi kendimi inkar etmek anlamına gelen o anlar, sanki birden yok olup gitmişti.

Thaddäus'un taşlaşmış yüzü, sanki sonunda, baştan beri olmamı istediği noktaya beni getirebilmiş gibi bir tatminkarlık ifadesiyle kaplandı. Avcı birinin silah çılgınlığını kendisi gibi düşünen, dahası silahlara hayranlık duyan biriyle paylaşması, elbette çok büyük bir zevkti. Ancak bu idare amirinin sinsî gülümsemesi altında başka bir şeyin, haklı nedenlerden dolayı rahatsız edici bir şeyin olduğunu zannediyordum, çünkü onun farklı, çok daha belirleyici olan yönünü yakalamıştım.

Bay Arnold profesyonel pantomimci gibi gün boyu takındığı somurtkanlığı aniden değiştirerek gizemle bıyık altından gülümsemeye başladı, tekerlekli sandalyemi doksan derece sola çevirerek, çok sayıda kilitle korunan bir kapıya doğru sürdü. Eski bekçi geleneklerine uygun olarak, pantolonunun kemerinde taşıdığı kocaman bir metal halkaya takılı bir sürü anahtarı kullanarak kapıyı açtı ve beni nihayet şu en kutsal, ürkünç galerisine soktu.

Gerçekten de hiç abartmamıştı, çünkü eğer silah deposu adını alacak bir yer varsa, orası işte burasıydı. Vitrin boyutlarında üç camekan, içinde her kalibreden pahalı ölüm makineleri bulunan silahlar için depo görevi görüyordu: Hepsi de pırıl pırıl parlatılmıştı ve bunların kullanım alanları, balistik ayrıntıları ve yapım

yerlerini gösteren acemileri bilgilendirmek için pirinç bir levha üzerine itina ile yazılmıştı. Kabzaları altın kaplı üç namlulu av tüfekleri, içi bir atışta bütün bir sürüyü paramparça edecek kadar saçma alabilen, namluları topa benzeyen kocaman tüfekler ve makinalılar, sanki modernizm nedeniyle aşımışlar ve müzelik birer parça olmuşlar gibi, ahşap destekleri üzerinde, solgun bir ışıltı ve vakarla dimdik duruyorlardı.

Sayırsız teneke kutu, tabanca ve bıçağın yanı sıra, ki bunlar arasında adı gerçekten de "boyun kıran" olan muhteşem bir örnek vardı, ağzına kadar mermi kovani ve saçmayla dolu deri torbalardan oluşan bu görüntüler, Bay Arnold'un içinde gerçekte nasıl bir öz barındığını gözler önüne seriyordu: Yani o, bu dünyanın egzotik güneşi altında dolaşıp, nebatatı ve hayvanatı ateşe tutma özlemiyle yanıp tutuşan yaşlı bir koloni beyiydi. Çünkü, silahların arasındaki bambu çerçeveler içindeki sararmış fotoğrafların oluşturduğu renk cümbüşünde yer alan yalınayak zenciler, durmadan sırttan Eskimolar, Asya Kuli'leri ve nice meçhul zavallı Bay Arnold'un vahşi moda anlayışını allayıp pullayıp onu yüceltmekten başka bir işe yaramıyordu. Bu vahşi adam, her kıtada bütün avları için verdiği pozda, sağ ayağını, gövdesinde yeni açılmış deliklerden kanlar akan avının üzerine dayayarak ve katliam aracını iki eliyle sımsıkı kavrayarak duruyordu. Arkadaki manzara her birinde değişiyor, yakından bakıldığında, kiminde kan kırmızı günbatımı, kiminde göz alabildiğine ormanlar, kiminde göz alabildiğine savanlar ve de İngilizce yazıyla oraların doğal koruma alanları olduğunu belirten paslı levhalar ayırt ediliyordu.

Bu sözler bir tabanca fetişisti için tuhaftı ama, bu depodaki silahlar da benim gördüğüm ilk gerçek silahlardı. Parlak broşürler, kalın kataloglar ve kafamda şehvetle tasarladığım düşsel silahlar ya da pul büyüklüğündeki binlerce resim bir yana, vitrindeki özenle parlatılmış bu demirler, beni derinden etkisi altına almıştı bile. İtiraf etmeliyim ki ben de tıpkı Bay Arnold gibi, silahların insanı özgür kılan cazibesine yenik düşmüştüm. Küçük de olsa aramızda bir fark vardı: Ben bu harika silahları katiyen hayvanlara yöneltmezdim.

Şu avcı, gözlerimden fıskıran ve nedeni açıklanamayan parıltıyı büyük bir gururla fark etti ve Afrika'dan getirilmiş, boyayla yazıların işlendiği siyah derisi tabelayı okşamaya başladı ve sonra birden ellerine göğü doğru kaldırdı.

"Bütün bunlar..." diye konuşmaya başladığında sanki dua ediyordu, "bütün bunlar günün birinde oğluma kalacak!"

Bu hareketiyle aklımı allak bullak etmesine pek şaşımamak gerekiyordu, çünkü ben onun daha çok: "Tanrı'nın yardımıyla Hindistan'daki bütün kaplanları öldürmeden mezara girmeye hiç niyetim yok!" gibi bir şey söylemesini bekliyordum. Biraz önceki iddialı tavra karşın hiç gerekmediği halde silahların ve bu zafer anılarının geleceğinin böylesi kuru kuruya dile getirilmesi, silah deposundaki sessizliğin içine, saçmayla vurulan ve Thaddäus'un ayakları dibine düşen bir horoz gibi düşüverdi. Bu kadar kıymetli oğlunun adını andığında ne kadar alıngan olduğunu anladım, doğrusunu söylemem gerekirse, dünya çapındaki bu vahşi hayvan avcısı o an gözümde birden aptal bir moruğa dönüşüverdi. Bütün bu hazinelerinin oğlu tarafından devralınacağından, yaşamındaki bütün kısımların o korkunç anlamlarını yitirmeyecekleri düşüncesi onu biraz teselli ediyordu. Oysa onun düş gücü, güvelerin paramparça ettiği eylem kanıtlarının kokuşmuş bir tavan arasını boylayacağını akıl etmeye yetmiyordu. Ancak Thaddäus benim hayal kırıklığımı hiç fark etmediğinden bu berbat miras öyküsünü anlatmayı sürdürdü. "Oğlum doktor, bir o konuda bir bu konuda uzmanlaşayım derken para kazanmaya asla fırsat bulamadı. Şimdi artık kendi muayenehanesini açmak istiyor. Ebetten biraz koltuk çıkacağım. Bütün birikimimi ona vereceğim, tam iki yüz yetmiş bin Mark. Ve ben nalları dikişimde buradaki her şey ona kalacak."

"Öyleyse epey şükran duyacaktır," demeyi içimden geçirdim, ancak bu yaşlı adama duyduğum saygı nedeniyle vazgeçtim. Gülmekten korktuğum için, bizim moruk öldüğünde şu Taylandlı kadının ne alacağını sorma yürekliliğini gösteremedim. Çünkü bu yaşlı oğlanın: "Şuradaki içi doldurulmuş misk öküzü" diye yanıt vermesi olasıydı.

Ancak bu da, o zamanlar çok ama çok uzaklarda kalmış olan, o tuhaf ilk karşılaşmanın aptal bir etkisiydi. Daha sonra Bay Arnold hatırimda bulanık kalacak, özellikle büyük hayvanlarda kullanılan -örneğin, filler ya da engelliler bakım evi müdürleri için (bunu ben ekliyorum) -en ideal fişekler hakkında ayrıntılı bilgileri sıraladı. Vahşi hayvanların bir araya toplanmasının ne kadar önemli olduğu konusundaki varsayımlardan söz etti. Durup dururken gösterdiği yeşil kartın (bense av ruhsatı zannetmiştim) aslında onun "İnsani Ölüm Cemiyeti"ne üyelik kartı olduğunu anlattı.

Bay Arnold'la karşılaşmamızın ardından sanki çok uzun bir zaman geçmiş gibiydi. Yeni yılın ilk sabahı rahat yatağımda durmuş, daha doğrusu uzandığım sırada kafamın içinde şimşekler çaktı ve aklıma birdenbire yine şu hayvanat bahçesinin ağır silahlar kuşanmış bekçisi geldi.

İğrenç yaraları ve sakatlıklarıyla yarı ölü yaratıkları gördüğüm tüyler ürpertici kâbuslar, tıpkı daha önceki gecelerde de olduğu gibi, beni erkenden uyandırmıştı. Korkudan terlediğim için buz kesmiş başımı yana çevirdiğimde, her şeyi delip geçen karanlığa karşın, manzaralı pencereden görünen kar tanelerini, bakterilerin mikroskop altındaki dev görüntüsüne benzeyen koskoca bir top gibi savrulduklarını görüyordum.

İnsanı depresyonlara sürükleyen kurşuni gün ağarmaya başladığında ve ben kar tanelerinin deniz üzerinde yaylanarak oynaşmalarının keyfini çıkartmaya başladığımda, üzerimdeki kanlı büyü çözüldü çözülmeyen bütün kötü düşlerin bir gün sona ereceğini tahmin ediyordum.

Başta duyduğum coşku giderek yerini, "Efsunlanmış Avcılar" içinde yaşayanlarda bulacağını umduğum, insan kılığında ideal bir cinayet aracı arayışına terk etti. Çünkü zaten baştan beri Sladek'i öbür dünyaya bizzat benim yollayamayacağım besbelliydi. Şu en bilinen nedenin ötesinde, (çünkü bir Gövde olarak ben onu nasıl boğabilir, kellesini koparabilir ya da gıdıklayarak öldürebilirdim ki?) bizzat benim bu işi yapmamı engelleyen başka bir gerçek daha vardı. Bu konudaki en büyük sorun, benim, günün yarısından fazlasını bakıcım Hans'ın gözlemi altında geçirmemdi. Artakalan zamandan da uykuda geçirdiğim süre çıkartılırsa, yalnızca iki saat yalnız başıma kalabiliyordum. Elbette ne zaman istersem bir bahane uydurarak Hans'ı başımdan def etme ya da yalnız kalmak istediğimi belirtme olanağım vardı. Ayrıca bu iyi yürekli adam bütün kuralları harfiyen uygulayan koruyucu bir melek değildi ve eğer ben ishal filan olmamışsam, yalnız kalma isteğimi saygıyla karşılıyordu. Ancak böylesi bir özgürlük talebinde bulunmak, "mükemmel cinayet" oyununun kurallarına aykırı düşmeyecek miydi? Hayır, Sladek'in kurallarına sıkı sıkıya bağlı kalarak, kendi basit yöntemlerimle sofistike katil dağına tırmanmak istiyordum. Daha doğrusu böyle bir yol benim için çok fazla basitti ve kendime olan saygımı ve zekâmı küçümsemek anlamına gelirdi. Katiller de gururludur!

Her şeyi oluruna bırakışımın diğer bir nedeni de, daha sonradan birilerinin, benim kendi isteğimle ortadan kayboluşumla cinayet arasında bağlantı kurma olasılığından duyduğum kaygıydı. İtiraf edeyim, bu durum biraz paranoyakçaydı ama, Sladek'in yok edilmesi benim için yüce bir sanat yapıtı anlamım taşıdığından, en küçük bir kusur bile taşımamalıydı. Son olarak da, cinayet gerekçesiyle beni sorguya çekecek olan müfettişin çok fazla uğraşmadan beni tımarhaneye tıkacak olmasına karşın, cinayet anında nerede bulunduğumu kanıtlayabilmem büyük önem taşıyordu. Güvenlik güvenliktir, bu nedenle olay anında Hans mutlaka yakınımda olmalıydı. Yani profesörü benim yerime bir başkasının ortadan kaldırması kaçınılmazdı. Ancak bu kim olacaktı? Ve böyle bir şeyi neden yapacaktı?

Böylece, yine az önce kafamın içinde çakan şimşek konusuna geri dönüyoruz.

Kapım yavaşça, dahası kibarca denebilecek biçimde çalındı; nedenini bilmiyorum ama çocukluğumdan kalan bir alışkanlıkla kapımı asla kilitlemezdim. Gözlerim, dışarıda savrularak yağın kara dalıp gittiğinden adeta ipnotize olmuş gibiydim. Zaten başka ne yapabilirdim ki? Nezaket gereği biraz bekledikten sonra Hans, ağır engelli bakıcısına yaraşır hareketle kendinden emin bir sabah atikliği ile içeriye girerek, her gün yinelenen temizlik için gerekli olan şeyleri hazırlamak için banyoya daldı. Ancak o sabah o da tıpkı benim gibi yılbaşı yorgunluğu içinde olduğundan, iyimser olmakta zorlanıyordu. Ayrıca ikimiz de, bizzat Sladek tarafından çatıda düzenlenen dev havai fişek gösterisine katılmıştık.

"Günaydın Daniel. Yeni yılın kutlu olsun!" dediğini duydum banyodan.

Tam o an, yine anlamsız bir yılın başladığını dehşet içinde fark ettiğimden kafamın içinde bu iğrenç yinelenme konusunda şimşekler çaktı ve içimi derin bir hüznü kapladı. Bu duygu o kadar beklenmedik ve o kadar şiddetle bütün sinir hücrelerimi kapladı ki, geçici de olsa, saçma bir paniğe kapıldım, dahası banyoda bulunan şu vurdumduymaz Hans bile, bizi saran güç alanında bir aksaklık olduğunu duyumsamış olmalıydı. Hans, her sabah yaptığı sıradan işlerini hiç ara vermeden sürdürürken içimi, sıcak bir heyecan eşliğinde ılık bir sevinç kapladı. Daha doğrusu bu duyguyu baştan beri silik biçimde duyumsuyordum. Ancak şimdi birdenbire kafamın içindeki bu 1 düşünce kristalleşerek netleşti: Robert Sladek'i, Thaddäus Arnold öldürecek!

Banyodan çıkan Hans rol yapıyormuş gibi alnını ovuşturdu ve baş ağrısından dolayı söylenmeye başladı. "Akşamdan kalmalar için, tasasız öğrencilik yıllarımdan kalma kesin ve etkili bir ilaç biliyordum. Herhangi egzotik bir rakı, maden suyu ve baharat demetinden oluşturulan bir karışımdı bu. Tadı iğrençti ama etkisi kesindi. Ancak artık bu karışımın nasıl yapıldığını unuttum. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Oturup ağlayabilirim."

"Yaşamı daha dayanılır kılan böylesi sihirler yaşlandıkça yitip gider sevgili Hans. Dünyanın kuralıdır bu. Şu bizim saygıdeğer profesörümüzün konuşmalarını hatırlasana bir. Bilirsin, çare evrenin içindedir."

"Acılar da öyle," diye yanıtladı Hans alay ederek ve ardından işine geri döndü. Üzerinde cehennem zebanileri cirit atıyormuşçasına çattığı bir yüz ifadesiyle bana doğru eğildi, güçlü kollarıyla beni kaldırdı ve banyoya götürdü. Sağ ayağıyla klozetin kapağını açtı, külotumu sıyırdı ve beni klozete ideal pozisyonda oturttu.

Yaşamın kaçınılmazlıkları o sabah, pis kokan, yaşım ilerledikçe tuhaf biçimde daha da pis kokan "büyüğümü" yapmamı gerektirmişti ki, biz bu ihtiyacı yarı şaka, yarı utanarak böyle adlandırıyorduk. Bu grotesk eylemimizi daha derin düşünme işkencesinden kurtulabilmek için, hiç ilgisiz bir konu hakkında, çoğunlukla da hava durumu hakkında çene çalmayı alışkanlık haline getirmiştik. Hiçbir anlamı ve nedeni olmayan bu sohbet, alelacele kendiliğinden ortaya çıkıveriyor, içinde bulunduğumuz trajikomik durumdan uzaklaşmamıza hizmet ediyordu. Bu sırada ağızdan çıkacak hiçbir sözün tehlike yaratmayacağını tam zamanı olduğunu duyumsadım içgüdüyle. Hemen taşı gediğine koyarak Hans'tan, biraz Bay Arnold'dan söz

etmesini istedim. Önce biraz şaşırdı ve bu iğrenç adam bir an önce bitsin istermiş gibi beni, bir an önce içim boşalsın diye, tıpkı çöp bidonuna şiddetle silkeler gibi kollarıyla üçlü bir şekilde silkelediğini fark ettim.

"Evet, o idare amiri," dedi bir süre sonra. "Bildığım kadarıyla o epeydir idare amirliği yapıyor, yani elli yıl kadardır. Bir defasında böyle söylemişti bana."

"Elli yıldır idare amirliği mi yapıyor?"

"Evet, böyle demişti. Biliyor musun, ondan pek hoşlanmıyorum, bu nedenle de pek konuşmayız. Zaten iliklerine kadar silahla donatılmış o yer cücesiyle ne konuda konabilirim ki. Şunu bil ki, ben hem insanlar hem hayvanlar alemi konusunda kendimden emin, iyimser biriyim."

İşim bitmişti ve Hans bana, yeni ürettiğim sanat yapıtına bir kez bile göz atma olanağını tanımadan sifonu çekerek tuvalet kâğıdından uzunca bir şerit koparttı ve temizlik işine geçti. Sonra da beni küvete oturarak duş ve sabun kullanarak gerekenleri yapmaya başladı.

Hiç tartışmasız Hans meziyetli biriydi. Duyarlı parmaklarıyla gövdemi sabunlamasından, saçımı şampuanlamasından, ustaca kafamı ovmasından ve bütün bunları yaparken, bir bebek gibi sırtüstü küvete düşüp çaresiz kalmayayım ve kışımın üzerine doğru dürüst oturabileyim diye bir eliyle beni sırtımdan desteklemeyi asla unutmamasından hoşlanıyordum. Bu denli mükemmel bir bakıma karşılık, bedenimden sivrilen tek organın dikilmesinin nedeninin, her zaman söylediğim gibi, rüyamda işi bitirmiş olmamdan kaynaklanmaması ayıp bir şey iniydi acaba? Yo hayır benim sevgili duyarlı bakıcım, hayır, yaşamımda asla ve asla karşı kıyidan tek bir uyarı bile almadım, ben, hâlâ dışı yıkayıcıların eksikliği duyan, erkeklere has banyo düşleri bataklığına saplanmış biriyim. Hayır, gerçekten de hayır, sabah temizliğinin sihrine sahip yüce Oskar Wilde'nin adına yemin ederim ki, bu durumum tam bir bedensel gevşeme olmasının yanı sıra son derece masumdu ya da şöyle diyelim, sevimli bir yüzü olan becerikli ve iyi bir insan tarafından bakılma şansına sahip, dokunuşlarla şımarmayan bir gövde çocuğun rahatlamasıydı. Bunun dışındakiler, evet, evet diğerleri fiziksel bir mekanik ya da ne bileyim, sempatinin istenç dışı birer kanıtıydı, o kadar.

"Konunun asıl eğlenceli yanı nedir biliyor musun?" diye soru Hans, üzerimdeki köpükleri yıkarken. "Şu herif, yani avcı Arnold demek' istiyorum, onun için çok önemli olan şu idare amirliği işini hep engelliler bakımevlerinde yapmış. Elli yıl boyunca hep bir bakımevinin idare amiriymiş. Düşünsene."

Bunu bilmiyordum, ama bir öngörünün sınırına varmış derecede bunu sezmiştim. Ne de olsa ben resmen bir astrologdum.

"Aslında tam doğru değil," diye söylediklerini düzeltti Hans yarım dakika sonra. "Savaştan sonra mı ne, üç yıl kadar ara verdiğini de anlatmıştı galiba bir ara. Şu yaşlı akbaba o arada herhalde uzun süren bir safariye çıkmış olmalı."

Çarşaf büyüklüğündeki bir havluyu üzerime atıp beni iyice sardığında, çeşitli bağlantılar kurabilmem için gereken karanlık ortam oluşmuş oldu. O, duyarlı parmaklarıyla küçücük bedenimi ovalarken, yukarıda anlattığım gibi masum bir ruh haliyle bunun keyfini çıkartıyor, elde ettiğim bilgi parçalarını, Thaddäus'un yavaş yavaş boğazına sarılacak ve aklına bile gelmeyecek bir belanın içine itecek şekilde birleştirmeye çalışıyordum. Bay Arnold'un avcılık sanatını özellikle şu bizim dahi profesörün üzerinde uygulamasını gerektirecek neden, Hans'ın aslında daha iki saniye kadar önce son söylediklerinden ortaya çıkarttığı yepyeni umuttu. Elbette bu umut oldukça aptalcaydı, ama yine de, hiç de küçümsenmeyecek gerçekçi bir sonuç ortaya koyuyordu. Çünkü şu yaşlı akbabanın, savaştan sonra uzun süren bir safariye çıkmadığından küçücük bir kuşku bile duymuyordum. Tam tersine, o vahşi adam, kocaman Afrika yerine ahmakça bir şekilde küçücük bir mekânla yetinmek zorunda kalmış olmalı: Yani o sırada o, hapisteydi.

Hans, havluyu bedenimden çektiğinde başım, denizin altından su yüzüne çıkar gibi birden gün ışığına çıkıverdi. Birbirimize neşeyle baktık; ikimizin de somurtkanlığı birdenbire yok olup gitmişti.

"Hans," dedim keyifle gülerek. "Havlunun altındaki karanlıkta dahice bir karar verdim."

"Hemen söyle dostum."

"Kendi yaptıklarımı içeren, engelliler hakkında heyecanlı bir belgesel kitap yazacağım. Bu mükemmel bir yapıt olacak, adım bile koydum sayılır: 'Azap şövalyesinin acıya karşı dayanılmaz yeteneği.' Şairane bir isim, değil mi? Ve de para getirecek bir isim! İçi bütünüyle boş, ancak okuyucuların sıkıcı günlük yaşamlarını şiirsel bir anlatımla dile getiren sürüyle saçmalıkların bestseller listelerine girdiğini hiç fark ettin mi? Hayır mı? Bunu bir kenara bırakalım. Herkes numaramı yutacaktır, çünkü herkesin, ilk bakışta sevimsiz bulunduğu kahramanlar, grotesk deformasyonlara uğratılarak yürek parçalayan yazgılarla iyice yüceltilir. Kış gecelerinde şöyle keyifle okunacak bir şey yani!"

"Sen gerçek bir dahisin, Daniel!" dedi Hans ve konuşmak için yeniden ağzını açtı. Ancak ben, her zaman olduğu gibi yine önce davranmıştım.

"Biliyorum. Ancak böyle bir çalışmanın ne kadar zor araştırmalar gerektirdiği hakkında hiç fikrin var mı acaba? Takma bacağı kim buldu? Napolyon saralı mıydı? Hepsini bekleyen sorular! Bu yüzden hemen kitaplığa gidip Üçüncü İmparatorluk hakkında bilgi toplayalım."

"Üçüncü İmparatorluk mu? Aklından dahice ne fikirler geçiyor dostum?"

"Ama çok basit, aptal herif! Yaşamında hiç 'gereksiz varlık' ya da 'boş insan kovanları' diye bir şey duymadın mı? Bunlar, Nazilerin engelliler için kullandıkları en şöhane sözcüklerdi. Halk sağlığı koruyucuları

gibi titizce, gereksiz yemek yiyenler için çok etkili bir tedavi yöntemi bulmuşlardı: O zamanlar adına kısaca, ötenazi ya da uzunca, 'yaşamaya değmez yaşamların yok edilişi' denen bu yöntemle, bir ciğer dolusu gaz sayesinde, nefes alıp verenlerin dünyasına güzelce veda ediliyordu. İnsanların bu zaman dilimiyle hararetle ilgilencekleri çok açık, çünkü insanı şok eden dehşetler, melodramlar ve büyük öfkeler, insanların genellikle dokunaklı buldukları inceleme kitaplarının en iyi malzemesidir. Sürüyle acıklı örnekleri düşünsene bir kez: Bunlar arasında ustaca keman çalan şizofren çocuk ya da büyük bir hevesle köy çocuklarına ağaçtan oyuncak atlar yontan içine kapanık güzel kız gibileri var. Hepsinin de çirkin yazgıları, onları önce soyan, fotoğraflarını çeken, sonra da duş süsü verilmiş gaz odalarına tıkan adaleli, tıraşsız görevlilerin elinde son buluyor. Evet, ne dersin bakalım!"

Benim bu mükemmel tasarım karşısında Hans'ın ağzı dili tutuldu ve hemen bana, her konuda yardımcı olacağı sözünü verdi. Tuvalet faslı sona erip uzunca bir kahvaltı ettikten sonra, binanın kitaplığındaki Hasta'yı ziyaret ettik.

Şu Hasta, adını ne bir doktorun yanlış tanısına ne de patavatsız bir bakıcının alaylı bir isim takmasına borçluydu. Hayır, nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama o, gerçekten, ama gerçekten de hastaydı işte! Bu zavallı yaratığın hastalığının ya da hastalıklarının ne olduğu konusunda zerre kadar fikrim yoktu. Sanki bütün hastalıklar ve acılar birine komplo kurmak için bir araya toplanmış, birbirleriyle saç saça, baş başa kavga etmiş, sonra da hepsi birden bu zavallının üzerine çullanmaya karar vermişler gibiydi.

Şu Hasta otuz yaşlarında filan olmalıydı. Yaşını tamı tamına kestirmek mümkün değildi, çünkü tuhaf görünüşü bütün yaşlara uyacak nitelikteydi. Belki de o, gerçekte yirmi ya da seksen yaşındaydı. Kimse tam olarak bilemezdi. En derin etkiyi hiç kuşkusuz, çevresinde bir kardeş kambur ya da bütün bir kambur ailesi de barındıran şu dev kamburu bırakıyordu. Ancak pelerin benzeri uçuk gri bir şal bütün bedenini örtüyör ve ara sıra, çoğunlukla da ani bir hareket yaptığında vahim tahminlere imkân veriyordu. Eğer daha dikkatli bakıp başının gerçekten etten, kandan ve grotesk biçimde deforme olmuş kemiklerden oluşmuş absürd bir şey olduğunu ayırmamamış olsanız, ilk anda bu başı, küçük bir çocuğun oyun hamurundan yaptığı yumru yumru bir kitle sanırdınız. Bu dev, buruşuk oluşumu yaklaşık da olsa betimlemeye çalıştığınızda, hiçbir geometrik kavram işe yaramıyordu. Yüzünü büsbütün kaplayan hamurumsu urlar, gözlerini ve burnunu neredeyse bütünüyle kapatıyordu. Bu kabartılar ve yumrular yer yer iltihaplanıp cerahatlendiğinden, durmadan sarımtırak bir akıntı salgılıyor ve bu nedenle de hafifçe parıldıyorlardı. Ağzı oldukça küçüktü ve sağ taraftan tuhaf biçimde yukarıya doğru çekikti. Şu Hasta başına düz bir örme şapka taktığından, saçlarının ihtişamı ancak tahminlerle bulunabilirdi. Ancak şapkanın kenarından taştan iki, üç saç teli, bütün saçlarının bu kadar olduğu izlenimini veriyordu. Şu ürkünç urlar, ancak büyük boy kerpeten olarak kullanılabilecek ellerinde de vardı. Elleri ise başından başka, pelerinin dışında bulunan tek uzuvlardı.

Hasta'nın en şaşırtıcı yanı ise, bir dev gibi hiç sebepsiz gürlemesiydi. Konuşmasının ortasında ya da durup dururken, mağrur sessizliğin ortasında hiç uyarmadan korkunç, neredeyse melodik ve kulakları sağır edecek derecede öyle bir gürlü-yordu ki, insan korkudan birden siniyor ve her seferinde ona, haykırışının nedenini sormak istiyordu. Çizgi roman kahramanlarını konuşma balonlarıyla konuşturan bir metin yazarı olsaydım ve bu gayri iradi haykırışı yazıya aktarmak zorunda kalsaydım, bunu, çok etkili biçimde bir "Ahhhhhhrrrrrrrrr!" yazarak yapardım.

Ancak, kendini örterek gizleyen haline, biçimsiz bedenine, gereksiz ama aynı zamanda da nahoş ve trajik çığlıklar atmasına karşın, neredeyse hiç görünmeyen gözlerinin ara sıra tıpkı bir ampul gibi parıldamasına karşın Hasta, kelimenin tam anlamıyla kahince şeyler söyleyen ve Faust benzeri espriler yapan biriydi. Hem bu nedenle hem de neredeyse patolojik bir kitap kurdu olduğu için onu, Opera'daki Hayalet örneği gibi, her yanını iyi bildiği kitaplıkta görevlendirmişlerdi.

Girişteki mermer alanda, maymun hızıyla kitaplığa doğru hızla ilerlerken çok iyi bildiğimiz sesler işittik. Hans, tekerlekli sandalyenin sağ tekerleğinin yuvasına, aşağıya doğru kıvrık ve yerden yaklaşık beş santim yüksek olan, pedal benzeri metal bir basamak takmıştı. Sağ ayağıyla bunun üzerine çıkıp, sol ayağını da hızlanabilmek için yere sürten pilotum, bakımevinin koridorlarında beni tam gaz dolaştırırken, aynı koridoru paylaştığımız daha yavaş hareket eden sakinlerden her seferinde fırçayı yiyorduk. Keskin bir sol viraja tam gaz girerken kitaplığın içine dalıp cam kürsünün önünde acı fren sesleriyle öyle sert durduk ki, eğer Hans'ın kısa süre önce taktığı birinci sınıf yarışçı emniyet kemerleri beni tutmamış olsaydı, kesinlikle tekerlekli sandalyeden fırlardım.

Kitaplık, tesisin en üst katında yer alıyordu ve tam anlamıyla dev boyuttaki bir kış bahçesini andırıyordu. Ancak, engellilere uygun çeşitlilikte açık, minik asansörlerle donatılmış bu cam binanın içinde, saksı çiçekleri ve hasır sedyeleri yerine, kitap raflarından oluşan karmaşık bir labirent yer alıyordu. Buranın böylesine gizemli düzenlenmesiyle, şu Hasta'nın söyledikleri arasında bir ilgi olup olmadığını sordum kendi kendime. Çünkü, sevdiği binlerce nesneyle dolu bu yerde her şey o kadar açık seçikti ki, o burayı, bütünüyle kendine ait kutsal bir yer olarak görüyordu. Bu nedenle de, paldır küldür içeriye dalanların, cahillerin ve ona göre pis birer huzur bozucu olanların aklını karıştırabilmek için her şeyi yapmıştı. Görünüşte herhangi bir sistemin olmayışından ürkenler, ödünç kitap almak için hemen ona başvuruyorlardı. Bundan sonra o kişiye bu

labirentin içinde aranan kitaba götürmek, tıpkı genelev mamasının müşteriye fahişenin yanına götürdüğü gibi, yalnızca onun iktidarında gerçekleşen bir şeydi.

Her tarafın camlarla kaplı olması sayesinde güneş ışınları kitaplıkta bir ışık cümbüşü yaratarak gizemli görüntüler ve yansılar oluştuyordu. Bu harfler tapmağında huşu içinde kalan insanın içi huzurla dolduğundan, sanki iki de bir sunağın üzerine işiyormuş gibi insanın günah duygusuna kapılmasına neden olan şu Hasta'nın zehirli bakışları olmasa, insan buradan hiç ayrılmak istemez. Bu arada kar taneleri tıpkı bir paraşüt birliği gibi, sık ve ağır tempoyla ışıklı avluya düşerken, gökyüzü de kurşun, tek parça kurşun bir duvar gibi dururken, aralarındaki sessiz diyalogu sürdüren kitaplar da, sanki sinsi bir planları varmış gibi somurtkan bir havaya bürünmüştü.

Keyfi çığlığını sona erdiren Hasta, elindeki "Şeytanın Sihirli Şurubu" başlıklı kitaptan başını kaldırarak asık bir suratla bize doğru baktı. Geçen gece herhalde o da biraz fazla kaçırmıştı, çünkü solundaki okuma lambasının solgun ışığı gözümü yanıltmıyorsa, yüzündeki sarımtırak akıntılar yeşil bir renk almıştı. Ancak gözlerinde, sığındığı maskenin ardında, ruhsal dünyasında verdiği amacı belirsiz savaşlar sırasında ortaya çıkan sihirli pariltinin aynısı vardı.

Sığınağına böyle kaba bir şekilde dalıverdiğimiz için bizleri bir dakika boyunca, yarı öfkeli yarı aşağılayan bakışlarla tek bir söz bile söylemeden azarladıktan sonra, başını öne eğerek, yeniden pençeleri arasındaki kitaba bakmaya başladı. Hans alnındaki teri koluyla sildi ve onu selamlamaya çalıştı.

Hasta hemen, "kitaplık bugün kapalı!" diye atıldı. "Yarın da, öbür gün de kapalı. Yani üç gün burada bir şey yok." Bu yalın, ama son derece açık ifadenin anlamı ne olabilir? Yoksa yeni yıl kutlaması mı?

"Hadi canım, bu çivisi çıkmış dünyada sanki her şey yolundaymış gibi yapma," dedim. "Biz buradayız, sen buradasın kitaplar burada. İsteklerimizi yerine getir, sonra yine, herhalde şu şalının içinde gizlediğin, şişme bebeğini şişirmeye devam edersin."

Birden gözlerini patlattı. O an yerinden fırlayarak üzerime saldıracağım sandım, ancak yalnızca gökyüzüne doğru umarsızca "Ahhhhrrrg!" diye haykırmakla yetindi ve sonra yine olduğu yerde çöktü.

"Bizler yalnızca, eğer varsa tabii, yakın tarihimizde engellilerin durumu hakkında bilgi toplamak istiyorduk," diyen Hans havayı yumuşatmaya çalıştı. "Çünkü Daniel, engelli şövalyeler hakkında bir kitap yazmayı düşünüyor da."

"Hiç de öyle değil, sevgili dostum," diye düzelttim. "Öncelikle gereksinim duyduğumuz şey, nasyonal sosyalistlerin ötenazi programları ve bunların sonuçları hakkındaki kaynaklar. Gerçek hakkındaki raporlar ve eğer olanaklıysa tabii, bu kitle cinayetlerini gerçekleştirenlerin isimleri ve fotoğraflarını içeren belgeler de istiyoruz. Savaşın son failler hakkında açılan davaların tutanakları da işimize yarar. Bu konu hakkındaki her şeyi, ama her şeyi öğrenmek istiyorum. Savaşın sonra hesap veren hastabakıcılar hakkındaki dosyalarla özellikle ilgileniyorum. Elbette bu bilgilerden hepsi kitaplıkta yoktur. Ama sen de şu duyurgalarını biraz çalıştırarak bunları sipariş etmeye başlayabilirsin."

"Hiçbir şeyi sipariş etmeme gerek yok. Bu bilgilerin hepsi burada var," dedi Hasta, serinkanlı bir tavırla kendi kendine.

"Ne? Burada neler var dedin?"

"Ne olacak, bütün şu Allah'ın belasını ötenazi programıyla ilgili bilgiler işte, hem de bunlar o kadar kapsamlı ki, tam takım Brockhaus Ansiklopedisi bile solda sıfır kalır! Bir yığın dosya, isim ve fotoğraf dolu!"

Solgun okuma lambasının ışığı altında aptal aptal sırtıttığında, yüzündeki korkunç manzara daha dehşetli bir hal aldı.

Hasta'nın son sözleri, içimde her gün biraz daha güçlendiğine inandığım şu tuhaf duygunun bir parçası oldu ve bu duyguyu yeniden uyandırdı: Bütünyle gerçekdışı olan bu duyguya göre, sanki düşsel bir parmak şaklatılmasıyla en olanaksız dilekler bile anında gerçekleşecekmiş gibime geliyordu. Oysa ortalıkta ne bir belirti, ne de somut bir etki vardı. Yaşam tam bir aldatıcı düştü. Ve bu düş de tıpkı şu gerçekdışı Noel kutlaması gibi bir şeydi ki, her şey birbirine tıpatıp uyuyordu. Aslında bütün bunları düşünebilmem gerekiyordu, ama gözlerimde, kibirli kardeşler olan nefret, gıpta ve kıskançlığın at «özlüğü takılı olduğundan ve tıpkı kredi alan birinin yalnızca alacağı güzel evi düşünüp, onun huzuruna, evliliğine ve son olarak da yaşamına mal olacak olan şu kahredici faizleri göremediği gibi benim de gözlerimi kör eden tek bir amaç olduğundan, konunun bu yanı hiç aklıma gelmemişti.

Ama buna karşın, sanki duygularına egemen biriymiş gibi davranarak şöyle görünüşte de olsa akıllılık etmeye kalkıştım: "Tuhaf, tuhaf... Hiçbir kötü amacım yokken, masumca, hiç de dikkat çekmeyen sıradan bir emeklinin uğruna uykularının kaçabileceği bazı kâğıtların peşine düşüyorum ve mucize üzerine mucize gerçekleşiyor; bir de ne göreyim bu belgeler şu bizim evrenler arası masal sarayımızda bulunmuyorlar mı? Ne rastlantı ama!"

Benim ardı ardına gelen kuşkularıma kendini iyi hazırlamış olan Hasta, "hiç de tesadüf değil," diye yanıtladı beni. Uşakların karikatürlerde çizildiği kadar öne doğru eğilerek ve uflayıp puflayarak sandalyesinden ayağa kalktı, raflar arasındaki karanlık koridorlarda aksayarak ilerlemeye başladı. Hans da tekerlekli sandalyemi onun ardı sıra sürdü.

"Bildiğin gibi, şu bizim sevgili profesörümüz kendini canla başla hasta insanların sorunlarına adamıştır. Engelli olanlarla öyle bütünleştirmiştir ki, bu kadar sağlıklı biri olmasa insan onu da engelli sanabilir. Birileri iyice onun aklını karıştırmış olmalı..."

Son sözlerini ağzında gevelediğinden, onun ardından giden bizler, söylediklerini pek anlayamıyorduk.

"Ne dedin?"

"Günün birinde böyle bir sevdaya kapılmış olmalı diyordum. Ancak Profesör Sladek hastalığı, yalnızca insanın dış görünüşünün bozukluğu olarak anlamıyor; hastalık onun için aynı zamanda, yoğun olarak araştırılması gereken önemli bir toplumsal olgudur. Yeryüzünün en sahte kıcı için bir ödül verilecek olsa, onun şu altın poposu..."

"Nasıl?"

"Yani diyordum ki, onun cennetteki yeri şimdiden hazır bile. Bu nedenle öğrenme hırsı, gençliğinden beri ağır özürli bireylerin tarihçesine çekmiş onu ve böylece zamanla engelliler tarihinin en büyük arşivini oluşturmuş. Belki de bütün bu pisliliği harç yapıp kendimize bunlardan bir kenef yaparız..."

"Ha?"

"Belki de ancak bundan sonra Profesör Sladek'in bizler için ne denli büyük bir hizmette bulunmuş olduğunu çıkartabiliriz diyordum."

Uçsuz bucaksız koridorlardan birinin başında durdu ve elini, kış karanlığının içinde pek fark edilmeyen raflardaki dosya dolaplarından birine uzattı. Sanki halı zeminden zarif bir buhar kütlesi yükseliyor ve her şeyi hafifçe sarıyordu. Gerçekten de bu kitaplık, aklımdan geçenleri okuyan şeytansı bir organizmaydı ve bütün gücünü kullanarak barındırdığı gizlerin açığa çıkmasını, engellemeye karar vermişti sanki.

Hasta'nın yüzünü, benim idam fermanımı kutlamış gibi alaylı bir sırıtma kapladı. "Bu raflarda, kanunları çiğnererek değer verilmeyen yaşamların yok edilmesini serbest bırakan kişilerin bütün eylemlerinin raporları var. Bu bölümde aynı zamanda, işlemlere ait ayrıntılı belgeler de bulunuyor. Sladek bunların hepsini farklı kaynaklardan topladı. Galiba, hepsini de yasal yollardan ele geçirmişti. Ancak onun bunlara bir kez bile göz attığını sanmıyorum. Megalomani çılgınlığına kapılmış olan bu adam, tam bir koleksiyoncu."

Hemen işe giriştik. Hans'ın yanı sıra Hasta'yı da, bakımevinde çalışan bütün suçortaklarının eylem raporlarının müsveddeleri bulunan, raflara yönelttim. Üzeri toz kaplı rafların ilk gözünde en ağır engellilerin öldürülmesinden sorumlu olan hizmetlilere ilişkin belgeler vardı. Bakım işlerinden sorumlu en alt düzey görevlilerinin elbette karar yetkileri yokmuş ve hepsi de, kurumlarının ve hekimlerin emirlerini uygulamışlardı. Ancak, karbon oksit vanalarını açanların ve sonunda cesetlerin ağızlarındaki altın dişleri kırıp çıkartanların emri verenler değil de sorumluluk zincirinin son halkasında bulunan hizmetliler olduğu sonucuna varmak pek zor olmamıştı. Böylesi zor bir işi, yine güçlü kuvvetli kişilerin yaptığını gösteren pek çok kanıt vardı.

Sararmış bu kâğıt yığınlarından böyle güçlü kuvvetli birinin adını belirleme arzusuyla yanıp tutuşmama karşın, bu amacımı ustaca gizledim. Gerçek amacımın ne olduğunu anlamasınlar diye, Hans ve Hasta'dan, en önemli dosyaları ayırmalarım ve işlenen cinayetlerin tarihleri hakkında da bilgi çıkartmalarını rica ettim. Böylece ikisinde de, Gövde'nin dikkatinin Tanrı'nın bir işaretiyle başka yöne kaydığı ve artık kendisi gibi acı çekmiş olan şehitler hakkında cidden dev bir araştırmada derinleşeceği izlenimi oluşacaktı. Ya da en azından ben böyle sanıyordum.

Sonunda Hans, ilgili bütün malzemeyi tekerlekli sandalyenin yan ceplerine ve altına yığarak, beni çıkışa doğru yöneltti. Kitaplıktan çıkmadan önce, Hasta'ya veda etmek üzere, başımı arkaya doğru çevirdim. O acınası iki büküm haliyle, alçak bir merdiven üzerinde durmuş, raflara, sanki bir uçurumun kenarından düşecekmiş gibi iki eliyle sımsıkı tutunuyordu. Yüzündeki belirsizlik yitmiş ve ondan giderek daha hızlı uzaklaşan önemsiz varlığıma, acıma ve kaygı karışımı gizemli bir havayla bakıyordu. Sonra bir şey daha söyledi, ama laflar ağzından, ne söylediğini anlayamayacağım kadar defalarca gevelenerek ve anlaşılmaz olarak çıkıyordu. Ne söylemişti acaba? "Boş ver..." mi demişti acaba? Yoksa "Hoşça kal..." mı demişti? Ya da "Ben bir domuzum..." mu demişti? Bunu kim bilebilir ki!

Bir ara Geritie'ye de uğrayıp, bundan böyle yazarlar arasına girme niyetim olduğunu ve bundan dolayı yıldız falı araştırmacılığını bir süre yapamayacağımı bildirdikten sonra, odama dönerek belgesel ganimetlerimizi dikkatle incelemeye başladık. Hans, şu utanç belgelerini birbiri ardına açıyor, her birini sayfa sayfa çeviriyor ve beni, "hayvanlardan daha aşağı olan, hayvanlaştırılmış yaratıklar"ın açındıkları için müthiş öldürülüşlerinin korkunç tarihi konusunda bilgilendiriyordu.

1940'ta, daha yirmi yıl öncesinden, Karl Binding ile birlikte kitap yazan Alfred E. Hoche adındaki yazarın "Halka zarar verenlerin yok edilmesi" konusundaki düşleri gerçek olmuş. Bedensel ve ruhsal engelliler için kurulan bütün bakımevlerinden, "varlıklarını lağvetmeleri" istenmiş; bu işi için gereken başvuru formlarının her biri üç bilirkişi ile bir başbilirkişi tarafından "değerlendirilmiş." Bilirkişiler ve başbilirkişiler için tam anlamıyla gergin bir zamanmış, ama yine de bu adamlar, hiç düşünmeden uyguladıkları yöntemle bir yılda 70. 273 "lüzumsuz yiyiciyi dezenfekte" etmeyi başarmışlar. Bu kurumlarda, açındıkları için öldürülenlerin yararına bir çok deneysel çalışmalar da yapılmış. "Sevgili ölüm" kendini, kah okkalı bir iğne biçiminde, kah aşırı dozda alındığında şiddetli zatürree yol açan "Luminal" ilacı biçiminde göstermiş. Günün mönüsünde açlıktan ölmek de varmış. Hiç yağ verilmediğinden, hastalar fazla direnmeden öbür dünyayı boylamışlar.

Ama en tercih edilen şey yine de gaz yöntemiymiş! Bazen de devreye pegasus giriyormuş. Tıpkı Siklon-B gibi duş odalarına verilen bu sinir gazı, hastalarıyla tam anlamıyla "dans ettiriyormuş". Hastalar önce hoplayıp zıplıyorlarmış, ardından da çığlıklar atıp kuspaya, ortalığa sıçmaya, en önemlisi de gülmeye başlıyorlarmış. Gırtlaklarından insanların çıkartmaya-cağı sesler çıkarttıktan sonra kendi pislikleri içinde ölüp gidiyorlarmış. Bazı şakacı tipler bu gaza gazel gazı da diyormuş. Ancak bu gaz o kadar da güvenilir değilmiş, çünkü bazı deneklerin ölmediği oluyormuş ve bu nedenle bunların teker teker iğneyle öldürülmesi zorunlu oluyormuş.

Aşırı çalışan personel, çabaları nedeniyle alkollü içeceklerle ödüllendirilmiş. Onların bu ağır çalışmalarına karşılık bazen de birlikte gezilere çıkılıp, akşam eğlenceleri düzenlenerek dinlenmeleri sağlanıyormuş. On bininci kişi öldürüldüğünde zengin bir mangal partisi, müzik ve içki verilmiş, doktorlar ve hastabakıcılar, görevlerini Labrarene'de yapmak yerine bu cinayet diyarındaki "iğrenç görüntüler" arasında yaptıkları ya da kendilerini "bu kötü yaşam biçimine adadıkları" için haftalık sinema filmleri ve fotoğraf sergileriyle küçük birer Albert Schweizer olarak onurlandırılıyorlarmış.

Ve benim asıl dedektiflik uğraşım işte tam bu noktada başlıyordu. Tabii ki, hasta kişilerin katledilmesiyle ilgili olarak, galip güçlerin savaşın hemen ertesindeki yıllarda açtığı az sayıdaki davalardan edindiğim bilgilerle davalıların isimlerine ulaşma imkânım vardı artık. Ancak elimdeki bu malzemenin tam olup olmadığı konusunda hiçbir bilğim yoktu. Çünkü Sladek'in yıllardır zorunlu bir titizlikle topladığı bu belgesel ıvır zıvır, failerin gerçekçi biçimde izlenmesini olanaklı kılacak bir suçlu dosyası niteliğinde değildi. Hayır, bütün bu bilgi parçacıkları, insanların insanlara karşı duyumsadıkları iğrençliğe dönüşmüş çılgınlığın dilsiz haykırışıydı. Öyle ki, roller değiştiğinde katiller de maktul olabilirdi.

Yani elimdeki bu parça buçuk arşiv sistematik değil, küf tutmuş kalıntıların kırıntılarıydı. Bu nedenle dikkatimi bütünüyle resimler üzerinde yoğunlaştırdım, çünkü aradığım kişiyi eninde sonunda bunların içinde bulacağımı duyumsuyordum. Böylesi bir umudun nedeni her zaman vardı bende. Çünkü Nazilerle suç ortaklarının hepsi de, ürkütücü görünüşleri olan doğru dürüst adamlardı. Bu yüzden sebep oldukları vahşetten hiç utanç duymayıp büyük gurur duydukları için bütün yaptıklarını fotoğraf ve filmlerle tespit etmişlerdi. Evet, böyle bakınca bunların hepsi de tam bir modern medya manyağıydı. Böylece bunları inceleyen birinin, görgü tanıklarının tespit ettiği o korkunç eylem timlerinin, insanı hayrete düşürecek netlikteki görüntülerini gözünden kaçırmaması olanaksızdı, işin ruhuna uygun bir hava yansıtan kaliteli fotoğraflardaki kanıtların, bir kısmında mutluluktan havaya uçan, bir kısmında da asık suratlı kibirli doktorlar, hemşireler ve suratlarındaki ifadeye bakılırsa hastabakıcıdan çok salam gibi tombul, kaba saba, ablak suratlı kasap çıraklarına benzeyen gençler yer alıyordu. Hepsi de bembeyaz önlükleriyle, bütün sorunları gidermeye hazır şok timleri gibi infaz odalarına ya da ölmeye terk edilmiş avlulara giden geniş merdivenlerde keyifle öylece duruyorlardı.

Hans'ın bütün belgeleri ve fotoğrafları bizzat seçerek önümdeki okuma ayaklığına koymak zorunda olmasına karşın, dikkatini aradığım o karanlık kişinin çekeceği konusunda hiç tasalanmıyordum. Çünkü o, ne bu kalabalık katiller içinden benim belli birini seçmek istediğimi biliyordu, ne de gözünün önünden geçen onca isimden sonra bunların adeta bir kimya formülüne dönüşmesinden dolayı benim kimi aradığımı biliyordu... Hans, daha çok, deyim yerindeyse insanlık dışı şeylerle ilgileniyordu. Örneğin bir vakada, birkaç hafta aralıklarla epilepsi nöbetleri geçiren genç bir adamın babasından, oğlunu bir psikiyatri kliniğine götürmesi istenmesi karşısında korkunç bir şekilde "Aman Tanrım!" diye çığlık atmıştı. Genç adam yalnızca birkaç ay sonra gaz odasında can vermişti. Cezasını çektikten sonra günah çıkartan bir "hemşire"nin anlatıldığı vaka karşısında da Hans, "Yo, olamaz!" diye bağırıyordu. Hemşire, idamları kararlaştırılan "tedavi edilemez akıl hastalarının" hiç de o kadar deli olmadıklarını, tersine öldürülmelerinin yaklaştığını çok iyi duyumsadıklarını belirtiyordu. Bu nedenle şaşkınlıktan çılgına dönmüşler, nakilleri sırasında korkudan görevli personelin üstünü başını parçalamışlar ve sonra da çığlıklar atarak, kendilerini paralayarak gaz odalarından kurtulmaya çalışmışlar.

Hans çok zekiymiş, ancak dedektiflik konusundaki yeteneği sıfırdı.

Can yoldaşım, araştırmamızın başlamasından üç gün sonra -öğle sonrasıydı ve dışarıda aralıksız kar yağıyordu -bizim malikânenin bir zamanki durumunu yansıtan dosyayı burnuna dayadı. Dosyada, ne yalan söyleyeyim, bu arada artık benim de belli ölçüde alışmaya başladığım vahşetler vardı. Başta O kadar da kuşku uyandırmayan, ancak hiç de masum sayılamayacak o belge, dosyanın ortasında bulunuyordu. Hans'la birlikte incelemeye başladık, ancak ne rastlantıdır ki, sırtından birdenbire soğuk terler boşanan ve sonunda bütün gövdesi sırlıslıklam olan yalnız ben oldum. Benim sadık bakıcı dostum kendimi iyi hissedip hissetmediğimi sordu hemen bana. Duyduğum büyük sevinç nedeniyle yanıt veremedim bir türlü. Yalnızca sevinçten ağzımı açıp kapamakla yetindim. Bu arada bakışlarımı yeniden malikânenin infaz timine çevirdim.

Bu fotoğraf o ana kadar gördüklerimizin hepsinden farklıydı, çünkü başroldekiler alışılmış olduğu gibi grup halinde bir bakımevinin önünde düzgün poz vermiş değildi. Aksine geçici olarak makine karşısına geçenler hastalardı. Tüyler ürpertici görüntülerin ağırlıkta olduğu fotoğrafların hepsi, üzerinde haç biçimli bir taş bulunan koca kubbeli, yer altı mezarına benzeyen bir mekânda bulunuyorlardı. Bu kubbeli mekânın içindeki hasta yataklarının yanında, bir deri bir kemik kalmış, yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, ruh hastalarının en ağır

vakaları duruyordu. Sanki sabah içtimasındaymışlar gibi hepsi de dimdik duruyorlar ve üzerilerinde yalnızca bellerine sarılı bir parça bez bulunuyordu. Aç kalmış vampirler gibi çevrelerini saran hastabakıcılarla hemşireler, kurbanlarına göz ucuyla bile bakmıyor, tersine sanki dünyayı yerinden oynatacak bir iş yapıyorlarmış gibi fotoğraf makinesinin merceğine tuhaf biçimde dimdik bakıyorlardı. Eskiden fotoğraf çektiirmenin kesinlikle bir parçası olduğu halde hiçbir gülümsemedi. Fotoğraf çektiirmenin özel bir değeri olduğu için eğlenmekten çok ciddi bir yanı vardı. Ama ben yine de, yüzlerine taktıkları bu şablon maskenin ardındaki sini şeytanlığı, insanların başka insanları öldürme düşüncesiyle kuşatıldıklarını sezebiliyordum.

Beni asıl keyiflendiren, dik bakışlı bu fırsatçı katiller değildi. Aksine şu "yaşamaya değmez" baldırı çıplakların ardında boğazına kadar gölgelenmiş olan genç adamdı. O gülümsüyordu! Bunun için iyi bir nedeni vardı, çünkü hayvan öldürmeye bayılıyordu. Gerçek insansı hayvanları öldürmek ne kadar keyifliydi kim bilir. Yazgısının kendisini düşlerindeki yere, evet tam istediği yere getirdiği için bu adamın gülümseyişinde mutluluk vardı. Buna kendisi bile inanamıyordu. Ayrıca gülümsüyordu, çünkü o, gülünç başvuru formları dolduran, hangi zehri kullanacaklarını belirlemeye çalışan ve cesetlerin listelerini yapan diğer canavarlara karşılık, bizzat ölüm şalterlerini çekerek ve olasılıkla da can çekişen avının gözlerindeki son titreşmelere tanık olarak, kelimenin tam anlamıyla gerçekten öldürüyordu. Bu yüz, henüz genç bir adam olan, avcı Thaddäus Arnold'un yüzüydü.

Bu sararmış fotoğrafa tıpkı keskin bir nişancı gibi gözlerimi dikerek konsantre olmaya ve aynı zamanda da Bay Arnold'un işlediği cinayetlere, bütün o kargaşaya ve hükümetlere karşı, yıllarca nasıl tek ve aynı meslekte kalabildiğini anlamaya çalışıyordum.

Bu genç, büyük olasılıkla o yıllarda cepheye gönderilmemesine karşılık belli kurumlarda belli görevleri yapmak üzere devlet üçleriyle tam anlamıyla bir şeytanî anlaşma imzalamıştı. Böylesi sıra dışı bir teklif karşında genç Thaddäus başlarda vicdan azabı çekmiş ve utanç duymuş olmasına karşın, bu duyguları yavaş yavaş yok olmuştur. Sonra da bu teklifi kabul edip örkütücü bir çabuklukla işine almış olmalıydı. Bir kez uyarılmış olan bu acemi çaylak, yüce gaz kokteyli hazırlama sanatını öğrenmiş, güvenilir bir çoban olarak boğaz tokluğuna "kurtarılması olanaksız yitikleri" duş cehennemine tıkmaya başlamış ve başarılı bir deneme süresinden sonra ölüm meleği rolünü oynamaya başlayarak kurtuluşa giden vanaları kendisi açmaya başlamıştır. Dosyadaki belgelerin de kanıtladığı gibi personel listesine resmen idare amiri olarak kayıt edilmişti. Cinayet işinden başını kaldıracak zaman bulduğunda, belki del binanın kırık camlarını değiştirmiş, çimenleri biçmişti.

Bilindiği gibi iyilik nankör olduğundan, savaştan sonra ekşi suratlı bazı yargıçlar, Thaddäus'un hayırseverlik anlayışını pek beğenmediklerinden onu kodese tıkmış olmalılar. Elbette o da, neredeyse bütün savaş suçlusu ve kitle katili diğer Naziler gibi serbest kalmış ve iş aramaya başlamıştır. Bir zamanlar idare amiri olduğu hemen hatırlanır gelmiştir. Ve olasılıkla daha birkaç yıl önce alçaklıklarını sürdürdüğü aynı kuruma referanslarını sunduğunda, beklediği şefkati bulmuştur. Çünkü savaştan sonra çok az kişi, engellileri "kurtarma" işini önemsemediğinden, sonuçta onları uyutarak yok etme işine bulaşan hastabakıcılarla hemşireler, hele hele de idare amirleri asla bir çalışma yasağıyla karşılaşmadılar. Bay Arnold o günden sonra büyük ihtimal, "Efsunlanmış Avcılar"a ulaşıncaya değin çalıştığı kurumları sürekli değiştirerek izlerim iyice yok etmiş olmalıydı. Yalnız bir konuda hakkını yememek gerek: Yaşamı boyunca hep "gereksiz varlık"ların mekânlarında bulunmayı yeğlemiş biriydi o.

Elbette bunların hepsi birer tahminden ibaretti. Birbirine uyan parçaların birleşmesiyle beni Sladek'in gebertilmesine ulaştıracak umudun verdiği tahminler... Ancak diğer yandan itiraf etmeliyim ki, aklıma gelen oldukça tuhaf başka bir senaryo bana o an öylesine mantıklı geldi ki, onu bir an önce gerçekleştirmek istedim.

"Daniel, kendini iyi hissetmiyor musun? Bir şeyler söylesene!" Hans başını ellerinin arasına almış, sanki başının içindeki değerli bir parça yerinden kopmuş da, yerine oturacakmış gibi kuvvetle tıpkı marifet gerektiren bir oyunu oynar gibi sabırla sallıyordu. Bu yok edici buluştan sonra, ağızım açık, tıpkı elektriği kesilmiş bir robot gibi hareketsiz kalmıştım, bin bir düşünce içinde olduğumdan hiçbir şeye tepki göstermiyordum. Zavalıcılık kim bilir kaç zamandır aynı korkuya tutsak yaşıyordur. Bunun ayırımına vardığımda, tıpkı felçli birinin iyileşmesi gibi boş boş bakarak kuşku dolu bir çığlık attım. Bu arada, sanki duyduğum korku nedeniyle dünyam yıkılmış gibi kendimden geçmişçesine başımı iki yana sallıyordum.

"Ne oldu sana böyle? Hortlak görmüş gibisin."

"Öyle de sayılabilir, dostum," diye iç geçirdim. "Bu eskimiş dosyalar üzerinde ne kadar çalışırsam, bunların içindeki hortlakları öyküleri de o kadar yoğunlaşmakta. Ancak bana acı veren şey, bu suçları işleyenlerin ruhları değil, tersine kurbanların ruhları! Hassas sinirlerim bir seferde bu kadar acıya dayanmıyor. Beni kendimden geçiren başka bir şey daha var aslında. Bir yandan bu zavalı yaratıklara karşı yapılan haksızlıkları bütün dünyaya haykırmak istiyorum, bir yandan da onların, sanki baştan beri beni, kendilerini son istirahatgâhlarında rahat bırakmamı ve yakılarak yok edilmelerini sansasyon düşkünü biri gibi ele almamamı söylediklerini duyar gibi oluyorum. Yavaş yavaş içimde, bu şehitler konusundaki haberlerin de, tıpkı psikopatlar tarafından kaçırılıp mahzenlerde kendi pisliklerini yemeye zorlanan bakirelerin ölüm haberlerinin tozlu raflarda bırakıldıkları kuşkusu uyanmaya başladı. İrkilmiş, ancak keyifli bir ürpertiyle kendi

mezarlarını kazan bu yarı aç Yahudilerin görüntülerinin sararmış kâğıt parçaları üzerinde izlemek, röntgenciliğin en sapık biçimidir, gerçekte de yaptığımız bundan başka bir şey değil! Hayır dostum, belki bestseller olacak bir şey için her şeyi yapabilirim, ama böylesi sefil bir ihanete alet olmam!"

"Yani kitabı yazmayacak mısın?"

"Dışarıdaki insanların aslında Gövdeler konusunda hiçbir şey öğrenmek istemediklerini, tersine onların öldürülüşlerinin en iğrenç ayrıntılarını görmek istediklerini bile bunu nasıl yapabilirim ki? Aslında insanlar, hayvanlardan daha aşağı, hayvanlaşmış yaratıklardır, sevgili Hans..."

Orta şiddette bir sinir krizi geçiriyormuş izlenimi bırakmak için saçma sapan konuşmaya ve gözyaşı dökmeye başladım. Bunun üzerine Hans hemen paniğe kapıldı, karısının doğum sancıları tutmuş şaşkın bir koca gibi heyecandan oradan oraya koşuşturmaya ve dövmeye başladı.

"Tamam, tamam," diyerek beni sakinleştirmeye çalıştı. "Seni bu kadar etkilediyse biz de bırakırız bu lanet kitabı. Benzeri kitaplardan burada sürüsüyle var -kimsenin hiçbirini okuduğu yok zaten. Ne de olsa senin buradaki görevin geleceğe dair yıldız falları çıkarmak, geçmişle uğraşmak değil."

Birdenbire yeniden sakinleştim, sol gözkapagımı kaldırarak ona, yarı aptal yarı kuşku dolu bir ifadeyle baktım.

"Şu araştırma işiyle sana bu kadar iş çıkarttığım için bana kızgın değil misin peki?"

"Yok canım! Ayrıca, bu tüyler ürpertici araştırmanın sonunda güzel bir ders de çıkardık, değil mi?"

"Öyle mi? Ne dersi yani?"

"Ne olacak, eskiden insanların engellilere bakışını düşünürsek, şu bizim saygıdeğer profesörümüze yalnızca saygı duymakla yetinmeyip, ona tapmamız gerektiğini de çıkarttım ben!"

Epey geç olduğu için, hayvan gibi çalışan Gerti, YR ve Edi'den başkasını görmeyi beklemediğim halde, biraz değişikliğe ihtiyaç duyduğum bahanesiyle her şeyden habersiz olan bakıcımdan, beni gözlemesine götürmesini rica ettim. Ancak tam anlamıyla yanılmıştım. Burası Japon borsası gibi vızır vızır insan kaynıyordu. Tekerlekli sandalyeler tıpkı çarpışan arabalar gibi oradan oraya vızır vızır gidip geliyor, bazen birbirleriyle çarpışıyorlar ve sürücülerıyla birlikte devriliyorlardı. Spastikler içine düşecekmiş gibi bilgisayar ekranlarına yakından bakıyor, artık orada neler görüyorlarsa, titremeleri zaman zaman şiddetle artıyordu. Sağırklar kendi aralarında işaret dilini o kadar süratli konuşuyorlardı ki, ister istemez insanın aklına şu çılgın moda danslar geliyordu. Huble teleskopu aracılığıyla uzayla doğrudan ilişki içinde olan konuşma engellilerin telaşa ve boğazlanırcasına çıkarttıkları sesler biraz düzenlense, pekâlâ da başarılı bir hoppala huppala parçası yapılabilirdi. Bütün salon, zıvanadan çıkmış topallarla, gözü pek tekerlekli sandalyelilerle ve insanın iliklerini donduran çığlıklarla tam bir kaos halindeydi. Allah kahretsin! Ne olmuştu acaba? Üçüncü Dünya Savaşı mı çıkmıştı yoksa kolera salgını mı başlamıştı?

Hans'la ben giriş kapısında ağızlarımız açık kalakaldık ve bu cadı kazanında neler döndüğünü anlamaya çalıştık. Daha sonra Gertie'nin omzundaki parmaklarıyla bizi kendisine doğru çağırdığını gördük. Bütün yaşam tehlikesine karşın onun yanına gitmeyi göze aldık.

Defalarca kasten itelenmemize karşın sağ salım yanma vardığımızda, "Neler oluyor böyle?" diye sordum. "Yoksa Sladek, gelecek Noelde şu çocuk oyunu yerine 'Caligula'yı kesintisiz izleyebileceğimizi mi söyledi?"

"Hayır, aptal herif!" diyerek güldü. "Ama görünüşe bakılırsa, bir meteor ziyaretimize geliyor."

"Ziyaretimize kim geliyor dedin?"

"Demirden bir meteor, Allah'ın uzayında dünyamıza doğru gelen olasılıkla kuyruklu yıldızlardan ya da asteroidlerden kopan bir parça işte. Aslında bunlar dünya atmosferine girince yanarak yok oluyor ve kayan bir yıldız etkisi bırakıyorlar. Ancak çapı yaklaşık yüz metre, ağırlığı da muhtemelen birkaç bin ton olan bu koca oğlan, bütün cüssesiyle bizleri onurlandıracak."

"Amanın, yeniden başka yere mi nakledileceğim yani?"

"Saçma! Onun nereye düşeceğini hiç kimse önceden bilemez. Büyük olasılıkla okyanuslardan ya da ıssız çöllerden birine düşer. Çocuklar bir saat önce onun en son uydu görüntülerini buldular ve onun boyutlarıyla hızı hakkında bazı çözümler yaptılar. Bu da, bizim birkaç kuruş daha zenginlediğimiz anlamına geliyor."

"Yani şu aptal meteorun gelip benim tepeme düşmeyeceğinden kesinlikle emin misin?"

"Milyarda bir olasılıkla, evet. Meğer ki Tanrı, kötü insanların başına taş yağdırmazın."

Bu arada bir yandan da, benden yaklaşık yirmi metre kadar uzakta, monitörünün karşısında sanki kazık kesilmiş gibi dimdik oturan YR'yi gözden kaçırmıyordum. Parmakları inanılmaz bir hızla bilgisayar klavyesinin üzerinde dolaşıyordu. Sonra hemen boynum tutulmuş gibi yaparak, sanki çok ağrı-yormuş gibi başımı bir o yana, bir bu yana sallamaya başladım, oysa gerçekte salondaki bu kalabalığın arasında şu bizim iyi yürekli Edi'yi bulmaya çalışıyordum. İşte oradaydı; her türlü taşkınlığa müthiş bir mutluluk kaynağı diye bakarak ve elbette gülerek, dahası gülmekten katılarak şu çılgın kaçıkların tam ortasında duruyordu. Gerçekten de mutlu bir insan, diye geçirdim içimden.

Bu fırsatı oldukça elverişli bulduğumdan, mükemmel cinayet düşüncem konusunda önemli adımlar atmanın tam zamanı olduğunu anlamıştım. Hans'tan, aptallık edip odamda unuttuğum diktafonumu getirmesini istedim. Ne yalan söyleyeyim, bilerek odamda unutmuştum. Görevine sadık birisi olan Hans, dediğimi yapmak için uzaklaşırken, ben de onu kapıdan dışarıya çıkıncaya değin aciz bakışlarla izledim. Bu

arada Gertie bana şu meteorun özellikleri hakkında bilgi vermeye devam ediyordu. En kısa sürede mucitlerle bizzat tanışıp şu elektronik hakkında bilgi edinmeyi amaçladığımdan ona pek kulak asmadım doğrusu. O daha bana karşı koyamadan, hemen tekerlekli sandalyemin kumanda borularını hızla şişirerek YR'ye doğru yola koyuldum.

Şu unutkan programcının yanında durduğumda, bilgisayara belki de bütünüyle uydurma sayılar girdiği aklıma geldi. Yüzündeki hırs dolu ifadeye bakılırsa, tepesi atmak üzere olduğu söylenebilirdi. İçinde bulunduğu keşmekeşi, bozguna uğramış bir paşanın çevresindeki çarpışmaları izlediği biçimde izliyordu. Saçları ağarmış genç şimali çocuk, benim naçiz varlığımı hiç dikkate almadı, hem de sağ omzumla ona neredeyse değecek kadar yaklaşmış olmama karşın. Hâlâ Aphetamin bağımlısı Heavy Metal bateristleri gibi dur durak bilmeksizin tuşlara basmayı sürdürüyordu.

"Nasıl gidiyor bakalım YR? Yeni yılı gösteren sayıları unutmamak için yüzlerce kere mi girmen gerekiyor yoksa?"

Kuşkuyla çevreme göz gezdirerek kimsenin bizi izlemediğinden iyice emin oldum. Bir milyon kilometre uzaktaki bir taş parçası yüzünden bu kaçık sevdalı Kopernik bozuntularının kıyameti kopardıkları bir ortamda duyduğum endişe, aslında büsbütün yersizdi. Gertie de kendini şu aptal olayın çekim gücüne kaptırmış ve büyük bir iş yaptığını sanan tekerlekli sandalyeler toplantısına katılmıştı.

YR sonunda varlığını fark etti, birden mücadeleyi kesti ve dünya dışı bir varlık gibi bana şaşkın şaşkın baktı.

"İyi günler. Sizinle daha önce karşılaşmamış mıydık? Sanki çok eskiden beri tanışıyor muyuz gibi bir duygu var içimde."

Tıpkı yavaşça akan şurup gibi, evet dahası bu anı, anında yazıya geçirmek bile mümkündü. Solgun yüzüne ağır çalışmanın kurşun kadar üzgün ifadesi çöküverdi. Belleğinin boş kovanında, uzun süre önce yitirdiği bir şeyi telaşa arıyor gibiydi. Onun bu acı dolu anlarında, bir zamanlar içinde bulunduğu acı gerçeği anımsayan insanlar gibi olduğuna bahse girerim. Ancak bu hali onu çok uzun zaman önce terk etmiş, geriye yalnızca ucuz bir kopyasını bırakmıştı. Hatırlama çabasında kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, ruhunun derinlerin-deki mahzenlerden yalnızca kendi seslerinin akislerinden başka bir şey işitemiyordu.

"Haklısın, YR." Tıpkı şu deli doktoru gibi umursamaz bir tavırla gülümsedim. "Birbirimizi çok iyi tanıyoruz. Kadim dostun için belki şu kesin sonuçlu loto tahmin işini geçici de olsa kesip kelime işlem programını açabilirsin. Bu program sende vardı, değil mi?"

"Evet. Sizi tanıyorum," diye rahatsız edici bir tonda konuşurken, alnındaki çizgiler giderek daha fazlaştı. Siz, kaza geçirdikten sonra Eliza'ya ilk yardım eden adamsınız, değil misiniz? Taksi ona çarptığında siz de bisikletinizle tesadüfen paralel şeritte bulunuyordunuz. Araba Eliza'ya çarpınca havalanmış ve ön camdan içeri girmiş. En azından bize böyle anlatmıştınız. Sonra zavalıcık, sanki araçta seyahat edenlerden biriymiş gibi kanlar içinde ön koltuğa yığılıp kalmış diye anlatmıştınız. Siz de daha sonra cenaze törenine katılmış ve ağlamıştınız. Çok tuhaf, ama ben ağlamamıştım, ben... ben ağlayamamıştım, ağlamak istememiştim. Sonra da gidip birlikte kafaları çekmiştik, biliyorsunuz değil mi, bunları hatırlıyorsunuz değil mi, bunları hatırlamak zorundasınız, benim kızım aracın yan koltuğunda oturuyormuş, kan, kulaklarından kan akıyormuş, öyle demiştiniz, tıpkı araçta seyahat eden biri gibi, kan, kafaları çekmiştik, kan, ağlamak istememiştim..."

Ürkütücü bir titreme bütün vücudunu sarmış, o bomboş ve soğuk gözleri yaşlara boğulmuştu. Konuşmasını sürdürmek istiyordu, ancak ağızından yalnızca, sanki bir şarkıyı anımsamak ve notalarını çözmek istiyormuş gibi öylece melodik hıçkırıklar çıkabili. Bu durum yüreğimi sıplatmış ve küçücük bir dokunuşla bu kadar büyük acılara boğulması beni hayli üzmüştü. Bin bir parçaya bölünmüş geçmişinin içinde göktaşı fırtınasına kapılmış amaçsızca oradan oraya sürükleniyordu. Herhalde en kötüsü de, işe yaramaz bu anı parçacıklarının küçücük bir an için bir araya gelerek, geçmişte yaşanan bir şeyi dramatik bir hale getirmesiydi. Dur durak bilmeden, yanıtları da yeni bulmacalar doğuran bulmacaları çözmeye çalışmak, gerçekten cehennemin ta kendisiydi.

Bütün bunlara rağmen ben, hiç duygusallığa kapılmadan, çetrefil planımı duygusuz bir cellat gibi uygulamak zorundaydım. Vicdan azabı, kusursuz katiller için bir lüksten ibarettir.

"Unut şu kanları ve cenaze merasimini, YR. Unutan kişi, mutludur, bu konuda epey tecrübelisin doğrusu. Hadi artık aç şu lanet kelime işlem programını!"

YR, hıçkırığına hiç ara vermeden, bir anahtar sözcüğe bilinçsizce uyarak istenilen eylemi gerçekleştiren ipnotize edilmiş biri gibi, tuşlara basmaya başladı. Biraz sonra siyah ekranda, bilgi işlem programının beyaz zemini görüldü. Üst sol köşede bulunan imleç sabırsızlıkla yanıp sönüyordu. Hans geri dönmeye önce işimi tamamlayabilmek için, söyleyeceklerimi bir an önce YR'ye dikte etmek istiyordum. Birdenbire yürekleneceğim tuttu, aslında çok az zaman kalmasına ve Gertie'nin de içinde bulunduğu tekerlekli sandalyeliler topluluğundan bize doğru kuşkuyla bakmaya başlamasına karşın, yazdırmak istediğim şu nameyi sanatlı bir biçime sokmaya karar verdim. Şansıma döktürmek istediğim şiir, çalkalanmış şampanyanın şişeden köpürerek fışkırdığı gibi fışkırmaya başlamıştı.

Hâlâ hiç durmadan hıçkıran YR'ye "Yaz bakalım!" dedim, o da hemen yazmaya başladı.

"Ayna, ayna,
Meçhul olsalar bile, katiller hâlâ aramızda.
Sevgili ayna, biraz gidip gerilere ışık tutsana,
Bay Adolf'un bütün yaptıklarına.
Açıklasana, kimlerin hayvanları öldürüp, içine ettiğini
insanlığın,
Göster hadi, gaz dolu odaları, iğneleri, diğer acıları.
Avcıların hepsi de efsunluydu, kimse göremedi,
Gizli kapaklı eylemler sanki hiç olmadı.
Yıllar boyu uslu çocuğu oynadı katılan herkes,
Birisi çıkıp dosyalara bakıncaya ve her şeyi değiştirmeye
kadar.
Ancak ben de bir avcıyım, hem de efsunlu soyundan,
Avcı palavralarını hiç mi hiç yutmam.
Silah deposundaki iki yüz yetmiş bin papel uğruna,
Bildiklerimi açıklamayı bırakırım bir yana.
Avcı bu isteğime karşı koyacak olursa,
Kendisi katlanır her türlü sonuca.
Dar kafalılar bunları asla avcının yanma bırakmaz,
Öğrenecek olsalar, onun ne mal olduğunu bir zamanlar.
Ayna, ayna,
Suçlu avcı ne yapacak acaba?
Şu efsunlu kişi umar ki, o zeki biridir,
Yoksa avcı çorbasını kodeste içebilir!"

Biraz durdum ve insanın böyle bir mektubu nasıl bitirebileceğini kısa bir süre düşündüm. Sonra neler söyleyebileceğim aklıma geldi ve yeniden dikte etmeye başladım:

"İşte böyle Thaddäus, artık iyice düşün! Bir aynanın karşısına, her ne kadar belli etmeden, ustaca sokulmaya çalışsan da, aynadaki görüntü, gözünün içine bakar!

Aynaların ardındaki meraklı bir dost"

YR, uslu uslu bütün söylediklerimi yazdı. Ben daha dikte etmeyi bitirir bitirmez, kendiliğinden bir hareketle bunları kaydetmek için gereken komutu vermeye kalktı.

"Kaydetme!" diye bağırdım ki, bununla birlikte çevremizdeki bütün yıldız araştırmacılarının dikkati de üzerimize çekildiğinden, şaşkınlıkla bize doğru bön bön bakmaya başladılar. Ben de, mahcup bir tavırla gülümseyerek, bilgisayar başında oturan bu hasta adam için biraz anlayış talebiyle onlara doğru baktım. Şansımıza bunun ardından hepsi yeniden şu göktaşının çıkarttığı seslere yöneldiler de bizimle ilgilenmekten vazgeçtiler. Derken yüzümdeki gülümseme yerini birden, köle bekçilerinin yüzündeki soğuk öfkeye bıraktı.

"Yazdır!" dedim fısıltıyla. YR, itaatkâr bir köleydi. Yanaklarında, ağzının kenarına kadar eğri bir yol çizmiş olan gözyaşları, bütünüyle kurumak üzereydi. Kıs? zaman öncesine değin hüznü dolu bakışlarında da, artık yalnızca ruhsal yitikliğin donuk renkleri kalmıştı. Bir zamanlar çayırlarda dörtnala koşmuş, derelerden, çitlerin üzerinden atlamış olduğunu hiç anımsamadan, bir direğe bağlı olarak sonsuza değin aynı kuyunun çevresinde dönen, yaşlı ve artık işi bitmiş bir katır gibi işini yapıyordu. YR, daha birkaç dakika önce, kızının ölümüne ağladığını çoktan unutmuştu bile.

Hans, giriş kapısında belirdi. Kafamın içindeki bütün alarm sirenleri aynı anda çalmaya başladı. Bu arada son cümleyi yazan yazıcıya doğru bir göz attım. Elindeki diktafonu, biberon tutar gibi itinayla tutan benim titiz bakıcım, uzaktan bakıp da korumakla yükümlü olduğu kişiyi bıraktığı yerde göremeyince telaşa kapıldı. Başını yavaşça çevirmeye başladı ve bütün bu keşmekeş içinde gövdeye benzer bir şey bulabilmek için gözlerini kısarak dikkatini yoğunlaştırmaya çalıştı. Birkaç saniye sonra beni ayırmısayacak ve telaşa bana doğru gelecekti.

Ben de hemen Edi'ye doğru yöneldim.

Oysa o ortalıkta yoktu! Sersem, gülme pozisyonunu değiştirmişti. Tıpkı bakıcım Hans gibi şimdi ben de endişe içinde, akılsız birini arayan kişi rolüne girmiştim. Göktaşı budalalarının oluşturduğu karnaval içinde bir o yana, bir bu yana bakarak yitmiş ulaşımı ararken, atlıkarıncaya binmişim gibi başımın dönmeye başladığını ve bütün vücudumu yavaş yavaş soğuk bir terle kaplandığını hissettim. Her şey gözümün önünde titreşmeye ve uçuşmaya başlayan Mikado çubuklarına dönüşmeye başlamıştı. Bu çılgın mektup ile neyi amaçladığımı anlayabilirse, çevirdiklerimi tahmin eden Hans, ne yapacaktır acaba? Çığlıklar atarak Sladek'e gidip beni ele verir miydi? Yoksa basit ve sade bir biçimde insanlığa olan inancını yitirip

pencereden mi atlardı? Alışılmış kâbuslarda olduğu gibi, gerçekliği bütünıyla yitirmeye başladığım duygusu, karnımın içindeki derinliklerden başıma doğru yükselerek, azap veren bir yavaşlıkla bilincimi köreltmeye başladı. Titriyor ve çevremdeki her şey üzerindeki kontrolümü yitiriyordum artık. Hangi cehennemdeydi acaba şu aptal Edi?

"Sizi tanıyorum," diye yeniden aynı şeyleri söylemeye başlamıştı YR. "Sizinle bir yerlerde karşılaşmamış mıydık?"

Son görevini yerine getirdikten sonra, meditasyon etkisi yapan ekranına geri dönmüştü: Şu karmaşık elektronik alet şimdi pause moduna girmişti. Karmaşık sistemlerin anlaşılabilen yasalarına uygun olarak gizemli bir uyarıcı onu birdenbire harekete geçirmişti. Aslında bu tamamen otomatik olarak yaptığı bir eylemdi, küçük bir çocuğun gibi bembeyaz yüzü olan bu adamın grotesk biçimde yuvalarından fırlamış üzgün gözleri, basmakalıp bir canlılık sergiliyordu. Bu hasta görünüş uzun bir süreye yayıldığında insanı yoruyordu. Ancak şimdi olduğu gibi işler çıkırından çıkmaya başladığında, bu görüntü tehlikeli bile olmaya başlamıştı.

"Bit pazarında, bu güzelim antika saati bana satan o sevimli adam değil misiniz siz?"

Ağızından hiç de hoş olmayan sözler döküldükten sonra, YR ile benim aramdaki kuşku dolu birlikteliğe katılmak için, şu uzay manyaklarının yanından ayrılmış olan Gertie'ye doğru yan gözle baktım. Gertie o sırada, bizim oluşturduğumuz bu tuhaf ittifakın nedenini öğrenebilmek için acele edip etmemesi gerektiğini düşünüyor gibiydi. Anlaşılan o ki, benim burada şu zavallı yitik ruhla gizlice çevirdiklerim Gertie'ye göre pek tekin değildi.

Nasıl olduğunu bilmiyorum ama, Tanrı bana acımış olmalıydı. Çünkü en azından bu arada duyduğu endişe nedeniyle kıpkırmızı kesilmiş olan Hans, hâlâ uzaktaydı ve işinin asıl parçasını oluşturan şeyi bir türlü bulamıyordu. Bakışlarını durmadan kolsuz, bacaksız ve akılsız olanların üzerinde gezdiriyor, elini kolunu umarsızca çırpıyor, topallayanlara beni sormaya niyetleniyor, ama son anda bundan vazgeçerek boynunu leylekler gibi havaya uzatarak çevreyi daha iyi görmeye çalışıyordu.

"Şu saat tamamen bozuk olmasına karşın, onu uzun pazarlıklar sonucu sizden aldıktan sonra mutluluktan havalara uçmuştum. Ancak karım var ya, saat koleksiyonu yapar, şimdiden elinde dört tane erken döneme ait düzinelerce saat var. Oldukça masraflı bir hobi olduğunu söyleyebilirim. Elimdeki antika saat ile bitpazarından doğruca eve gitmişim, ama, evdeki her şey darmadağın ve berbat bir haldeydi, sanki bombalanmış gibi her taraf her yerdeydi. Bütün odalarda boş içki şişeleri vardı ve yiyecek artıkları mobilyaların üzerinde yere dökülüyordu. Ayrıca her taraf iğrenç şekilde sidik ve kusmuk kokuyordu. Ona seslendim, ancak karşılık vermedi. Ve ben, ben bunları anlayamıyordum, bu dağınıklığı, bu pisliği ve şu pis kokuların nedenini ve onun neden evde olmadığını bir türlü anlayamıyordum. Ardından yine seslendim, durmadan seslendim, bağıra bağıra bütün lanet olası odalara girip çıktım ve bağırma devam ettim, artık bağıramayınca değin, yığılıp kalıncaya değin. Ardından ağlamaya başladım..."

Yavaş yavaş kötüleşmeye başlamıştım ve yanı basımdaki şu bozuk plak örneği adamın feryadı da midemi adamaklı bulandırıyor.

"Gördün mü bak, uzun zamandır evinde senden başkasının oturmadığını birdenbire hatırladın, öyle değil mi YR?"

"Evet," dedi. "Öylece büzülmüş yerde yatarken, yavaş yavaş gözyaşlarını dindi ve birden beynimde bir şimşek çaktı. Karım beni zaten altı ay önce terk etmişti. Bunu birden anımsayınca, gülmeye başladım, hem de katıla katıla..."

Edi! Şaka kutularından çıkan yaylı kuklalar gibi, eğik cam cephenin önünde beliriverdi. Ardında tipi şeklinde yağın kar, azgın bir deniz ve insanı ürktüren kapkara bir gökyüzünden oluşan vahşi bir kış manzarasının önünde, filme geç kalmış şaşkın bir sinema izleyicisi gibi görünüyordu, itfaiye kırmızısına boyanmış tekerlekli arabasının arkasına geçmişti. Değişik masalara evrak dağıtıyordu. Bulunduğu yerden çevresindeki hummalı telaşın keyfini çıkartıyordu. Yüzündeki gülüş sanki yapıştırılmış gibiydi, öyle ki, derin bir üzüntü içinde olsa bile yüz ifadesini değiştiremeyeceği benziyordu.

Hemen YR'ye doğru döndüm.

"Dinle YR, şimdi beni çok iyi dinle! Beni gerçekten dinliyor musun?"

"Evet". Hemen ardından: "Sizi sanki bir yerden tanıyor gibiyim," dedi.

"Elbette birbirimizi tanıyoruz. Sana arkadaşça bir sır vereyim mi Senin bütün sorunlarının çözümünü biliyorum ben. Örneğin, senin şu kaçıp giden karını yeniden nasıl geriye dön-dürebileceğimizi biliyorum."

"Öyle mi? Burası neresi?"

"Heyecanlanma YR. Her şey yolunda, gevşe biraz. Bak, senin karına ayrıntılı bir mektup yazarak, ona, senden ve senin buradaki durumundan söz ettim. Beni dinliyor musun? Pekâlâ. Eğer geniş zaman belleği hâlâ yerindeyse, karın bu mektubu okuyunca kesinlikle sana geri dönecektir. Mektup şu yazıcıda duruyor işte. Onu oradan gidip alman yeterli olacaktır."

Yazıcıya doğru boş gözlerle şöyle bir baktı.

"Git onu al, al hadi!"

Yazılı kâğıda doğru eğildi ve yazıcının dışına sarkan parçayı, sonsuz kâğıdın ek yerinden kopartarak ayırdı. Afallamış bir yüz ifadesiyle metne bakmaya başladı. Mektubu içinden okurken dudakları kıpırdıyor ve sanki orada yazanların kendisiyle ilgisini anlamaya çalışıyormuş gibi alnında kırışıklar oluşuyordu.

"Harika bir iş basardın YR. Gördür mü bak, bu işi kıvırmaya başladık bile. Şimdi bu sayfayı, yazıları içe gelecek biçimde katla ve üzerine, Thaddäus Arnold'a diye yaz'. Bu iş senin için çocuk oyunu sayılır, öyle değil mi?"

"Thaddäus Arnold mu? diye kuşkuyla söylendi. Thaddäus Arnold adında birini tanımıyorum ben."

"Harika, demek bu gezegende senin gerçekten tanımadığın birisi varmış işte. Yine de söylediğimi yap, YR. Güven bana, karını geri getirmenin tek yolu bu. Hadi kendine gel ve bu işi bitir dostum."

Gönülsüz de olsa, YR denileni yaptı. Kâğıdı ortasından katladı, çiğnenmekten parçalanmış bir kurşunkalemi eline alarak kâğıdın üzerine, söylediğim ismi yazdı. Sonra da, sanki meditasyon yapıyormuş gibi hareketleri giderek donuk bir hal aldı ve elindeki kâğıda dalıp gitmiş gözlerle bakmaya başladı. Salonu son bir kez gözden geçirebilmek için bu kısa aradan yararlanıldı. Gözlemimin sonucu hiç de iç açıcı değildi, çünkü bu arada Hans'ın, görevdeğinin yerini tespit ettiğini ayımsamıştım. Dahası Hans bana doğru ilerlemeye başlamış, yolun üçte birini de aşmış bulunuyordu. Başarıya ulaşacağımı hiç sanmadığımdan, kendimi iğrenç bir itirafa hazırlıyordum. Bu itirafın sonunda karşımdakiler ya anlaşılabilir biçimde kafalarını iki yana sallayacaklar, ya gülmekten katılacaklar ya da ikisi birden olacaktı. Ancak hayali kumanda merkezimdaki psikopat savaşçı, kanımın son damlası akmadıkça savaşın sona ermeyeceğini söylüyordu bana.

Hans giderek bana daha çok yaklaşıyordu. Aramızdaki uzaklık azaldıkça yüzündeki o aptal ve karşısındakinin gücünü tüketen, "işte sonunda seni ele geçirdim serseri gülümseyiş" daha da artıyordu. Aklımın karmakarışık olduğu anda içimdeki şu hırçın savaşçı bana, ya şimdi ya hiç, diye emretti.

"Uyan YR! Ben evlilik danışmanıyım!"

Doğrudan ve tuhaf hareketlerle bana doğru döndü. Donuk gözbebeklerinden gücünün sonuna kadar tükendiğini ve telafisi imkânsız şeylere neden olabilecek kendi kendini yok etme duyguları içinde bulunduğunu okuyabiliyordum. Şaşırtarak, çok fazla zorlayarak ve aklını karmakarışık ederek, ona acı veriyordum. O acı dolu an, bütün bunların farkına varmıştım. Ancak aynı duru bilinçle, artık geri dönemeyeceğimi de anlamıştım. Kafamın içinde küçücük bir şimşek çaktı ve aklımdan, bu tuhaf yere geldikten sonra benim de giderek delirmeye başladığım, evet dahası çoktan delirdiğim ve o an daha da delirdiğim geçmeye başladı. Beni bu kadar kaygılandıran şey, ancak gülünç tanırları kast etmiyorum elbette, bu kadar tasalanmamın gerçek nedeni, ruhumdaki kalenin metrelerce kalın çelik duvarları ardında gizli ve henüz hiç kimsenin görmediği pırl pırl parlayan pırlantaydı.

"Sizi tanıyorum!" dedi YR, bu gerçekten sürpriz bir tepki olmuştu. "Siz şu şey adam..."

"Evet ben oyum, YR," diyerek hemen lafı onun ağzına tıkadım- "Şimdi biraz susup çok dikkatli olman gerek. Beni dinleyip sana söylediklerimi aynen yapman çok önemli, anladın nü? YR, senin sevgili karma bir mektup yazdığımızı anımsıyorsun değil mi."

"Mektup mu?" Yine her şeyi unutmuşu benziyordu.

Bu arada Hans, bir zafer kazanmış gibi elindeki diktafonla oynayarak tehditkâr bir tavırla bana doğru ilerlerken yolu çoktan yarılamış ve yüzündeki şeytani gülüşün dozu artmıştı.

"Karma yazdığımız mektup vardı ya YR, şu an onu elinde tutuyorsun. Yoksa bunu da mı unuttun?"

"Özür dilerim ama, size bir soru sorabilir miyim? Ben neredeyim?"

"Vatikan'dasın, sersem!" Birazdan Papa gelecek ve amuda kalkacak."

Hans şimdi el sallamaya başlamıştı.

"Bana neden hakaret ediyorsunuz? Bu tür hakaretlere maruz kalacak bir adam değilim ben. Aman Tanrım, kendimi iyi hissetmiyorum..."

"Hayır YR, kesinlikle fenalaşamazsın! Hele önümüzdeki bir dakika içinde hiç fenalaşamazsın. Hadi sık dişini biraz! Pencerenin kenarındaki, şu arabanın yanındaki çocuğu görüyor musun?"

"Elbette. İyi birine benziyor. Onun, aşağılık kompleksi içinde bulunduğunu sanıyorum. Embriyo olduğu sırada zarar görmüş olmalı, halk arasında böylelerine mongol denir. Kuzenim Alfred de aynı acı yazgıyı paylaşıyor, ama günlük yaşamda hiç çile çekmiyor. Günümüzde böyleleri için ne kadar gelişmiş merkezler olduğunu akıllarından bile geçirmiyorlar. Şu bizim Alfi doğduğunda sanmıştık ki..."

"Mükemmel, YR. Böyle sevimli insanlara meslek bile öğretiyorlar. Örneğin şu genç adam bizim binadaki dahili postacı ve bizim mektubu da doğru adrese götürecektir. Çabuk onu buraya çağır."

"Haa, şu mektup yani."

Dramatik biçimde bir kolunu havaya kaldırdı ve ağır çekimde, sanki küreklediği toprakları arkasına atıyormuş gibi kolunu hareket ettirmeye başladı. Ve mucize gerçekleşmişti işte: Edi bu zarif işareti hemen gördü, arabasına yapışarak, Afrikalı bir kralının gururuyla dev adımlar atarak bize doğru harekete geçti. Ancak Hans da hâlâ o gülüşünü koruyordu aramızdaki uzaklık artık neredeyse on adım kadardı.

"Şimdi kendini göstereceğin an geldi işte YR. Aldığın bir talimatı en az yarım dakika kadar aklında tutabileceğini bu serserilere göstererek bütün tıp dünyası şok edebilirsin. Bak, şu postacı giderek bize

yaklaşıyor, onu görüyor musun, o buraya ulaştığında elindeki mektubu onun arabasına koymaktan başka yapacağın bir şey yok. Bilimi tepe taklak etmen bu kadar basit işte. Ne yapacaktıydın bakalım?"

"Postacı geldiğinde, mektubu onun arabasına koyacağım."

"Aferin! Sana başarılar. Beni sakın unutma dostum. İşbirliğinin için çok teşekkür ederim!"

"Rica ederim, hiç zahmet olmadı. Ehm, siz kaza mı geçirdiniz, yoksa dünyaya böyle mi geldiniz? Yani işinin çok zor demek istiyorum; nasıl mektup yazıyorsunuz ya da başka işlerinizi filan nasıl yapıyorsunuz?"

Önümdeki küçük boruya üfleyip yüz seksen derece döndüm ve hızla Hans'a doğru ilerlemeye başladım. O da panik içinde kollarını iki yana açtı. Gövde aracım, lastikleri cıyaklayarak birkaç santim önünde durdurduğumda bir adım geri sıçradı. Bütün yumuşak tavrına karşın bakıcım, kendinden geçmiş bir şekilde avazı çıktığı kadar bağırmağa başlayıp bana, aracı böyle üzerine sürdüğüm için aklımı kaçırıp kaçırmadığımı sordu. Ancak ben ilerlemeye devam ederek hiç yoktan kavga çıkartmak için kendisinin ne kadar yavaş olduğunu söyledim. Niyetim tabii ki onu suç mahallinden uzaklaştırmaktı. Aramızdaki mücadelenin şiddeti arttıkça ve ben de bu arada zavallı Hans'ı sudan nedenlerle suçladıkça, YR'den de oldukça uzaklaşmış bulunuyorduk. Buna karşın ben, emirlerimi yerine getirecek olan şu unutkan adamı gözümünden yitirmemeyi başarıyordum.

Bu arada Edi ona ulaşmıştı. Ancak korktuğum başıma gelece. YR kendisine söylediklerimi yapmayarak Edi'yle çene çalkaya başladı. Kafasındaki anıları sonbahar yaprakları gibi uçuşan biriyle, durmadan gülüp durduğu için hep kendi kafasına vuran bir mongolun konuşacakları bu kadar önemli konunun ne olduğuna bir türlü akıl sır erdiremiyordum. Ancak onları uzaktan gören de, iki eski arkadaş olduklarını ve köşe başındaki birahaneye gidip oturacakları izlenimine kapılabilirdi.

Şu Allah'ın belası mektubu koy artık arabaya diye YR'ye telepatik yolla bağırıırken bu arada da Hans'a çeşitli köhnemiş iftiralar atarak söyleniyordum. O da bana karşılık veriyordu, bu arada yeni başlayan dostluğa da gizlice göz atıyordum. Hâlâ çene çalıyorlardı! Evet, işte bu kadar. Sladek yaşamaya devam edecek; hem de çok uzun süre. Şu ikisi sonra hiç beklenmedik bir şey yaptı: Ciddi ciddi el sıkıştılar -herhalde başarılı bir iş anlaşması yapmışlardı. Kendi kendime, böylelerine nasıl olur da uzay araştırması yaptırılır diye soruyordum- fasulyeler üzerine kültür çalışması yapsalar ya! Umarsızca, evet dahası kuşkuyla yeniden Hans'a doğru baktım, amacım bu sebepsiz hırlaşma için özür dilemekti. Bütün bunların hiç anlamı yoktu.

Dur bakayım! Son anda, hem de bakışlarımı şu Laurel ile Hardy'den aldığım o en son anda, bir şey olmamış mıydı, bu çok belirsiz bir hareket değil miydi, benim beklediğim hareket değil miydi? Aniden her şey benim için önemi yitirmişti, başımı, hiçbir şeyden haberi olmayan suç ortağıma doğru çevirdim ve onu gördüm, evet çok açık biçimde, YR'nin kâğıdı Edi'nin arabasındaki diğer sıradan kâğıtların yanına nasıl koyduğunu gördüm.

Sladek ölecektil!

Bu kadar hareketli geçen bir günün ardından gece olunca, şu bağışlanmış başımı yastığa koyar koymaz derin bir uykuya daldım. Komaya benzer bu durumdayken bile kehanet dolu düşler bir türlü yakamı bırakmadı, öyle ki bu durum giderek bir tür uykusuzluk hastalığına dönüştü.

Düşümde kendimi yırtık pırtık giysiler içinde, Bay Arnold'a ait Nuh'un gemisinde gördüm. Güneş ışıkları, sivri tepeli pencerelerden tıpkı o günkü gibi güçlü şekilde içeriye vuruyordu, ama ışığın yoğunluğu öyle çok artmıştı ki, sanki içersi bir türlü sona ermek bilmeyen şimşekler tarafından aydınlatılıyordu. Hayvanlar, onları ilk gördüğümde olduğu gibi masum bir saflık içinde değillerdi, tersine belalı bir tehditkârlık içine girmişler, dahası kafaları kopartılmış olan bu hayvanlar insanı yiyecekmiş gibi görünüyordlardı. Oysa ölü hayvanlar bahçesi düşümdeki, gerçeklerden farklı olan tek yanıltıcı şey bu değildi. Duvarlarda, Ursus Usta ile şu masal kahramanı tilki Reineke Fuchs arasında, tıpkı şu av ganimetlerine benzer olarak, düzgün kesilmiş boyunları ile pırıl pırıl kütükler üzerine yerleştirilmiş insan kelleleri de yer alıyordu. Böyle olağanüstü korunmuş olan bu örnekleri bağışlayanların hepsini tanıyordum. Ne de olsa her gün etrafımdaydılar. Bu seçkin koleksiyonu Sladek'in, Hans'ın, Gertie'nin, YR'nin, Edi'nin, Bay Arnold'un, hastaların ve son olarak da Mercedes'in kelleleri oluşturuyordu. Bu parçalara göz ucuyla bile bakıldığında, bunların gerçek av ganimetlerine karşılık yarı canlı oldukları görülebiliyordu. Manzara bu kadar dehşet verici olmasaydı, insan bu matrak kişilerin yan odada durup, kafalarını duvardaki deliklerden dışarıya çıkardıklarını sanabilirdi. Ancak öte yandan şu benim sevgili "efsunlu avcılarım" çok da sağlıklı görünmüyorlar, tersine ölüm ile. yaşam arasına mahkûm edilmiş gibiydiler. Bütün yüzler yer yer morarmış, hastalıklı gibi sapsarıydı, gözler ise donuk, ruhsuz biçimde, başkalarının göremeyeceği uzaklara, gizem dolu diyarlara bakıyordu.

Bu manzaranın ne komik olmasına ne de bu grotesk karşılaşmaya gülebiliyordum. Hayır, ağlıyordum. Nedenini bilmiyordum, rol filan da yapmıyordum. Çırılçıplaktım ve öfkeli bir rodeocu gibi, odanın tam ortasında heybetli bir misk öküzünün üzerinde oturuyordum. Odanın içindeki tek gürültü olan hıçkırıkları, sanki giderek daha fazla teselli edilmeyi bekliyormuşum gibi odada yankılanıyordu.

"Sizi tanıyorum," dedi YR.

Yarı ölü birisi olarak daha gizemli bir etki bırakıyordu. Melankolik biçimde uzaklara dalıp gitmiş olan süzgün bakışları, binlerce yıl öncesini ve binlerce yıl sonrasını gören, ancak kendisini hiç kısıtlamayan bir

kahinin bakışlarına benziyordu. O çocuksu yüzü şimdi artık, çirkin bir karikatüre dönüşmüş maskeyi andırıyordu.

"Siz şu her şeyi anımsayan, ancak hiçbir şeyi anımsamak istemeyen adam değil misiniz? Bu, benimkinden daha üzücü bir durum, çok üzücü, çok üzücü. Buna Jüpiter sendromu deniyor, Jüpiter gezegeninin yaydığı gama ışınlarıyla, yinelenen bellek yitimiyle ve insanın kendi suçu nedeniyle işlediği aptallıkların belli orandaki karışımıyla ortaya çıkıyor. Hasta ise, iyileşmek için durmadan bazı önemli anılarını silmeye çalışır. Hastalığın seyri oldukça acı verir ve tedavi ancak ameliyatla mümkündür. Bu tıbbi gerçeği anlayabilmek için korkarım siz daha birçok mektup dikte etmek zorunda kalacaksınız."

Umarsızca bir kez daha hıçkırdım. Bunun ardından YR'nin kellesi, yapışık olduğu kütük üzerinden koptu, yuvarlanarak düştü. Boğaz kısmı yere çarptı, çevreye yıldız şekilli kanlar sıçrattı sonra da devrilen bir ağaç gibi yavaşça yana doğru yıkıldı.

"Çok acı verici...", diye hohladı YR, boğazından biraz daha kan aktı ve gözlerini kapattı.

"Dosyaları inceledin mi, Daniel?"

Bütün bu olanlar sırasında Profesör Sladek'in o çirkin başı oldukça uysal davranmıştı. Gerçi son düşümde gördüğüm kafasındaki o zikzak yarığı koruyabilmişti ve bu yarıktan dışarıya memba suyu gibi sürekli ince bir çizgi halinde kan akıyordu. Öyle ki kanlar şakaklarından süzülerek çenesine akıyor oradan da yere düşüyordu. Ancak bunun dışında, kellesinin kesilmesinin yol açtığı şeylerden sonra o narin yüz hatlarından pek bir şey kalmamıştı. Evet, oldukça solgun görünüyordu, ancak görüntüsü daha çok Rönesans zamanına özgü suratı pudralı birini andırıyordu.

"Peki dosyalarda işimize yarayacak bir şeyler buldun mu bakalım? isimler buldun mu? Ya önemli isimler? Peki kendi akrabalarına ilişkin isimler buldun mu, Daniel?"

"Ben soyadımı bilmiyorum ki," diye feryadı bastım. "Beni daha bebekken sokağa atmışlar."

"Aptal!" diye bağırıldı Sladek birdenbire etine kızgın bir iğne batmış gibi, sanki o anki fevranı nedeniyle o soğuk yüzüne biraz renk gelir gibi oldu.

"Allah'ın belası sahtekâr aptal! Yalancı aptal!..."

O kadar keskin ve insanın kanını donduracak bir sesle bağırıyordu ki, camlar paramparça oldu ve duvarlar zangırdamaya başladı. Sladek'in yazgısına ortak olanlar, onun bu öfkeli tutumundan şaşkına dönmüşler ona iğrenerek ve olan biteni anlamadıklarını gösteren bakışlarla bakmaya başladılar. Ancak Profesör, yüzü gerçekten kıpkırmızı kesilene kadar hiç umursamadan suçlayıcı haykırıışlarını sürdürdü. Sonra da başım, sanki monte edildiği yerden kurtulmak istiyormuşçasına kudurmuş gibi, bütün gücüyle iki yana sallamaya başladı. Sonunda kellesi gerçekten de tutturulduğu kütükten koptu ve kendinden önceki gibi tepe taklak yere düştü.

"Aptal...", diye mırıldandı şu bizim saygıdeğer. Umarsız biçimde gözlerini kapadı. Onun bu gereksiz tepkilerine karşın diğerleri de -elverdiği ölçüde- başlarını eğerek sessiz bir düşünceliliğe hüründüler ve yere doğru bakmaya başlayarak onun ardından biraz kederlendiler -içlerinden biri hariç.

Sladek öfkeden deliye döndüğü sırada, Thaddäus Arnold'un buruşuk, kırmızı yanaklı, çopur suratı, açık bir alaylı ifadeyle bana çevriliydi. Ardından suratında derin bir nefret belirginleşti ve derin çizgilerin çevrelediği patlak gözleriyle bana o denli çakmak çakmak bakarken bütün başı ve üzerindeki Tirol şapkası sarsılmaya başladı. Boynundaki koyu mavi damarları, sanki içinde kopan fırtınanın bir göstergesi olarak hızla atıyordu. Ama buna karşın o, şu merhum profesör gibi bağırma krizine tutulmadı, tersine dikkatini üzerimde yoğunlaştırarak, benim hitap şeklimle konuşmaya başladı:

"Ayna, ayna,
Kimdir en aptal dünyada?
Benim avcım olan Gövde elbette, evet o yalnız,
Hayvan pisliği kadar aptal, kolsuz ve bacaksız!
Sevgili ayna, hemen söyle hadi,
Kör olan sen misin, yoksa Gövdecik mi?
Bak avcı, ayna apaçık, isimleri de gösterir,
Ancak Gövde için her isim bir.
Ayna, ayna,
Gövde neden bu işi karıştırıyor acaba?
Neden, niçin, niye?
Şeytan kellesini istiyor diye!"

Vidalarından kurtulmak istemiş gibi Arnold'un kellesi sallandı. Sonra onun şu Tirol şapkası anlına kaydı ve sonunda aşağıya uçtu. Ardından bir gıcırdama sesi geldi, bir şey yırtılır gibi oldu ve her şey olup bitmişti! Şu bizim sevgili idare amirimizin de kafatası yerdeydi artık. Kelle aşağıya düştüğünde kendi çevresinde birkaç kez yorgun ve düşmek üzere olan bir topaç gibi döndü, bu arada da çevreyi kan revan içinde bıraktı. Sonunda durdu ve öfkeden yuvasından fırlayacak gibi olan gözleri, gözlerimin içine bakakaldı.

"Aynanın karşısına da beceriyle geçiyorsun, Daniel, aynadaki görüntün hiç sözünden çıkmıyor!" diye fısıldadı ve yüzünü acı dolu bir ifadeyle asarak, son kez buruşturdu.

Hüzünle iç geçirdim ve kendimin çok, ama çok suçlu olduğu duygusuna kapıldım. Ama aynı zamanda içimde, nasıl söyleyeyim, kabahatin ne olduğunu bilen, ancak günah işlemenin tadıyla bir kez tanışmış olan, lanet, insanı cezbeden bu yolda karşısına fırsatlar çıkınca aynı şeyleri yine yapacağını bilen bir çocuğun içindeki gurur gibi şeyler olduğunu duyumsuyordum

Daha sonra Hans'ın, Gertie'nin, Edi'nin ve şu Hasta'nın da kelleleri, bulundukları yerden düşerek zeminde boşuk bir ses çıkardılar. Düşükleri yerde ağızları ardına kadar açılarak sessiz çığlıklar attı ve inanılmaz biçimde karaya atılmış balıklar gibi çırpınmaya başladılar.

Hayaletimsi bir boşluğa bürünen duvarın en tepesinde artık yalnızca Mercedes'in kellesi asılı kalmıştı. Ancak Mercedes hiç de hayalete benzemiyor, tam tersine, zarif görünümüyle, eskiden olduğu gibi canlı görünüyordu. Kırık camlardan içeri giren rüzgâr, kırmızı ipek saçlarını bütün yönler öylesine dağıtıyordu ki, absürd derecedeki parlak güneş ışığıyla birleşerek yalazları andırıyordu. Bu haliyle Mercedes, siyah beyaz bir tren istasyonunun peronunda, duman ve buhar bulutları arasında durmuş, uzaklaşan sevgilisine yürekler acısı bir mahzunlukla bakan, çok eski sinema günlerinden kalma bir film yıldızını andırıyordu.

Olgun meyveler gibi yere düşen kellelere içten gelen bir mahzunlukla bakan Mercedes, ardından bana baktı. Alışılmış örneklerinde hemencecik yaşlarla dolan bu gözlerde ne bir şikâyet, ne de bir nefret vardı. Sonunda küçücük bir sel gözkapaklarındaki bendi aşarak tek bir damla gözyaşı sol gözünden çenesine doğru süzülürdü.

"Dünyanın ne kadar büyük olduğunu anladın mı, Daniel? Karanlık taraf neresi?" diye melankolik bir tavırla sordu. Bu sırada onun da kellesi duvardan koptu ve misk öküzünün ayaklarının arasına yuvarlandı.

"Karanlık olan benim yüreğimdir, Mercedes," diye itiraf ettiğim o an, tıpkı bir peygamberin kusuraız öngörüsüne benzer, onun, bu hastalıklı düşte olduğu gibi gerçeklikte de öleceğini anlamıştım.

V. BÖLÜM

"Yargılamayın ki yargılanmayasınız. Çünkü hangi yargıyla yargılasanız onunla yargılanacaksınız. Hangi ölçüyle ölçerseniz aynı ölçü sizlere de uygulanacaktır. Neden kardeşinin gözündeki çöpü görürsün de kendi gözündeki merteği görmezlikten gelirsin?"

Matta İncili, Başkasını Yargılarken

Polisteki bilgilere göre Robert Sladek, başından aldığı tek bir kurşunla ölmüştü; kulağa ne kadar hoş gelse de, gerçek kesinlikle böyle değildi. Zavallı profesörün son nefesine bir fişek dolusu saçma mal olmuştu, hem de ateşleme onun yüzüne tam bir kol mesafesi uzaktan gerçekleşmişti. Hedef ile saçmaların buluşması o kadar etkili olmuştu ki, kurbanın kafası saniyenin binde biri kadar bir süre içinde değersiz bir etten topa dönüşmüş ve tam arkadaki duvarda, deyim yerindeyse yepyeni bir sanat yapıtının oluşmasına neden olmuştu. Şu bizim saygıdeğer, kelimenin tam anlamıyla çok hızlı yaşamıştı, ancak bizim gezegenimizi de aynı hızda terk etmişti.

Bütün bunları bu yılın ön dört nisan günü, yani hunharca işlenen cinayetten tam bir gün sonra öğrendim. Ancak ben, olayın ayrıntılarını da anlatmak istiyorum; özellikle de her şeyin planlanan dışında nasıl gerçekleştiğini anlatmak istiyorum.

Planımın ilk aşamalarının başarıyla uygulanıp uygulanmadığını elbette öğrenemezdim. Çünkü planıma göre, saldırı için start atışı verildikten sonra, sonuçlar haftalar, belki de aylar sonra alınacaktı. Buna karşın seçilen stratejiden memnundum ve bu yolu izlemeye karar vermiştim. Kısacası, kafamın içinde şöyle bir kedi-fare oyunu canlanıyordu:

Bay Arnold'un, geçmişinin durmadan kafasına kakılarak şantaj mektuplarıyla neden yıpratılması gerektiği çok açıktı. Şu efsunlu idare amiri, zalimi katletmeye kesin karar verinceye değin, önce yavaş yavaş teditirgin edici bir korkuya, daha sonra öfkeye kapılması, ardından da can sıkıcı bir duygu maratonuna girmesi gerekiyordu, ancak bundan sonra patlama noktasına gelecekti. Ayrıca bazı ortak işaretler, karşısındaki kişinin sessizliğini, yalnızca onun düşlediklerini gerçekleştirmek için birikimleri karşılığında satacağı kuşkusunu onda asla uyandırmamalıydı. Şayet Thaddäus, yaşlılığında rahat ve dingin bir yaşam sürme düşüncesinden vazgeçip bu rezaleti üstlenecek olsa bile, biriktirdiği küflü paraları uzun süre harcama olanağı bulamayacaktı. O halde Thaddäus, servetine ve kişiliğine yapılan bu saldırıları şöyle ya da böyle kendine özgü soğukkanlılıkla sineye çekecekti, çünkü kendine şantaj yapan kişiyi eninde sonunda atomlarına ayıracağını düşünecekti.

Şantaj yapan kişiye gelince; evet, onun kimliğini gizleme işini bilerek acemice gerçekleştirmesi, bu şeytani planın en önemli parçasıydı. Yani, tahminlerin tersine, şu Bay X'in izleri asla bana ulaşmamalıydı. Kendi isimimi elbette daha başta verebilirdim. Ancak inandırıcılık açısından bunu yapmayı uygun bulmadım. Bunun

yerine, şu belalı mektubu alan kişinin biraz araştırdıktan sonra kendi kendine bulabileceği bazı imalar ve kurnazca oluşturulmuş işaretler koymayı daha uygun buldum. Böylece ilk mektubumdaki imza, "aynaların ardındaki meraklı bir dost," bunu izleyen mektupta, "bütün gereksiz varlıkların önderi," diğerinde de "geçmişin yaralarını da iyileştiren bir doktor" biçimdeydi. Adım adım maskesinin düşürülmesi taktiğinin ardından Arnold'un, şantaj yapan kişinin yüksek mevkilerden biride olduğu, "Efsunlanmış Avcılar" konusunda çok şey bildiği ve dahası onun, alışanların Nazi dönemindeki eylemlerini de bildiği kuşkusuna kapılması gerekiyordu. Aynaların ardındaki şu adam olasılıkla zavallı avcıyla eğleniyor ve talep ettiği para ile de kurbanını ayrıca ezmeye çalışıyordu. Bu da, son yazdığı mektupta bile paranın teslimi için ne bir yer ne de zaman belirtmesinden ya da şantaj yaptığı kişinin gerekli koşulları yerine getirmesinden sonrası için herhangi bir garanti vermemesinden iyice anlaşılıyordu. şu aynadaki adam zalimin teki, üstüne üstlük de, ne zaman ne yapacağı bilinmeyen biriydi herhalde. Görünüşe bakılırsa, yaşlı adamı korkutmaktan ve onun yazgısının kendi elinde olduğunu durmadan ona anımsatmaktan büyük zevk alıyor olmalıydı. Avcı, dayanılmaz olan bu duruma bir an önce son vermek zorunda kalacaktı.

Hesaplarıma göre Arnold, böylesi sinsice bir şeyi ancak bir kişinin yapabileceğini, kabaaran mayalı hamur kadar yavaş anlayacaktı. Görünüşe bakılacak olursa bu kişinin engellilere karşı tuhaf bir ilgisi ve aynı zamanda kendi takıntıları nedeniyle acımasız ve korkunç bir bakış açısı olmalıydı. Bu kişi elbette bir sürü kanıt toplamış ve bu konuyla yoğun biçimde hesaplaşmıştı da. Dahası bu çılgınlığını o kadar ileri götürmüştü ki, içindeki hırsla konu olmuş bütün insanları çevresinde toplamıştı. Onları aşağılayıp, onlarla tehlikeli oyunlar oynuyordu. Durum çok açıktı: Bu adam çılgının tekiydi ve adı da Robert Sladek'ti. Sorunun tek çıkar yolu, onun artık bozulmuş olan beynini samalarla darmadağın etmektir.

Thaddus Arnold'un böyle düşüneceğini sanıyordum; her durumda haklı ıkımam gerekiyordu. Daha sonra anlaşıldığı gibi, meğer ben az dşnmşm, çünkü bir başkası benim yerime her şeyi zaten önceden dşnmş. şu aynadaki adam gerçekten varmış. Ancak bu konuyu daha sonra anlatacağım...

İzleyen haftalarda yazma işimi daha da artırdım, evet, günde iki mektup bile yolladığım oluyordu. Bazen, şu benim engelli yardımcılarımı bulamadığım ve Hans'ı gülünç bir nedenle başımdan uzaklaştırdığımda, adına yazma gözlüğü denenen alet ile yıldız falı bilgisayarının başına geçerek bizzat kendim dehşet uyandıran mesajları yazıyordum. Yazma gözlüğünün şu mucize aleti aslında basit ve yalnızca sağ camın takıldığı yere yerleştirilmiş minicik bir elektronik duyargayla çalışan camsız bir gözlük çerçevesinden oluşuyordu. Duyarga, göz bebeğinin ve kirpiklerin en küçük hareketlerini algılıyor ve bunları bir tel aracılığıyla bilgisayara iletiyordu. Bilgisayar ekranının en alt satırında alfabenin bütün harfleri, en çok kullanılan heceler, kısa kelimeler ve bütün komutların verilmesine yarayan fonksiyon işaretleri yer alıyordu. Bakışlarımı ustaca hareket ettirerek imleci istediğim harfin üzerine getirerek onu, harfi otomatik olarak ekrana yansıtabiliyordum. Her harfi tek tek işaretleterek metnimi ekrana aktarabiliyor ve dahası bu metni bastırabiliyordum. Elde ettiğim metni, durumdan hiç haberi olmayan birine yazıcıdan ıkarttırıyor ve onu dişlerimin arasına alıyordum. Daha sonra insanın sinirlerini yıpratana bir süre boyunca sabırla bekliyordum, ve sonunda şu postacının durmadan gülen suratını görür görmeyiz, tıpkı bir akrobat gibi ağzımdaki yumurtayı hiç çaktırmadan yaya şeridi üzerinde bulunan posta arabasının içine bırakıveriyordum. Bu işleri daha çok, anımsama konusunda bana adeta işkence yaptığı için zaman zaman Sladek yerine onu öldürmeyi düşündüğüm, ancak gün boyu yaptığı rutin işler tatmin edici olduğu için bundan vazgeçtiğim, şu benim sadık unutkan dostum YR'ye yaptırtıyordum.

Zamanla benim çalışmalarım da rutin bir özellik kazanmıştı. Bunu özellikle giderek daha çok kabalaşan tehdit mektuplarımdan görmek olanaklıydı. Yazdıklarım epeydir o düzeyli yazınsal nitelikten uzaklaşmış ve akıcı bir küfür diline dönüşmüştü. Dudaklarımdan dökülen "skl artık şu mangırları, taşak suratlı!" ya da "bu işten yırtılabileceğim mi sanıyordun, gt herif!" gibi düzeysiz ve terbiyesizce saldırılarım nedeniyle, Bay Arnold'un beni artık ciddiye almayacağını bile düşünüyordum bazen, iki aylık bir uğraştan sonra, şu bizim idare amirinin asık suratının biraz daha asıldığının ayırdına vardığımda pes etmek üzereydim. nce kendi gözlerime bile inanamadım, ancak kısa süre sonra herkes bu durumun farkına varabiliirdi. Bay Arnold günden güne daha suçlu ve daha duyarlı görünmeye başladı; onun, biz gövdelere karşı kaba saba ama arkadaşça tutumu giderek soğuk bir hal almaya başladı, öyle ki, örneğin binanın havalandırma sisteminde yaptığı sayısız onarım sırasında engellilerden biri yoluna çıktığında hemen öfkeden deliye dönüyordu. Bunun yanı sıra onu sıklıkla, kantindeki öğle yemeği sırasında zgn ve bütünüyle kendinden geçmiş, vejetaryen yemeğinin başında, yeşilliklere elini bile sürmeden dakikalarca donup kaldığını izliyordum. Bu açık işaretler ister göz aldanması olsun ister olmasın, şantaj bombardımanını acımasızca sürdürmem konusundaki kararımı güçlendirdi.

Nisan ayının nefis ve güneşli bir gününde -karlar çoktan erimiş ve ardında gümüş gibi parıldayan çamurlu bir görüntü ile çıplak ağaçlar bırakmıştı-, Bay Arnold'u ziyaret edip, onun içine düştüğü sefil durumu yakından izlemeye karar verdim. Nasıl hareket edeceğimi tam olarak planlamadan, belli uyarıcı sözcüklerle onun reflekslerini sınamak ve onun içinde bulunduğu durumu yakından öğrenmek istiyordum. Odamdaki manzaralı pencereden onun dışarıdaki deniz feneri binasının önünde çalıştığını gördüm. Kızgın güneşin ve yapay mavilikteki gökyüzünün altında, ilkbahar Tanrılarının ortaya çıkarttığı topal bir çöp adama benziyordu.

Denizin tatlı hışırtısı, martıların çığlıkları, Bach'ın "Mutluluğum İsa" parçası duyuluyordu. O öğlenden sonra her şey o kadar barışçıl ve mükemmeldi ki, tıp dünyasından gelecek, yeni bir yöntem ile bana kollar ve bacaklar eklenebileceği haberi bile bu ortamı daha keyifli kılamazdı -şayet, evet evet, şayet şu benim sinir törpüsü Hans tam onda gelip, ilkbahar temizliği çılgınlığı nedeniyle benim bulunduğum yeri temizleme ve toz alma girişiminde bulunmasaydı tabii. Sersem herif kudurmuş bir haşere temizleyicisi gibi elektrikli süpürge'nin o dev hortumuyla yatağın altına girip süpürmeye, ardından uzun saplı süpürgeyle tavanların köşesindeki hayali örümcek ağlarını almaya çalışırken ve sonunda da pis kokan bir cıyayla karyolamın metal kısımlarını, sanki Allah'ın cezası bir Cadillac'ın tamponuymuş gibi gıcır gıcır sesler çıkartarak parlatırken, ben de pencerenin kenarında oturup, şu deniz fenerini izliyor ve şeytanca planlar kuruyordum. Bütün erkekler gibi o da temizliği fazlasıyla ciddiye alıyor ve işini savaşır gibi yapıyordu. Düşmanın adı tozdu, pislikti, kirdi, ancak bu işleri, bir ev kadınının sıradan araç gereçleriyle yapmak, yani bir kova sabunlu su ve toz bezi kullanmak yerine, neredeyse bilimselleştirdiğinden, temizlediği her nesne için özel malzeme kullanıyordu. Bir bakteri yuvasından diğerine elindeki sayısız spreyle ve minik fırçalarla o kadar atik hareket ediyordu ki, zaman zaman çevremde yüzlerce Hans'ın dönüp durduğunu görür gibi oluyordum.

Bu çılgın adam karşısında elim kolum hepten bağılıydı, bu nedenle, görünmeyen kirlere karşı amansız bir katliama karar vermiş olan Hans'ı, işini bitirinceye kadar beklemekten başka çıkar yolum yoktu. Vim sayesinde sonunda deniz fenerine gidip Bay Arnold'un meşakkatli çalışmalarını izleyebilecektik.

"Sana hep sormak istediğim bir şey vardı Hans, ne dersin, odamda benden önce kalan kişinin, günün birinde bu küflü portrenin eksikliğini hissetmesi mümkün mü acaba? Ne de olsa fotoğraftakiler onun akrabalarına benziyor."

O sırada alüminyum merdiven üzerinde bulunan dezenfektan elindeki plastik sprey tüpünden olağanüstü miktarda cam temizleyici maddeyi duvardaki UFA Diva'sının resmi üzerine püskürtüyordu. Melek örneği sarışın adam, kendine has içten bakışlarını, tıpkı çizgi romanlardaki zikzaklar çizen şimşek işaretleri gibi, bana öyle yöneltti ki, sanki orada gizli kalmaları yeğlenecek şeyleri açığa çıkartmak istiyordu. Hans çerçevenin nemsek camını, deri toz beziyle sildikten sonra, hemen yanda duran Reinhard Furrer'in portresine geçti.

"Senden önce bu odada kalan yoktu, Daniel."

"Öyle mi? Peki o zaman bu oda ne olarak kullanılıyordu?"

"Kullanılmıyordu. Boş duruyordu."

"Neden ama?"

"Bilmem. Belki de burası baştan beri sana ayrılmıştı."

"Anlamıyorum. Binanın en güzel mazaralı odası bu."

"Evet, aynen öyle. Herhalde günün birinde buraya gelerek kral dairesi isteyeceğini düşünmüşlerdir."

Kendinden geçmişçesine silmeye devam ederken sırtıyordu.

"Peki ya şu resim? Onu oraya kim astı?"

"Yoksa sana anlatmamış mıydım? Profesör astı. Bu resmin senin için çok anlamlı olacağını söylemişti."

"Ama ben resimdeki kişiyi tanımıyorum bile. Ayrıca, ben daha bu tımarhaneye gelmeden, profesör hangi fotoğrafın benim için daha önemli olacağını nereden biliyordu ki?"

Birden sessizleşti. Elindeki spreyle ve toz bezleri bir anlık işlerini yarıda kestiler. Her zaman çocuksu bir güven yansıtan yüzünde, tıpkı rengarenk sevimli bir balonun yavaşça havasının boşalması gibi derin çizgiler belirdi.

"Doğru, aslında çok saçma. Hiç aklıma gelmemişti. Şu bizim saygıdeğer profesörümüzün diğer yeteneklerinin yanı sıra geleceği görme gibi özellikleri de mi var acaba?"

"Bu konuda, döşeme temizleyicilerinin üzerine bahse girebilirsin, Hansi!"

Adam beni alt etmişti! İlişkimizin başlarında onun o engin sadeliğinden öğrenebileceğim çok şey olduğunu sanmıştım, yani tıpkı bir maymuna bakarak insanın kendi atalarının geçirdiği evrimi görebileceğini sanması gibi, beklenti içine girmiştim. Ancak bu sadelik zamanla gerçek yüzünü göstermeye başlamıştı: Bunun anlamı, yaşamın vahşetinden kaçarak, her tarafı çiçeklerle süslü, yaratık ve gövdelerle dolu bir yerde, başarısız sayılmadan çocukça tutkular gerçekleştirme. Yani, hemen hemen otuz yaşlarında olan bu adam, bir kadına göstermek istediği bıçak takımı vakasını saymazsak bana asla kötü şeyler anlatmamıştı.

Öte yandan haklı olduğu yanlar da vardı. Sladek tarafından benim için seçilen deniz manzaralı lüks oda, önceleri beni epey keyiflendirmiş ve benim buraya hemen uyum sağlamamı kolaylaştırmıştı. Ayrıca, duvarı süsleyen şu Diva yüzünün, burada oluşunun olası nedeni çok da anlaşılabilir sayılmazdı. Bu resmin benim için çok önemli olduğunu söylemek istemiyorum, ama ona ne zaman baksam içimde sıcakık duygular uyanıyor.

Aklıma bir şey daha geldi.

"Şu ahşap küre," dedim. "Nerede?"

Aynı anda kürenin Hans'ın elleri arasında olduğunu gördüm. Bu arada merdivenden aşağıya inmiş ve henüz yepyeni bir toz beziyle, sanki bir tacın üzerindeki değerli taşları parlatıyormuş gibi elindeki antika parçayı siliyordu.

"İşte burada. Ben buraya ilk geldiğimde o şey neden bu odadaydı? Onu buraya kim koymuştu?"

Mahcup ve mezar kadar sessiz Güney Amerika'ya baktı, sonra sinirlendiğinden zarıfçe And Dağları'nın üzerini silmeye başladı.

"Şu saygıdeğer!" diyerek, sanki televizyondaki bir yarışma programında final sorusunu bilmişim gibi zafer çılgılığı attım. "Onu buraya o getirdi, değil mi?" Benim için çok önemli olduğunu söyledi. Öyle olmadı mı?"

Şu temizlikçi pişman bir tavırla başını salladı, son bir kez daha küreyi sildi ve masanın üzerine geri koydu. Daha sonra bir sihirbazı taklit ederek, giysisinin kolundan sihirli değnek yerine rengarenk bir toz alma tüyü çıkardı. Benim içine düştüğüm şaşkınlığın keyfini çıkarttıktan sonra, bu tüy ile raflardaki kitapların tozunu almaya başladı.

Oysa o an ben, bu temizlik şeytanının yaptığı numaraları izleyecek durumda değildim. Hayır, beni asıl ilgilendiren şey, Robert Sladek'in yaptığı gerçek büyücülük ve cadılık numaralarıydı. Çünkü içime birdenbire, tıpkı benim gibi, başka birisinin de sinsice kötülükler planlayabileceği kuşkusu belirdi. Yoksa bütün bunlar yalnızca kuruntu, paranoya, delirme başlangıcı mıydı? Avrupa'nın en gelişmiş terapi merkezlerinden birinin müdürünün savunmasız bir kötürümle nasıl bir oyu oynayabilirdi ki? Bir fotoğraf, ahşap bir küre, yabancılaştırıcı bir Noel gösterisi ya da tesadüfen ortaya çıkan bir Nazi gibi birkaç şaşırtma -bütün bunların arkasında önemli ne olabilirdi ki? Kafamın içinde çok uzaklardan, gizem dolu bir sahilden bir ses sanki şöyle bağıırıyordu: Kendi içini dinle, bütün sorularının yanıtı bulacaksın! Ancak ben, tüyler ürpertici ve çoktandır duyumsadığım gerçekle yüz yüze gelmekten boğulana kadar nefes tutmayı yeğliyordum. Gerçek deli o değil, bendim, bundan birdenbire kesinlikle emin oldum.

"Ayrıca o seninle konuşmak istiyor," dedi Hans, temizlik işine daldığı sırada. Baronun kibar uşağı gibi elindeki tüylerle kitaplarımın üzerindeki tozları beceriyle aldı, ta ki, şu siyah dosya dikkatini çekene değin. Toz aldığı tüyü koltuğunun altına sıkıştırdı ve dosyayı yerinden çıkarttı.

"Deniz fenerinde çalışan Bay Arnold'u görmek istiyordun değil mi. Bu fırsatla profesörü de ziyaret edebiliriz, diye düşündüm. Daniel, öyle sanıyorum ki, bu dosyayı kitaplığa geri götürmeyi unutmuşuz."

Şiddetle reddetmeye çalıştım. "Profesör benimle ne konuşacak ki? Şu Allah'ın cezası dosyayı bırak yerine, Hans!"

"Seninle ne mi konu..."

Bu arada dosyanın kapağını açmıştı bile.

"Tuhaf, bu bizim kitaplıktan aldığımız dosya değil ki. 'Aziz. Nikolaus Kilisesi Katolik Rahibi Jüpiter Magnus'un Velayetindeki Kimsesiz Çocuk Daniel Vakasına İlişkin Sonradan Yapılan Soruşturmalar' mı? Bu da ne demek oluyor, Daniel?"

"Profesör, yani o, bu konuda bir şey söyledi mi? Yani bu konuda konuşacağımız ne olabilir ki, ben, ben bilemiyorum... Hans..!"

Ateşim çıkmıştı, hem o kadar çok çıkmıştı ki, sanki vücut sıcaklığım bir daha asla düşmeyecekti. Alnımdan ve şakaklarımdan süzülen ter damlacıkları çenemde toplanıp tertemiz beyaz gömleğime damlıyordu. Yaşamımın hiçbir anında, kendimi gerçekleştirme yeteneğimin, tıpkı civa gibi elimden kaçmak üzere olduğunun bilincine varamamıştım. Çünkü yoklusunu çok acı biçimde duyumsadığım o dört uzvum olsaydı, bunların gerçekleştirecekleri ilk deneyimi, Hans'ı kibarca kucaklamak ve sonra da pencereden aşağıya atmak olurdu.

"Tuhaf, çok tuhaf," dedi tuhaf biçimde duygulanmış Hans "Burada şunlar yazıyor: 'Araştırma yaklaşık on yıl önce bilinen nedenlerden dolayı yarıda kesildikten sonra, imzasız mektuplarla bazı karanlık noktalar aydınlanmaya başlamıştır. Bu mektuplarda, aranan kişinin geçmişi hakkında bugün artık kanıtlanması olanaksız bilgiler verilmesinin yanı sıra, çocukların sokağa atılmasına neden olan koşullar da anlatılmaktadır. Genç annenin ölüm nedeni ve gömüldüğü yer...' ve böyle devam ediyor işte..."

Birden ses tonunu alçaktı, metnin geri kalanını mırıldanarak okudu, birkaç sayfayı hızla gözden geçirdi, yeniden ilginç bir yer bulup dikkatle okumaya başlayınca değin, dosyadaki belgelerin sırasına aldırmadan sayfaları çevirdi durdu. Bu arada beni kaygılandıran başka bir şey vardı. Sanki felç olmuş gibiydim. Kafamın içi, tıpkı güçsüz bir güneşin çevresindeki aykırı gezegenlerin çekimi gibi, gülünç yaşam öyküme ilişkin düşünceler ve parçacıklarla kaynaşıyordu. Bu hasta güneş, benim benliğimin merkeziydi, yani gücü tükenmiş bir yıldızdı gökbilimcilerin deyimiyle, benim her zaman rehberini olan şeytanın karanlık planlarının önünü tıkayan belli karmaşık anıları yutan bir kara delikti. Bir anlığına (yoksa sonsuza kadar mıydı?) oda derin bir karanlığa gömüldü, çevredeki her şey havada çözülüp gitti ve birden ağır, insanın kanını donduran, sanki gizemli bir ayın yapıyormuş gibi, ilk insanların edepsizce kıvrık boynuzlarından çıkıyormuşçasına kalın bir ses kulakları çınlattı. Hemen ardından çevremde yıldızların .parıldadığını, uzaklarda güneşin ve spiral bulut kümelerinin ışıldadığını gördüm. Ve böylece yine zavallı döngüsü olan uzaya yakalanmışım; hem de sonsuz, kolsuz ve bacaksız olarak -yapayalnız ben, karanlığın ortasındaki rotasında tıpkı bir et yumağı gibi son sürat uçuyordum.

İstemedem de olsa hatırlıyordum, yıldızların solgun ışığı altında iğrenç bir berraklıkta çoktan unuttuğumu sandığım geçmişimden parçalar görüyordum. Sanki cam üzerinde birikmesi kanıksanmış olan toz tabakasının üflenmesiyle birdenbire otomatik olarak uçuşması gibiydi...

... Jüpiter'in evindeki, çatı katındaki çocuk ya da gövde odası olarak düzenlenen oda. Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor, ancak içersı kuru ve sıcak. Lamba sönük. Yalnızca yarı açık kapıdan odaya ışık vuruyordu; bir çocuk için bu ışık bir futbol sahası, yeni cilalanmış ahşap zemini ikiye bölen parlak bir mızrak olarak görülür. Zekâ ve kötülükten patlayacak gibi olan ben dokuz yaşındayım, Jüpitermobilde oturmuş yağmurun çıkarttığı sesi ve üzerinde bulunduğum bambudan yapılmış aracın çıkarttığı tuhaf gıcırıltıları, evin tepesindeki odadan sarkarak dinliyorum. Maria beni beslemiş, yıkamış ve üzerime upuzun, beyaz bir gecelik giydirmiş. Hemen ardından mutfığa giderek, yerken sanki zehir yiyormuş gibi karşı koyduğum o iğrenç ciğer ezmesini almaya gitmiş. Küçük çocuk tesellisi işte: O öldürücü şeyi yuttuktan sonra bir tas dolusu şekerli çilek var. Jüpiter kilisede, o zamanlar intihar etmek için henüz geçerli bir neden olan, borçları yüzünden bir şişe lavabo açıcı içmiş birine ayin yapıyordu.

Aniden içimi de dışarıdaki yağmurun altında vefasız annemin durarak evi gözetlediği duygusu uyanıyor. Bu tür hayalleri sık sık görürüm, çünkü annemi, geri dönerek, üzerimdeki laneti kaldıracak iyi niyetli bir cadı olarak düşünürüm hep; yani prensesin kurbağa prensi öperek prense dönüştürmesi gibi bir batıl inanç işte. Aslında onu özliyorum, içimde, anne kokusunu duymak isteyen çocuksu bir ihtiyaç var. Maria, terkedilmiş bir gövdecinin ihtiyaç duyacağı sevgi, bakım ve teselli türünden her şeyi veriyor bana. Ancak onun da çeşitli uğraşları olduğundan, mükemmel anne rolünü kıt kanaat oynayabildiğinden, kendimi onun babası gibi ya da şöyle diyelim, sapıkça düşünceleri olan bir baba gibi hissediyorum. Bu nedenle cadı annem hakkında her zaman tüyler ürpertici romantik öyküler düşlerim. Örneğin ailemin, karanlık güçlerin etkisi altında olan asil bir soydan geldiğini ve o zavallı kadının sorumluluk duygusu nedeniyle, tehlikeyi oğlundan uzaklaştırmak amacıyla terk etmek zorunda kaldığını düşlerim. Elbette o sevgi dolu bir annedir ve böyle gecelerde, yani kötü hava koşulları nedeniyle onu izleyen kötü güçleri atlatabildiği zamanlarda, beni hiç değilse uzaktan izleme duygusuyla yanıp tutuşur. Ancak ardından kendime, şayet onu tehdit edenler varsa, aptal kadının neden polise gitmediğini ve düş ile mantık arasındaki bu çelişkiyi sürdürerek beni neden böyle bir zor durumda bıraktığını sorarım.

Tekerlekli sandalyeyi çatı katındaki en karanlık köşeye çekerek, camdan dışarıya bakıyorum ve şiddetle yağın yağmurun, camları nasıl gözyaşına boğduğunu izliyorum. Aşağıda, köşede bozuk kaldırımın üzerindeki, solgun ışıklı sokak lambasının altında onu görüyorum. Tam lambanın altında duruyor ve sarımtırak ışık onu altın bir kutsal ışık gibi sarıyor, bu görüntü onu, benim için daha da gerçekdışı yapıyor. Bana sıcacık arzuyla bakan gözleri, sanki lazer ışığı yayıyormuş gibi parlıyordu ve işte anneme olan sevgim bu kadar yoğun. Yağmur saçlarını sırlıslıkla ıslatmış ve özellikle de onun kıpkırmızı boyalı dudaklarını görüyorum.

Sonra elini, fare grisi mantosunun cebine sokuyor, bir paket sigara ve bir de kibrit kutusu çıkartıyor. Sigarayı ağzına sokuyor, ellerini, rüzgâra karşı koranak oluştursun diye, yarım yuvarlak birleştiriyor ve sigarayı yakıyor, işte bu anı, erkeklere has davranış biçimi, insana eziyet eden bir uzaklıktan oğlunun hasretini çeken annemin kafamdaki melodramatik görüntüsünü bozuyor.

Gerçekte, yani bulanık olan gerçeklikte, şu lambanın altında bacaklarını karnına çekmiş kadın, benim acıya dayanıklı annem değil ki. Oradaki, yirmi, belki de yirmi beş yaşlarında üzerinde yırtık pırtık bir palto, ayaklarında patlak ayakkabılar bulunan genç bir adam, yoksul bir öğrenci belki de. Sokak lambasının ışığından uzakta duran bu adamın, karanlıkta kalan gizem dolu varlığı ve hiç hareket etmemesi, onu soğuk savaş zamanlarındaki casuslara benzetiyor. Her mevsim en az bir kez buraya gelerek, yolunu yitirmiş bir kelebek gibi gözlerini saatlerce pencereme diker. Camın arkasında beni görüyor mu bilemiyorum, çünkü bir kez bile benimle ilişki kurabilmek için herhangi bir girişimde bulunmadı. Pencerenin ardında, benim Jüpiter ve Maria'nın koruması altında güvenlikte olduğumu bilmek ona yetiyor gibi.

Neredeyse psikoza varıncaya değin düş gücümü zorlayarak onu görüş alanımdan çıkartıp yerine yeniden sevgili annemi koymaya çalışıyorum. Beklediğim görüntü çok zor oluşuyor, başlarda hayal meyal olan görüntü giderek güçleniyor, erkek giderek silikleşiyor ve alışık olduğum altın parlaklığı ortaya çıkıyor. Benim melek annem, birkaç nefes sigara süresince çıktığı uzay yolculuğundan oğlunun penceresinin önüne geliyor yeniden.

Ama şu aşağıda duran kişi gerçekte kesinlikle benim annem değil, hep o adam, hep o adam. Ondan nefret ediyorum!...

...Üzerinde, "Hristiyan erkekler için yuva" yazılı pirinç levha, yıllar boyu yağmur ve rüzgârın etkisiyle neredeyse kapkara olmuş. Kapısını bu levhanın süslediği yıpranmış ve yıkılmak üzere olan eski bina tıpkı insanın ürperten, anakronik bir mezbele gibi. Altmışlarda muhtemelen insanların korunmasına hizmet vermiş olan bu berbat mahalle, inşaat cerrahlarının almayı unuttukları kötü bir ur gibi etki bırakıyor. Binanın üzerine köhnemiş, her türlü umudu ve güveni yok eden biri grilik çökmüş. Yüzü olmayan, üzerinde daha çok iğrenç yapıların egemen olduğu, süpermarketlerin renk renk indirimli satış levhalarının çılgınlıkları attığı caddeler. Küçük, köpek pisliğiyle dolu park bozuntusu yerde daha çok, birbirlerinin burnunu kıran ve ağızlarından rakı şişesi hiç düşmeyen serseriler. Gökyüzü de yeryüzünün depresif tembelliğine ayak uydurmuş, çünkü gökyüzü kasvetli grilere bürünmüş; insana güneşin nasıl bir şey olduğunu unutturacak alabildiğine sık ve gri bulutlar.

Bakıcım, sanki "muhabbet kuşun astıma tutuldu" der gibi, "babalığın ölüyor," diyerek bana bilgi verdi. Tam anlamıyla duygu yoksunu bir adamdır o, daha doğrusu evrimleşen kata-tonik biri gibidir. Yalnızca futbol konusunda biraz heyecanlanır; sağ kulağına dayadığı, durmadan cızırdayan, maç spikerinin kendinden geçmiş gibi hırıldayan sesinin geldiği transistörle radyosuyla, Adalet'in, elindeki teraziyi bütünleştirdiği gibi bütünleşmiştir. Lig maçlarını öyle büyük bir dikkat ve huşu içinde izleyip son durumları öylesine kayıt eder ki, gören de onun bu konuda profesör olacağını sanır. Kendini neden ağır engellilerin hizmetine adanmış bilinememektedir.

Şu futbol delisi adam beni, aynı zamanda huzur evi de olan sanatoryumun kasvetli, bataklık ve tarifi imkansız ilaç kokularıyla dolu koridorlarında itiyor. Katolik kilisesine ait, elden ayaktan düşmüş yaşlıların bakıldığı ve sonunda, ömür boyu gösterdikleri sadakatın karşılığını inşallah bulacakları öbür dünyaya göçecek Tanrı insanlarına da ev sahipliği yapıldığı bir kurumda bulunuyoruz. Hristiyan erkeklerin yuvası bir ölüm yeri. Tekerlekli sandalyeler üzerinde, sargılarından kurtulmuş mumyalara benzeyen ve kendi kendilerine konuşan yaşlılarla karşılaşıyorum durmadan. Çoğunu, üzerlerindeki siyah beyaz giysiler nedeniyle mezarlık bekçilerine benzettiğim, yüzleri bembeyaz rahibeler itiyor. Pencerenin dışında, üzerinde her Çeşit işlenmiş şahane siyah mermerler bulunan mezarlığı görüyorum. Buraya ulaşanların hiç olmazsa gözleri önünde bir amaçları var demektir.

Yoğun bakım servisine doğru itiliyorum. Yer altındaki bir garaja park edilmiş gibi yan yana dizili özensiz tekerlekli yataklar üzerinde yaşamları boyunca kürsüden, O'NUN merhametli olduğu konusunda vaazlar vermiş gedikli Tanrı hizmetkârları yatıyor. Şimdi, konunun çok daha karmaşık olduğunu kendi bedenleri üzerinde öğrendikten sonra onlar da, yüksek sesle verdikleri sözlerden kuşku duymaya başlıyorlar. Kendisine baktığım yuva sakinlerinden tümör suratlı Hristiyanlar arasından biri kendi kendine, öbür dünyaya giden köprüyü artık geçip geçmediğini ve karşı cins için gördüğü günahkâr düşleri nedeniyle darağacını boylayıp boylamadığını soruyor ve beni bu cezanın habercisi sanıyor. Tuhaf gurultular ve gıcırtilar çıkaran türlü türlü yaşam cihazlarından ve yaşlı hemşirelerden eziyet gördükleri gibi, acımasız Tanrılarına küçücük de olsa bir dua gönderecek güçleri yoktu. Hortuma benzeyen bu mekânın sonundaki pencereden içeriye bulutlu gökyüzünden loş bir ışık süzülüyor. Ölüm buraya iyice yerleşmiş. Hiç kuşku yok.

Benim dakik bakıcım transistörle radyosunu açıyor, kulağına yapııştırıyor ve tekerlekli sandalyeyi Jüpiter'in yatağının önünde durduruyor. Ancak beni yetiştiren babamı tanıyamıyorum. Tüy kadar ince bir örtünün altında yatan bu adam en fazla kırk beş kilo kadar, yüzü Çinliler gibi sapsarı ve acı dolu bir ifadeyle kaplı ve sanki trans halindeymiş gibi baygın bakıyor. İçlerinden rengarenk sıvılar akan hortumlar burnundan ve kollarından içeriye giriyor. Bir zamanlar altın sarısı paskalya çöreğini kendisi pişiren ve ızgara et, yiyeceğin tadı damağında kalacak kadar beceriyle hazırlayan o enerjik adam bu muydu yani? Ancak sonra ölüm döşegindeki bu adam donuk bir ifadeyle gülümsüyor. Sanki çoktan sona ermiş bir feryadın zayıf akislerini duyar gibi oluyorum ve birdenbire iri kemikli zombi suratın, yaşamımda sevdiğim tek insan olduğumu fark ediyorum. "Göbeğine ne yaptınız?" diye bağırarak istiyorum. Onun şu lanet olası göbeğine ne yaptınız, domuzlar!

Ancak Jüpiter'in bu şikâyetleri dinleyecek hali yok. Bunun yerine kendi sefil durumu hakkında bezgin espriler yapıyor. Acaba en sevdiği Burgonya şarabını gizlice ona vermeyi başarabilir miydim ki. Ve gömülürken ona, kırk yıllık meslek yaşamı boyunca neredeyse her hafta yeni ölenlere söylediklerinden muaf tutulabilir miydi acaba. Kendi anlattığı fıkralara gülüyor. Ancak bunlar fıkra değil, gülmesi de aslında uluma. Sonra biraz ağdalı boş konuşma düzenliyoruz. Buradaki tıbbi bakım örnekmiş, ha. Vatikan da, Papa'nın kendi eliyle imzaladığı bir geçmiş olsun mesajı yollanmış, ha ha.

"Daniel, şu kuzu pizolalarının ve böğürtlenli çöreklerin dünyasını terk etmeden önce, yaşamındaki önemli bir nokta hakkında seni aydınlatmak zorundayım," diye bu sahte dünyaya karşı haykırarak patlıyor ve o sırada radyo spikeri bir gol haberi veriyor. Jüpiter bakıcımdan, etajeri açmasını ve içindeki siyah dosyayı çıkartmasını istiyor. O da bu ricayı isteksizce yerine getiriyor ve dosyayı yatağın kenarına tam önüme koyuyor. Karşı koymak istiyorum, önemli noktalar hakkında bir şey öğrenmek istemiyorum, ben yalnızca bu adam ölüp gitmeden önce burada oturmak ve onunla neşeli ve önemsiz şeyler hakkında çene çalmak istiyorum. Ancak Jüpiter, benim yaşamıma ilişkin gizemleri benden daha çok önemsiyor ve hiç duraksamadan geçmişi deşmeye devam ediyor. Evlat edinme işinin üzerinden on yıl geçtikten sonra, benim geçmişim hakkında ve ne şekilde kilisenin kapısına bırakıldığımı dair değişik kurumlara gelen imzasız mektuplardan söz ediyor. Yorulduğundan ve öksürük nöbetlerine tutulduğundan uzun aralar veriyor ve konuşmasını, önceleri polis araştırmadığı, ancak ortaya çıkan belirsiz bilgilerden sonra yeniden araştırmak konusunda bilmem hangi bilgilerden söz ederek sürdürüyor. Ancak bu bilgilerin hepsi boş çıkmış, yalnızca bir nokta onları doğudan gelen kaçak bir aileye, bir isme götürmüştü. Ancak o sıralar kaçak kişilerin yarısı bu ismi taşımış. Sonunda olayı araştırmayı yeniden yarım bırakmak zorunda kaldığını anlatıyor Jüpiter üzgün bir halde. Başta olayın bütünüyle aydınlatılacağına ilişkin büyük umutları da, bu uğursuz araştırmanın birden yarıda kesilmesiyle geçmişe gömülmek zorunda kalmış. Bütün belgeler ve ayrıntılar bu dosyanın içinde bulunuyormuş, biraz çaba gösteren birisi belki de bunlara bakarak bazı kesin bilgilere ulaşabilirdi.

Jüpiter artık hiç konuşmıyor. Sanki ağzındaki kötü bir tattan kurtulmak istiyormuş gibi tuhaf biçimde yutkunuyor.

"Senden her şeyi gizledim, Daniel, önceleri senin aklını karıştırmamak için yaptım bunu, sonraları da, evet her şey o kadar geride kalmıştı ki ayrıca sen de hiç sormadın. Ancak şimdi, benim için son çanların çalmaya başladığı şu an artık hiçbir sır kalmamalı. Sana söyleyebileceğim çok az ve karışık. Ancak gerçekleri ve masalsı geçmişin hakkındaki her şeyi öğrenmek hakkın."

Ben hakkımı istemiyorum ki! Geçmişimi daha çok, inanılmaz varsayımlara ve fantastik düşlere olanak sağlayan çözülemez bir bulmaca olarak görmek istiyorum. Yani sonunda benim o peri benzeri annem, Özbekistanlı bir köylü kadın olarak filan mı ortaya çıkmalı? Eldorado ya da Atlantis'te olduğunu sandığım vatanım birdenbire Kazakistan'daki bir inek ahırını mı olmalı? Hayır, hayır bir kez daha hayır!

Ejderhaların ve büyücülerin ülkesinden lanetlenerek dünyaya kovulan ve muhtaç çocuk vakasını doğuran, gövdecinin sıkça ve isteyerek yinelenen bu masalı, böylesi basit bir sonla noktalanamaz. Böyle pis bir dosyanın parlak geçmişimi parçalamasına izin verecek değilim ya!

Jüpiter bunu hemen öğrenmeli. Kökenimin ve kökenimle ilgili her şeyin hiç umurumda olmadığını öğrenmeli. Bazen söylence, gerçeğin kendisinden daha gerçektir, demek istiyorum ona.

Ancak şu sırları açıklama işi Jüpiter'in, kanserin yiyip bitirdiği midesine oturuyor; çok yoruluyor, donuk gözlerini kapatıyor ve beni yatağın kenarındaki şu aptal dosya ve sanki çok önemli bir işi yapıyormuş gibi verilen kırmızı kartı eleştiren spikerin boğuk sesiyle yalnız başıma bırakıyor. Beni yetiştiren babalığımın edindiğim izlenim, onun bütün Hristiyanca yaşamı kadar sarsıcı. Tıpkı kefen bezine benzeyen kar gibi beyaz bir çarşafın altında yatıyor, çılgın atacakmış gibi açık duran kupkuru ağzından hırıltıyla soluk alıyor ve tıbbın yüksek teknolojisi sayesinde, hacetim, hiç zahmette bulunmadan uykusunda kendi kendine görüyor. Yatağın başucundaki eğri büğrü, insanın içini karartan yeni moda ve çocuk oyuncağı benzeri "çarmiha gerili İsa" yüzündeki palyaçomsu gülücükle son nefesini vermek üzere olanlarla alay eder gibi. Üzerinde korkunç tüylerden giysi bulunan kara bir kuş gelene değin korkunun bu son durağını hiç bitmeyen inilti ve çılgınlık sarıyor, olasılıkla kendisi de bir metastaz kurbanı olan bu yaratık pencerenin dışına konuyor ve çatlak bir sesle "Krachk!" diye bağırarak bütün sesleri bastırıyor. Duyarlı bakıcım, "Artık paydos zamanım geldi," diyerek beni uyarıyor ve ardından Dr. Fu Man Chu'nun korku odasını terk ediyoruz.

İki gün sonra Jüpiter ölüyor ve ben bir kez bile bu gizem dolu dosyanın içine bakmıyorum, dahası onu unutuyorum. Buna karşın onun içinde yazanları duyumsuyorum, günden güne daha çok şey duyumsuyorum...

... Beni "Efsunlanmış Avcılara" getirmiş olan araç, sonunda kırmızı yolun kenarında duruyor. Bütün yol boyunca iki hastabakıcı da bana karşı hiç de eşit olmayan çetin bir mücadele vermek zorunda kaldı. Bu bir suçlama değil, çünkü yol boyunca durmadan kıpırdanarak, tükürerek ve ağız dolusu küfürler ederek onları güç kullanmaya kıskırtan bendim. Önce biri, sonra diğeri kafamı koltuklarının altına alarak boğazımı sıktı ve hafifçe tokatlayarak beni hırpaladı. Beni arabadan atmayı çok isterlerdi -ama yasaktı.

Buraya nakledilmeme neden bu kadar karşı koyduğumu ben de tam olarak bilmiyorum, çünkü bana verdikleri söze bakılırsa, geldiğim yer, bir tür gövdeler için Disney World gibi bir yer olmalı. Ama belki de bunun nedeni, uzun zamandır kafamı kurcalayan şeyin, gideceğim yerde, ruhsal yeteneklerimin çok üzerinde bir şeyle karşı karşıya kalabileceğim endişesinin verdiği yabancılaşana duygudur. Tıpkı ergen gençlerin ilk seks deneyimlerini beklediği gibi ben de buraya gelmeyi bekledim ve bu gerçek karşısında şimdi korkudan titriyorum.

Beni kısıkvrak tutan adamların elleri gevşiyor, aracın yan kapısı açılıyor, birisi karnımı yumrukluyor ve karşıdan bir adam bana doğru geliyor; bu adamın, o karanlık yağmurlu günlerin, fırsat düşkünü casusunun yıllanmış bir versiyonu olmamasını umut ediyordum. Onun, sanki tescilli bir aristokrat erkek dergisinin fotoğraf çekimlerinden geliyormuş gibi gülümseyen parlak dış görünüşünün bende, tarifi imkânsız derecede güven veren duyguları uyandırmamasını umut etmiştim, yo hayır, bunun için dua etmiştim. Tanrım, ancak bu yüz, bu benzerlik!

Aynı anda onu tanıma şaşkınlığım yalanlıyorum; aklım biraz önce algıladığım görüntüyü tutukluyor ve onu, ne akim ne de hatıra arkeologlarının asla bulamayacakları, kafamın arkasındaki gizli bir zindana tikiyor. Biyografime ilişkin bu baş döndürücü ayrıntıların önüne demirden bir perde iniyor, onları karanlığa gömüyor. Böylece gerçekler kendini yalanlamaya ve kendim yalanlama da sonunda bir vakuma dönüşüyor.

Adam elini omzuma koyuyor, uzun zamandır beni beklediğini söylüyor. Ona bir şeyler söylüyorum ve kendimi onun pahalı ceketine bırakıyorum. Ancak kendimi ona bırakırken, ısrarla onun yüzüne, mutluluktan uçan yüzüne bakmaya çalışıyorum. Ve sanki parlatılmış kromdan bir maskeymiş gibi yüzünde kendi yüzümün yansısını görüyorum ve artık kim olduğumu biliyorum! Kim olduğumu biliyorum! Kim olduğumu biliyorum!..

"Senin adının da böyle olduğunu bilmiyordum," dedi Hans ve şaşkınlıkla kafasını sallayarak dosyayı kapattı.

Ateşten tahtındaki güneş, kendine bir ev arıyormuş gibi sahile vuruyordu. Odanın her köşesine ulaşan, yansılardan birbirleriyle savaşıyor ve duvarlardaki beyaz badana üzerinde etkilerini giderek artırmasıyla oluşan

bu ışık denizinde, tıpkı filmlerde yer alan çılgınların, ellerindeki sebze bıçağından damlayan kanları görünce işledikleri vahşetin ayırımına vardıkları gibi anılarımdan uyandım ben de. Ruhum çok derinden sarsılmıştı. Bu arada ne kadar zaman geçtiğini ve Hans'ın, dosyanın ne kadarını okuduğunu kestiremem olanaksızdı. Bilincimdeki bu taşlaşmış görüntülerin patlaması ne kadar ani olduysa, bunların yeniden karaması ve parlaklığını yitirmesi ve bütünüyle yok olması da o kadar çabuk olmuştu. Burada olmadığım sırada bilmeden başımı güneşe vermişim, bu da, bilinci artırıcı bir etkiyle o acı dolu anıların gelişmesine neden olmuştu. Demek ki üzerime çöken o karanlık gerçekte bol miktarda ışıkmış. Artık ruhsal baygınlıktan uyandığımı göre, şok geçiriyormuş gibi, gözlerimin ağrıdığını fark ettim, içine tuz dökülmüşçesine gözlerim yanıyordu. Elindeki dosya ve koltukaltındaki toz beziyle Hans'ı dumanlı bir cam gibi görüyordum. Yavaş yavaş gözlerim ışığa yeniden alıştı ve giderek aydınlanan odadaki bakıcım, yazgıma ilişkin kâğıtları tekrar yerine koydu.

"Senin adının da böyle olduğunu bilmiyordum," diye yineledi.

"Ben de bilmiyordum," diye karşılık verdim.

Profesör Sladek ile gizemli bir konuşmaya girişmeden önce oldukça eğlenceli bir şey daha oldu.

Tekerlekli sandalyeyi, ucundan şu bizim saygıdeğerin bürosunun kapısı bulunan koridora çıkartmıştı. İki yanı, şu bizim kuşkulu, "Efsunlanmış Avcıların" av sahnelerine ilişkin bazalt kabartmalarla süslü bu koridor, yapının ayrı bir kanadında bulunuyordu ve burayı yalnızca, beyaz buzlu camlı bir Çift aplik loş biçimde aydınlatıyordu. Yolun yarısını aştığımız sırada büro kapılarından birisi açıldı ve oldukça kötü bir durumda olduğu etkisini bırakan Mercedes dışarıya fırladı. Sanırım beni tanımadan kapıyı ardından kapatıp bize doğru tökezlendiği sırada, biz de tam onun üzerine doğru gidiyorduk. Onun bu örselenmiş hali, profesörü öldürme konusunda beni teşvik eden son nokta oldu. Çünkü kurbanım bu kızı gerçekten çok hırpalamıştı.

Rengarenk giyinme tarzının aksine, bu kez üzerinde simsiyah, tek parça bir elbise vardı, elbisenin daracık olan etek kısmı sanki yürürken düşüp boynunu kırması için tasarlanmıştı. Yuvarlak yakalı ve beline kadar inen sayısız küçük düğmelerle iliklenmiş bu elbiseyle sanki bir cenaze töreninden geliyordu. Gövdemi öfkeye boğan asıl şey, elbisenin üzerindeki ihanet işaretleriydi. Olasılıkla elbise zorlu bir dayanıklılık testi vermişti, çünkü kumaşlar konusunda deneyimli olan gözlerim bu kadar buruşuk bir paçavrayla hiç karşılaşmamıştı. Üstüne üstlük yukarı tarafta bulunan düğmeler açıldı ve hemen hayranlıkla ayımsadığım, siyah bir sutyenin içinde bulunan, o iri göğüslerinin olduğu bölgeyi olduğu gibi meydana çıkartmasıydı. Yalaza saçları tıpkı karmakarışık bir kuş yuvasına benzemiş, ipek çorapları da yer yer kaçmıştı. Yalnızca o dolgun dudakları değil, ağzının bütün çevresi ruj içindeydi. Ateş püskürmekten patlayacak gibi olan kafamın içinde, bir bacaklarının arasından akan sütümsü sıvı eksik diye, söyleniyordum. Kıskançlık gözümü kör ettiğinden, eğer olaydı yumruğumu ısırırdım ya da Sladek'in boynunu ısırabilirdim. Ama yine de zavalıcılık, bir kurt adamın ya da benzeri birinin saldırısına uğramış gibi bir izlenim bırakıyordu.

Aramızda yaklaşık üç metre kalıp beni fark edinceye kadar, Mercedes kendinden emin olmayan adımlarla yalpalayarak yürüdü —böyle hırpalanması olasılıkla ona ortopedik zararlar vermiş olmalıydı. Beni görür görmez aniden durduğunda, yüzünü korkunç bir ifade aldı. Sinirden ya da geçirdiği bir dolaşım bozukluğundan elindeki kırmızı sırt çantasını fırlatıp attı. O güzelim çanta tam tekerlekli sandalyemin önüne düştü ve içinden kadın pedi ya da makyaj malzemesi yerine bir yığın kâğıt döküldü. Yere eğilerek dökülenleri çantaya doldurmaya çalıştı. Hemen işe girişmesine karşın, bunların ne tür kâğıtlar olduğu gözümde kaçmadı. Çoğu, üzerinde altın sarısı harflerle "Bank of Acapulco" ya da "Bank of Mexico" yazılı küçük kırmızı defterlerdi. Öyle sanıyorum ki bunlar banka cüzdanlarıydı. Diğerleri de, şeffaf dosyalar içinde, üzerinde benzer yazılar bulunan ya da karmaşık para transferlerini gösteren belgelerdi sanırım.

Bank of Acapulco mu? Bank of Mexico mu? Bunlar bana neyi ifade ediyordu ki? Aslında hiçbir şeyi. Belki de... buraya ilk geldiğim gün Hans'ın bana bina içinde büyük bir tur attırdığı sırada, "inanmayacaksınız ama, geçen yıl tatilimizi Acapulco'da geçirdik!" demesinin dışında tabii itiraf etmeliyim ki, oldukça basit bir ilintilendirme bu. Ancak yine de, bu ilk anda çağrışan saçma şeyler, ete saplanmış mikroskobik kıymıklar gibi bir etki bırakmıştı.

Daha başka kombinasyonlar da yapabilirdim, görünüşte masum bu iki kişi hakkında daha nice soğukkanlı tahminler yapabilirdim, yapabilirdim, yapabilirdim, yapabilirdim,—ancak oturduğum tahttan Mercedes'in iki koca paskalya yumurtası gibi sallanan göğüslerine bakarken nasıl yapabilirdim ki!

Artakalan son kâğıtları da sırt çantasına koyarken "siz miydiniz," diye kekeledi ve aç kalmış gözlerimin o sırada yatak fotoğrafları çektiğini fark etmiş olacak ki, biraz ürkmüş gözlerle bana baktı. "Sen miydin," düzeltti ardından söylediğini, sol eliyle çantasını kaptı, sağ eliyle açık yakasını kapadı ve doğruldu.

"Mercedes!" dedim sevinçle. "Bu ne rastlantı böyle. Biraz önce Hans ve ben, benim şu yaptığım numaralan sıraya koyarken senden konuşuyorduk. Artık yaşlanmaya başlayan şu aslanın inine kaçamak mı yaptın?"

"Daniel'di, değil mi?"

Birdenbire sanki elleri aynı anda her yerdeydi. Bozulmuş olan dış görünüşünü yeniden çarçabuk düzene sokmak amacıyla, ellerini saçlarında dolaştırdı, titreyen parmaklarıyla telaşla aşağıdaki ve yukarıdaki küçük düğmeleri iliklemeye çalıştı, ama hepsini yanlış iliklediğinden elbise çapraz bir hal aldı, eteklerim aşağıya

doğru çekti ve yanaklarına bulaşan ruj izlerini boş yere silmeye çalıştı. Bu arada sanki hem KGB hem mafya aynı anda onun peşindeymiş gibi tedirgin biçimde çevresine bakmıyordu.

"Evet, tanışmıştık galiba" diye fısıldadı. "Profesör..."

"Yorgun mu?"

"Nasıl?"

"İlkbahar yorgunluğu yani."

"Haa."

"Gücü tükenmiş."

"Ne?"

"Profesör diyorum, bizi kabul edebilecek mi, yoksa çoğunun yaptığı gibi hemen uyuyacak mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bank of Acapulco. Para, sahip olanları bozar."

"Hı?"

"Sen de oraya gittin mi?"

"Nereye?"

"Yani o tatil için Meksika'ya gittiğinde. Yoksa bir defilede filan mı?"

"Evet, onunla bir defilede tanışmıştık... Hey, ifadem mi alınıyor yoksa?"

"O ne biliyor? Ve ne kadar biliyor?"

"Önemli olan, senin ne kadar bildiğindir Daniel."

"Ne hakkında?"

"Artık gitmek zorundayım," dedi telaşla, sırt çantasını sıkıca airbag göğüslerine bastırdı ve yanımızdan uzaklaştı.

"Seninle bir daha asla karşılaşmayacağız, Mercedes!" dedim ardından süzgün bakarak. "Eğer karşılaşsak bile, çok acıklı bir ortamda karşılaşacağız!"

Ancak bana yanıt vermedi ve o ıssız, loş koridorda artık yalnızca onun, çelik bir kazanın dövülmesiyle çıkan ve durmak bilmeyen çekicin durmak bilmeyen yankıları gibi, topuklarının çıkarttığı metalik sesler duyuluyordu. Bir şaka gibi başlayan konuşmamız sırasında verdiği azıcık malumat, kafamda yavaş yavaş aydınlandı ve bu malumattan bir felaket yaratmaya yemin ettim. Bu iş senin için bir numara büyük görev, diyordu içimden gelen bir ses, tıpkı delillerde olduğu gibi. Benim desteğim olsa da, olmasa da, dünyadaki hiçbir şeyin, bu belayı durdurmaya çalışmadığını da çok iyi biliyordum. Sonuçta, Tanrı biliyor, şu kahrolası pokerdeki tek kötü çocuk ben değilim.

"Özür dilerim, Daniel, ama burada olup bitenlerden hiçbir şey anlamıyorum ben," diye atıldı Hans, hâlâ buharla çalışan düşünme makinelerin bulunduğu zaman diliminden.

"O berrak bakış açını yaşamın daha önemli şeyleri için sakla, sevgili Hans. Örneğin, işçi sendikalarının bir dahaki toplu sözleşmede senin iş kolun için ne kadar zam kopartacağını düşün ya da şu ilerdeki kapıyı çalıp, içerideki Yüzüklerin Efendisinin beni içeriye almasını düşün biraz."

Öyle de oldu. Ancak her normal insanın yaptığı gibi, "Girin" diye içeriye çağırmadı beni, tersine, hastalanmış bir papağan gibi gülünç ve tiz bir ses tonuyla "evet, evet" diye zırlıdı. Hans, tekerlekli sandalyeyi eşikten geçirdi ve kapıyı dışarıdan kapadı.

Ona bir kez yan gözle bile baktığımda, Noel kutlamalarından bu yana Sladek'in kafasındaki vidaların gevşediğini fark ettim. Tuhaf biçimde benimkinin bir kopyası olan, ancak güneşin tatlı bir altın rengi kazandırdığı odanın manzaralı penceresinden içeriye artık o kadar güçlü olmayan güneş ışıkları süzülüyordu. Sıcak yapışkan renklerin esir aldığı absürd beyazlıktaki büro mobilyalarının seçiminde, bunları seçen kişi çalışacak insanları düşünmek yerine, sanki bunlar Modern Sanatlar Müzesi'nde sergilenecekmiş gibi karar vermiş. Bütün raflar şaşırtıcı derecede eğriydi, yukarıdan aşağıya sarkan gergin kaim çelik halatlar, raflara sıra sıra dizilmiş yay havası veriyordu. Sanatçı, çalışma masasını düzenlerken herhalde kahvaltısında yediği sahanda yumurtadan esinlenmişti, çünkü bu pahalı parçanın asimetric biçimi, tıpkı dev bir kızarmış yumurtaya benziyordu, yalnız ortasında, yumurtanın sarısı yoktu ve masanın üzeri dümdüzdü. Kaide ve bacaklar gibi taşıyıcı parçaları ince çelikten olan çalışma masasının koltuğu krom bir böceği andırıyordu. Bu avangard budalalığın, uzman bir bakışın ambiyansı ile ayırımına varacak olan kullanıcısını olasılıkla hayran bırakması gereken, abartılı oranda büyük ya da dramatik biçimde köşeli her mobilya parçası aslında şık bir gereksizlik kazanmış.

Dağınık saçları ve yakaları açık gömleği ile şu sahanda yumurta tipli çalışma masasının ardındaki böcek sandalyede oturan Sladek, cam gibi gözleriyle bana doğru bakıyordu. Kulaklarında takılı filigran kulaklığın bağlantı kabloları, masanın üzerindeki seçkin bir compact disk playerin içine giriyordu. Cihazın üzerindeki bir likit kristal ekrandan ses, bas, tiz ayarlarını ve o an çalan cd'nin kalan süresi ve belki de hava durumunu bile görebilmek olanaklıydı.

Yavaş yavaş altın renginden mat bir pirinç sarısına bürünen güneş ışıkları, profesöre arkasından vurarak, göğe çıkan ya daha çok aşağı düşen bir meleğin çevresini saran kutsal hale gibi onu sarıyordu. Sanki midesinin bulanmasına neden olan her şey yerini geceleyin, sükûnetin egemen olduğu bir doğaya

bırakmıştı. Yorgunluktan, olasılıkla da ruhsal bitkinlikten gözlerinin altında, ona mahzun bir görüntü veren, kahverengi halkalar belirmişti. Bir yandan da kendime, onun uyuşturucu alıp almadığını soruyordum. Buna hiç şaşırmazdım! Sonra yine sağ gözkapağı seçirmeye başladı ve yüzünü birden, sanki beni daha yeni fark etmiş gibi bir ifade kapladı.

"Senin elin, Belinda! Her tarafımı karanlık kaplıyor. Bırak da göğsünde yatayım. Daha fazlasını da yapmak isterdim, ancak ölüm benim içimde. Ölüm benim için hoş bir konuk... Daha fazlasını yapmak isterdim, Daniel, ancak ölüm benim içimde."

Ensemdeki tek bir ter damlacığının sırtımın ortasından aşağıya doğru süzülerek oturduğum yerde yitip gittiğini duyumsadım. Birdenbire bedenimin her zerresini kaplayan adrenalin, beni, bir anlığına taştan bir heykele çevirdi. Nefes almaya bile cüret edemiyordum, çünkü o an kendimi, kız kardeşiyle doktorculuk oynayan ve annesi tarafından enselenen küçük bir çocuk gibi algılıyordum. Onu daha yüksek bir varoluş düzlemine yollamak istediğim konusundaki aptalca çabalarımı çoktan fark ettiğini, az önce yüzüme vurmuştu işte. Bay Arnold'un, şantajcının kimliğini ortaya çıkartır çıkartmaz, onunla hemen ilişki kurmayacağına inanacak kadar aptal nasıl olabilirdim? İşte gülünç bir plan, işte gülünç sonucu. Gövde biraz tuş oldu!

Buna karşın yine de kendimi toparlamayı başardım. "Elektro şokların mucizeler yarattığını biliyor muydunuz, profesör?" dedim. "İnanın şu müzikle tedavi benzeri moda saçmalıkları hiç işe yaramaz. Binadaki prizler, deli gömleği giyme zahmetinden kurtarır insanı. Sizin durumunuzda yüz voltun yeteceğine yemin ederim!"

"Dido ve Aeneas," dedikten sonra kulaklığı çıkarttı.

"Onlar, doktorlarınız mı?"

"Ben Henry Purcell'in operasını kast ediyorum, Daniel. Nefis bir müzik. Sen de dinlemelisin."

Hasta bir köpeğin Pavarotti'yi taklit etmeye çalıştığı gibi müziğe eşlik etmeye çalışıyordu.

"Dada dada dada... işte şimdi en sevdiğim yer geliyor 'Daha fazlasını yapmak isterdim, ancak ölüm benim içimde...'"

"Bana soracak olursanız patron, siz son zamanda çok sık opera dinliyorsunuz, çok sık kötü giyiniyorsunuz ve sırt çantası kuşkuyla kâğıtlarla dolu bayan konukları çok sık ağırlıyorsunuz ve de şu cümleyi gereğinden fazla sık kullanıyorsunuz. Belki biraz tatile çıkmanız ve yeni bir kitap yazmanız gerek. Kitabın adı konusunda işte size bir öneri: 'Engelli birinin gönlünü nasıl kazandım ve bir fıçı dolusu Davidoff tıraş losyonuyla nasıl kafa çektim', donumuza dönelim. Benimle hangi konu hakkında görüşmek istiyordunuz?"

Kulaklığın bir tanesini sağ kulağına dayadı ve hiç umursamadan Dido ve Aeneas'ın parçasını dinlemeyi sürdürdü. Sanki beni sorgulamak için acelesi yokmuş gibi bu arada da mırıldanarak eşlik ediyordu. Beni asıl ilgilendiren şey, onun, cinayet tasarılarım konusunda henüz hiç haberinin olmamasıydı ki, bu yüreğime su serpmişti. En azından öyle görünüyordu.

"Ne?"

Kulaklığı masanın üzerine koydu, ayağa kalktı, cam duvara doğru gitti ve sanki düş görüyormuş gibi dışarıya daldı. Arkasından gömleğinin pantolonunun dışına sarktığını gördüm. Ancak benim uyarılma sınırlım çoktan aşılmış olduğundan, yeni bir kıskançlık krizine giremezdim. Pirinç rengi güneş ışıkları onu lanet bir ışık varlığına, yalnızca, gerçekte de olduğu şeye, gerçekdışı bir varlığa dönüştürmüştü. Bu şey, benim yazgımda.

Gökyüzünden bir kırlangıç sürüsü geçiyordu.

"Evet, beni neden buraya çağırttınız patron?"

"Neden mi? Neden çağırttığımı sanıyorsun ki?"

"Tahminlerim bugün pek iyi değil. Kısa kesin isterseniz."

"Evet, aslında sana yalnızca, bizim burada mutlu olup olmadığını sormak istiyordum, Daniel. Hepsi bu kadar."

"Bakın, kimse ölmeden önce mutlu addedilemez, profesör. Biliyor musunuz, mutluluk Tanrı gibidir. İnsan onunla günün birinde rastlantıyla karşılaşır karşılaşmadığını asla bilemez."

"Çok yanlış, Daniel. Asla böyle düşünmemelisin. Yaşamımda, bunu gösterebileceğim birinin olmasını isterdim. Birlikte Yunanistan'a gidebileceğimiz, duygu dolu birisi yani, onunla sunakların ve kutsal kaynakların önünde dururduk ve ben derdim ki: Bak, yaşamı anlamak ancak şu bin tane yerel Tanrı figürüyle olanaklı. Yalnızca Zeus gibi yaşlı bir Tanrı yetmez bunun için. Hayır, canlı ruhlar ister. Yalnızca Yunanistan'da değil, burada, bizde de gerekli bu. Belli ağaçların ruhları bir duvarın köşeleri, eğer istersen yiyecek satan büfeler, inanların alnında belli çizgiler gereklidir. Ona derdim ki: Elinden geldiğince Tanrı'ya saygı göster, göreceksin ki, daha fazla şeyi görecek sana."

"Her bilgece söz için sizden bir Mark alacak olsaydım, yoksul olurdu ben, patron."

Alnını kırıştırdı, sağ elini güneşe doğru uzattı ve kendinden geçmiş gibi kafasını ovuşturmaya başladı. Gözündeki sinir bozucu tike, şu zavallı adamın üzerindeki korkunç baskıyı açıkça gösteren güneşli gökyüzünden şimdi bir yenisi daha eklenmişti. Tıpkı inançlı ve tespih çeken mutaassıp biri gibi hiç ses çıkarmadan bir süre dudaklarını kıpırdattı, kendi kendisiyle konuşmasını daha sonra yeniden sürdürebilmek için bir yanıt bekliyormuşçasına iç geçirdi. Doğruyu söylemek gerekirse, onun o acıklı durumu, benim de

biraz canımı sıkmişti. Çünkü Bryan Furry'in o nefis portresinden şu an olduğu kadar hiçbir zaman uzaklaşmamıştı. Pencereden dışarıya dalgın dalgın bakarak, uzaktaki sahile barışçıl biçimde vuran dalgaları tek taraflı bir sohbete zorlayan ve güne, bir dilim az kızarmış tost ekmeği ve bir şişe votka ya da bir paket aile boyu Diazem ile başlamak istiyormuş izlenimi uyandıran bu adama birden çok acıdım. Ona o kadar acıdım ki, bütün dertlerinden kurtarmak için oracıkta gebertebilirdim.

Son derece şık giyinen, oysa şimdi şizofrenler gibi kendi kendine konuşup ağır operalar dinleyen şu Dr. Mabuse'deki bu değişimin nedeni neydi acaba? Aradan geçen zamanda olağanüstü bir şeyler olmuş olmalıydı. Ama yine onu, kendi kendimi kemirdiğim kıskançlığım nedeniyle kendisine karşı cinayet tarihinin en karmaşık cinayet komplosunu başlattığım, saygıdeğer insanlardan biri olarak görüyordum. Ya şimdi? Şimdi de o pahalı gömlekleri utanmadan dışarıya sarkıtıyor. Onun bu içler acısı durumuyla benim iğrenç eylemlerim arasında doğrudan bir ilişki olduğunu seve seve kabullenirdim. Ancak buna bir türlü inanamıyordum. Bu ani değişimin başka bir açıklaması olmalıydı.

"Yunuslar hakkında sana neler anlattığımı anımsıyor musun, Daniel?"

Hızla ölüp giden güneş onu yavaş yavaş yanıltıcı renk tonlarına gömüyordu ve o an öyle tuhaf görünüyor ki, bu ışık ve gerçekdışı akım içinde sanki her an havalanacak, uçmaya başlayacak ve pencereden uçup gidecekti. Böyle bir şey olmadan pencereye arkasını döndü ve alnını kaşıyarak yavaşça yine bana doğru geldi.

"Yunuslar mı? Ne yunusları? Bildiğim tek yunus, şu televizyon dizisindeki sevimli yunus. Adı neydi onun?"

Büyük gibi bir şeydi bu, adam yanıma gelir gelmez aklım durdu sanki, kısa bir süre önce en ayrıntısına kadar anımsadığım geçmişle ilgili her şeyin üzerine kaim bir sünger çekilmişti.

"Yunuslar. Yani demek istiyorum ki, bizler her zaman denizin maviliğini aklımızdan geçiririz, onun içinde yaşayan zeki, gelişmiş dilleri olan yaratıkları hiç düşünmeyiz. Hayal gücümüz, başka varlık biçimlerini göremeyecek kadar sınırlı. Mutluluk konusunda da aynı davranışı sergiliyor, diye düşünüyorum. Her zaman peşinden koşup durduğumuz, verdiği sözleri asla tutmayan şablon bir mutluluktur. Televizyonda izlediğimiz bütün o basmakalıp ve ahmak şeyler, eğer birazcık duygularımız varsa tabii, bizlerde mutluluk adına yalnızca ılık ve boş duygular bırakır. Duvarlarında ender antika ocaklar asılı bulunan Güney Fransa'daki bütün o dev süper marketler, ile -bana çalışan bütün o muhteşem, kültürlü süper ev kadınları, kamyonlar kadar güçlü motorları bulunan bütün o arabalar, bütün bu pislik işte!..."

"Kendinizden söz etmiyorsunuz, değil mi profesör?"

"Bizden, yani insanlardan söz ediyorum, Daniel."

"Yani, olduğum durumdan sızlanmayı bırakıp, sineklerin filan nasıl çiftleştiğini mi gözlemem gerektiğini söylemek istiyorsunuz?"

"Yunuslar gibi hareket etmemiz gerektiğini söylemeye çalışıyorum. Aslında onlar kendi kendilerine yetiyorlar ve yine de bizlerle ilişki kurmaya çalışıyorlar. Neden acaba? Neden acaba?"

"Avlanmaya üşendiklerinden, neşeli sesler çıkartıyor ya da

birkaç atlayış yaparlarsa onları bedava balıkla besleyeceğimizi umuyorlar da ondan. Televizyondaki şu aptal yunusun adı neydi ya? Adı dilimin ucunda aslında..."

"Dinle, Daniel. Uzun bir seyahate çıkacağım. Seninle yeniden görüşünceye kadar, mutlu olman için üzerine düşen görevleri eksiksiz yapacağını umut ediyorum."

Bütün ciddiyetiyle önümde diz çöktü ve beni belimden, sanki düşme tehlikesi bulunan değerli bir vazodan gibi belimden sımsıkı tuttu. Benliğimin iliklerine kadar giren bakışları, olasılıkla sözcüklerle anlatılması olanaksız bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibiydi. Onun tikten kırışan gözü birden bana, söylediklerinin iki anlam içerdiğini belli etmeye çalıştığından, başvurmak zorunda kaldığı hileli bir yol, ustaca bir göz kırışarak geldi. Yüzündeki darmadağınlık mimiklerden onun, sükûnet içinde bir anlamaya varma arzusunda olduğunu ve kendisini yanlış anlayabileceğim korkusunun yattığını görür gibiydim. Güneş ışıkları yine arkasından vurmaya başladığından, darmadağınlık saçları artık yanan bir çalılığı andırıyordu. Evet, hiç anlayamadığım bir biçimde bana yalvarıyordu işte.

Seyahate çıkacağını söylemesiyle endişeye kapılmam gerekiyordu aslında, ama hiç de etkilenmedim. Çünkü, Slade'ın o uzun yolculuğa çıkmadan önce Bay Arnold'un işini tamamlayacağından bir saniye bile kuşku duymuyordum. Bundan neden bu kadar emin olduğumu açıklayabileceğimi sanmam. Bu karmaşık ruh hali içinde etki tepki yasalarının tümü ortadan kalkmış gibiydi sanki.

"Görev mi? Ne görevi? Bak profesörcüğüm, tipti kıvrıcık sakallı, gözleri durmadan iki yana hareket eden üçkâğıtçı hipnotizmacılar gibi konuşuyorsun. Ayrıca tıraş olmamışsın ve söz meclisten dışarı, tıpkı tanker tekeri altında kalmış kurbağaların yaydığı koku gibi de kokuyorsunuz."

"Herkes, yapmak zorunda olduğu şeyi yapmalı, öyle mi, Daniel?"

"Yani şu yıldız falı işine daha fazla kafa patlatmamam gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Evet, evet. Yıldız falı ciddi bir iştir. Çünkü, bilindiği gibi yıldızlar yalan söylemez."

"Ama siz söylersiniz! Hem de ayak üstünde kırk yalan söylersiniz. Şu yunus masalı yüzünden beni yanınıza çağırtdığınızı söylemeyeceksiniz, değil mi! 'Yok mutlu musun? Yok görevini usluca yapacak mısın? Nedir bu saçmalıklar böyle? Ağzınızdaki baklayı çıkartsanız!'"

Yerden ayağa kalktı çalışma masasına gitti. Sanki zor bir karar vermek üzereymiş gibi, kendi kendisiyle savaşıyormuş gibi bir hali vardı.

"Ne duymak istiyorsun?"

"Ne mi duymak istiyorum? Örneğin, neden bana şu en güzel manzaralı odayı verdiğinizi öğrenmek istiyorum. Ya da, duvardaki şu sararmış Marshall Planı kılıklı kadın resminin anlamı nedir?"

"Oda hoşuna gitmedi mi?"

"Hadi canım, konuşmayı saptırmayın."

İnce süngerli sandalyesine kendini bıraktı, kulaklıkları taktı ve müzik sesi gelene değin discmanın düğmelerini karıştırdı. Bir tür ölüler aryası söyleyen soprano o kadar yüksek sesle haykırıyordu ki, ben bile oturduğum yerden onu duyabiliyordum. Sladek, hiç aldırış etmeden sesi daha da yükseltiyordu.

"Oda, o güzelim oda. Deniz fenerine bakan tek oda o. Bunu hiç fark ettin mi, Daniel? Hareket etme özgürlüğü çok sınırlı olduğundan, yalnız denizi görmenin zamanla sana tekdüze geleceğini düşündüğümünden, seçtiğim bu manzara, görsel duyuna biraz değişiklik katar sanmıştım. Biraz estetik olmalı, öyle değil mi? Ayrıca, deniz fenerini doğrudan görebilmenin insana ne gibi yararlar sağlayacağı bilinemez."

"Ya şu fotoğraf?"

Her an kulak zarlarının patlayacağını sandığımdan, söylediklerine konsantre olmam çok güçtü. Şu matem ezgisi artık odanın her tarafından duyulabiliyordu. Profesör, bu gürültü bombardımanının sağır edici etkisi karşısında kılını bile kıpırdatmıyordu. Tam aksine, sanki son soruyu sorduğum için duyduğuyum acıya seviniyormuşçasına, dudaklarını yavaş yavaş yaramaz bir çocuğun gibi gülümseme sardı. Yalnızca kaçıklar yanıtlarını bildikleri soruları sorarlardı. Ya da farklı yalan karşılıklar duymak isteyen umudunu yitirmiş kişiler yapar bunu. Ancak duruma bakılırsa, profesör bu işi o kadar basit görmüyordu.

Eziyet edeceği bir kurban bulamadığı için kendi kendisiyle yetinmek zorunda kalan çıldırmış bir işkenceci gibi müziğin rahatsız edici sesini yavaşça sonuna kadar yükseltiyor ve anlaşılmaz bir keyifle, sanki sorduğum soruyu kendim yanıtlayabilmek için bana olanak tanıyormuşçasına sonsuz bir ara veriyordu. Artık kıvrıla çalan güneş, yüzünün sağ tarafına bir varyete ışığı gibi vuruyor ve onu, yeraltındaki ölüler kentine yeni gelen birinin günahları sayılırken keyiften dört köşe olan şeytanın alaylı görüntüsüne benzetiyordu. Yanlış dala bastığı için ağaçtan düşen kaplan Pavian gibi durmadan beni izleyen gözleri, delice ışıldayan birer lav püskürtücü gibiydi. Sanki odanın içi birden pembe bulutlarla dolduğundan, her şeyi tatlı bir buğunun arkasından algıliyordum. Sladek, hınzırca sırıtıyordu.

"Demek seni şu fotoğraftaki, kim olduğu belirsiz kadın ilgilendiriyor? Kadınlar tuhaf varlıklardır, Daniel. Bizim aksine onlar evrim geçirirler. Önce baştan çıkartıcıdırlar, sanki bizleri ziyarete gelmiş, bu dünyaya ait olmayan, egzotik yıldızlardan gelen erişilmez melekler gibidirler. Sonra, ev işleri yaparak, ev kurup çocuklar yetiştirerek pasaklı çıraqlara dönüşüverirler. İnsan onların, bu işlerin üstesinden gelebilmek için gizlice eğitim gördüklerine inanmaya çalışır. Erkekler farklıdır. Onlar, her fırsatta, her durum karşısında yeni bir maske takar. Ancak içleri her zaman aynı kalır. Siyah beyaz fotoğraf olan bu kadın, geçirmesi gereken o süreçleri tamamlayamadı. O çok genç yaşta öldü, hem de daha... Dinliyor musun, Daniel?"

"Evet, evet, ancak bu kadar da ayrıntıyı öğrenmek istemiyordum, profesör. Hans!..."

"Bu kadın, Daniel, buralara çok uzaklardan, doğudan geldi ve bu yüce ülkeye gelince öldü. Bir insanın çektiğinden daha büyük acıları çekerek, bir bebek dünyaya getirirken öldü. Ne oldu, Daniel, çok etkilenmiş gibi bir halin var. Yoksa bu öykü hoşuna gitmedi mi?"

"Açık söylemem gerekiyorsa, hayır. Hans! Hans! Siz pisiğin tekisiniz! Bu yüzden yakında cehennemi boylayacaksınız, Sladek!"

"Biliyorum. Şu senin fotoğraftaki kadının bir oğlu daha vardı, Daniel. Sekiz aylık hamileyken birlikte kaçtığı sıralar çocuk on iki yaşındaydı. Baba, hükümet taraftarları kendisini yakalayıp ömür boyu kodese tıkmadan önce kendini tavandaki kirişlerden birine asmış. Ana oğul haftalarca yürüyerek kaçmışlar ve yollarda buldukları çöplerle karınlarını doyurmuşlar. Tehlikelerle dolu bir yolculuktan bu, çünkü askerler bütün ülkeyi kuşatmış ve gammazcılık iyice yaygınlaşmıştı. İstedikleri yere ulaşıncaya kadar sevinmeleri gerekiyordu, ancak o kadar yorgun ve açlıktan bitkin düşmüşlerdi ki, sevinecek mecalleri bile kalmamıştı. Sonra bu topraklara, Tanrı'nın terk ettiği bu topraklara geldiler. Bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu, tam bir muson seliydi bu. Arazinin ortasında durdukları sırada ufukta, küçük kasabadaki kilisenin silüetini gördüler. Tam o sırada kadının doğum sancıları başladı -şu fotoğraftaki kadının öyküsünden sıkıldın mı yoksa, Daniel? Kulaklarını tıkayamaman ne kadar da üzücü."

"Uydurma bunlar, bana uyduruk masaldan başka bir şey anlatmıyorsunuz, seni yalancı domuz seni! Hans! Hans!"

Sonunda Hans odaya girdi ve ardı ardına hızla bir bana bir Sladek'e baktı. Ne yapacağını bir türlü bilemediğinden, çaresizlik içinde kollarını iki yana açtı.

"Çıkart beni buradan," diye bağırdım ona.

"Kadın çocuğunu işte bu arazide doğurdu, Daniel," dedi Sladek mahzun bir tonla ve o sırada gözlerinin dolduğunu gördüm.

"Hadi, çıkart beni!" diye feryadı kopardım.

Omuzlarını silken Hans, tekerlekli sandalyeyi bürodan çıkartmak için kolları sıvadı.

"Doğurmasına oğlu yardım etti, elinden geldiği ölçüde tabii. Doğurmak, bu arazide olup biten şeyler için doğru sözcük değil aslında. Kadın korkunç şekilde kan kaybediyordu, Daniel, ortalık tam anlamıyla kan gölüne dönmüştü ve küçük çocuk, o kadar acı çeken ve insanların çıkartamadığı seslerle inleyen annesine nasıl yardım edeceğini bilmediğinden paniğe kapıldı. Küçük kardeşinin başının çıktığını gördü ve onu çekti. Bu işleri pek iyi bilmemesine karşın, bu bebeğin hiç normal olmadığını geçiriyordu içinden..."

"Seni orospu çocuğu!" diye kükredim, bürodan çıkarken. "Seni lanet orospu çocuğu!"

Çoktan koridora çıktığımızda, arkamdan, "bebeğin göbeğini dişleriyle kesti, Daniel!" diye bağıırıyordu. "Annesi son nefesini verirken yeni doğan bebek de ilk nefesini alıyor ve ağlıyordu, ağlıyordu, ağlıyordu. Çocuk annesini çamura gömdü, Daniel, onu bir hendeğin içine attıktan sonra üzerine yalnızca çamur yığdı, çünkü hâlâ izlendiğim hissediyor ve ardında hiç iz bırakmak istemiyordu. Acıklı bir yaşamın başlangıcıydı bu, Daniel, sorumluluğun ve asla dinmek bilmeyen suçluluk duygularının ne anlama geldiğini bilir misin. Suç, Daniel! Suç! Suç!..."

Deniz fenerinin bekçi evine giden ve tavanındaki ufacık ampullerle aydınlatılan asansör, tekniğin küçük bir mucizesiydi sanki. Daha çok engelliler tarafından kullanılan bu asansörü tasarlayanlar, sık sık kullanılan düğmeler yerine, kendi kendine çalışan zeki bir düzenek kurmuşlardı. Kapıların pervazına takılan optik duyarlar, bekleyenleri otomatik olarak algılıyor ve onları almak için, duruma göre ya aşağıya iniyor ya da yukarıya çıkıyordu. Aynı anda hem aşağıda hem yukarıda bekleyenler olduğunda da, önce kendine en yakın olana hizmet veriyordu.

Kabin, boğuk sesler çıkartarak yukarıya doğru süzülürdü. Şu son lanet olayın etkisiyle, öyle derler ya, Hans da, ben de ısrarla susuyorduk. Yukarıya doğru uzanan kırk bir metrelik mesafe, bu kahredici sessizliğin tadını çıkartmak için yeterince olanak sağlıyordu; öyle bir sessizlikti ki bu, içinde bulunduğumuz gerginlik nedeniyle her an ilikleri donduran bir çılgılık atabileceğimiz ve ardından kesinlikle aklımızı yitirebileceğimiz tehlikeyi kendinde barındırıyordu. Dahası Hans, tekerlekli sandalyenin kenarlarında parmaklarını tıkrıdarmaktan bile vazgeçmiş, son saatlerde yaşanan olayların kafasını olağanüstü kurcaladığını belli etmemeye çalışıyordu. Filofax ajandasının yapraklarını çevirerek, kendisi gibi önemli bir menajerin, bu tür nevrotik vakalarla uğraşmak yerine, yapacak daha önemli işleri olduğunu vurgulamak istiyordu sanki. Kibarca burnunu sokmamak ile ölçsüz derecede yakın davranmak arasındaki o hassas dengeyi bir türlü kuramadığından çoğunlukla onu anlayamıyordum.

Asansör nihayet yukarıya ulaştıktan ve kapılar otomatik olarak açıldıktan sonra, yaşamımın en nefes kesici manzarasıyla karşılaştım. Bir türlü bilemediğim nedenlerden dolayı, deniz fenerine çıkmak ve buradan bakınmak asla aklımdan geçmemişti. O an neleri kaçırdığımı bilincine varmışım. Yapının kalbindeki, rota belirlemeye yarayan ve kilometrelerce uzaktan görülebilen kademeli merceklerin ürettiği ışık demetlerini toplayan düzenek, ne yazık ki kaldırılmış, yerine bir ayna teleskop konmuş. Ne mutlu ki radar, kullanışlı sahil aksesuarlarından biri olan bu anıtsal deniz işaretinin rezilce görevini üstlenmiş ve optik düzenek gibi futbol topu büyüklüğündeki ampuller de çöpü boylamış.

Sladek'in, geçmiş ile modern olanı uzlaştırma yeteneği kendini burada da göstermiş. Alttaki aksı, çelik zemine tespit edilmiş nal biçimli büyük çatalın kavradığı, ışın topunu andıran şu ayna teleskop, bekçi güvertesinin tam ortasında ne kadar gösterişli duruyor. Teleskopun üzerindeki, ana ve kaydırma aynaları, detektör sistemi ve elektronik aygıtlar gibi çeşitli parçaları, sağlam çelik taşıyıcılar ile birbirine bağlanmış. Hafifçe eğrilen ve aynı zamanda kubbeli yerli çadırını andıran bu yapı, üstteki odak noktasının tespit yerlerine doğru inceliyordu. Teleskop, bir tahterevalli gibi bir aşağı bir yukarı doğru sallanırken, üzerindeki çatal da bilyeli bir düzenek içinde dönüyordu. Teleskopun gökyüzündeki her noktaya göre ayarlanabilmesi böyle olanaklı oluyordu. Binanın tepesindeki harfine benzeyen açık bölüm, kubbenin çatısındaki iki metre enindeki yarıktan oluşuyordu ve gözlem yapılmadığı zamanlar dikine hareket eden elektrikli bir şemsiye sistemiyle kapatılabiliyordu. Hans beni bu aletin yanından geçirirken, endişelenerek kafamı içime doğru çektim; sanki tam ben oradan geçerken vidalardan biri gevşeyecek, bu da zincirleme bir çözülmeye neden olarak bütün alet üzerim çökecekmiş gibi tuhaf bir korkuydu bu. Kulenin tepesinde bulunmak gerçekten anlatılmaz bir iç gıcıklandırıyordu. Buranın yuvarlak iç duvarları değiştirilerek, vitrin boyundaki camlarla kaplanmıştı, öyle ki, içi köşelerle dolu bu çokgen saydam bina daha çok değirmi bir izlenim uyandırıyor. Açık havalarda herhalde karaya doğru bakıldığında bütün yamaç ve dağ silsileleri, denize doğru bakıldığında da ufukta dünyanın yuvarlak olduğu görülebilirdi. Feneri saran sacların rüzgârda çirkardıği tuhaf gıcırtilar insanın tüylerini diken diken ediyor ve dev yapının yumuşak, ancak pek ayırmsanamayan salınımı, insanın şöyle gönül rahatlığıyla keyiflenmesini önüyor. Ama yine de bu havadar yer, insanın kendini bütün somut gerçekliklerden soyutlanmış, huzur veren, bütünüyle saçma olmasına karşın içindeki gerçeklik parçacıklarını hoş bir hale getirebilen, insanın asla uyanmak istemediği güzel ve tatlı bir düşteymiş gibi hissetmesini sağlıyor.

Bay Arnold bu pitoresk senaryonun en önemli parçasıydı. Feneri çevreleyen yola diz çökmüş, o ünlü takım çantasından aldığı değişik takımlarla korkuluklar üzerinde çalışıyordu. Parmaklıkların boyası o kadar

dökülmüştü ki, rengi bile görülemiyordu. Artık ardında görünmeyen güneş, gökyüzüne koyu leylak ve mavi tonları veriyor, muhteşem bir günbatımının izlerini sergiliyordu. Dingin deniz bu tonları çok az yansıtıyordu, ancak birkaç dakika içinde karanlık çökecek ve zaten doğmuş olan hilalin görüntüsü denizin üzerinde net olarak belirecekti.

Biz Arnold'a doğru giderken Hans beni, "Aslında bu çapta bir teleskopun ideal yeri, iki bin metre yüksekte olmalı ki, yılda iki yüzden fazla bulutsuz gece yakalayabilsin," diye aydınlatıyordu. "Bilimden sorumlu bakanlıkla işbirliği etmese, zaten Sladek de, Sladek olmazdı. Çünkü bakanın kendisi, onun üniversiteden arkadaşıydı. Ve böylece bu fil yavrusunun Namibya ya da Kanarya Adaları'ndaki bir yaylada değil de, tam bu olağanüstü yerde kurulmasıyla insana hayret veren, ancak daha çok üst düzey gökbilimci ve fizikçileri kızdıran olay gerçekleşti. Eğer öğrenilecek olsa, skandal basını için kesinlikle harika bir malzeme bu. Gece karanlığını aydınlatan ve havayı kirleten büyük yerleşim merkezlerinin uzağındaki bu yerde, en azından temel koşulları yerine getiriyoruz."

Epey uzaktan Bay Arnold'un öfkeden kıpkırmızı kesildiğini ve çaresizlik içinde küfredip durduğunu fark ettim. İnleyerek ve sanki tonlarca yükün ağırlığı altında ezilmiş gibi yere çömelmiş, suratını buruşturmuş, korkulukların üzerindeki bir somunu kocaman bir anahtarla çevirmeye çalışıyordu. Zamanla paslanan bütün parçalar adeta birbirine kaynamıştı ve şu bizim idare amiri ne yaparsa yapsın, somun bir türlü gevremiyordu. Yine de, avcının bu öfkeli yüz ifadesinin, insan olarak vidalara karşı verdiği savaştan kaynaklanmadığını sanıyordum. Hayır, görünüşe bakılırsa burada, dramaturgların dediği gibi, iç ve dış eylem paralel geliyordu. Başka deyişle, bireyin psikolojik eylemleri, onun aktif olarak yaptıklarına yansıyor. Demek ki sembolik bir eyleme tanık oluyordum. Projemin başarı kazanma şansı en üst düzeye çıkmıştı.

Olasılıkla utangaçlığından kaynaklanan gevezeliğini durduramayan Hans hâlâ, "Çılgınlık bu," diye sızlanıyordu. "Bu şeyi yılda en fazla iki kez kullanıyoruz ve bu iki günü bile diğer kuruluşlarla paylaşmak zorundayız. Diğer zamanlar da atıl kalıyor. Sanırım çılgın bir adam buraya sızıp gizlice araştırmalarını sürdürse, habirez bile olmaz. Kutlama yaptığımız zamanlarda manzara olarak kullandığımız teleskopun önünde resim çekirmek için bir araya geldiğimizde büyük sansasyon çıkıyor elbette. Böylesi yürekler acısı bir resmi yayınlamayacak dergi yoktur dünyada."

Tekerlekli sandalye Thaddäus'un ellerine yaklaşık otuz santim kala durdu ve bu kıvranan adam, altı köşeli somun üzerinde son kez öyle bir şahlandı ki, somun hiç beklenmedik bir şekilde gevşedi, keskin bir cıyıklamayla yarım tur döndü ve adamın kış üstü yere düşmesine neden oldu. idare amiri rahatlamış bir oh çekti.

"Pas!" dedi. "Pas çeliğin iliklerine kadar işlemiş! Bütün korkuluklar tamamen paslanmış. Peki bu hurda şeyleri kim değiştirecek? Ben tabii ki. Burada adil olursa, beni kopyalamaları gerekir, böylece ben onlarca kopya ile işe girerim ve ancak yarısını bitirebilirim. Bu durumda beş katı maaşla da yetinirdim."

Korkarak aşağıya baktım. Sanki soğukkanlı bir soygunla NASA'dan alınmış ve gövdelerin bulunduğu kümese dikilmiş bir roket gibi duran şu incecik deniz feneri, uçurumun birkaç adım gerisindeki düzlükte yükseliyordu. Kaya terası gibi olan bu düzlükten dalgaların vurduğu sahile kadar yaklaşık yüz metrelik bir yamaç daha vardı, bu nedenle fenerin temeli ile deniz arasındaki uzaklığın rahat yüz elli metre kadar olması gerekiyordu. Gökyüzünün yer yer değişen açık maviliğinden, aşağıya, ürktücü bir cazibesi bulunan su yüzündeki şiddetli çalkalanmalara baktım. Güçlü dalgalar hiç engel tanımadan, sahildeki keskin kayaların oluşturduğu kuşağa doğru saldırıya geçiyor, karanın içlerine kadar giren delikli kayaları yalıyor ve bir süre sonra tıpkı geldikleri gibi aynı gürültülü seslerle yeniden geri çekiliyorlardı. Buradan aşağıya düşme fikrinin hem kendine has bir çekiciliği, hem de anlatması olanaksız bir ürktüsü vardı, batofobi'de* neredeyse olağan sayılan bir düşünce işte. Düşme anı, yaşanan bütün acıları, tıpkı bir meleğin öpmesi gibi telafi eden zevkli bir uçuş muydu acaba? Yoksa, yere çakılmadan önce ölüm korkusu nedeniyle insanın aklını yok eden iri bir çocuk muydu? Kesin olan şuydu, atlayan hiç kimse kuş gibi uçup balıkları göremezdi. Ya aşağıdaki dik kayalara çarpıp parçalanır ya da açgözlü dev dalgalar, kemikleri kırılıp organları parçalanmış insanı, denizin dibine sürükleyene kadar dövüp, boğardı.

Bay Arnold diğer somuna el attı, anahtarı önce somuna taktı ve bütün gücüyle asıldı. Bu sırada suratı o kadar gerildi ki, sanki narkoz vermeden hayalarını kesiyorlardı.

"Hora geçse bari," diye sızlandı. Ardından gırtlığından tiz bir ıhlama sesi çıktı ve uzun süren küflenmenin etkisiyle, aşağıya doğru bakan hurda korkuluktan yalnızca geriye kalan o biçimsiz şey, hiç beklenmedik çabuklukta hemen gevşedi.

"Ölmeme daha çok var evlat, ama Hristiyanlığı unutmuş bu dünyada minnet duygusu çoktan ölüp gitti; zencilerin en çok çalışmaya sığınmayacak kadar kesin bir şey bu! Sen istersen Sahra Çölü'nü lanet bir okyanusa dönüştürecek kadar canını dişine tak, çalış, ter dök, ama yine karşında sana teşekkür edecek birini bekleme. Bir tek hata yaptın mı, adamı, dava edildiğin suçtan başka, İkinci Dünya Savaşı'nı çıkartmaktan bile sorumlu tutan koca götlü bir yargıcın önüne çıkartırlar. Çok iyi yapıyorsunuz doğrusu..."

Aşağılayıcı bir tavırla Hans'a baktı, o sırada Hans'ın bakışları, bu yersiz sızlanmaların birbirinden değişik yorumlarını önündeki açık kitaptan okuyormuş gibi allak bullaktı.

"Hele yaptığınız işe karşılık teşekkür edilmesini ve sırtının sıvazlanmasını hiç beklemeyin. Bazıları için önemli olan, maaşının giderek yükselmesi ve haftalık çalışma saatlerinin beş saat daha kısaltılmasıdır. İnsanım yorgunluktan çatlayacağı bu berbat iş için nasıl olsa benim gibi aptalın birini bulmuşlar. Benim neslim, rahat rahat yatasınız ve içinde osurup durasınız diye sizler için yataklar yaptı. Ancak biraz çevreye kulak kabarttığımda, hiç de sevilmediğimi duyuyorum, tersine benim gibi moruğun tekinin yeri, tarihin çöplüğümü meğer. Teşekkür meşekkür de yok işte!"

Evet, aslında bu bilgilendirici konferanstan sonra her şeyden vazgeçip, beklenmedik gelişmelerden hiç korkmadan, gelecek gündeğumlarına ve günbatımlarına sevinebilirdim. Çünkü, uyanık hareket ederek öğrenmek istediğim şu minnet düşkün adamın ruh durumu hakkındaki her şey bana, gümüş tepsi içinde sunulmuştu. Arnold'un geçirdiği bu ani sinir krizinin nedenini, aylarca yazdığım mektupların başarıya ulaşmış olmasından başka nasıl açıklayabilirdim? İlk bakışta mükemmel görülen yöntemim, herhalde turnayı tam gözünden vurmuş ve bu zavallı adam, içinde bulunduğu ikilemi bütün açıklığıyla her önüne gelene anlatıyordu. Kısacası, şu şantaj mektupları nedeniyle herhalde Arnold kendini kötü bir kapana sıkıştırılmış hissediyordu, gözünün dönmesi ve kendisine böylesi bir cehennem azabı yaşatan kişiden tatlı bir öç alması için kanayan yaraya son bir darbe daha vurmaya yetecekti.

Her şey tıpkı başlangıçtaki gibi basit ve öngörülür nitelikteydi, dahası her şey baş döndürücü biçimde birbirine uyuyordu. Ve işte bu nokta, hakkında hiç düşünmemem gereken nokta işte tam buydu. Yoksa anında çıldırabilirdim...

Thaddäus, biraz önceki saçma ithamlar nedeniyle kendini zor tuttuğu için titremeye ve burnundan solumaya başlayan Hans'ı hiç umursamadan diğer paslı somuna geçti. Anahtar vidaları kavradı, eller çalıştı, dişler sıkıldı, kaşlar çatıldı, ağızlardan küfürler savruldu ve işlem tamam! Ve işte böylece insan yine, doğanın kendisinden almak istediği bir parça uygarlığı geri almıştı. Çepeçevre dolaşan korkulukların yalnızca bir bölümünü oluşturan bu dikdörtgen parmaklık artık sökülmüştü ve yerdeki bağlantı yarıklarının üzerinde sallanıyordu. Bay Arnold ayağa kalktı ve korkuluk parçasını iki eliyle kaldırdı.

"Geri çekilin!" diye emretti.

Demir parmaklığı tespit edildiği yerden kaldırdı, bekçi odasının cam cephesini götürdü ve oda kapısının pervazına bıraktı.

"Sakin ani bir hareket yapmayın çocuklar, yoksa paraşütü olmadan yolculuk eden paraşütçünün, paraşütü nasıl özlediğini anlarsınız. Ziyaretinizin nedeni nedir baylar?"

Parçaları sökülen korkuluk, ön dişlerinden biri eksik olan proteze benziyordu. Ben de tam bu lanet olası boşluğun önünde durduğumdan, yükseklik korkusundan üç buçuk atıyordum. Aynı zamanda da hemen neden geldiğime dair bir şey uydurmam gerekiyordu. Halbuki buraya gelmeden önce, şu güzel manzara hakkında, kendiliğinden gelişecek, bomboş ve gelişigüzel bir konuşma olur sanmışım. Oysa şimdi, kusursuz bir katile böylesi bir bahaneyi hiç yakıştıramıyordum. Birdenbire kendimin bu tür entrikalar için ne kadar da hazırlıksız olduğumu fark ettim -yavaş, ancak kesin biçimde çileden çıkmakta olan ruh halimin başka bir göstergesi işte.

"Tekerlekli sandalyem, Bay Arnold" diye doğal biçimde konuştum, "onun daha hızlı olmasını istiyorum. Bu işin tamirhanenin görevi olduğunu biliyorum. Ancak şuradakilerin ne kadar bürokratik olduklarını siz kendiniz de bilirsiniz, bu nedenle özel istekleri, kazanılmış işçi haklarını saldırı olarak görürler. Eğer şu benim aleti daha hızlandırabilirseniz, size ömür boyu minnettar kalırım."

Avcı, korkulukların yanına geri döndü, parmaklıklar soluna gelecek biçimde yere diz çöktü ve yeniden inatçı somunlarla boğuşmaya başladı.

"Evlad, öyle bir şey söylüyorsun ki, içinde oturduğun o şey hızını fazladan saatte elli kilometre kadar artırmam gereken, Formula 1 aracı sanki. Halbuki altındaki bu tekerlekli sandalye, Liliput ölçülerine göre yapılmış elektrikli bir araç. Onu ancak bir ekspres trenin arkasına bağlarsan hızını arttırabilirsin. Elbette elektronik bazı önlemler alıp, motorun aküden daha fazla elektrik çekmesi sağlanabilir. Ancak bu durumda motor, varolan enerjiyi bir kerede kullanacağından, enerji, birkaç saniye içinde sınıra gelecektir. Sonuç: Motor ısınır, içindeki sargılar yanar ve akü boşalır. Yani aniden ivmelenip hızın doruğuna çıkabilirsin, ancak sonunda aracın bozulur."

"Evet, evet" diyerek, maket arabaya bineceği için sevinen bir çocuk gibi sevinçten havaya uçtum. "Lütfen şu benim roketi dediğiniz gibi yapın."

"Buna izin verebilir miyim, bilmiyorum Daniel" diye ukalalık etti şu benim yüksek maaşlı, az çalışan ve minnet duygusu olmayan oyun bozan bacıkım. "Bu motor vergi ödeyenlere dünya kadar paraya mal olmuştur. Daha hızlısını ne yapacaksın ki?"

"Ne mi yapacağım, ne mi yapacağım -hadi canım, sanki yılın geri zekâlısı seçilmiş gibi sorular soruyorsun. Sen hiç şu, Raymond Burr'un oynadığı 'Şef isimli diziyi izlemedin mi? Tekerlekli sandalyesine bir tüfek ile teyp bile taktırmıştı. Böyle bir aletin yanında benim sandalyem kağıt kalır. Dünyadaki engellilerin böyle oyuncakları var işte. Düşünsene, tam caddeyi geçecekken, tek dişi kalmış sarhoş trafik canavarları son sürat üzerime geliyor. Bu durumda hemen turbo düğmesine basmam gerek, yani sandalyeyi üflemem gerek."

"Kavga etmeyin çocuklar. Şaka etmek de gerekli insana" derken Bay Arnold, yüzündeki o öfke birden yiterek, yerini çocuksu bir mutluluğa bıraktı. Muhtemelen onun ustalık gururuna meydan okumuş ve içindeki oyun oynama isteğini uyandırmıştım, çünkü o an ne istense yapabilirdi.

"Bu pahalı aletin bozulacağını hiç sanmam. Acil durumlar da önlem almak gerçekten de yararlı olabilir, Bay Bakıcı. Şöyle bir el attım mı yeter, sevinçten bu çantanın sihirli olduğunu sanırsınız."

Hans yeniden karşı koymadan önce, altı katlı takım çantasını açarak içindeki hazineleri gözümüzün önüne serdi. Kat kat iki yana doğru açılan bu sac kasa, dünyadaki bütün aptal takım çantalarını kıskançlıktan çatlatılabildi. Kutunun içi her boyda ve cinsten penseler, tornavidalar, testere ağızları, cilalama diskleri, raspalar ve matkap uçlarıyla doluydu. Bu yaşlı oğlanın yüzünü hiç ekşitmeden darbeli matkap ve dahası çember testere gibi büyük ebatlı aletlerin de yer aldığı bu ağır kutuyu, gün boyunca sanki su üzerinde yürüyormuş gibi kolu kopmadan nasıl taşıyabildiğini sormadan edemedim kendi kendime. Darmadağınık ortalıkta duran çiviler, vidalar, insanın aklını başından alan rengarenk elektrik kabloları ve başka türlü tarifi imkânsız gereçler, bu gezegeni bir arada tutmaya yarayan humus görevi yapıyordu.

Şu karmakarışık kutunun içine tıpkı deneyimli bir kör gibi dalan şu bizim yedi canlı idare amiri, voltmetre ve havya gibi teknik aletleri çıkardı ve büyük bir azimle tekerlekli sandalyenin motorundaki parçalar üzerinde, sanki ben, yenilenmeye gelmiş bir robotmuşum gibi, çalışmaya başladı. Öylesine marifetle müdahale ediyordu ki, Hans'ın bile hayranlığını kazandı ve sonunda o da bu işi yakından izleyebilmek için yere diz çöktü. Ne yazık ki bedensel yetersizliğim, benim de o düzeye inmemi engelliyordu. Bu nedenle ben de, son bulan günün serin rüzgârını almak ve koyu mavi gökyüzünde belirmeye başlayan yıldızları izlemek zorunda kaldım.

İnsanın evrenle bütünleşmek isteğiyle dolduğu akşamlardan biriydi. Gökyüzündeki yıldızların parlaklığı giderek arttı; bu gök cisimleri sanki dünyaya, ışık diliyle kotlanmış gizemli ritimlerle mesaj yolluyordu. Hava açıldı ve yosunların kokusuyla denizin hışırtısı buralara kadar geliyordu. Bütün bunlar beni öyle etkilemişti ki, serin rüzgârı hiç hissediyordum. Beynimin bir yarısı göz zevkimi okşayan yıldızların gösterisine yoğunlaşmışken, Mister Hyde için ayrılmış olan diğer yarısı da, bazı şeyleri anlamaya çalışıyordu.

Önce oyun olarak başlattığım şey, daha sonra esrarengiz bir merasime dönüşmüştü, ben de, bu merasimi yönetecek muşmula suratlı bir Tanrı aramaya girişmiştim. Bu merasimin nasıl sona ereceğini hiç bilmiyordum, bildiğim tek şey, benim etkim olsun ya da olmasın, onun sonunun korkunç biçimde geleceğiydi. Sonuç olarak bu pis işi daha fazla uzatmanın ya da özel bir özen göstermenin hiçbir anlamı yoktu. Kısacası bu oyunun artık sonunu getirmem ve infaz için zamanı belirlemem gerekiyordu, yani, Bay Arnold'a ne zaman öldürüleceğini, şu pis Sladek domuzunun ne zaman yeryüzünden kaldırılması gerektiğini bildirmem gerekiyordu. Ayrıca, kullandığım ağır aksak yöntemle şu son mektubu kimseye fark ettirmeden en çabuk nasıl yazabileceğim ve ona yollayabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

O sırada beni büyüleyen, nereyse paradoksal biçimde insanı sarhoş eden ama aynı zamanda cin gibi yapan, parıldayan yıldızlara bakıyordum, içimdeki sahte astrolog, yalnızca uzun süre dikkatle izlendiğinde görülebilen, astrolojinin klasik örtüşme görüntülerindeki optik yanılsamalara sevinildiği gibi, gerçek ya da yanılsamalı yıldız konumlarına seviniyordu. Yedi yıldızdan oluşan ve eğri bir ok işaretine benzeyen şu parlayan yıldızlar, "kız yıldız takımı" değil miydi? Şuradaki de, bir aslandan çok kuyruklu bir fareye benzeyen "Aslan yıldız takımı"

İşte. Terazî, ikizler ve boğa, sanki birdenbire hepsini Kuzey Yarımkürede görebiliyordum, bununla da yetinmiyor, bütün bu kümelenmelerin kendi zodyak sembollerleriyle sanki kopyalarıymış gibi benzeştiklerini de görüyordum. İçinde parlak noktalar bulunan bu ıssız sonsuzluk denizi, dayanılmaz bir çekicilik yayıyordu; sanki Sladek içgüdüsel olarak, bütün hor görülenlerin umudunun yıldızlar olduğunu biliyormuş gibi... Kafamı kemiren sorunların çözümü, bu gereksiz yıldız takıntısının etkisiyle birdenbire, tıpkı aniden ortaya çıkan pırlıl parlayan, yepyeni bir güneş gibi belirginleşmeseydi, bu sonsuz gücün beni bütün varlığımla yutmasına gönüllü olarak izin verir, hiç direnmeden Sladek'in takımına katıldım. Yeniden kendime geldim ve artık şu son mektubu Arnold'a en kestirme yoldan nasıl yollayabileceğimi biliyordum.

"Oldu işte!" diye sevinçle bağırdı Thaddäus ile birlikte, yanında onu izlemekten başka bir işlev göstermemiş olan Hans; o sırada Hans, bütün sağlık raporlarını şaşırtırcasına bir buzağı dünyaya getiren mutlu bir inek etkisi yarattı. Onların bu coşkusuna ben de katıldım, başımı aşağıya yatırdım ve iki metal bilezikle tekerlekli sandalyenin koluna vidalanmış iki kare şeklindeki beyaz plastik düğmeyi gördüm. Sıradan bir kapı ziline benziyordu. Yan tarafından çıkan incecik teller, sırtlığın arkasından geçerek sırt yastığının altından motora doğru gidiyor ve sonra da gözden yitiyordu. Koruyucularımın benden, mucize biçimde iyileşmiş gibi bir tepki beklediklerini fark ettim, oysa ben, rafine bir biçimde kendimi yitirmişlikle minnet karışımı bir davranış sergileyerek onları düş kırıklığına uğrattım. Bunun üzerine işini tam olarak yapmış birinin edasıyla Arnold söz aldı, tornavidayı bir işaret çubuğu gibi kullanarak öğretmen edasıyla bir orayı, bir burayı işaret etmeye başladı.

"Aslında ters giden bir şey olamaması gerek evlat. Bu düğmeyi görüyor musun? Buna basılınca kontrol devresi devre dışı kalıyor ve motoru tam güçle besliyor. Tıpkı voltaj düştüğünde, ihtiyaç duyduğu gerilimi alamayan ampulünde olduğu gibi bir etki işte bu: Yani ampulün içindeki telin yanıp kopmadan önce bir

saniye kadar tıpkı bir şimşek benzeri bol ışık vermesi gibi bir durum. Ancak buraya küçük bir sigorta yerleştirdim. Düzenek, motor yalnız tam güçle çalıştığı sırada çalışabilir. Sandalyenin, dururken birdenbire saha kalkması ya da birisinin yanlışlıkla turbo etkisini devreye sokma tehlikesi ortadan kalkmış oluyor. Aracı ne zaman heba edeceğin, yalnızca sana bağlı yani."

"Harikulade, Bay Arnold! Bir de bana, bu düğmeyi nasıl kullanacağımı öğretseniz. Tanrı'nın beni, düğmelere basmaktan başka her şeyi yapabileceğim şekilde yarattığını fark etmişsinizdir herhalde."

"Elbette. Hayatının tehlikeye girdiği acil bir durum veya ek bir itme gücüne çok ihtiyaç duyduğunda, kendini yana doğru bu düğmenin üzerine bırakman yeterli, alet anında roket gibi fırlayacaktır. Bu kadar basit işte. Ama sakın bunu burada denemeye kalkışma. Bütün çevirdiğim şu hokus pokusa karşın tekerlekli sandalyen henüz uçmıyor. Ayrıca böyle bir girişimin, benim ve şu arkadaşının da işyerlerimizden uçup gitme gibi sonuçları da olacaktır."

Hayır, aslında yalnızca aptalca, mahcup olduğum için hemen oracıkta bahane olarak uydurduğum bu fikrin ürünü olan düzeneği, düşümde bile denemeyi aklımdan geçiremezdim. Bunu anında aklımdan çıkardım.

Yalnızca bir kez, o sıcak gece, gerçekten bir insanı öldürdüğüm gece, onu yalnızca bir kez çalıştırdım...

Hepimizin dudaklarında, tıpkı yeni emzirilmiş bir bebeğin-ki gibi mutlu bir gülümseme belirdiğinde, yıldızların altındaki bu deniz feneri üzerinde, denizin kendini anımsattığı sesler arasında, yanında fedakâr yardımcıları ve yeni düzenlenmiş cehennem aracı için minnet duygularıyla dolu olan gövdeden oluşan bu mutlu tabloya eklenecek THE END yazısı son nokta olurdu herhalde. Ancak bu romantik görüntüye bir türlü güvenemiyordum. Mutluymuşum gibi yapmam yeni bir şey değildi ki. Ancak Thaddäus ve Hans bana acıyarak gülümsediklerinde, bu gülücüğün içinde biraz alay da olduğunu anlayabildim. Bu tahminimin Hans için de doğru olup olmadığı bilmiyordum, ancak sonradan ortaya çıktığına göre, Arnold fenerdeki o akşam benimle alay etmiş.

Sadık Sancho Pansa'nın ile birlikte şu çok işlevli avcıyı paslı somunlarıyla baş başa bıraktık ve yuvamıza doğru yola çıktık. Daha asansördeyken, yıldızları izlemem nedeniyle iyi bir yıldız falı için ilham geldiği gerekçesiyle, gözlemevindeki çalışma yerime götürülmeyi istediğimi belirttim, inanılır gibi değildi ama, bütün bu katıksız yalanların ve hilelerin arasında bile bazen doğruyu söylemeyi başarabiliyordum. Hans bu isteğimi saygıyla karşıladı ve bu arada akşam yemeği için izin istedi. Gerçi onun varlığı amaçladığım şeyi hiç tehlikeye sokmazdı, ama böylesi daha iyiydi.

Hans beni gözlemevine bıraktıktan sonra, yemek listesindeki en sevdiği yemek olan, lahana sarması gibi bir şeylerden söz ederek kantine doğru gitti. Konsollar ve çalışma masalarının üzerinde yanan birkaç lambanın dışında karanlık olan salona huzur veren bir sükunet egemendi. Yalnızca birkaç erkek ve kız kardeş bilgisayarlarıyla boğuşuyordu, ancak her taraf o kadar sessiz ve sakindi ki, insan kendini neredeyse yapayalnız hissediyordu. Bu duru görüntünün bir başka nedeni de kuşkusuz, sol taraftaki eğik cam duvarın ardında bütün ihtişamıyla görünen yıldızlı manzaraydı. Bu camlardan, terasın dışındaki korkuluklar üzerinde hâlâ sıkı bir çalışma sürdüren Arnold'un gölgesinin yanı sıra, deniz feneri de görülebiliyordu.

Değişiklik olsun diye bilgisayarın zum düğmelerini karıştıran Gertie de, akşamın yorulmayan kişilerinden biriydi. Hareket olanakları oldukça kısıtlı engelliler için özel olarak geliştirilmiş olan bu bilgisayar giriş cihazı, geleneksel grafik tablolarına dayanıyordu. Gertie'nin başında, şakak kısmını metal bir çatalın sardığı deriden bir bant takılıydı. Çatalın uç kısmında hafif, ucuna elektronik bir özel kalem tutturulmuş bulunan, arkaya doğru kıvrık küçük bir boru vardı. Önündeki masanın yüzeyine, gereksinime göre çabucak değiştirilebilen çeşitli ebatla tuş alanları yerleştirilmiş grafik tablosu bulunuyordu. Her tuş bölgesinin üzerine, istenilen doğrultuda yazı yazılabiliyor, semboller ve dahası fotoğraflar bile yerleştirilebiliyordu. Elektronik kalemle bu alanlara dokununca, komutlar bilgisayara iletilebiliyordu. Bir yardımcı program da, komutlar kullanılan program için çeviriyordu. Gertie önündeki grafik tablasına, yıldız falı oluşturabilmek için gerekli astrolojik terminolojinin işaret ve kavramlarını yerleştirmişti. Bunların dışında tablonun üzerinde, hayali gök kubbenin üzerine bireysel hesap verilerini yazmak ve işaretleyebilmek için teknik kumanda sembolleri bulunuyordu. Kehanet için gerekli olan bu çemberin çevresinde on iki evin tutulumunun yer aldığı bir daire, yeşil zeminli ekranda görünüyordu. Masanın daha uzak köşelerinde karmakarışık bir şekilde yıldız konumlarını gösteren listeler, coğrafi konum listeleri, evlerin listeleri ve logaritma cetvelleri yer alıyordu.

Beni görür görmez, kalın gözlük camlarının ardında soğuk bir selamlama gülümsemesi belirdi. Yalnızca el feneri büyüklüğündeki ve tıpkı tropikal bir yılan gibi masanın üzerinde kıvrık duran bir halojen lambanın ışığı grafik tablasına vuruyor ve o biçimsiz suratına zayıfça yansıyor. Omzundaki kendinden geçmiş gibi hareket eden parmaklar, tıpkı egzotik bir deniz canlısının uzuvları gibi sallanıyorlardı. Ayrıca Gertie de o absürd derecede bodur haliyle ve kafasındaki o komik şeyle sanki bu dünyadan biri değilmiş gibi bir etki bırakıyordu. Birdenbire bu sahnenin, tıpkı Thaddäus ile karşılaştığımızda olduğu gibi, iç ve dış dünyanın birbiri içinde eridiğini simgelediğini ayımsadım. Çünkü dışarıdaki şu yıldız şöleni gerçekleşirken, Gertie'nin ruh dünyasında da somut biçimde aynı şeyler gerçekleşiyordu. Ancak bu arada onun yıldızları yorumlama hırısı, tedaviden çok bir davranış biçimine dönüştüğünden, gerçekte de o, bu kozmik mucizelere mesafeli durabiliyordu. Bütün bu, başta insanı büyüleyen bir ayının yüce kavramları olan evrensel gizemler onun için,

kavuşumlardan, açıkarelerden, yıldız doğumlarından başka bir şey değildi. Ancak bu tören matematiğe dönüştüğünde aklını yitiriyor, sıkıcı bir kaçıklığa dönüşüyordu. Eğer Gertie, bu muhteşem geceye bir kez bile bakma yürekliğini gösterecek olsa, belki de insanların yazgılarını neden bu gezinmeyi seven, parıldayan değerli taşlarla ilintilendirdiklerini anlayabilirdi.

Başını tablasından hiç kaldırmadan, "Şu meteordan haberin var mı?" diye sordu bana.

"Hayır. Yoksa sahibi mi ortaya çıktı?"

"Giderek bize yaklaşıyor. Bizim bulunduğumuz enlemlerin birine çarpacağı yavaş yavaş kesinlik kazanıyor."

"İnşallah doğru yere çarpar!"

"Bazen içimden bir ses diyor ki, kozmik güç sırf basit işaretlerle yetinmeyip, insanlara şöyle esaslı bir ders vermek istiyor. Bunlar seni pek ilgilendirmiyor herhalde. Yoksa yanılıyor muyum?"

"Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin, sevgili Gertie? Kozmik güçlerin, insanların kismetlerini etkilediğini ciddiye alan biri varsa, o da, senin şu sadık dostun Gövde'dir. Kendini çok zeki sanan dışarıdaki dünya, istediği kadar psikolojik, sosyolojik, biyolojik ve de mantıksal konularla uğraşıp dursun. Oysa bizler, bu gezegendeki acımasız yerçekimine karşı tuhaf tekerlekli araçlarla topallayarak ve sürünerek hareket etmeye çalışan bizler, uğraştığımız şeylerin stratosfer dışından yönlendirildiğini çoktandır bilmekteyiz. Senin yaptığın işin değerini bilmediğimi mi sanıyorsun? Evet, çoğunlukla dik kafalıyım ve şakadan bazı şeyler söylerim. Ama şuramda..." Çenemle göğsümün sol tarafını işaret ettim. "Şuramda, Gertie, gerçekten hayranlık duyuyorum, yo hayır, varoluşsal gizemlerin açıklanmasına sağladığın katkılar için saygı duyuyorum."

"Ağzından bal akıyor," diyerek ciddi bir oh çekti. O an patlamak üzereydim, ancak çelik iradem sayesinde kendime hâkim oldum.

"Şu kuşkucu dulların hepsi de senin gibi düşünseler ya."

"Ne dulları?"

"Ah Daniel, aylardır seninle yan yana çalışıyoruz, burada neler döndüğünden hâlâ haberin yok. Dergi işinde yükümü senin hafifletmenin nedeni, şu zengin dulların yıldız fallarıyla bizzat benim ilgilenmemdir. Biliyor musun, hepsi de astrolojiye yürekten inanan hanımlar, ancak, nasıl söyleyeyim, yıldız falını gizli ilimlerle karıştırıyorlar. Daha ihtiyatlı söylemem gerekirse, çok eski görüşleri var, üstelik büyü yapmamı filan bekliyorlar."

"Zaten doğuştan cehennemin ta kendisi olan bir kötürümün sihirli güçleri olduğunu sanıyorlar değil mi? Ne de olsa karanlık güçler onu boş yere damgalamamış, yamultmamış ya da dövme yaparak işaretlememiştir. Hoş geldin Ortaçağ!"

"Evet, aşağı yukarı böyle. Ancak bu hanımlar benim sanatımda çok ısrarcılar ve kendi yıldız fallarının mutlaka benim yanımda açıklanmasını istiyorlar. Bu müşterileri de benim için Profesör Sladek topluyor."

"Teşekkür etmek için de yalnızca belirlenen ücreti ödemekle kalmıyorlar, bakımevine bir tür bağış olarak bütün miraslarını bırakıyorlar."

"Aynen öyle."

"Kontrol ettin mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne olacak, şu buruşuk hanımlar öldükten sonra servetlerinin gerçekten 'Efsunlanmış Avcılar'ın hesabına yatıp yatmadığını soruyorum."

"Elbette bunu kontrol etmedim. Ama başka ne olabilir ki?"

"Ne bileyim, aklıma başka hesap numaraları da geliyor. Örneğin Acapulco'da."

"Acapulco'da mı? Yoksa artık aklını tamamen mi yitirdin?"

"Daha vakit var! Zahmet olmazsa, benim için bir yazı yazabilir misin? Bir yıldız falı."

"Yıldız falı mı yazmak istiyorsun? Temel bilgileri bile öğrenmeden, bu işi nasıl yapabilirsin ki?"

"Sakin ol Gertie, yarın bir arkadaşımın doğum günü. Hepsi hepsi ona bir şaka yapmak istiyordum."

"Hans!" diye sevinçle çığlık attı, bedeniyle grafik tablosunun yanına eğildi ve üç parmaklı eliyle sağ tarafındaki astrolojik işaretlerin bulunduğu şablon folyoyu metal çerçeveden söktü.

"Hans'ın, değil mi? Yarın otuzuna basacak demek."

"Hans mı? Eee, hayır, hayır, başka bir arkadaşım, uzakta, sen tanıyorsun."

"İnanırsam ne olayım!"

Folyoyu, masanın üzerindeki diğer belgelerin yanına bıraktı ve bunun yerine raftan, üzerinde harflerin, hecelerin ve kısa sözcüklerin yer aldığı, yazma gözlüğü ile birlikte kullanılabilecek. Bunu da büyük eziyetlerle grafik tablasının üzerine yerleştirdikten sonra, elektronik kalemle bazı komut alanlarına dokundu ve böylece yıldız falı ekranı yok oldu. Daha ekran silinir silinmez kelime işlem programı yüklendi ve imleç yanıp sönmeye başladı. Gertie, kuşku ve alaylı beklenti karışımı bir ifadeyle bana doğru döndü ve sabırsızlıkla ağzımdan çıkacak saçma sapan sözcükleri beklemeye başladı. İkimiz yan yana alışılmamış, oldukça tuhaf bir görüntü veriyor olmalıydık, tıpkı karanlığın ortasındaki bu ışıklı adacıkta oturan ve gizem dolu şeyler tasarlayan bizler gibi. Gertie'nin başı biraz titriyordu, hem de bu titreme, alnındaki filin hortumuna benzeyen çubuğa bile yansıyor. Buna karşılık ben gözlerimi kısarak, sanki içinde her an ilahi bir mesaj belirecekmış

gibi, bütünüyle ekrana konsantre oldum. Ağır engellilerin, genelde de gövdelerin, teknolojik gelişmelerin nimetlerinden yararlanmasını çok özel bir biçimde belgelediğinden, bu sahnenin fotoğrafı son derece sarsıcı olabiliirdi.

"Üzerindeki büyüü yakında kalkacak olan efsunlanmış avcılara."

"Nasıl?"

Şu benim metal boynuzlu stenom alnını kırıştırdı.

"İşte metin. Artık yazmaya başlayabilirsin, Gertie."

Omuzlarını silktil ve elektronik kalemi grafik tablası üzerindeki harflere ve hecelere gözle görülebilir bir isteksizlikle dokundurmaya başladı. Ekranda tek tek beliren harflerin kaplumbağa hızıyla nasıl sözcüklere sonunda da tümcelere dönüştüklerini gördüm. Gertie benim çuvalayacağımı sanıyorsa çok yanılıyordu. Çünkü dostça sürdürdüğümüz ortaklığımız sırasında, düşünebileceğinden çok daha iyi bir öğretmen olmuştu. Onun şu astrolojik zırvaları, benim dünyaya bağlı kafamda çoktan izler bırakmıştı bile. Mektubun içinde tabii ki, sadece alan kişinin kırabileceği çetin bir cevaz olacaktı. Buna karşın yine de ben, Gertie yüzünden mektubu bütün sanat kurallarına aykırı biçimde yazamazdım.

"Sevgili dostum,

Şimdiye kadarkinden çok daha yakın olabileceğimiz 13 Nisan akşamı, ikimiz için de bir mutluluk nedeni olmalı. Sen mutlu olmalısın, çünkü üzerinde taşıdığın bütün gereksiz şeylerden kurtulabilirsin. Ben mutlu olmalıyım, çünkü bu şeylerin hepsini senden büyük bir coşkuyla alacağım. Bu özel gün vesilesiyle yıldızlara baktım. Şimdi de sana gördüklerimi anlatmak isterim."

Gertie, şu komik değneği hızla bir aşağı bir yukarı doğru savuruyor, elektronik kalemi, sesi yeni kalınlaşmaya başlamış bir ağaçkakan gibi tablaya vuruyor, bu arada da söylediklerimi tasvip etmediği için yüzünde giderek daha fazla çizgiler belirliyordu. Dağılan dikkatinden yararlanarak, masanın üzerinde duran ve adına efemerid* denen yıldız konumu listelerinden kopya çekiyordum. Çünkü gök cisimlerinin gelecekteki hareketleri bu listelerde kayıtlıydı.

"Bu arada, Mars 12 evinde bulunduğu sırada, Plüton 7 derecelik eski konumundan Aslan'ı da beraberinde getirerek bir tehdit oluşturuyor. Bu da tam 13 Nisan'da senin 10. evine gerilim getiriyor, böylece bu da uzun sürecek olan bir Neptün aç karesinin etkisine giriyor..."

"Ama çok saçma, Daniel!" diyerek sonunda patlayan Gertie, kafasıyla yazdığı bu yazıyı yarıda kesti. Öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. İster şaka mektubu, ister başka bir şey olsun, onun kutsal kurallarıyla kötü oyunlar oynayan biri, sonunda sabrını taşırırmıştı.

"Bu analiz Hans'ın burcuna hiç uymuyor. 7 derecelik Plüton Aslan mı getiriyor? Bu eskiden..."

O da efemeridere bakmaya başladı.

"Bunlar 1940/41'de olmuştu. Senin derdin ne? Mars'ın 12. evinde olması demek, burada kötü şeylerin olacağına işarettir. Ve bu gerilim de Hans'ın 10. evine, yani onun asıl etki alanına fırlatılacak ha? Kamu alanda bir Neptün dördülü ancak bir iftiraya işaret edebilir."

"Şaka etmiyorum, Gertie, şaka etmiyorum." Şaka etmek ve çelişkili davranmak sadece insana hastır. Trajik olanla ruhsal çöküntü arasına yerleşmiştir. Bugüne kadar hiç araştırılmamıştır ve adına gülme denen şeyi sağlar. En azından normal insanlarda böyle olur."

Anlaşılmayan bir şeyler mırıldandıktan sonra yeniden önündeki tabloya döndü ve sinirlenen patronun haksız yere azarladığı bir sekreter gibi tavır aldı. Patron da hiç aldırış etmeden dikte etmeyi sürdürdü.

Ancak bu gerilim, Jüpiter zamanında 270 dereceye ulaşır ulaşmaz, 2. evdeyken dengeleniyor. Tuhaf biçimde benim Satürn'ümün bulunduğu yerden Jüpiter ancak bir kez geçiyor, bundan sonra artık yalnızca Neptün etkileyecektir. Bildiğin gibi, yıldızların konumlarını bizler yönlendirenleyiz, sevgili dostum. Ama bu durum karşısında, Mars'ın 12. eve yerleştirdiği gerilimleri 10. evde ya da 2. evde dengelemek senin seçimine bağlı. Gördüğün gibi işte, 13 Nisan oldukça önemli bir tarih, çünkü Plüton hiç durmaksızın yoluna devam ediyor.

Selam eder gözlerinden operim
Senin, aynadaki adamın

Son sözcüğü de yazdıktan sonra, tıpkı içinde kıyametler kopmasına karşın, tepesindeki ağızdan yalnızca incecik bir duman sütunu yükselen yanardağ gibi Gertie de, sinirlerine hâkim bir yumuşaklıkla arkasına yaslandı. Sonra endişeyle başını salladı. "Sevgili Daniel, bu bir yıldız falı değil, suikast. 2. evin dengelenmesi demekle neyi amaçlıyorsun? Konu para olmalı, yoksa yanılıyor muyum? Jüpiter, 270 dereceyi geçince büyük bir miktar söz konusu olmalı! Ancak burada senin şu Satürn'ün var, çok ciddi olmalısın!"

"Evet, arkadaşımın bana bir miktar borcu var. Şimdi biraz sakın olup şu metni bana basacak mısın, sevgili meslektaşım?"

Grafik tablosuna birkaç sert dokunuşla dediğimi yaptı. Yazıcı, bomboş salonda hayaletimsi sesler çıkartarak mektubu boşuk seslerle kâğıda aktarıırken, ben de, Gertie'yi ne oranda bu çılgın oyunun içine soktuğumu düşünüyordum. Düş gücünden yoksun biri olmadığı kesindi, ayrıca benim son aylarda çevirdiğim tuhaf şeyler, bir tek onun dikkatini çekmekle kalmamıştır. Çevirdiğim ince işe tanık olan herkes, bu oyunun yalnızca bir bölümünü bildiğinden bütüne ilişkin bir şey çıkartamıyordu. Yani herkesin elinde yapbozun tek bir parçası vardı ve bunlardan da bir resim oluşmuyordu. Bütün planı yalnızca yazar biliyordu, o da gidişata göre oyunu yönlendiriyordu. Aslında bu lanetli oyunun hiçbir şeyden habersiz olası kişileri yazarı yönlendirdiğinden, yazar da bambaşka varyasyonlar üretmek için yeterli düş gücüne sahipti. Ama acaba böyle bir şeyin imkânı var mıydı? Figürlerin, oyuncuların daha çok şey bildiği böyle bir satranç oyunu olabilir miydi?

Gertie, basılan metni sonsuz kâğıt rulosundan yırttı ve onu kısacık koluyla bana doğru uzattı.

Hüzünle bana, "Hiçbir şey anlamamışsın, Daniel" dedi. Daha da kötüsü, her şeyi yanlış anlamışsın. Yıldızlar adına insanları aldatarak, yıldızlarla alay edebileceğini sanıyorsun. Ama aslında sadece kendini kandırıyorsun, çünkü bu aptalca tutumunu da zaten onlar belirliyor. Sandığın kadar batıl inançlı birisi değilim ama, kaderimize yön veren yıldızların da kendi göğsümüzde ışıldadığını çok iyi bilirim. Herkes günün birinde kendi yaşamına ilişkin bir işaret bulur. Bu işaret benim için yıldızlardır. Oysa sen bana, hiçbir yere yerleşemeyen ve bu nedenle de lanetlenerek sonsuza değin uzay boşluğunda dolaşmaya mahkûm edilen şu başıboş göktaşı gibi geliyorsun."

"Bak sana ne diyeceğim, sevgili Gertie, bazıları yıldızları beklerken, dünyayı kaçıran elinden. Zahmet edip şu kâğıdı kışımın altına sıkıştırırsen."

İnsanı sakinleştiren ve gizem dolu bir gülümseyişle tekerlekli sandalyesinden aşağıya doğru eğildi ve kâğıdı bedenimin alt kısmına, yani aslında olması gereken baldırımla kışım arasındaki yere soktu. Sonra göz göze geldik ve bir an zihnimde, sanki eskiden gördüğüm bir manzara şimşek gibi çaktı. Tanıdık gelen bir şey vardı. Ama neydi? Evet buldum, bu sinsi gülüşü tanıyordum! Silah deposunu bana göstermesini istediğimde Arnold'un yüzünde beliren gülücüğü görmüştüm birdenbire. Ve işte bu hastanın da yüzünde aynı gülümseme vardı, hem de tıpkı, istendiği için ötenazi programının malzemelerini gösteren birinin gülümseyişi gibiydi. Pekâlâ Gertie. Derinden gülümsemeyi çok iyi bilenlerin hayli kalabalık bir kulübü demek burası. Ama, amaçları neydi bunların?

Kumanda borularını üfleyerek tekerlekli sandalyeyi salondan dışarıya çıkarttım. Bu arada sırtımın tam ortasında tuhaf bir karıncalanma hissediyordum. Çünkü Gertie'nin o aptal gülümsemesi beni tıpkı bir lanet gibi izliyordu.

O kadar derin düşüncelere dalmıştım ki, aniden kendimi Rinanın dışında buluverince ödüm patladı. Yavaş yavaş kendime geldiğimde, binanın ana giriş kapısından dışarıya çıktığım ve o anda, merdivenlere paralel dar rampadan aşağıya indiğimi fark ettim. İçlerinden birinin, sanki bana gizemle sırtıyormuş gibi geldiği heykellerin önünden geçerek aşağıda sağa doğru döndüğümde, uzaktaki deniz feneri karşıma çıkıverdi. Kaderine dair son mektup yazılırken Thaddäus'da azimle çalışmış ve korkulukların yarısını sokmuştu bile. Biraz önce, yukarıdaki galerinin penceresinden onu dolaşırken görmeme karşın, şimdi göremiyordum, muhtemelen fenerin, buradan görünmeyen tarafında çalışmaya başlamıştı. Bütün parmaklıkları sökmeden önce paydos etmeyecektir herhalde. Artık zaman kaybetmemeliydim, çünkü bu arada Hans, kantinden gözlemevine geri dönmüş ve Gertie'ye benim nereye gittiğimi soruyor olmalıydı. Elbette o da ona, doğru dürüst bir şey söyleyemeyecektir. Ancak kuluçka tavuğunkine benzer içgüdüleri onu, kendiliğinden civcivin izine götürecektir.

Bu arada rüzgârın şiddeti, kışımın altındaki kâğıdı bayrak gibi dalgalandıracak kadar artmıştı. Elbette Gertie bu değerli parçayı hemen kenara iliştirivermişti. Ben de uçmasın diye bütün ağırlığımı o tarafa vermek zorunda kalıyordum. Ben asfalt yoldan deniz fenerine doğru ilerlerken, şiddetle esen rüzgâr da, kâğıdın uçuşma çabalarını artırıyor, onu yüklelendiriyordu. Yol boyunca, sanki bir karınca ordusunun saldırısına uğramışım gibi, kâğıdın ucunu kaçırmayayım diye, oturduğum yerde bir o yana, bir bu yana sallanıp duruyordum. Ancak altımdaki yıldız falı bir türlü rahat durmuyordu, özgür kalmak ve ille de, yıldızlara doğru uçup, onların konumlarıyla kendi içindeki gerçekliği karşılaştırabilmek istiyordu. Varış noktama aramdaki uzaklık yüz metreydi, sonra elli metre, sonunda da yirmi metre kaldı. Tam deniz fenerine varmışım ki, Rüzgâr Tanrısı, sahip olduğu kötü niyetiyle tam gaz esti ve kışımın altındaki kâğıt parçası biraz daha benden uzaklaştı. Şu lanet kâğıdın üzerine birkaç milimetre kare daha kayabilmek için mikro hoplamalarımı son anda devreye sokmasaydın, kâğıt neredeyse hepten uçup gidecekti. Yine de durum pek parlak sayılmazdı, çünkü böylesi gövde akrobasisiyle zaten daha önce üzerinde oturduğum küçücük bölümü geri alabilmişim

Ağır romatizma ağrıları çeken birinin duruş biçimiyle, üzerine yarı oturduğum, yarı yattığım bu değerli hazinem ile birlikte sonunda deniz fenerine ulaştım ve yavaşça asansörün kapısına doğru ilerledim. Kendimi tuhaf biçimde alçalmış hissediyordum. Aynı zamanda da kendimden nefret ediyordum, çünkü geçirdiğim dakikalar, yaşamımın bir ceza olarak algıladığım o dakikalar yetersizliğimi yine sert biçimde yüzüme

vurmuştu. İki yaşındaki çocukların bile basit reflekslerle efendi oldukları durumlar, beni adeta tehlikeli birer serüvene sürüklüyordu. Kendimi bildim bileli benim sadık refakatçim olan içimdeki o büyük öfke yemden gövdemin bütün sinirlerini uyardı ve bana öç fantezilerinden oluşan güzel bir karışım sundu. Bunların içinden, Bay Arnold'un şu keskin "boyun kıran"! ile, yavaş yavaş Sladek'in kollarını ve bacaklarını kestiği olanını seçtim.

Sonunda asansörün önünde durduğumda, akımdaki kâğıt hâlâ şiddetle dalgalanıyordu, sağ kalçamın adaleleri de tıpkı fırtınaya tutulmuş bir yelkenlinin ön yelkeni gibi çok yorulmuştu. Tam o sırada değişik bir şey oldu. İnanılmaz derecede ani olduğundan, önce ne olduğunu anlayamadım. Sonra bu uğursuz değişimin ne olduğunu anladım. Rüzgârın sesi birden yok olmuştu, bu da yetmiyormuş gibi, rüzgâr baba, kelimenin tam anlamıyla, yer yarılmış içine girmişti. Olasılıkla ya yön değiştirmiş, ya biraz ara vermiş ya da başka sefil şeytanların kışkırtı altındaki önemli kâğıtları uçursun diye birkaç kilometre uzağa kaymıştı.

Evet, rüzgâr isterse cinsiyet değiştirdiği için Honolulu'yı gitmiş olsun, umurumda değildi. Asansörün kapısının yanına kadar gittim. Kapı hemen açıldı. Ancak amacım kesinlikle kabinin içine girmek değildi, çünkü kabin beni hareketli bir fare kapını gibi yakalar ve yukarıya, kendisiyle şu an asla karşılaşmak istemediğim kişinin yanına çıkartı verirdi. Tersine, ağırlığımı, kâğıdı tutan kalçamdan diğerine vererek başımı biraz sağa yatırdım ve oturduğum yerden aşağıya doğru, asansörü nişan alarak kâğıda üflemeğe başladım.

Diğer bütün aptal atasözleri gibi, şu aptal, akacak kan damarda durmaz sözü de gerçekleşti, kâğıt kabinin içine düşeceğine, yirmi santim kadar önündeki beton zeminin üzerine düştü. Kızgınlık ve öfkeden titremeye başladığımdan ve asit bombardımanı yüzünden midem harakiri yaparken ben de bir yandan, bu rezil durum için hangi atasözünün uygun olduğunu düşünüyordum. Hatasız kul olmaz, sözü mü acaba? Hayır, keskin sirke küpüne zarar, daha çok uyuyordu! Burada duran kâğıdın da Thaddäus'un gözünden kaçmayacağı kesindi. Titiz birisi olarak, öyleydi de zaten, asansörden çıkınca kâğıdı görecekti, yerden alacak ve tanımadığı pasaklıya küfür edecek, bu sırada üzeri yazılı bu kâğıdın başlığına göz atacak ve sonunda da mektubun bütününü okuyacaktı. Ancak daha büyük ihtimal, öfkeden gözü döndüğü için bu aşağılık çevre kirini, top top edip en yakın çöp kutusuna atacağıydı. Belki de rüzgâr yine işbaşı yapacak ve onu uçurup götürecekti. O halde, rüzgârdan korunan bu kabinin içinde, kâğıdın yazılı tarafının yukarıya gelmesi başarı sağlayabilmek için en gerekli şeydi. Bu durumda asansör yolcusu zorunlu olarak bu kâğıtla daha uzun süre ilgilenecekti.

İçinde bulunduğum talihsiz durum, çevreyi kontrol etmek için başımı yukarıya kaldırıp omzuma doğru baktığım sırada, çok daha fazla büyüdü: Uzakta, Hans bakımevinin kapısından çıkıyordu. Kaçırdığı kişiyi yakalamak için, eline bir kelebek ağı alıp, kendi kendini karikatürize etmemesine şaşıtm doğrusu. Öyle ya da böyle, bütün çabalarım da bir melanet vardı. Meğer bu ana kadar kusursuz yürüyen her şey benim kendimi kandırmamdan başka bir şey değilmiş. Çünkü, dürüst olmam gerekirse, çevirdiğim hastalıklı dolapların hangisinin elle tutulur bir sonuca ulaştığını gösteren kesin bir kanıt var Pekâlâ, biraz iyi niyetle bakıldığında, Arnold'un dış görünüşünden, huzursuz olduğu ve bir öfkenin onu için için kemirdiği görülebilir. Ama belki de kabızlık çekiyordur ya da basuru azmıştır. Geçkin yaşında bu olasılık daha güçlü. Benim gülünç mektuplarıma kafayı takacak, hali yok ya! Demek başından beri kendimi kandırıyormuşum ve içine düştüğüm bu berbat durum, çektiğim şu sisifus eziyetinin doruk noktasıymış. Hırs gelir göz kızarır, hırs gider yüz kızarır. İşte yine aptal bir atasözü!

Hızlı adımlarla bana doğru gelen, sersem sersem el sallayan ve üstüne üstlük de boktan bir fıkraya gülüyormuş gibi sırttan Hans'a arkamı dönerek, gözlerimi yerde duran şu kâğıda diktim. Gözyaşına boğulmama ya da tekerlekli sandalyeden kendimi aşağıya atıp, ağızımdan köpükler gelene kadar çığlıklar içinde yerde yuvarlanmama ramak kalmıştı. Ancak hiç beklenmedik bir şekilde, insanın kendine hakim olmasının bir saniye içinde gerçekleşebileceğine ve bunun sonucunda oluşan öznel bakış açısının da dünyayı devrimci bir şekilde değiştirebileceği gerçeğine tanık oldum. Birdenbire beni böylesi olumlu bir havaya sokan şey, hidrodinamik ile termodinamiğin açıklanması olanaksız mekaniği idi, çünkü tam ben kuşku dolu gözlerle şu kâğıda bön bön bakarken, rüzgâr yeniden yön değiştirdi ya da ihmal ettiği görevlerini anımsadı, sebep ne olursa olsun, yine kulaklarımda esmeye başladı. Yani rüzgâr geri geldi, ancak o kadar yavaş ve anlaşılabilir esiyordu ki, sanki havalandırmanın kapakları birazcık aralanmış gibiydi. Bunun üzerine, tekerlekli sandalyenin lastiklerinin önünde duran yaprak kıpırdadı, havalandı ve incecik bir hava yastığı üzerinde bir süre ne yapacağını bilemeden bir o yana, bir bu yana uçuştı. Ancak sonra -korkusuz gövde yüreğim bir an duracak gibi oldu- güçlü bir esintiye kapıldı, havada birkaç takla attı ve gidip asansörün içine girdi. Kabinin tam ortasına, yazılı tarafı yukarıya dönük konuverdi.

Tekerlekli sandalyeyi hemen geri çektim ve ardından kapılar otomatikman kapandı. Olmuştu işte! Ve ben şu benim üfleme ve emme tekniğiyle çalışan aleti yüz seksen derece döndürüp yeniden asfalt yola doğru yöneldiğimde, yukarıda sözünü ettiğim psikolojik dönüşüm etkisi gerçekleşti. Çevirdiğim bu şeytani dolap, başarılı sonucun sarhoşluğuyla bana birdenbire hiç de o kadar anlamsız ve gülünç gelmemeye başladı. Tam aksine yaptığım şeyi dahiyane buluyordum. Kendimi gerçekten çok başarılı buluyordum, yani birçok sağlıklı insan ninesine Noel mesajı yazıp yollamayı başaramazken benim...

Yolun ortasında karşılaşmak üzere, keyifle Hans'a doğru gittim. Tıpkı plakanın arabaya takılı olduğu gibi, Hans'ın yüzünde de, bakmakla yükümlü olduğu kişinin yaramazlıkları karşısında takındığı o aptal sırtması

takılı olmasına karşın, yine de bazı soru işaretlerinin yüzüne yansıdığını gördüm. Elbette ilk sorusu, benim burada işimin ne olduğu olacaktı. Ancak her zaman olduğu gibi yine aklıma bir bahane, şöyle okkalı bir yalan, uyduruk bir şey, her normal ölümünün gülmekten kırılacağı, insan inleyen bir açıklama gelecektir. Ancak bunlar Hans'ta olmaz. O bana inanacaktır, çünkü o, insanların içindeki iyi olana inanır, çünkü yalın ve masumdur. Evet, çünkü o, her ne kadar kulağa hoş gelmeseyse de, insan olduğu için inanacaktır bana.

Benim sersem kafamın, bu konuda ne kadar yanıldığı ertesi gün kanıtlanacaktı.

Vedalaşmanın, yalnızca gidenlerle kalanlar arasında duygusal bir şey olduğu ve kısa süren bir acı verdiği, duygu yoksunu insanların saptaması olmalı. Hayır, vedalaşma yalnızca ayrılık anında başlayan müzmin bir gelişme değildir, tersine açıklanamayan, çok, ama çok gerilere dayanan bir fenomen. Diyelim ki, açıkça belli olmasa bile, bir ilişkinin ya da hayata ait bir bölümün tükenme eğilimini hissedenden her duyarlı insan gibi, o da, yüzeysel olarak bakıldığında beklenmedik bir şekilde, yakınındaki birisiyle vedalaşacağı zamanın geldiğini hissediyordu. İnsanın içindeki ölümden, gidecek olanın kendi için-de ölmesinden kaynaklanan bir duygudur bu. Birdenbire ve hiç haber vermeden gelir çatar bu duygu, veda edecek kişi henüz ayrılmamış ve başına geleceklerden haberdar olmamasına karşın, vedalaşma, kesinlik kazanana kadar, önce bir panik atak gibi başlar, sonra yerini yavaşça mahzunluğa bırakır, en sonunda da silik anıların melankolisinde yitip gider.

Sladek'in öldürülmesi gereken o on üç Nisan akşamının geç saatlerinde bu tür gizemli duygular kaplamaya başladı içimi.

Sladek ile vedalaşacak mıydık?

Bir anlamda evet. Ancak, giden ve bir daha hiç geri dönmeyen Hans oldu.

Planımın doruk noktası için belirlediğim tarih kesinlikle rastlantısal olarak seçilmemişti. Burada kalanların yarısından fazlasının her zaman olduğu gibi, ailelerinin yanına, kendi yuvalarına gittiği o hafta sonu, ayın on üçüne denk geliyordu. Gittikleri yerlerde her biri bir, iki günlüğüne aslan kesilirler, kahve içip pasta yerler, sevdiklerini fethederlerdi, normal koşullarda da en geç pazar günü yeniden "Efsunlanmış Avcılar" a geri dönmüş olurlardı. Ayrıca, deneyimlere dayanarak şunu biliyordum ki, Sladek asla tam anlamıyla hafta sonu tatili yapmazdı, geç saatlere kadar bürosunda kalarak, olasılıkla, Mercedes ile birlikte yapacakları beyin fırtınası için Kamasutra'dan yeni jimnastik hareketlerini okurdu. Bunları Bay Arnold da kesinlikle biliyordu, bu nedenle bir ölçüde de olsa güvende olduğuna inandığından herhalde gece olunca eyleme geçecek ve kimseye görünmeden koridorlarda süzülecekti. Buna karşılık benim, şu, çok bilmen güvenli tanık gösterebilme olanağını elde edebilmem için, ateş sesi duyulana değin Hans'ı olabildiğince geç bir zamana kadar odamda tutmaktan başka yapacağım bir şey yoktu. Defalarca belirttiğim gibi, tıpkı Madonna'nın gazete ilanlarıyla yaptığı gibi, acilen sağlam bir tanıklığa gereksinimim vardı elbette. Ama buna karşın, tatlı tatlı konuşurken her şeyi sona erdiren ateş sesini kaçırarak, Titanic'teki hazineler yüzünden işin asıl keyifli yanını kaçırmak istemiyordum. Bunun için Hans'ın doğum günü mükemmel bir olanak sunuyordu. Mum ışığında karşılıklı oturup, Bach'ın insanı kendinden geçiren piyano parçalarıyla canlanacak, insanı kendinden geçiren içkilerden yudumlayacak ve riyakârca birbirimizin hayatlarını gözden geçirecektik. Sonra silah sesi binanın içinde yankılanacak, bizler korkudan yerlerimizden zıplayacağız -yani Hans zıplayacaktır, herhalde ben yerimde kalırım- ve aynı anda da "huh" diye bağıracağız.

Şu mum ışığı işi hallolsun yeter, komediden başka bir şey değil.

Bütün gün sarhoş gibi dolaşan yalnız ben değildim, Hans da benzer bir durumdaydı. Onun ruhsal olarak bu kadar çöküntü içinde oluşunun nedenini, çoğunlukla otuzuncu yaş günlerini kutlamaktan çok kendine eziyet etmekle geçiren, gençlik hastalığına tutulanların başına gelen, yaşlanma şokuna bağladım. Öğleyin, keyifsizce, dikkatimizi hiç toparlayamadan biraz Gertie'ye takıldık, kantinde iştahsız iştahsız yemek yedik, çalışma salonunda gevşek gevşek jimnastik yaptık ve sonunda da televizyondaki bir yarışma programı sayesinde kültürümüzü artırdık, kulampara gibi gülümseyen bunak tipli bir yüzme havuzu amiri, Sesar'ın öldürüldüğü silahın ne olduğunu bilerek bir adet küçük bir Toyota araba, bir adet tam takım sörf teçhizatı, bir adet kombine kahve ve espresso makinesi, bir adet 12 vitesli yarış bisikleti ve Bermuda Adaları'na altı haftalık bir tatil kazandı. Şimdi birisi çıksın da, Tanrı'nın terk ettiği bu ülkede, çok çalışanların yeterli para kazanamadıklarını söylesin bakalım! Hans'ta hiç tepki yok tabii. Bu inanılmaz ikramiyeler, üzgün gözlerle ekranı izleyen Hans'ı, fısıltıyla çıkan bir osuruktan ne bir eksik ne bir fazla etkilemişti. Günün doruğunda daha neler olacağını içimden bilmeseydim, ben bile aynı havaya kapılırdım.

Sonra, biz çarpılmışların ve değiştirmelerin imparatorluğu üzerine, özlemle beklediğimiz gece çöktü ve ben de planladığım gibi Hans'ı, partilerde tıknızan şeylerle dolu yemekten sonra odama çağırdım. Altı adet altın şamdanıma (Jüpiter'den miras kalan şu değeli parçalar) hemencecik uzun mumlar dikildi, insanı kendinden geçiren piyano tıngırdamaya başladı, somon balığı ile Chardonnay ikram edildi ve keyifli bir kutlama ve rahatlatma ortamı yaratıldı. Üzgün suratlı şu şövalye, periyodik aralıklarla ağzıma avuç dolusu ölü balık tıkip şarap içirirken, istemeden de olsa kendi kadehini yudumluyordu. Bir türlü keyfe gelemiyordu. Böylece zaman, önemsiz şeylerden söz ederek, benim anlattığım, ancak espri anlayışı açısından Hans'ın zekâ düzeyinin çok üzerinde olan birkaç erkek fıkrası dinleyerek, Johann Sebastian Bach'ın çalışmalarındaki vokal sanatından sonra, enstrümantal müzik alanında geline bağimsız parça oluşturma tekniği konusunda

biraz çene çalarak geçti. Bir yandan da, henüz erken olmasına karşın aldığımız alkolün keyif vermekten çok uykumuzu getirdiğim anlayınca ilginç bir şeyi devreye soktum.

"Arkandaki şu kitap rafının arkasına elini soksana, Hansi. Sanırım orada sana ait bir şey var."

Üzgün yüzünde şaşkınlık dalgalanmaya başladı, hafifçe gülümsedi, Saha Bombardımanının Dünü ve Bugünü ve Napalm -Bir Dolgu Maddesi Tarih Yazıyor başlıklı kitapları yana çekti ve gümüş renkli armağan ambalajına sarılı küçük paketi buldu.

"Bana mı?" diye nazik bir ifadeyle sordu. Evet, bu paket onun içindi. Sabahleyin gizlice başka bir bakıcıya kasabadan aldırıp oraya saklatmışım.

"Otuzuncu yaş günün kutlu olsun, sevgili dostum. Evet, bundan böyle biraz tatlı bir göbek bağlamaya başlarsın ve gücün de zamanla tükenmeye başlayacağından, kronik ve can sıkıcı bir paniğe sürüklenirsin. Ha evet, gözlerin de zayıflar, bu nedenle kendine bir gözlük ya da baston da alman gerekir.

Belki kamburun filan da çıkar. Ama bunun dışında yaşlanmanın avantajları da var elbette. Örneğin, gündüz yapılan bir konuşmanın ortasında uyuklayabilirsin ve kimse seni kınamaz. Ya da küçük, önlüklü çocuklar seni karşıdan karşıya geçirir filan işte..."

Sonunda, "Kes artık, yeter!" diyerek gülmeye başladı ve kutunun ambalajını yırttı. Kutunun kapağını açınca karşısına, Bach'ın yirmi beş kompakt diskten oluşan bütün eserleri çıktı. Bir teşekkür konuşması yapmak istedi, ama ben izin vermedim.

"Üzgünüm, sana bir kazak örmeyi çok isterdim, ama günümüzde gerçek merinos yünü bulmanın ne kadar güç olduğunu bilirsin işte."

Hâlâ başını sallayarak gülüyordu, ancak günün yorgunluğunun yeniden onun üzerine nasıl çökmeye başladığım fark ettim.

Bir yandan etajerin üzerindeki saatli radyoya kaçamak bir bakış atarken ona, "Hans, canım kardeşim" diyerek konuşmaya başladım. Pek keyifli olmamamıza karşın, zaman oldukça çabuk geçmişti. Saatin yeşil göstergesi, on bir onu gösteriyordu ve binaya can sıkıcı bir sükunet çöktüğü duygusuna kapıldım. Çevirdiğim şeytanca numara başarılı olduysa ve insanların nasıl davranacaklarını kestirebilme yeteneğim beni yanıltmıyorsa, Bay Arnold o an silahlarından birini dolduruyor olmalıydı. Eğer tabiat ana işini bu kadar üstünkörü yapmış olmasaydı, Hans, ellerimin nasıl titrediğini görebilirdi. Buna karşın ben yine de, hiçbir tedirginliğe kapılmadan en yakın dostunun zor bir anında ona yardımcı olmaya çalışan anlayışlı bir engelli rolünü oynuyordum. Ancak kafamın içindeki düşünce atomları o kadar hızla birbirleriyle çarpışıyorlardı ki, Thaddäus'un hafif sola kaymış gözleri fıldır fıldır, tıpkı kudurmuş bir köpek gibi ağızdan salyaları akarak ve dişlerini gıcırdatarak koridorlarda dolaşmaya başladığını duyar gibi oluyordum.

"Yaşlanmak son derece doğal bir gelişmedir, tıpkı şey gibi, eee, ölmek gibi diyelim. Oh, sanırım bu kötü bir benzetme oldu. Yani üzülecek bir şey olmadığını söylemek istiyorum. Çünkü otuzlu yaşlar, bir erkeğin altın yıllarıdır. İnsan birdenbire, ağır şeyler kaldırmak ya da çılgınca ormanlarda koşma isteğiyle dolup taşar. Ayrıca insan, sırt ağrılarını kansere, artan alkol tüketimini, Hemingway'inkine benzer bir hayat sürdürdüğüne yorar. Ya da insan, yakın çevresindeki hiçbir lanet kimsenin dinlemek istemediği berbat şeyleri, zavallı yavrucağa anlatabilsin diye, dünyaya bir çocuk getirme isteğiyle yanıp tutuşur. İnsan, kendi yakın çevresinde ulaşabileceği kadınların orgazmından çok, fotoğraflarda gördüğü canlı etlerden daha büyük zevk aldığım ilk kez ayırımsayıp, yaşlılıkta cinselliğin ne anlama geldiğini sezinlemeye başlayınca dünyası kararır. Ve böylece insan, sanki evsizmiş gibi, ne yapıp edip, bir ev sahibi olma çılgınlığına kapılır. Ancak işin en güzel tarafı, insanın kırk yaşma geleceğine sevinmesidir!"

Hans, çektiğim konferansı, şaşkınlıkla bıyık altından gülümseyerek dinledi, ama bunu daha çok, hiç ara vermeden Evergreen'lerin parçalarını çalan pespaye sokak çalgıcılarına bozuk para atma edasıyla, anlatan kişiye ayıp olmasın diye yaptığı hoş bir jest olarak yaptığını sanıyordum. Aslında, onun bu hayırsever maskesinin ardında derin bir dalgınlık vardı. Otuz yaş gibi sözüm ona yüksek yaşta bulunan birinin, içinde alevlenen bir depresyona düşmesi gibi bir olayla daha önce hiç karşılaşmadığımdan, sergilediği tutumu bir türlü anlayamıyordum.

Uzunca süren suskunluktan sonra, "Aman Tanrım, ömründe hiç bu kadar berbat bir şey duymamıştım," dedi. Alkol sınırının epeyce yükselmiş olması, en azından dilsel düzlemde genel bir gevşemeye neden olmuştu. Sonra da bana, burnunu karıştırmak isterken, parmağım gözüne sokan aptal birisiymişim gibi acıyan gözlerle baktı.

"Daniel, benim yaşımla neden bu kadar uğraşıyorsun?"

"Nasıl yani? Yaşım dert etmiyor musun? Madem dert etmiyorsun, ben de etmem. Hans, hâlâ anlamıyor musun? Şu amiyane konuşmamla, sana teşekkür edebilmek için utangaçlığın önündeki engelleri aşmaktan başka bir amacı yoktu. Sen, dayanılmaz biçimde temizsin, insanı boğacak derece de yardımseversin ve korkunç derecede iyi niyetlisin. Eğer yalnızca ağır engellilerin bakıcılarının bulunduğu bir gezegen olacak olsa, sen orada kesinlikle Tanrı olursun! Tanrım, sen işine o kadar bağlısın ki, bazen kendime, böyle davranarak yaşamını boşa mı harcıyorsun acaba diye soruyorum. Biliyor musun, insan gençliğinde kendinin, tek doğru yolda, gerçek olan yolda yürüdüğüne inanır. Ancak daha sonraları insan, yürüdüğü yolun yalnızca bozuk bir patika olduğunu görür. İyi insan olmak, sevgili Hans, azıcık da kötü insan olmak demektir. Ama

insan, lekeli bir bezin üzerini, temiz bir bezle örterek lekelerden kurtulamaz ki. Bu nedenle insanın, iyiliğin altında ezilmektense, kendi kötülüğünün keyfini çıkartması gerektiğine inanıyorum. Uzun lafın kısası, artık yaşamaya başla, Hansçığim, yaşamının en güzel zamanını, benim gibi işe yaramaz birinin yanında harcamaktan vazgeç artık..."

"Öyle değil işte! Öyle değil işte!" diye birden bağırmaaya başlayarak plastik bir mermi gibi sandalyeden havaya fırladı. Bach'ın yapıtı elinden uçtu; plastik dosyalar havada darmadağın olup yere düştü. Sanki başı çatlarçasına ağrıyormuş gibi, şakaklarını bastırdı ve tıp mağdurları gibi bedenini şiddetle aşağıya ve yukarıya doğru hoplatmaya başladı. Yavaş yavaş onun için endişe etmeye başlamıştım. Bir yıl daha yaşanmasını ne kadar da büyüttü. Sonuçta ölüm döşeğinde de yatmıyordu, herhalde! Çok yakında Bay Arnold'un gerçekleştireceği atışın, artık benim için çifte değeri vardı. Bir yandan şu benim sevgili düşmanımın infazım beklemek, diğer yandan da, aklını yitiren bu koca bebeği oyalamak, yavaş yavaş gücümü tüketiyordu. Sevimli hayaletler tarafından izleniyormuş gibi odanın içinde bir aşağı bir yukarı giden Hans, kendi kendine konuşuyordu sanki.

"Senin hiçbir şeyden haberin yok, Daniel, senin hiçbir şeyden haberin yok," dedi ve kendi çevresinde gereksiz dramatik hareketler yapmaya başladı. "Sandığın gibi masum biri değilim ben. Kötü şeyler yaptım ben, hem de çok kötü şeyler."

"Sakız otomatiğinden sakız çalmanın cezası idam değil ki Hans. Bana baksana: Video bantlarımın arasındaki bir tanesinde, Puerto Rico'lu kadınlar bir katırla sevişiyorlar. Sonunda zavallı hayvanın dermanı kesilerek bayılıyor. Ne olmuş yani? Buna rağmen ben kendimi hâlâ iyi hissediyorum."

"Şaka etmiyorum, yo hayır, yaşamın kendisi zaten yeterice gülünç. Biliyor musun, öyle şeyler yaptım ki, bunlar gerçekten hiç komik değil. Gerçekten kötü şeyler. Ben sizlere tecavüz ettim."

"Bizlere tecavüz mü ettin? Ne demek oluyor bu? Yoksa yumuşak filan mısın sen?"

"Hayır, hayır, siz engellilere karşı büyük günahlar işledim ben. Hem de yıllar boyunca. Sizleri dolandırdım."

"Eh, tabii bu, gerçekten de hiç komik değil. Konuşmana devam etmeden önce sana zahmet, dolabın içindeki kasada sakladığım paraları bana getir."

Kafasını arkaya doğru yatırarak, yanan mumların pis koktuğu havaya doğru, kulakları çınlatan bir kahkaha attı; ikinci sınıf Amerikan filmlerinde, dünyaya egemen olma hırslarının sonunda megaloman kötü varlıklara dönüşen tiplerin attığı türden bir kahkahaydı bu.

"Sözünü ettiğim miktar yüz Mark değil, Daniel, bin Mark da değil, yüz bin Mark da değil!"

Yine o sahte film gülümsemesiyle gülerken, ben de kendi kendime, bu geceki gelişmelerin arkasından acaba bir "gizli kamera şakası" mı çıkacak diye merak ediyordum.

"Milyonlardan söz ediyorsun, doğru mu?"

"Doğru! Doğru! Doğru!" diye bağırırken, sanki ülseri tutmuş gibi suratını ekşitiyordu. Buna karşılık ben, gerçek bir günah çıkartmaya mı, yoksa bir psikoz vakasına mı tanık olduğumu bilmek istiyordum.

"Peki şu milyonları bizlerden nasıl yürüttün, sevgili Hans? Yoksa kığımızın altındaki lazımlıkları yürütüp, o hurdaları satarak mı yaptın bunu?"

Ben ne kadar aşağılık bir suç ortağı olsam da, sen gerçeğe ne kadar yaklaştığının farkında değilsin, Daniel. Ancak bugünden itibaren bütün şu soygun ve talan son bulacak. Bütün bunlar, bir daha asla başlamayacak biçimde sona ermeli, yoksa aklımı kaçıracağım. Eğer böyle devam edecek olursa, bu suçluluk duygusu beni yaşayan bir ölü yapacak."

Telaşla saatine baktı.

"Gitmek zorundayım, randevum var."

Ne randevusu bu şimdi, lanet olsun. Tanrım, Hans sana neler oldu böyle birdenbire? Seni artık tanıyamıyorum. Önce biraz sakinleş ve olanları anlayabilmem için her şeyi yavaş yavaş anlat bana."

"Zamanım yok, zamanım yok. Bir an önce gidip ona, iyi bir amacı olsa bile, bu talana artık katlanamayacağımı söylemem gerek. Bütün dünya çamura bulanmış Daniel, insan istediği kadar kendini uzak tutmaya çalışsın, herkes bu çamura bulaşıyor."

Tıpkı kötü bir düşteki gibi, düşü görenin çevresinde nasıl insanın tüylerini diken diken eden olaylar olur da, kişi bunlara müdahale edemezse, ben de aynı biçimde, onun yavaş yavaş kapıya nasıl yaklaştığını izlemek zorunda kaldım. Ağızım açılıp kapanıyordu, ama ağızımdan sıcak bir nefesten başka bir şey çıkmıyordu.

"Çok uzun sürmeyecek," dedi ve kapının kolunu tuttu. "Bütün yaptıklarımı itiraf ettikten sonra, hiç olmazsa vicdanım rahatlayacak."

Azımla kendimi zorlayarak, üzerimdeki tutukluğu attım ve konuşma yeteneğime yine kavuştum.

"Nereye gidiyorsun, Hans?" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. "Ve bütün bunların anlamı ne? Bütün şu lanet gizemlerden ve sürprizlerden bıktım artık! Lanet olsun, burası tımarhane mi?"

"Evet, nereye gideceğim acaba, Daniel? Elbette profesör Slade'ye gideceğim. Beni bekliyor. Geri dönünce sana her şeyi anlattırırım."

"Hayır, hiçbir yere gitmeyeceksin, yani şimdilik gitmeyeceksin bu bir, her şeyi bana şimdi anlatacaksın, bu da iki!"

"Olanaksız. Az önce söyledim ya, onunla randevum var."

"Gece yarısı mı?"

"Evet, bana da tuhaf gelmişti. Ama ne yaparsın, profesör meşgul adam işte."

Gözlerimi sonuna kadar açarak ve sanki bayılacakmışım gibi yaparak, temizlik hastası bakıcıma duygu sömürüsü yapmaya başladım. Yaşadığımız son bir saat içinde onun, karanlık gizli örgütler tarafından kötü bir kopyasıyla değiştirilmiş olduğuna inanacaktım neredeyse. Onun koridorların birinde Bay Arnold ile çarpışmasını ya da şu bizim saygıdeğerin bürosunda tatsız bir av manzarasıyla karşılaşmasını önlemek için ne yapabileceğim konusunda gerçekten en küçük bir fikrim bile yoktu. Tek bir hareketle kapıyı açıp, dışarıya bir adım atmasına kadar, ne yapacağımızı bilmeden öylece durup bir süre birbirimize baktık.

"Ama şimdi beni terk edemezsin," dedim biraz şaşkın bir tavırla.

"Neden?" Onun sesinde de hiçbir umut yoktu.

"Çünkü acıktım, susadım, üşüdüm ve sıcakladım, hemen tuvalete gitmem ve uyumam gerekiyor, Hans, bana yardım etmek zorundasın, senin için bu!"

"Beş dakika sabrediver, Daniel, sonra geri dönüp bütün isteklerini yerine getireceğim."

"Gitme," diye ona yalvardım. "Lütfen gitme."

Giderse, bunun bir vedalaşma olacağı ve dünyada hiçbir gücün onu bir daha bana geri getiremeyeceğini seziyormuş gibi, yüzünü mahzun bir ifade kapladı. Demek artık bunun zamanı gelmişti ve ben, bunu bildiğini biliyordum. Yine de neden gittiğim, bugün bile hâlâ bilmiyorum. Muhtemelen suçluluk duygusu onu gerçekten yiyip bitirdiği için gitmiştir. Ancak, onun kendi kuru yaşamına radikal bir yön vermek için gitmiş olduğu gerekçesi, daha inandırıcı geliyordu, ki giderek bu amacı zaten gerçekleştirmişti.

Hans hiç yanıt vermedi, kapı bütününüyle kapanmadan önce, giderek daralan kapı aralığından ona dair gördüğüm son şey, genç ama kaygı dolu yüzü olmuştu. Hans, Hansi, Hansçık, bin bir cinayet şiiirleri albümümdeki acı bir anıydı yalnızca ondan kalan...

Bekliyordum, saate dikkatle bakıyor ve bekliyordum, ilk mumlar söndü; duvarlara koyu renkli dalgalar yansıtan sıcak ışık, her geçen an biraz daha azalıyordu, odadaki her nesne, her köşe giderek daha da kararıyordu, gölgeleniyordu ve gizemli bir hal alıyordu. Beş dakika bekledim, on dakika bekledim, on beş dakika bekledim.

Sonra patlama sesi geldi. Çok açık duymuştum. Boğuk, adeta kendi içinde boğulan bir gürültüydü bu. Sonra sessizlik oldu.

Aslında sevinçten havaya uçmam, sevinç çılgınlıkları atmam gerekiyordu, evet, şeytana tapmaya başlamam gerekiyordu. Ancak inanılacak gibi değildi -hiçbir şey hissetmiyordum hem de hiçbir şey. Ne bir tatminkârlık ne de bir coşku vardı içimde. Bunun nedeni, tıpkı bir tiyatro oyunu içine çok fazla abartılarak düşen bir sözcüğün düşmesi gibi düşen, şu uğursuz silah sesi olabilirdi. Olmuştu, ama sanki gerçeküstüydü. Ancak, düş kırıklığının kaynağı, yüksek beklentilerimdi. Ne bekliyordum ki, özlediğim bu sesin ardından neler olacağını mı bekliyordum? Bütün renklerin ortadan kaybolarak, bütün dünyanın birden toz pembe mi görünmesini bekliyordum? Ya da bando mızıkancın çalıp meleklerin dans edeceklerini mi bekliyordum? Saçma, Robert Sladek, tıpkı J. S. Bach gibi ölüydü. Onu, Thaddäus Arnold öldürdü. Gövde soyu için bir nimet bu. Allah razı olsun!

Ama -mütevazı bir ekleme yapılabilir sanırım- eğer Sladek insanlığa elveda dediyse, şu milyonları soyan Hans'a ne olmuştu? Yani şunu demek istiyorum: Bazı spekülasyonları ortadan kaldırabilmek için soru sorarken bile insan kendi kendine bir oyun bozan olarak geliyorsa, bu, yeterince çetin bir konu demektir. Henüz soru sorabiliyoruz herhalde, değil mi? Kafamın içindeki yanıtlardan sorumlu olan uzman (gülünç yüzlü, yaman ve pratik birisi) hemen karşı koyarak, Arnold'un, deyim yerindeyse tek postada Hans'ı da vurmuş olduğunu, gerçi bunun çok üzücü olduğunu, ama bu karışık durum göz önüne alındığında da kaçılmaz olduğunu söyledi. Çok yazıktı ama olabilirdi de. Ancak o ana değin, ikici atış sesini duymamıştım. Bu gerginlik bir son bulsun diye, neden mantığa tecavüz edilmeliydi ki?

Benim gerçek gücüm beklemek olduğundan, tabii ya, banyo için beklerdim, bizimle birlikte yemek yiyecek olan kişiyi beklerdim, mucize beklerdim. Yavaş yavaş soru sormayı bırakarak, mutlu biçimde uykuyla kavuşmadan önce, şu değerli bekleyişime geçtim. Her şeyi birden gözümün önünde tutabiliyordum, radyolu saati, birbiri ardına eriyen mumları, kapıyı aynı anda izliyordum, ancak bütün bunların hepsini, tufan öncesi bir dalgıç gözlüğünün yosun tutmuş camının ardından izler gibi, sisli ve bulanık görüyordum. Ancak sonra hepsinden birden uzaklaştım...

...Hem de kendimi doğruca bir düşün ortasında buldum. Havagazıyla yanıyormuş izlenimi veren ve daha önce pilot alevde bulunurken şimdi güçlerim göstermek istercesine parlayan bütün mumlar birdenbire harıl harıl yanmaya başladı. Burada, gözleri delen, kaynak yaparken çıkan o parlak ışık hariç, bilinen hiçbir ışık kaynağına benzemeyen fantastik bir aydınlıktaydı. Tıpkı önceki düşlerimde de olduğu gibi benim şu harika gövdemden yine kolları ve bacakları çıkmıştı ve ben, içi olağanüstü aydınlık olan bu odanın tam ortasında durmuş, duvarda asılı duran şu UFA Diva'sının fotoğrafına bakıyordum- Yüzünden karşı konulamaz bir çekim gücü yayılıyordu. İçimde, ben de siyah beyaz olabilmek ve onun yanında durabilmek ya da bu fotoğrafın bir parçası olup, o tepedeki yerimden canlı dünyaya bakmak için büyük tutku duyumsuyordum.

Ancak bu olmadı. Birdenbire birisinin, ne taraftan geldiğini bilmediğim sesiyle bana, "Daniel! Daniel! Daniel!" diye seslendiğini duydum. Duvara arkamı dönerek, içi tam anlamıyla bir ışık, yansıma ve parıltı cümbüşüyle dolu odada çevreme göz gezdirdim. Bu parlak ışıklara karşın yine de, dışarıdaki, kendi çapında mütevazı ışık gösterisinin başka bir varyasyonunu sergileyen yıldızlı gökyüzünü görebiliyordum. Tutkulu ve davetkâr olan şu "Daniel! Daniel!" seslerini yine duydum. Ayaklı şamdanların yanından geçerek, manzaralı pencerenin önüne gittim ve dışarıya bakmaya başladım.

Deniz fenerinin üzerindeki terasta duran Sladek, bana sevinçle el sallıyordu. Üzerinde, Noel gecesi giydiği şu penguin frakı vardı ve şiddetle salladığı elinde de bir silindir şapka tutuyordu. Ancak üzerindeki şık giysiler onu kibar göstermiyor, aksine üçüncü sınıf gazinodan atılmış bir sihirbaza benziyordu. Deniz feneri oldukça uzak olmasına karşın ben onun, bütün o sefil görüntüsünü açık seçik görüyordum, evet, onun benden uzaklığı yaklaşık olarak, izleyicilere bazı şeyleri daha iyi anlatabilmek amacıyla filmlere berbat biçimde montajı edilen genel görüntüler kadardı. Robert Sladek elindeki sihirbaz şapkasını olasılıkla ağır çekimde sevinçle sallıyordu ve çevresindeki her yerde, her biri elma büyüklüğünde sayısız yıldız, üzerindeki giysiyi ödüncü aldığı aynı ucuz revünün sanki birer grotesk ve yıpranmış malzemesiydi. Tıpkı şu kocamış Huckleberry Finn'in, Tom Sawyer'i serüven dolu geceye kaçırmak için onun camına durmadan taş atması gibi, Sladek de durmadan, ama hiç durmadan "Daniel! Daniel! Daniel!" diye sesleniyordu.

Ona bir iyilik ederek sürgülü pencereyi açtım ve hemen O an içime, kötü bir şeyler olacağı doğdu. Denizden esen nefis bir meltem ciğerlerime doldu.

Bir sirk müdürünün kükreyen edasıyla Sladek bana, "Yunuslar, Daniel, yunuslar!" diye bağıyor ve önümüzde sonsuzluk gibi uzanan denizi gösteriyordu. Bakışlarım onun kolunu izleyerek, suda işaret ettiği ve tıpkı bir yağlı boya tablonun büyütülmüş bir bölümü kadar insana hayret veren derecede yakınmış gibi gelen yere yöneldi. Ve gerçekten de, aniden dalgaların arasında sayısız yunus balığı zıplamaya başlayarak, varlıklarının yerçekimine karşı koyamadığı müthiş bir yüksekliğe kadar zıplayarak, estetik bir yay oluşturdular ve ardından, birkaç saniye sonra yaptıklarını yinelemek üzere, büyük bir şaplamayla engin denizin içine gömüldüler. Hey ulu Tanrım, tam anlamıyla bir yunus gösterisiydi bu! Nefesim tutulmuştu, çünkü bu kadar harika bir şeyi daha önce hiç görmemiştim.

Profesör parlayan gözlerle bana, "Şimdi anlıyor musun, Daniel? Anlıyor musun?" diye sorarken, duyduğu hayranlık nedeniyle her an kafayı üşütecekmiş izlenimi veriyordu. Evet, onu anlıyordum, çünkü bana yabancı olan, ama yine de bilinçaltındaki gizli özlemlerin parçaları gibi bana tanıdık gelen bu yaratıkların aynı şekilde, beni de çektiklerini duyumsuyordum. Onların, yalnızca sudan ve yankılardan oluşan yabancı dünyaları birdenbire bana, kendi dünyamdaki oksijen ve acı kadar tanıdık gelmeye başladı. Sanki güler gibi ardına kadar açtıkları ağızları, bilge gibi bakan, her ayrıntıyı yakalayan gözleri, büyük bir güç harcayarak gerçekleştirdikleri, hızlı ama yine de şık olan hareketleri, sanki benim doğal bir parçamış gibi geliyordu, dahası, onları, yani yunusları anlıyordum.

Ancak sonra, gördüğüm düş değişiverdi, üzeri birdenbire gri ve yağlı bir şeyle kaplandı. İçimdeki sadakat ve sıcaklık duyguları yerini, sanki o ana kadar her şeyi, şimdi tuzla buz olan dev bir camın ardından izlemişim gibi korkuya bıraktı.

Vahşi dalgıçlar anlatılması olanaksız şeyler yapıyorlarmışçasına, su birdenbire, tıpkı derinliklerdeki bir atom mantarının yükselerek çabucak yüzeyde yayılması gibi kana boyandı. Yunuslar yine vahşice köpüren dalgaların arasından yükseldiler ama hayır, yunus balığı değildiler. Bunlar bedendi, çıplak insan bedenleriydi, yaralanmış, sakatlanmış, üzerlerindeki kocaman yaralardan oluk oluk kanlar akan insan bedenleriydi bunlar. Asıl ürkütücü olan da, bu korkunç yaratıkların bana çok tanıdık gelmeleriydi. Çünkü eğer yanılmıyordusam bu kalabalığın içinde Hans, Gertie, YR, Edi, Bay Arnold, şu Hasta ve Mercedes vardı. Artistik atlayışlar yapıyorlar, kan denizi içinden havaya doğru sıçırıyorlar, dahası havada takla bile attıktan sonra yine şu kırmızı sıvının içine zıvanadan çıkmış birer Moby Dick benzeri dalıyorlardı. Ancak önlerinde hâlâ çalkantılı bir yaşam varmış gibi durmasına karşın, çoktan göçüp gittiklerini biliyordum.

Dehşetle, deniz fenerine ve biraz önceki hayranlığını bir ölçüde yitirmişe benzeyen Sladeke doğru baktım. Sanki sihirbazlık numarasını başaramamış gibi, yüzünü hayal kırıklığı kaplamıştı. Silindir şapkası üzerinde biraz eğri duran başını, utanç duyduğundan bana doğru çeviremiyordu.

"Bütün dünya çamura bulanmış Daniel, insan istediği kadar kendini uzak tutmaya çalışsın, herkes bu çamura bulaşıyor" diyerek, şapkasının kenarından akan kanlar yüzünde incecik kıvrımlı bir yol oluşturuncaya kadar, Hans'ın sözlerini üzümlere yineledi.

Tam o anda bir silah sesi duydum ve uyandım. Mumların hepsi sönmüştü. Odayı yalnızca yıldızlı gecenin zayıf ışığı aydınlatıyordu. Ne kadar süre uyuduğumu bilmiyordum, ancak aradan çok fazla zaman geçmiş olabileceğini sanmıyordum.

Şu silah sesi, eğer gerçekten olduysa şu ikinci silah sesi... İnatla kendimi, ikinci bir atış olmadığına, tersine ilk silah sesinin, nasıl olduysa düşüme girerek yankılandığına inandırmak istiyordum. Ancak, kendi kendime söylediğim yalanların yeterince zarar verdiği içimin derinliklerin de böyle olmadığını çok iyi biliyordum. O cehennem gecesinde iki cinayet işlenmişti.

Bunlar son olmayacaktı da...

VI. BÖLÜM

"Lazar, dışarı gel!"

Yuhanna İncili, İsa Lazar'ı diriltiyor

Profesör Sladek öldü. Karısı Henriette onu teşhis etti, yani bir zamanlar kafası olan şeyin dışında tabii ki. Ne yazık ki ben, şu üç çeyreği kalmış profesörü son bir kez görme keyfini yaşayamadım. Kasimir beni bilgilendirdiği için, bütün ayrıntıları çok iyi biliyorum. Yalnızca Kasimir...

Bir dakika! Olayları öncesinden anlatmak, cinayet tarihçilerine karşı dürüst davranma ilkesini zedeleyeceği gibi onların olayları çözme çabalarını da gereksiz yere güçleştirecektir. Öte yandan, bu öykünün kişisel olarak benim için cinayetin işlenmesinden sonra başladığı ve rastgele seçilen bir noktadan itibaren anlatılabileceği, tartışmasız bir gerçek. -Öyküye sonundan da başlayabilir ve her şeyi tersine doğru anlatabilirdim -bu durumda da yine, şu uğursuz keşmekeş aynı kalırdı. Ancak bir düzen olmalı ve kusursuz katiller yalnızca düzen düşkünü fanatik değil de, aynı zamanda düzen düşkünü birer fanatik bozuntusu olduklarından, her ne kadar Sladek'in ortadan kalkmasıyla olaylar karmakarışık bir hal aldıysa da, ben yine de bütün olan biteni sırasıyla anlatmaya özen göstereceğim.

İkinci el atışın gerçekten yapıp yapılmadığına, eğer yapıldıysa iki atış arasında ne kadar süre geçtiğine, adeta kıvranarak kafa yorarken bir saat geçti ve' ardından yine uykuya daldım. Ancak bu kez düş görmedim, doğum günü kutlaması nedeniyle bardak bardak içtiğim şarabın etkisiyle olacak, ertesi gün öğleye yakın bir saate kadar uyudum. Yaklaşık saat on bir buçukta uyandığımda, bütün gece gövdemle rugby oynanmış gibi duyumsuyordum kendimi. Mengene arasına sıkıştırılmış gibi olan başım hiç durmadan öyle zonkluyordu ki, sanki çatlayacaktı, genzim de öylesine kurumuştur ki, yutkunacak olsam, onun, tıpkı kırılğan parşömeden yapılmış bir bina gibi çatır çatır çatlayıp gideceğinden korkuyordum. Üzerimdeki uyuşukluğu atmaya çalışırken, budalaca bir beklentiyle, bir robot gibi odada çevreme bakınarak, sabah hazırlıklarını yapması gereken Hans'ı aradım. Mutlaka biraz sonra dudaklarında neşeli bir şarkı eşliğinde dans ederek kapıdan içeriye girer, nefis bir kahvaltının yanında kocaman bir kupa Alka Selzer'i önüme koyar ve bu arada yeni duyduğu aptal dedikoduları anlatır. Evet efendim, insanın asla yitirmek istemediği o gerekli sevimlilikler de tatlı bir alışkanlığa dönüşebilir.

Ancak daha sonra buz gibi soğuk gerçek yüzünü gösterdi. Hans kahvaltı hazırlamamıştı. Küvete sıcak su doldurmak için banyoya da girmedim. Hayır, sahtekârlıklarına bir son verebilmek için dün gece buradan ayrılmış ve bir daha geri dönmemişti, iki kez ateş edilmişti ve muhtemelen biri, belki de ikisi ona isabet etmişti. Ne yaparsın işte, opera düşkünü profesörü gebertebilmek için kolsuz bacaksız kişilerin cinayet komploları tasarladıkları, Korsakow sendromu geçiren hastaların şantaj mektupları yazdıkları ve şu konserve kutularıyla karanlık koridorlarda yetmiş yaşındaki adamlar tarafından taşman mongolların olduğu bir yerde işler böyle yürüyor işte. Paydos saatinden sonra milyonlarla oynayan ağır engelli bakıcılığı yapanların günün birinde, köşe başında kurşun yağmuruna tutulup karınlarında tabak büyüklüğünde delikle kanlar içinde kalmasına hiç şaşmamak gerek.

Artık bütünüyle aklımı yitirdiğim ve gerçekten acilen psikolojik bir desteğe gereksinim duyduğum için, kendimi birdenbire "İmdat!" diye bağırırken buldum. Ancak daha sonra, dünyada hiçbir psikiyatrisin, kelimenin tam anlamıyla deli saçması olan bu öyküye inanmayacağı ve beni gerçekten deli ilan edecekleri aklıma geldi. Bu nedenle başka bir strateji uygulamaya karar verdim.

"İmdat! imdat! Bana yardım edin! Çıkartın beni buradan!" inanılacak gibi değildi, ama bir Gövde olarak var olmama karşın, acıklı yaşamımın hiçbir döneminde böyle bir durumda kalmamıştım. Görevlerini her zaman büyük bir coşkuyla yapan şu yardımsever kişiler çevremde bulunurdu. Bağırma ara verdiğimde, dışarıdan telaşlı sesler geldiğini duyana kadar, bir kez daha olanca sesimle bağırarak dikkat çekmeye çalıştım. Yoksa defin töreni mi başlamıştı? Saçma, bunun için daha çok erkendi. Belki de Thaddäus'u cinayetten dolayı yakalamışlar ve o sırada linç ediyorlardı. Olmayacak şey değildi de hani.

Avazım çıktığı kadar yüksek sesle yardım çağırabilmek için, ciğerlerimi havayla doldurdum ve ağzımı sonuna kadar açtım. Ama tam o sırada kapı açıldı ve içeriye, vazodaki bir çiçeğe benzeyen, en fazla on yedi yaşlarında bir kız girdi. Böylesi giysilerin ve aksesuarların, Twiggy kadar incecik vücutlu olanların üzerinde müzelik birer mücevher kadar güzel durduğu, dahası böyle şeyler üretildiği aklımın ucundan bile geçmemişti. İnanılacak gibi değildi, ama şu sarışın fıstığın üzerinde gerçekten, batık boyasıyla kendisinin spiral desenler yaptığı bir T-Shirt, üzerinde de, rengarenk çiçek motiflerin işli olduğu dantelli bir yelek ve nefis bir Jean pantolon vardı. Şu Woodstock rahibesinin görüntüsünü, üzerinde barış işareti bulunan kocaman bir alüminyum kolye ile ayağındaki deri sandaletler tamamlıyordu. Ne yalan söyleyeyim, böyle varlıkların günümüzde artık yalnızca, Londra'nın bilmem neresindeki Sixtie ayın merkezlerinde tunç heykeller olarak var olduğunu sanırdım. Ya hâlâ düş görüyordum ya da o kadar taşlaşmıştım ki, gençliğin en yeni eğilimlerini

bütünöyle göremez olmuştum. İnsan yaşlanıyor işte. Buna karşın, geleneksel giysiler içindeki bu organik varlık iyi bir aileden geliyor olmalıydı, yoksa farklı koşullar altında belki de hemen yine röntgen düşlerine kapırdırdım kendimi.

Üzerindeki antik giysilere karşın, bütünöyle doksanların sağlıklı hali fıskıran şu bayan Flower Power'in yüzü, panik içindeydi. Umarsızca havayı döven kolları ve sessiz bir endişe çığılı atın ağız onun kısa süre önce olağanüstü bir olayla karşılaşmış olduğunu düşündürüyordu; stres anında akılları başından giden bütün yardımcı personel böyle hareket ederdi. Ardındaki koridorda, bakıcıları eşliğindeki yazgı ortaklarının sürüler halinde, tıpkı sürünün başım çeken atın emekli olmasıyla başıboş kalan vahşi atlar gibi oradan oraya gidip geldiklerini görüyordum.

"Felaket! Felaket!" diye kekeliyordu ve zaten kızarmış olan burnu kıpkırmızı kesilmişti. Sonra da, olması gerektiği gibi, histerik bir ağlama krizine tutuldu.

"Felaket mi, dediniz!" diye ona bağırdım. "Burada bir saattir bağırmaktan gırtlığım patladı benim, kimsenin kılı bile kıpırdamadı! Sanki Kongo'daymışız gibi muamele görüyor insan burada!"

"Üzgünüm, ama korkunç bir şey oldu." "Öyle mi? Yoksa parfüm satışları mı durduruldu?" "Profesör Sladek öldürüldü. Tabancayla vurulmuş. Onu bürosunda bulmuşlar. Ohh, ne kadar korkunç, ne kadar korkunç!"

İçinde bulunduğu üzücü duruma yoğunlaşması için yüzünü elleri arasına aldı ve yine hüngür hüngür ağlamaya başladı.

"Eh, o kadar da kötü bir şey değilmiş canım..." Anında ellerini yüzünden çekerek, bir savcının sert bakışlarıyla bana, sanki olayla ilgim varmış gibi baktı. Ne kadar ayıp!

"En korkunç olanı da: Bay Arnold'u da vurmuşlar." Tıpkı düşündüğüm gibiydi -uykum hâlâ sürüyordu, yalnızca gördüğüm düş değişmişti. Kendimi gizleyebilmek için, belki de, Melani taklidinden yararlanmalıydım.

"Başka kimi vurmuşlardı?"

"İdare amirimiz, Bay Arnold'u."

"Onun kim olduğunu biliyorum, sizi, sizi gülünç mahluk! Ne de olsa ben de neredeyse bir yıldır bu hayvanat bahçesinde yaşıyorum!" diye avazım çıktığı kadar ona bağırdım. Aslında her alanda abartıların olduğu bir sabahtı bu.

"Peki benim bakıcım Hans nerede? Kanıtların korunmasına mı yardımcı oluyor, yoksa onu da mı vurdular?"

Benimle göz göze gelmemek için, alt dudağını kemirerek, gözlerini havada çepeçevre gezdirdi. Onun bu halinden, kötü haberi getirenin kendisi olmak istemediği açıkça belli oluyordu.

"Ben yalnızca bir yardımcıyım ve onu hemen hemen hiç tanımam. Ama galiba kaçmış."

Şimdi hüngür hüngür ağlama sırası bana gelmişti. Ancak tersine, ben gülmeye başladım; hem de çılgınlar gibi gülüyordum.

"Kaçmış mı? Kaçmış demekle, ne demek istiyorsunuz? Yoksa, ben artık kaçıyorum sizi sefiller, yazan bir veda mektubu mu bırakmış ardında?"

"Hayır, hayır. Bildiğim kadarıyla, polis onun kaçtığını söylüyor."

Hans ölmüştü, kaçmamıştı. Hz. İsa'nın kendinden emin olduğu gibi, ben de birden bu konuda kendimden emin olmuştum. Ancak, zaman dışı kalmış bu yaratığın anlattıklarına bakılırsa, Sladek de, Thaddäus da öbür dünyayı boylamıştı. Ancak bu tuhaf katliamın sorumlusu kimdi acaba? Yoksa, postacı olarak kendini aşılanmış duyumsayan, Edi mi?

"Bana yardım edin, olay yerine gitmek istiyorum."

Olay yeri! Aman Tanrım, günün birinde bu kadar içi boşalmış bir kavramı ağızıma alacağım hiç aklıma gelmemişti doğrusu. Utancımın anında alnımda ter damlacıkları belirdi.

Sanki pes etmek istemiş gibi, "Hiç gereği yok. Şu..." derken, boşluyormuşçasına kelimeler ağızında düğümlendi.

"Cesedi götürdüler bile."

"Peki şu dışarıdaki koşuşturmanın anlamı nedir?"

"Görevliler Bay Arnold ile uğraşıyorlar. Saygı denen şey burada hiç olmadığından, Bay Arnold dışarı çıkartılırken, hepsi seyretmek istiyor."

"Ben de istiyorum!"

Yolda, her şey hakkında bilgisi olan şu tekerlekli sandalyemi iten kızıdan, avcının, bizim saygıdeğerin bürosunda değil de, bodrum kattaki kendi evinde bulunduğunu öğrendim. Onun şu Taylandlı karısı geceyi, olayların akışına uygun olarak, kasabadaki bir memleketlisinin yanında geçirmiş ve onu sabahleyin bulmuş. Büyük deformasyonlarına karşın inanılmaz bir aceleyle ilerlemeye çalışan şu meraklılar kervanına biz de katıldığımız sırada, kazan gibi olan kafamın içinde, anlamaya çalıştığım, Sladek ile Arnold'a ilişkin görüntüler belirdi. O an karşımda bütün cüssesiyle Arnold'u, büronun kapısına öfkeli bir tekme indirip, içeriye girdiğini ve elindeki silahı, şaşkınlık içinde diskman'inden başını kaldıran profesöre doğru nasıl patlattığını gördüm. Sonra onu kurşunlanmış haliyle kendi başına bıraktı ve av kulübesine geri döndü. Ancak Sladek hâlâ yaşıyordu, sanki cerrahi müdahalenin yarıda bırakıldığı bir ameliyat kurbanı gibi her yanından kanlar

akıyor, inleyip çığlıklar atıyordu, ama yaşıyordu. O da eline bir silah geçiriyor (Tanrı bilir, nerede), sürünerek Avcı Arnold'un yanına gidiyor ve sanki burnuna çektiği enfiyenin verdiği keyifle, onu vuruyordu. Açık alma işi tamamlandığına göre, ısıklık çalarak yeniden bürosuna dönüyor, birkaç tane daha acıklı opera parçası dinledikten sonra ölüyordu.

Aslında bu kurgu çok anlaşılırdı, yoksa değil miydi? Yalnızca şu ortadan kaybolan Hans, kafamı biraz karıştırıyordu. Belki de şu iki silahşora da, ateş püsküren anlaşmazlıkları konusunda yardımcı olmuştur. Ne de olsa iyi yürekli Hans, her zaman yardımsever biri olmuştur. Bütün bu patırtıdan sonra da öyle miydi acaba? Evet, bundan sonra da tüymeye karar verdi. Hem de öylece. Şu saygıdeğerin manevi varlığı olmadan burasının oldukça sıkıcı olacağını ve son konuşmalarında çok sevdiği Gövde'sinin ona, yaşamını kurtarması konusundaki önerileri anımsamıştı herhalde. Adios, Amigos, Acapulco'da görüşürüz, demiştir olasılıkla!

Saçma! Nasıl yaparsam yapayım, olmuyordu, mantık dışı kurgular çıkıyordu. Bu kanlı çorabayı hazırlamak ne kadar kolay olduysa, onu içmesi de o kadar güçlü işte. Her şey karmakarışık olmuş gibi görünüyordu. Yani, çok önemli olan bir noktaya kadar. Şeytanca tasarladığım şey amacına ulaşmıştı. Çünkü profesör Sladek, bu tezgâhın sonunda faka basmıştı, bu konuda, kılı kırk yarmaya gerek yoktu. Aslında işin sonunda ortaya çıkan, Arnold'un ölümü ve Hans'ın gizemli bir şekilde ortadan kaybolması gibi ufak ayrıntılar benim hiç umurumda olmayabilirdi. Aynı zamanda da, dün gece tuzağa düşmüş olduğum ve önümde beni bekleyen başka tuzakların da olduğu rahatsız edici duygudan bir türlü kurtulamıyordum. Planımda kusurlu bir şey vardı ki, bu da beni çok rahatsız ediyordu. Çünkü kusurlu olmanın getireceği tehlikelerin neler olduğunun tam olarak bilincinde değildim.

Bodruma indiğimizde Arnold'un kapısını tıklım tıklım bulduk. Badem ezmesinden yapılan domuzcukları andıran iki polis memuru, tıpkı bizim uslu "Efsunlanmış Avcılar" gibi asık suratlarla kapının önünde durmuş, itişip kakışan topallara, kekeleyenlere ve birbirine spastik hareketler yapanlara geçit vermiyordu. Eğer kapı rastlantıyla açılacak olursa, şu bizim idare amirinin ölüm yerini görebilmek için, benim şu acınacak haldeki çiçek çocuk ile birlikte, sağdan soldan gelen küfürlere karşın, meraklıların en önündeki sıraya geçebildim. Kapıdaki şu iki polis, benim terbiyesizce bu kadar yaklaşmamdan rahatsız oldular ve duydukları iğrençlik stresinin ilk işaretlerini vermeye başladılar. Üzerlerindeki muntazam ütülü üniformalar, itişip kakışmaktan ter içinde kaldığından, iğrenç bir kahverengiye dönüştü. Görev bilinciyle yaptıkları bu iş sırasında önlerindeki sefiller topluluğuna, sanki amirleri onları, cüzamlılar arasındaki bir göreve yollamış gibi, oflaya poflaya bakarak gerçekleştiriyorlardı. Yüzlerinden, onların bu kalabalığı, hayvanları gütmek için kullanılan elektrikli coplarla dağıtmak istedikleri okunabiliyordu. Sonunda, içlerinden sinirleri daha zayıf, kızıl saçlı, düğme gözlü ve buldog yanaklı, burun delikleri dikkat çekecek kadar büyük olanı, polislere has bir tavırla bize doğru tehditkâr biçimde ilerleyerek patladı, sanki tavukları kovalıyormuş gibi kollarını kaldırarak, şiddet kullanmaya başlayacağını açık işaretini verdi.

"Hadi gidin buradan! Burada görülecek bir şey yok," diye bağırdı ki, bu apaçık bir yalandı. Egemen güçlere tecavüz edip, onların nesi varsa gaspedip giyotine yollamak üzere bir ihtilal yapmak ve bütün olaylara şahane bir son verebilmek için de burayı yakarak Küba'ya kaçma düşünceleri aklımdan geçiyordu ki, tam o sırada kapı gerçekten de aniden açıldı.

Yüzü olmayan birisi evden hızla dışarıya çıktı, kalabalığa doğru yönelerek gözden yitti. Sonra da kapı diğer görevli tarafından hemen yine kapatıldı. Bütün bunlar, en fazla üç saniye sürdü ve içinde bulunduğum kalabalık, bu fırsattan yararlanarak aralanan kapıdan Arnold'un evinin içine doğru bakacağı yerde, bütün dikkatini yalnızca dışarıya çıkan kişinin üzerinde yoğunlaştırma gafletinde bulundu. Ancak ben bu imkândan yararlanmayı başardım. Gözlerimi emin bir şekilde kapı ile pervazın arasına diktikten sonra, dışarıya çıkan adamı yalnızca sessiz bir esinti olarak algıladım. Bu hareketim tıpkı, sansasyon peşinde olan bir foto muhabirinin uzun zamandır bekleyerek yakaladığı bir ana benzediğinden, içerde gördüklerimi gerçekten de, parlak flaş ışığının altında bir film şeridi gibi görmüş ve sanki hızla dönen kameranın motor sesini duyar gibi olmuştum.

Mükemmeli başarmıştım: Karanlık holün ardında doğrudan Thaddäus'un, bir zamanlar oturma odası olarak nitelediği, özel hayvan müzesi görülebiliyordu. Geyik, tilki ve diğerlerin sürüngenler ve lanet okuyanlar, yalnızca kopartılmış başlarını sergiliyor, duvarda asılı oldukları yerden aşağıdaki manzaraya, hayvanları korumacıların en ateşlilerinin bile aç duyularını aşacak şekilde, bu kez içten içe sevinerek bakıyorlardı. Gri gökyüzü, sivri pencerelerden odanın ortasında duran içi doldurulmuş, otlayan ve üzerinde şu bizim idare amirinin, uyuşturma iğnesi isabet etmiş bir jokey gibi oturduğu misk öküzüne loş bir ışık yansıtıyordu. Daha doğrusu, oturmaktan çok, yatıyor gibiydi. Göğsü, hayvanın hörgüçlü sırtına yaslanmış, fal taşı gibi patlamış gözlerinin bulunduğu kafası yana yatmış ve kolları da iki yana salınmış duruyordu. Bunların tümü, mutlak bir tükenmişliğin görüntüsüydü. Fanatik bir alkol düşmanı olduğunu bilmesem, onu sarhoş sanırdım. Sladek cinnet geçirerek, daha sonra ona, bayılana kadar gülmek için, içi doldurulmuş şu hayvanın üzerine, biraz rica da bulunarak, biraz da emrederek binmesini istemesine kadar, dostu Sladek ile birlikte onun bu geceyi nasıl geçirdiğinin görüntüleri bir türlü gitmiyor gözümün önünden. Ancak Arnold'un pek gülecek hali yoktu, bu nedenle öküzün boynuna sarıldı ve anında uykuya daldı -elbette böyle olmamıştı.

Birlikte geçirilen bir gece olmadı, misk öküzünün üzerinde tepinme de olmamıştı, uyuklayan idare amiri filan da yoktu. Cesedi çok tuhaf bir yerde bulunan yaşlı adamın ölümüne kimse doğru dürüst akıl erdiremiyordu, ben hiç erdiremiyordum. Bu uzaklıktan, kurşunun onun neresine isabet ettiğini kestiremiyordum; yalnızca ağzının kenarından, sanki biraz önce vişne yemiş gibi incecik kan süzüldüğünü görüyordum. Oda sıcaklığındaki bu objenin etrafında düşünceli adamlar dolaşüyor ve ona, sanki mezbahadan gelmişler gibi bakıyorlardı. İçlerinden birisi dönerek, bindiği öküz üzerinde donup kalan bu adamın görüntüsünü oldukça eski bir Leica ile ebedileştirdi.

Doğası ister içi doldurulmuş, ister asılmış olsun, ölümlere ilgin azalır. Banyo yapmamış, tıraş olmamış ve tuvalete gitmemiştim. Sinirlerim kopacak kadar gerilmişti. Bana şu gerçek dehşeti izlememe olanak sağlayan büyülü sahne kapandıktan sonra, kafamdaki zonklamanın, bu sinir bozucu olaylar sırasında hiç de azalmadığının ayırımına vardım. Gevşeme ile aralıksız süren iç huzursuzluk arası duygular nedeniyle kıza, beni odama götürmesini emrettim, çünkü kesinlikle daha birkaç saat uyumak istiyordum.

Yatağa yatar yatmaz ve üzerim zarifçe örtüldükten sonra gerçekten de öyle yaptım. Gündüz uykusuna uygun olarak düşlerim bu kez son derece bulanık ve saçma sapan şeylerle doluydu. Gözlerimin önündeki her şey bir sakıza dönüşerek yitip gittikten sonra, aynen öyle uzayıp giden ve üzeri jelatin gibi bir yapışkan tabakayla kaplanmışçasına, karanlık görüntülere büründü. Sladek ve Arnold'u, tıpkı Vahşi Batı'da olduğu gibi, ellerindeki tuhaf büyüklükteki tabancalarla binanın koridorlarında birbirlerine nasıl ateş ettiklerini görüyordum. Biri diğerini kovalıyor ve yakalayınca da, silahtaki mermiler hiç bitmeden, çıldırmış gibi diğerine durmadan ateş ediyordu. Ancak çılgınca açılan bu ateş sırasında, yüzlerce kez ölmeleri gerekirken, kimse yaralanmıyor, hâlâ yerden bitme cüceler gibi capcanlı oradan oraya atlayarak, anlamsız kavgalarını sürdürüyorlardı. Sonra Hans'ı gördüm. Elinde, üzerinde bir tane bir ve ardında sayılamayacak kadar çok sıfır bulunan, dolar işaretlerinin yazılı olduğu, ağzına kadar dolu bir çuval tutuyordu. Zavalıcık, Western filmlerindeki klasik bankacı kostümleri giymişti: Kollukları, alnında bir güneşliği ve yakalıkları vardı. Hans da bir metamorfoz geçinerek şu şeytanlara benzemiş ve iki düellocunun arasını bulmak için habire peşlerinden koşuyordu. Herkese yetecek para olduğunu göstermek için, elindeki şu para çuvalını durmadan sallıyordu.

Yaşadıklarımı ustaca bilinçaltıma gömen bu yüzeysel düş, giderek hızlandı, şu üç kişi, birbirlerini durmadan hareket eden içi boş giysiler gibi hoplaya zıplaya kovalayıp ve birbirlerini vahşice ele geçirerek geberttikten sonra, giderek silikleşip kayboldu. Sonunda canım düş görmeyi bile istemediğinden, uyanmaya karar verdim. Uyandığımda baş ucumda serserinin biri dikiliyordu.

Adam, sanki her zaman taşkınlık yapmayı alışkanlık haline getirmiş biri izlenimi veriyordu ya da elleri yaydığı parıltıyı ustaca kontrol edebilmek için adamakıllı titriyordu. Çünkü kirli pantolonu her ne kadar ıslak değilse de, bir adım ötesindeki şüpheli lekeler, yukarıda dile getirdiğim kuşkuları haklı kılıyordu. Emekli sandığının elinden kaçmış gibi olan şu soluk benizli ve sabun değmemiş suratlı adamın üzerinde, kirli bir gömlek ve yemyeşil bir el örgüsü yelek vardı. Ancak zevksizliğin doruk noktasını, onu folluk gibi saran, partial paltosu oluşturuyordu. Dimdik ve taranmamış olan, saman sarısı ile inci grisi arasındaki bir tona çalan saçları, başındaki eski şapkadan dışarıya çıkıp kulaklarına kadar dökülüyordu ki, bu karşıma yine bir hippie çıktığı anlamına gelmekten çok, onun nadiren kuaföre gittiği anlamına geliyordu. Ciğerlerinden gelen o korkunç hırıltı bana kadar gelmesine karşın, sol elinde, sık sık dudaklarına götürdüğü filtresiz bir sigara yanıyordu. Sigarayla öyle çekişiyordu ki, bu haliyle geleneksel sigara içme eyleminin dışına çıkıyordu. Dumanı deli gibi içine çekerken, sigarayla dudaklarına masaj yapıyordu adeta, dahası sigarayla onu yiyecekmiş gibi içiyorduk. Bu sırada gözleri patates kadar açılıyor ve zehri tutan şu parmakları da titremeye başlıyordu. Kambur bedeni, sanki içinde bir ekstaze balonu patlamışçasına kabarıyordu.

"Kreuzer," dedi, başındaki şapkasını çıkartarak, aptalca bir tavırla saygı gösterisi yaparak eğildi.

"Başkomiser Kasimir Kreuzer."

Daha önce rakı içmiş olduğundan, kokusu bana kadar geliyordu.

"Siz Daniel'siniz, eee... soyadınız nasıldı?"

"Sizi buraya kim aldı?" diye savunma konumu aldım hiç şaşımamış bir halde.

"İzninizle, ben girdim. Şu üzücü olayları duydunuz mu?"

"Sladek, Arnold, ölmüşler, vurulmuşlar."

"Maalesef. Tuhaf olay. Soyadınız neydi, Allah kahretsin, biraz önce aklımdaydı..."

izmariti yine ağzına soktu, ellerini paltosunun cebine soktu, paramparça olmuş not defterini buldu çıkardı. Defteri karıştırarak açarken sigaranın dumanı gözlerine girdi ve bunun üzerine gözleri yaşarmaya başladı.

"İşte burada yazıyor. Magnus, Daniel Magnus. Bu sizin gerçek adınız mı?"

"Dinleyin, başka zaman gelemiz misiniz acaba? Keskin dedektif zekânızı pek kullanmadan göreceğiniz gibi ben, sorgulanmadan önce biraz yardıma ihtiyaç duyan canlılardan biriyim. Ne demek istediğimi anlıyorsanız tabii."

Aptalca gülümsemeye çalışırken, solgun yüzünde sayısız kırışık oluştu.

"Beni yanlış anladınız, bu bir sorgulama değil. Birkaç basit soru işte. Sonra gideceğim ve beni bir daha asla görmeyeceksiniz. Magnus, bu sizin gerçek isminiz mi?"

"Allah kahretsin, benim ismimden ne istiyorsunuz! Yoksa siz aslında benim ismimin, 'Boston'un boğan adamı' olabileceğinden mi kuşkulaniyorsunuz? Yoksa siz insanın mahrem zamanları olabileceğini hiç duymadınız mı? Sizin gibilerin pek kale almayacakları, yarım porsiyonluk biri olsam da, şu engizisyon işinizi halledecekseniz zahmet olmazsa, ben bu çaresiz durumdan kurtulup bakımım yapılabileceğime kadar bekleyiverin!"

"Çok kuşkucusunuz," dedi, eğilerek, beni biraz doğrulttu. Sonra yastığı sırtımla başucum arasına tikiştirerek, bana, geçici de olsa, oturanları taklit etme onuru bahşetti. Bütün bunları yaparken elindeki sigarayla tehlikeli biçimde gözlerimin önünden geçirip durdu, bu nedenle ben de içimden, bunun bir tehdit olup olamayacağını geçirdim. Bunlara ek olarak, benim gibi militan bir sigara düşmanının her yanını, iğrenç tütün kokuları sardı, bu da aynı biçimde zekice yapılan bir yıpratma denemesi olarak değerlendirilebilirdi, içerideki sigara dumanına karşın onun o doğal vücut kokularından da mahrum kalmadım; adamdan moruklar gibi pis, bayat ve ürik asit kokuları gelmekle kalmıyor leş gibi de alkol kokuyordu. Burayı derhal tahliye etmekten başka çıkar yol yoktu -ama nasıl?

"Bu konu kesinlikle kişisel olarak sizinle ilgili değil. İsminizi tam olarak bilmek isterim, çünkü sizin bilge birisi olduğunuzu bana söylemişlerdi. Magnus, sizi yetiştiren babalığınızın soyadıydı sanırım, yoksa yanılıyor muyum?"

"Gerçek adımla ben de bilmiyorum. Ben daha bebekken beni sokağa bırakmışlar. Ama sanırım zaten olanların benimle pek bir ilgisi yok."

"Evet öyle. Ancak biz yine de, bütün olan biteni daha geniş bir çerçeve içinde düşündüğümüzden, sizi de biraz ilgilendiren şeyler var. Bakın bu ülkede yılda yaklaşık sekiz yüz ilâ bin kişi öldürülüyor. Bunların üçte biri mafyanın makineli tüfeklerinin kurbanı olmuyor. Hayır, çoğu zaman, ya evliliklerinin artık yolunda gitmeyeceğine inanan bir koca karısının ve üç çocuğunun gırtlaklarını keser ya da gırtlaklarına kadar borca batan bir oğlan, miras konusunu hızlandırabilmek için, merdivenden inerken nazlı annesini sırtından bıçaklayıverir. Yani katilin hemen hemen her zaman, ya akrabalarından ya da arkadaşları arasındaki yakın çevreden olduğunu söylemek istiyorum."

"Şu bizim saygıdeğer profesörün karısı Henriette, Bay Arnold ile aralarında homoseksüel bir ilişki olduğunu sandığı için mi kocasını öldürdüğünü sanıyorsunuz?"

Yeniden çaktırmadan gülümsemeye çalıştığından, yüzü yine buruşuk bir lastik maske gibi kırışıklarla doldu. Bu sırada, nikotinden iğrenç derecede sararmış yamuk yumuk dişlerinin aralarında ki boşluklardan, lanetli bir mezarlıktan buhar gibi süzülen hayaletleri andırıcısına sigara dumanları çıkıyordu. Sonra bir damla kalan izmariti ağzından aldı, bir kütüphanesi aradığını belli etmek için, dikkatle göz gezdirerek çevresine bakındı.

"Raflarda bir yerde bir küllük olması gerek," diye yardım ettim.

Kasimir küllüğü buldu, sigarayı söndürdü, yenisini yakabilmek için ceplerini yokladı, sonunda paltosunun cebinde sigara paketiyle, supapsız çakmağını buldu, ağzına yeni bir ölüm çubuğu daha soktu, yaktı, kudurmuşçasına bir nefes çekti ve dumanı dışarıya üflerken yüzüne, sanki yeniden doğmuş gibi bir ifade verdi.

"Çok şakacısınız," dedi. "Espri yeteneği olan insanlarla karşılaşınca insan işinden zevk alıyor doğrusu."

"Evet, çoğu zaman isteyerek gülerim. Ne kadar komik, böylesi zor bir olay için biraz genç değil misiniz siz? Yani, sizin karakolda, şöyle durmuş oturmuş, yüz yaşlarında, tecrübeli bir meslektaşınız yok muydu?"

"İşte şimdi benim zayıf tarafımdan yakaladınız. Aslına bakarsanız, ben tam bir hafta sonra emekliye ayrılıyorum. İki kalp krizi ve bir baypas ameliyatı geçirdiğim düşünülürse, hâlâ sizin karşınızda durabilmem mucize sayılır. Kalbim bana sorun çıkartıyor. Ritim bozukluğunun en kötüsüyümüş. Hâlâ işe gittiğim için arkadaşlar bana, kalp doktoru yerine bir kafa doktoruna gitmemi öneriyorlar. Ancak, insanı yaşama bağlayan tek şeyin, bulmaca çözmek olduğuna inanıyorsan, başka ne yapabilir ki?"

"Biraz daha sigara içmelisiniz. Katran, bütün organların üzerine kalın bir tabaka olarak yapışıyor ve insanları hastalıklara karşı bağışık kılıyor."

Gereksiz konuşmayı sevdiğinden asıl konudan uzaklaşarak, sonunda bir yığın önemsiz yanıtlarla eli boş geri dönmek zorunda kalan, beceriksiz ve durmadan gereksiz işler yapan memur tavrıyla yeniden güldü. Neden acaba! Adam, yüksek gerilim hattı kadar doluydu. Bu dalgacı manevraları, yakında başlayacak kökünü kazıma savaşının ateşli hazırlıklarını gizleyip dikkatleri başka yere çekecekti. Ama amacı neydi acaba?

"Bay Zimmermann da sigara içer miydi?"

"Kim?"

"Hans Zimmermann. Yanılmıyorsam, dün akşama kadar sizin bakıcılığınızı yapıyordu."

Dememiş miydim? Savaş böylece resmen başlamış oluyordu işte!

"Sigara içer miydi? Güleceksiniz ama, buna hiç dikkat etmedim. Bilemiyorum işte."

"Bay Zimmermann nerede oturuyordu?"

"Burada, bu binada, evet onun bu binada bir evinin ya da bir odasının filan olduğunu sanıyorum."

"Emin misiniz?"

"Evet, elbette. Yani hayır. Doğruyu söylemem gerekirse, Hans'a karşı, yani Bay Zimmermann'a karşı özel bir ilgi göstermeyi asla başaramadım. Daha çok o, benimle yoğun biçimde ilgileniyordu. Biliyor musun, o adam her zaman benim yakınımda bir yerdedi, ne zaman ihtiyaç duysam yanımda olurdu. Tıpkı önemli bir işe yaradığını bildiğiniz, ancak nereden geldiğini ve hangi özelliklere sahip olduğu hiç önemli olmayan, canlı bir protez gibiydi."

"Onun hakkında neden geçmiş zaman kipini kullanarak konuşuyorsunuz? "

"Hey, numara yok, tamam mı? Bana bunu sorarak numara yapmaya başladınız, üstadım."

"Hayır, hayır, numara yapmak yok. Bakıcınız hakkında çok az şey bildiğinizi gördüğümünden, sizi onun hakkında biraz aydınlatayım."

Kalın duman tabakaları çıkartarak gidip gelirken, odanın içindeki eşyalara sanki hiç dikkat etmiyormuş gibi yapıyordu. Aslında o sırada gözleri, çevresindeki her şeyi, tıpkı bilgisayarın tarayıcısı gibi milyonlarca bilgi parçacığına bölerek ana belleğe yolluyor, bunlar da orada kataloglanarak, her istendiğinde kullanılmak üzere depolanıyordu. Bu adam yalnızca elektrik yüklü biri değil, aynı zamanda da çok tehlikeli biriydi. Adeta ısırmak üzere olan bir yılan gibi.

Sonunda şu UFA Divası'nın fotoğrafı önünde durdu ve ona, neredeyse tıpkı benim dün geceki düşümde yaptığım gibi, süzgün gözlerle baktı.

"Bay Zimmermann bu binada hiç oturmadı. Her gece işini bitirdikten sonra VW Polo'su ile gittiği kasabada, tavan arasındaki küçük bir odada kalıyordu. Bu evin içinde, bir yatak, boş bir buzdolabı, tuvalet malzemeleri, iç çamaşırlar, üç adet seçkin İtalyan takım elbise ve içi sayısız dosyalarla dolu, duvardan duvara raflar var."

"Yapma ya! Peki bu dosyalar içinde, ne türden gizli belgeler barındırıyor acaba?"

"Asıl konu da bu zaten. Hepsinin içi bomboş. Yedi iklim dört bucaktan ülke isimleriyle etiketlenmiş olan dosyaların içinde tek bir sayfa bile yok, küçük bir not bile yok, hiçbir şey yok işte. Bunun ne anlama geldiğini belki siz bana söyleyebilirsiniz diye düşünmüştüm."

"Bakın, Hans, yani Bay Zimmermann demek istiyorum, hiçbir zaman cinsel duygularını dışarıya vurmazdı. Belki de gizlice bütün dünyadan güzel çocukların çıplak fotoğrafları getirtiyordu. Engin meslek deneyimleriniz aslında size, bu tür insanların, başkaları pek fark etmeseler de, içlerinin nasıl kaynadıklarını öğretmiş olmalıydı."

İkinci izmarit de söndürüldükten sonra, sigara paketini telaşla aramakla başlayan şu aptal tören, dudakları arasında yeni bir tanesi yanınca kadar yinelenirdi.

"Hiç sanmam," dedi, derin bir nefes çekti ve dumanlarını dışarıya doğru üflerken sonunda hayatımdan çıkmaya niyetlenir gibi oldu.

"Aksine aslında benim neye inandığımı biliyor musunuz, Bay Magnus?"

"Nasıl bilebilirim ki, Bay Kreuzer? Ama bunu öğrenmeyi çok isterdim."

"Öyle sanıyorum ki şu dosyaların içinde eskiden, 'Efsunlanmış Avcılar'ın mali durumu hakkındaki belgeler bulunuyordu."

"Öyle mi, ben her zaman, bu tür belgelerin, resmî, yüksek makamlarda bulunduklarını sanırdım."

"Bakış açısına göre değişir, belge var, belge var, değil mi?" "Yani Bay Zimmermann'ın, hiç birimizin haberi olmadan bakımevinin paralarını zimmetine geçirdiğini söylemek mi istiyorsunuz? Özür dilerim, ama şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey bu! Bakın, şimdi size, hani derler ya, gerçeği ve yalnızca gerçeği anlatacağım. Siz Hans'ı tanı mıydunuz, yani tanı mıyorsunuz demek istiyordum. Yeni doğmuş bebek bile, ona karşı cehennem zebanisi kesilebilir. Eğer masumiyetin eşanlamlı bir karşılığı varsa, o da kesinlikle Hans'tır. İkimizden birisi, onun yardımı olmadan kendi işini görecekti diye akli başından gider. Bazen, onun bütün varoluşunu, bu işlere borçlu olduğu duygusuna kapılıyorum. Elbette ben, çağdaşımız olan bazı tuhaf türlerin, başka insanların acıları karşısında abıhayat gibi olduklarının bilincindeyim. Onlar, acı ve işkence denizinde girtlağına kadar çırpındıktan sonra, bu kişilerin duygusal motorları devreye girer, çünkü içlerinde, nasıl olsa kenarda iyi bir yüzücü bekliyor gibi yüce bir duygu vardır sanki. Hızlı bir spor arabaya sahip olma, insanın kendini büyük görme duygularını nasıl kabartırsa, aynı etkinin uyandırılabilmesi için diğerlerinin sefalet batağına batmalarına ihtiyaç duyar bu türler, öte yandan da, kendileri bu gerçeği asla kabullenmezler. İşte Hans da, kesinlikle bu iğrenç türe ait birisi değildir. O bize, deyim yerindeyse, doğrudan Tanrı'nın bakım atölyesinden yollanmış birisi. Çünkü ulu Tanrı, bazılarını hatalı yarattığını anlayınca, bu teknikerlerden birini hemen ilgili yere göndererek, onun burada bakım yapmasını sağlar. Hans işte böylesine kutsal bir tekniker. Onun, bizim gibi yaratıklara zarar verecek bir şey yapmış olabileceğini düşünmek son derece saçma. Bu nedenle dedektiflik enerjinizi, gerçek suçlular için harcasanız, daha iyi olur. Siz, asıl katillerin peşine düşün, en büyük zevki, ben şurada tuvaletimi yaparken içki içmek olan bir zavallının peşini bırakın."

"Biz de öyle yapıyoruz ya. Ancak şu an tek cinayet zanlısı, şu sizin kıymetli dostunuz Hans görünüyor."

"Neden?"

"Çünkü, Sladek'in bürosundaki masanın altında, onun not defterini bulduk."

"Nasıl yani?"

"Ne yazık ki öyle. Defterin içindeki bilgilerden, adına ve adresine ulaştık ve hemen ardından da kaçtığını tespit ettik."

"Ancak Hans ajandasını her zaman arka cebinde taşır. Yemin ederim. O büroya gidip, tıpkı King Kong gibi öfkeden deliye dönmüş bile olsa, defterini asla yitirmezdi Hans."

"Bilemediğim nedenlerden dolayı size gereğinden fazla şey anlattım madem, geri kalanları da anlatayım. Belki de iyi bir ipucu yakalarız."

O ana kadar yaptığı gibi yine sigaranın dumanını şehvetle içine çekti ve böylece kor halindeki külün boyu yaklaşık iki santime ulaştı. Sonra, hareket ettirdiği sigarasını tutan eli birden havada donup kaldı. Sanki yeni bir kalp krizi geliyormuş gibi, sol eliyle göğsünün sağ tarafını ovuşturmaya başladı. Bir ayağı çukurda olan bu komiserin beni oyuna getirmeye çalışmadığını, bir yabancı olarak kendisinin zararsız biri olduğuna beni inandırmaya çalıştığına yavaş yavaş inanmaya başladım. Sapsarı olan yüzü o an, ter içinde kaldı. Ciğerlerinden gelen hırıltı ve üfleme seslerine şimdi de, ürkütücü bir inilti eklenmişti. Hafifçe titriyordu, yarısının külden kule oluşturduğu elindeki izmarit ise, bu duruma ayrı bir gerilim katıyordu.

"Profesör Robert Sladek'in başına, şu yeni moda plaklar çalan bir aletle defalarca vurulmuş..."

"Diskmen de denilen, minik bir kompakt diskçalar yani. Rahmetlinin böyle bir aleti vardı."

"Alet param parça olmuş. Üzeri kan lekeleriyle doluydu. O sırada masasında oturan kurban, hemen bilincini yitirmiş. Katilin hangi nedenle böyle bir işe giriştiği ise, henüz bilinmiyor. Çünkü hemen ardından, yarım metre kadar uzaklıktan otomatik tüfekle tam yüzüne ateş etmiş. Tüfek av tüfeğinden devşirme yüksek kaliteli bir 10-B modeliydi. Vietnam'dayken çok sevdiğim bir yakın dövüş silahıydı. Adam, dom dom kurşunu kullanmış. Fişğin içinde, yaklaşık yirmi yedi tane çok etkili yuvarlak kurşun saçma bulunur, yakından ateşlendiğinde ise, hedefin üzerindeki etki, tıpkı küçük bir kasabanın üzerine hidrojen bombası atılmış gibi olur. Ne korkunç bir manzaraydı. Ölenin kafası, boynunda değil duvarda gibiydi."

"Peki silah kime ait, bulabildiniz mi?"

"Aitti yani. Geçmiş zaman kullanman gerek."

"Aha, demek katil, Bay Arnold'muş!"

"Hemen bu sonucu çıkartmak biraz zor. Çünkü o da daha sonra aynı tüfekle vurulmuş, aradaki tek fark, daha uzaktan ateş edilmiş olması. Buna göre, yaptığı işten pişmanlık duyarak ateş etmiş olması olanaksız. Ayrıca, silah, kullanıldıktan sonra, üzerinde parmak izi kalmasın diye iyice temizlenmiş. Katil, bakımevinin içinde her tarafı dolaşmış anlaşılan."

Sigaranın ucundaki kül, en dayanıksız yerinden kırılarak uçuşa geçti. Ancak yere düşmeden önce Kasimir onu, insanı hayrete düşüren bir kıvraklıkla havada yakaladı ve kül tabağına attı.

Bay Magnus, size karşı çok açık davrandım ve anlatılmaya değer her şeyi anlattım. Buna karşılık sizden, benim sorularıma aynı açıklıkla yanıt vermenizi bekliyorum. Bay Zimmermann'ı en son ne zaman gördünüz?"

"Dün gece. Otuzuncu yaş gününü kutladık ve iyice keyiflendik."

"Dikkat çekecek bir şey yaptı mı peki? Yani, heyecanlı ya da sinirli filan mıydı?"

"Kesinlikle değildi. Artık yaşamının sonbaharına filan girdiğini söyleyerek, doğum günü konusunda şakalar bile etti. İyice kafaları çekip daha çok güldük."

"Demek öyle. Ya sonra?"

"Ne sonrası?"

"Kutlama bittikten sonra ne oldu? Sizin yanınızdan ne zaman ayrıldı ve ayrılırken nasıl bir ruh hali içindeydi?"

"Çok keyifliydi. Gece yarısı olduğunda şarabımız bitti, o da gidip yeni bir şişe almak istediğini söyleyerek odayı terk etti. Birkaç dakika bekledim, biraz müziğe daldım gittim galiba, o kadar da iyi hatırlamıyorum, çünkü başım epey dönüyordu, anlarsınız ya. Daha sonra herhalde tekerlekli sandalyenin üzerinde dalmışım. Sabah uyandığımda hâlâ aynı yerdeydim."

"Hepsi bu kadar mı? Silah sesleri duymadınız mı?"

"Silah sesleri mi? Kesinlikle duymadım."

"Peki ya Bay Zimmermann'ın daha önceden ima ettiği bir şey ya da..."

"Bana bakın, bu sorgulama yavaş yavaş canımı sıkmaya başladı. Size biraz önce Hans'ın mükemmel bir bakıcı ve danışman olduğunu söyledim ya. İstedığınız kadar bana, içi boş gizemli dosyalardan ve tuhaf yerleşim yerlerinden söz edin. Kesinlikle yanlış iz üzerindesiniz. Bu bakımevinde karanlık davranışlar sergileyen tek kişi, öldürülmüş olan patronun ta kendisiydi, şu kaçan kişi değil, gerçekten de kaçtıysa tabii."

"Pekâlâ," dedi ve paketten çıkardığı yeni bir sigarayı ağzına götürdü. Şu bir daha doldurulamayan çakmaktan, birden çıkan kocaman alev nedeniyle gözlerini kırıştırtırken, buruşuk suratında da, artık yaramazlıktan vazgeçen bir çocuğun tavrı vardı. Gitmek için yavaşça kapıya doğru yöneldi.

"Thaddäus Arnold'un evinde bulduğumuz oldukça tuhaf bir tomar mektupla belki de ilgilenirsiniz."

"Hayır. Neden ilgilenecekmişim ki?"

"Meslektaşlarım ve ben, bunların ne anlama geldiği konusunda henüz bir karar veremedik. Mesajların türü birbirinden bütünüyle farklı. Bir tanesinde basit kafiyelemlerden oluşan bir şiir varken, bir diğesinde ağza

alınmayacak küfürler var. Dahası bunlar arasında bir yıldız falı bile var. Ancak hepsinde, yollanan kişiye yönelik tehditkâr bir hava var. Herhalde bunlar, basit birer şantaj mektubudur. Eğer öyleyse, şantaj yapan kişi, komik biri olmalı. Şakayı seven biri yani."

"Ne güzel açıkladınız, Bay Kreuzer!"

"Gördünüz mü işte, polisin işi bu kadar basit. Bilmek istediğim şeyi öğrendim, umarım benimle bir daha asla karşılaşmazsınız. Aslında çok yazık. Artık gidiyorum."

Gerçekten de gitti. Kendi ürettiği duman bulutları arasından tıpkı öncü bir buzkıran gibi geçerek kapıya gitti, kapıyı açtı ve dışarıya doğru bir adım attı.

"Benim de size bir soru sormama izin veriri misiniz, Bay Kreuzer," diyerek onu son anda durdurdum. Kasimir hızla bana doğru döndü, sevinçle dirseğini kapının koluna dayadı ve bana, bu tepkiyi benden, tıpkı vaat edilen bir işareti bekliyor-muş gibi meydan okurcasına baktı.

"Bay Sladek hakkında bana neden hiçbir şey sormadınız? Onun bu cinayette başrolü oynadığım, kör ve topal olan birisi bile bilir."

Bilgiç bir tavırla güldü.

"Çok basit. Herif adi dolandırıcının tekiydi çünkü. Kimleri ya da hangi kuruluşları dolandırdığını araştırıyoruz biz de. Çevirdiği dolapların, bu engelliler cennetiyle ilişkili olduğunu görmemek için sersem olmak gerek. Şu kredi alma konusunda bir şeyler çevirmiş olmalı. Belki birkaç ufak tefek hile daha yapmıştır."

"Bana onun hakkında soru sormanız için iyi bir neden daha işte."

"Bakın Bay Magnus, bu olayın ardından daha çok şey çıkacakmış gibi tuhaf bir duygu var içimde. Ben de tam olarak açıklayamıyorum, ama bütün şu cinayetler sanki daha önceden tasarlanmış, hazırlanmış ve tuhaf bir biçimde sahneye konmuş gibime geliyor. Katılanların hepsi, ipleri, gerçekten şeytan gibi bir kuklacının elinde olan kuklalar sanki. Ölüler bile, bir kompozisyonun özenle seçilmiş birer parçaymışlar gibi bir izlenim bırakıyorlar. Bay Sladek artık aramızda olmadığına göre, şu zeki kuklaci o olamaz, oysa ki bana göre Sladek, bu rol için biçilmiş kaftandı. Muhtemelen de, kendinden daha çılgın bir usta tarafından öldürüldü."

"Kuşkulandığınız biri var mı?"

"Bana öyle numara yapmayın, sizi vicdansız domuz! Bütün bu oyunu siz sahneye koydunuz. Ama neden? Kendi kendinize büyük bir iddiaya girerek, bütün dünyaya ne kadar süper bir kötürüm olduğunuzu kanıtlamak için mi yaptınız bunu. Size bir sır vereyim mi? Sizin beş tane kolunuz ve altı tane bacağınız bile olsa, içinizdeki tembellikte değişen en küçük bir şey olmazdı. Ne kadar berbat bir karakteriniz varmış be! Çevrenizdeki insanların yazgıları, sineklerin Tornado jetlerine çarparak yapıştıkları gibi, size çarpıyor. Pekâlâ, Sladek sahtekârın biriydi. Ancak onun için önemli olan şey, yalnızca paraydı. Ancak siz, dolandırıcıların en aşağılık olanısiniz. Mermer kadar soğuksunuz, durmadan size yardımcı olmaya çalışan en yakın dostlarınızı bile, satranç tahtası üzerindeki figürler gibi görüyor, kendi zevkiniz için onları aldatıyorsunuz. Sizde kutsal olan hiçbir şey yok. Gerçekten pisliğin tekisiniz siz, dahası siz, baş canavarsınız! Bu nedenle sizi tutukluyor ve her birinde farklı acılar çekeceğiniz infaz biçimiyle idam edilmeniz için sizi, on beş kez idam cezasına çarptırıyorum!"

Elbette bunların hiçbirini söylemedi ve basitçe, hayır, diye yanıtladı. Ancak bunu söylerken, birdenbire sertleşen bakışlarında, şu hayali yargılamanın ruhu yok muydu? Olanaksız! O zeki, yaşlı, baca gibi sigara içen adam gitti, yerine telepatik donanımlı başkomiser geldi; o asla, benim gibi kolları ve bacakları olmayan açması bir yaratığın, annesinin merhametinden...

"Hayır," diye yineledi. "Ama katilin kim olduğunu buluruz. Hem de çok yakında buluruz diye tahmin ediyorum. Biliyor musunuz, uzun zamandan beri planmış bir olayla karşı karşıya olduğumuz çok açık ya da şöyle diyelim, kusursuz tasarlanmış cinayetler bunlar. Ancak böylesine zekice düzenlenen cinayetler, yalnızca görünürde kusursuzdurlar ve çok kolay çözülürler, çünkü katiller çok zeki olduklarından bu çirkin eylemlerini bir zekâ oyunu gibi kurarlar. Ancak, çözülemeyen hiçbir denklem yoktur, bu olayı ne kadar karmaşık yaparlarsa o kadar çok hata yaparlar, bu da iki. Galeyna gelmiş birinin, birlikte içtikleri kişinin kafasına rakı şişesini indirerek, onu öldüren, sonra da kaçan birini yakalamak neredeyse olanaksız gibidir. Ancak yıllarca üzerinde çalıştığı zehri sonunda karısına içiren bir eczacıyı ele geçirmek kesin sayılır."

Böylesi öngörülerde bulunduktan sonra, ondan, eğer dışarıda karşılaşırsa, şu kızı bana yollaması ricasında bulundum, o da beni selamlayarak kapıyı arkasından kapadı. O gün, alışıktığım gibi, havanın nasıl olduğunu görebilmek için ilk kez manzaralı pencereden dışarıya bakarken, Kasimir'in son sözlerinin yaşlı bunağın palavraları mı, yoksa insanı tedirgin eden bir dizi okkalı gerçek tehditler mi olduğunu düşündüm.

Artık ikinci olmuştu ve gökyüzünü, kara bir tahta gibi ufka uzanan gri, kaim bulut kümeleri kaplamaya başladı. Gökyüzü ile deniz arasında ışıldayan sarımsı bir hava kümesi bulunduğundan, birden kendimi, sanki bir akvaryumun tabanında oturmuş, suyun bulanık yüzeyine bakıyormuşum gibi sandım. Sonra deniz fenerine doğru baktım ve Bay Arnold'un işini kesinlikle yarım bırakmadığını gördüm. Bekçi odasının önündeki korkuluklar bütünüyle sökülüştü; dahası sökülen parmaklıklar oradan taşınmış ve yuvarlak olan şu platform, intiharlar için uygun olan bir atlama tahtasına benzetilmişti.

Aslında son derece nefes kesici olan şu manzaranın tadını çıkartırken, kafamın içinde, Kasimir ile yaptığımız şu ima dolu konuşma yankılanıyordu hâlâ. Bütün gün elinde oltayla bekleyeceği yerde, denizin üzerine kocaman bir ağ atan, zeki bir balıkçıdan başka bir şey değil diye geçiriyordum aklımdan. Benim gibi eti yenmeyen bir balığın da böylece yakalanması kaçınılmaz olurdu. Adam herhalde başka bir engellenin odasına gitmiş, onun da aklını karışık kuşkuyla karıştırıyordu. Acaba gerçekten benden kuşkulandı mıydı? Çılgıncaydı, ama içimden bütün konuşmayı kelimesi kelimesine defalarca yinelememe karşın, bu soruyu yüzde yüz bir kesinlikle yanıtlamıyordum. Bravo Kasimir! Yaptığın işi gerçekten çok iyi biliyorsun. İnşallah bir dahaki krizde geberip gidersin!

Karnımın içinde patladı patlayacak öfkeyle, analitik yoldan hiçbir sonuca ulaşamayacağımı gönülsüz kabullenmek zorunda kaldım. Dolayısıyla, bundan böyle vahşi spekülasyonlarla dolu bir yol izlemeye karar verdim. Belki de böylece, şu benim yürekli dedektifin işini de hafifletmiş olurum. Ancak hemen fark ettiğim gibi, Hans'ın, şu avcının tüfeğiyle önce Sladek'i, sonra da avcının kendisini, neden ve nasıl temizlemiş olabileceğini, üstelik de tüfeği farklı yerlerde kullanmış olabileceğini bir türlü tam olarak kestiremediğimden, bu yolun da başarısızlığa mahkûm olduğunu gördüm. Her seferinde düşüncelerim, Hans'ın beni o küçük kutlamayı yaptıktan sonra terk ettiği noktadan başlıyordu. Benden ayrıldıktan sonra herhalde hemen profesörün bürosunun yolunu tutmuştur, çünkü profesör ona, tuhaf olduğu kadar, kesin bir zaman bildirerek randevu yermişti...

Şimdi: Hansi -yeni haliyle Zimmermann ve otuzuna yeni girmiş birisi, mesleği, ağır engelliler bakıcılığı, karakteri de biraz ahmak-, şu saygıdeğerin odasına, diksmenin kulaklığından altı bininci kez Dido ve Aeneas zırvalarını dinlerken girdi. Hans, şu opera delisine açık yüreklilikle, bundan böyle şu karanlık Acapulco işlerinden çekilmek istediğini söyledi. Ancak profesör onunla alay etti, bağırdı ve ona ne kendisinin ne de Hans'ın mafyaya bulaştıktan sonra geri çekilemeyeceğini anlattı. Bunun üzerine iyice kapıştılar. Nasıl olduysa dalıştıkları sırada diskmen Hans'ın eline geçti ve bununla düşmanın kafasına vurmaya başladı...

Ancak paradoksun dik âlâsıydı bu. Hans gözü dönmüşçe-sine adam dövebilir miydi? Olanak dışı! Saçma! Gülünç! Mahcup hali ve ağırbaşlılığı onun en önemli özelliğiydi. Bu kadar yumuşak başlı bir adam, nasıl olur da böylesi bir kanlı eyleme girişebilir! Hadi bu o kadar önemli değil, tutarsız başka bir nokta daha var. Diyelim ki Hans, sandalyesinde oturan Sladek bayılıncaya kadar şu aletle onun kafasını biraz düzeltti. Sonra da bizim iyi yürekli Hans, şu yüksek kaliteli 10-B'yi eline alıp, kurbanın kafasını duvara yapıştırdı. Silahı nasıl ele geçirdi peki? Hemen akla şu geliyor: Tam öfkeden kuduran. Hans diskmen'i bir kenara koyarken, öldürme niyetiyle gelen avcı içeri giriyor ve içeride gördüğü hunharlık karşısında kısa süreli bir baygınlık geçiriyor. Hans, Arnold'un elinden tüfeği kapıyor, onunla Sladek'i vuruyor ve korkuya kapılıyor, ardından her zaman olduğu gibi hiç şaşımaksızın, baygın olan adamı odadan dışarıya çıkartıyor. Bundan sonra artık doğal olarak, istemeden de olsa önemli bir tanık rolünü üstlenen avcıyı da temizlemesi gerekiyor. Arnold'a evine kadar eşlik ediyor, öküzün üzerine çıkmasına yardım ediyor, sonra da onu öldürüyor. Bundan böyle artık hiçbir yerde ağır engelliler bakıcısı olarak işe alınmayacağından kesinlikle emin olduğu için; VW Polo'suna atlayarak dosdoğru Timbuktu'ya gidiyor.

Eğer insan, her gece UFO'ların ziyaret ettiğini birisiyse ya da böyle olduğuna inanlardan ise, Ukraynalı çiftçilerden birinin çoktan kansere karşı bir ilaç bulduğuna inanıp hükümetin bilinmeyen nedenlerden dolayı çekinceli davrandığını düşünen asilzade biriyse, böylesine aptalca bir cinayet öyküsüne de inanabilir elbette. Ancak ben, Hans'ın böylesine karanlık bir işe giriştiği iddiasına inanmaya kesinlikle direniyordum. Hangi pis bakış açısından bakılırsa bakılırsın, her şey o kadar anlamsız ve birbirine düğümlüydü ki, bütün şu varsayım zırvalarından gerçeği ortaya çıkartabilmek için, Kasimir'den daha keskin bakışlı biriyle benim naçiz varlığıma gereksinim vardı. Yani sonuçta en iyi yol, öylece tekerlekli sandalyede oturup, bilmecenin kendiliğinden çözülmesini beklemektir. Kutsal Gövde adına, hayır! Benim de bir şekilde katil olduğum gerçeği asla unutulmamalıydı. Kendimi, bir şeyler yapmak zorunda hissediyordum, ya olayların üzerini biraz daha kapatacaktım ya da her iki cinayetin ardındaki gerçek nedenleri ortaya çıkartacaktım; en önemlisi de, birilerinin benim izimi bulmamaları için bir şeyler yapmak zorundaydım. Ama nasıl?

Kasimir benim ricamı yerine getirmiş, giderken kızı bana yollamıştı. Kız, önce, sanki ben tozlanmış bir arabaymışım gibi, ıslak süngerle beni bir güzel temizledi. Bütün kadın sürücüler gibi yalnızca dış görünüşle ilgilendi ve ne kadar direkttiysem de, şu benim motora da bir göz atarak, yağ çubuğunu karıştırmak ya da supap ayarını kontrol etmek gibi bir iyilik etmedi. Evet, zaten gezinti yapmak için uygun bir gün değildi. Dışarıda hava karamaya başladı ve biz de, şu iğrenç temizlik işleminden sonra, karınlarımızı doyurmak için doğruca kantine gittik.

Neon ışıkları altında, içinde, ne olduğunu bile bilmediğim bir sürü ıvır zıvır dolu olan yemeğimi yerken, yeni bakıcımla "Efsunlanmış Avcıların" geleceği hakkında tatlı bir sohbet sürdürebilecek durumdaydım. Niyetimin öncelikle, kısa sürede onun güveneni kazanmak istememdi, çünkü yemekten sonra beni biraz serbest bırakmasını isteyecektim. Çok azı dolu olan masalara kaçamak bakışlar atarak, Gertie'yi bulmaya çalışıyordum. Onunla mutlaka konuşmak istiyordum, belki de o, benden daha çok şey biliyordu.

Ortalıkta Gertie'nin izi bile yoktu. Günlerden cumartesiydi, daha önce de söylediğim gibi, burada kalanların yarısından çoğu, hafta sonunu aileleriyle birlikte geçiriyordu. Bu nedenle de hiçbirinin, çobanlarının yaklaşık

yirmi saatten beri öbür dünyada bulunduğundan haberi yoktu. Bildiğim kadarıyla Gertie'nin, kendisini hafta sonları yanına alacak yakın bir akrabası yoktu. Ama yine onun, yıldız falı işinin bir esiri olduğunu ve o kozmik dünyasında, zamanında yemek yemek gibi basit bir şeyin hiç önemli olmadığını iyi biliyordum.

Ama yine de işte... Nedenini tam olarak bilemesem de, içimi tuhaf bir duygu kapladı. Hâlâ olayların etkisindeydim, belki de gün içinde yaşadıklarım benim için çok fazlaydı. Ama belki de bu duygu, başa gelecek korkunç bir şeyin ilk işaretiydi. Çünkü salonda ne YR, ne Edi, ne de şu Hasta vardı.

"Beni biraz yalnız bırakmak, sizin için fark eder mi acaba?" diye kaygıyla fısıldadım, yemek bitince. Şu çiçek çocuk sanki benim bu isteğimin nedenini gözlerimden okuyor gibiydi.

"Biliyor musunuz, Profesör Sladek ve ben, birbirimize çok yakındık. Her zaman birlikte Henry Purcell'in operalarını dinlerdik. Yalnızca kulaklıktan tabii. Şimdi de o artık öbür dünyaya gittikten sonra, hem yüreğimde hem de müzik dünyamda bir boşluk hissediyorum. Bakımevinin içinde biraz dolaşarak onun için yas tutmak istiyorum. Anlıyorsunuz, değil mi?"

"Elbette," dedi, bizim saygıdeğeri o an sanki toprağa veri-yormuşuz gibi bir ses tonuyla. "Odanızda sizi bekleyeyim mi?"

"Ne kadar iyisiniz. Ben geldiğimde de durumuma uygun bir de plak koysanız, örneğin Chopin'in Cenaze Marşı gibi. Sağ taraftaki büyük rafın altında solda."

Yüzünde kafaya alınıyormuş gibi duygu belirlemeye başladığından, yüzüne bile bakmadan, hemen kumanda borucuklarını üfleyerek cenaze gibi bir suratla uzaklaştım. Kantinden çıkıp kendimi binanın labirente benzeyen koridorlarına attığımda, nereye gideceğimi kesinlikle bilmiyordum. Bildiğim tek şey, dedektiflik çalışmalarına nereden başlayacağımıydı. Hangi kuşkuluları hesaba almalıyım, bu karanlık eylemden dolayı kimi sorgulamalıydım acaba? Bu konuda en verimli olacak kişiler ya ölmüştü ya da muhtemelen kaçmıştı. Artık karanlığın çöktüğü, en seçkin duvar bezemeleri ve kartonpiyerlerle süslü koridorlarda amaçsızca ilerken, içimdeki, görünmeyen birinin gülerken benimle alay ettiği gibi bir paranoyak duygu giderek güçlendi. Gövde'nin karanlık planlarını açıkça gerçekleştirmiş ve daha fazlasını da yapmış, kollan ve bacakları olamayan bir adam, meçhul bir kişiyi aramaya koyulmuştu. Hiç gereği olmasa da gerçekten ne kadar keyifli bir durum.

Tekerlekli sandalyenin tekerleklerinin sesi, halı kaplı zeminde neredeyse hiç duyulmadığından, ayrıca elektrikli motor da çok hafif vınladığından yolculuk çok sessiz geçiyordu. Bana tek eşlik eden şey sessizlikti - yani, aslında da böyle olması gerekiyordu. Birisi beni, sanki rotası belli olmayan bu yolculuğum sırasında uzaktan izliyormuş gibi, bu masum sessizliğin içine, dayanılmaz bir ayak ve soluk sesi giderek sızıyordu. Tıpkı bir kedinin, aptal farelerin hareketlerini uzaktan dikkatle izlemesi gibi, ben de sanki, ağır ayak seslerini, ardından nefesini tutan birinin parmak uçlarında hızla ilerlemesini duyar gibi oluyordum. Önce bu durumu pek ciddiye almamaya karar verdim, ama yine de tutuklaştığımın farkına vardım. Tam olarak gitmeyi amaçladığım bir yer olmadığımı, her tarafa dönebildiğim, sonuçta da, aslında içini çok iyi bildiğim bu tesis bana o an, insanı delirten bir labirent gibi geldi. Bildiğim ve bilmediğim koridorlara girdim, birkaç kez çıkmaz yollara saptım, rotamı değiştirdim, geri döndüm ve yavaş yavaş nerede olduğumu bilmediğim yeni yollara saptım. Nereye gidersem gideyim, ardımdaki ayak seslerinin ve kısık öksürüklerin ardı arkası gelmedi, tersine bunların rahatsız edici dozu giderek arttı. Yerdeki halı ve duvarlardaki köpüklü duvar kağıtları sesleri bir ölçüde emdiğinden, yankılanma söz konusu olamazdı. Buna karşın, eninde sonunda ya karşılaşmam gereken ya da hayalimde kurduğum bu sesleri, açık ve net biçimde duyuyordum. Buna ek olarak binanın bu denli aptalca iç içe geçmişliği giderek gözümde büyüdüğünden, kendi kendime, bu tuhaf seslerden korkmam gerektiğini, yoksa acı biçimde ölene kadar dolaşmam gerektiğini soruyordum. İçleri aydınlık, ancak birbirinin tipatıp aynısı oldukları için insanı korkutan bu koridorlar, yavaş yavaş gözümün önünde eriyerek, üçboyutlu gizemli geometrik formlara ve doğru parçalarıyla köşelerin tam bir patlamasından oluşan keşmekeşe dönüştü. Sanki görünmeyen bir el boğazımı sıkıyordu.

Birden kendimi, gövde dostu bir biçime dönüştürülmüş asansörlerin önünde buldum. Karın hizasında bulunan kontrol paneli üzerindeki duyarga deliğine üfleyerek asansörü çağırdım. Aşağıya inmek istiyordum. Ama bunu neden istiyordum ki? Ha, şu sevimsiz dedektiflik işi vardı ya. Belki de yeniden Thaddäus Arnold'un evinin kapısının önüne giderek oradaki şu kokuşmuş havayı biraz teneffüs etmek, pek de kötü bir fikir değildi. Kapı elbette kapanmış, dahası kilitlenmıştır herhalde. Buna karşın dedektifler işe, olay yerinden başlayarak sonunda failin izine ulaşmaya çalışır, her ne kadar bizim durumumuzda iki olay yeri olsa da.

Acaba asansöre binmek istememin gerçek nedeni bu muydu? Yoksa, gerçek olsunlar ya da olmasınlar, o ana dek hiç bu kadar net duymadığım, ödümü patlatan şu gölge sesler miydi?

Asansörün kapısı, benim göremediğim iki koridorun daha başladığı ve sonsuzmuş gibi uzayıp giden bir koridorun ortasındaydı. Karaltılar olarak gördüğüm bu koridorların başlangıçları benden yirmi metre kadar uzaktaydı. Sanki bütün bu manzara Buckingham Sarayı'ndan çıkmış gibiydi, çünkü pahalı avizelerin loş ışıkları, duvarlardaki oymalı çerçeveler içindeki yağlıboya tablolar, üzerinde tek bir çöp bile bulunmayan pirinç çitalarla çevrelenmiş yer halısı, bütün bu ayrıntılar buraya, gerçekte kibar bir sarayın ölçülü havasını veriyordu. Ancak ben asansörün kapısının açılmasını beklerken, gözüm ne ölçülü ne de kibarlığı görecektim durumda değildi.

Birisinin sanki, yanlışlıkla bir adım fazladan atmış gibi, sonradan da hemen geri adım atarak bu hatasını düzeltir gibi patırtılar çıkarttığını duydum. Seslerin şu yan koridorların birinden geldiğini bildiğimden, gidip göz atma riskini göze alamadım önce. Ancak sonra kendimi toparladım ve önce sağdaki, sonra soldaki koridorun girişine bakarak, yeniden sakin-leştim. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Kimsenin ne burnun ucu görünüyordu, ne de bir gölge vardı.

Asansörün kapısı açıldı. Borucuğa öyle güçlü üfledim ki, tekerlekli sandalye sanki elektrikle değil de basınçlı havayla çalışıyordu. Hemen kabinin içine girdim ve son anda canavarın teki içeri girmeden kapılar kapandı, ardından asansör bodrum kata doğru inmeye başladı. Düş gücü insana bazen ne kötü oyunlar oynuyor...

Duvarda bir gölge görmüştüm! Önce inanmamış da olsam, birdenbire bundan kesinlikle emin oldum. Yo hayır, bu ne sivri dişli bir yaratığın ne de elinde koparılmış kafa tutan tehlikeli haydudun gölgesi idi. Sağ koridor girişindeki duvara yansıyan gölge, ağır hareket eden, cinsiyeti belli olmayan, kendi halinde sağa sola yalpalayan ve bu haliyle de kendi telaşını ele veren birine aitti. Bu, kesinlikle, biraz geç uyanan vicdanının sesini dinleyen şu benim yeni bakıcımın gölgesi olamazdı. Ya da bu, özgür kalmayı kıl payı elinden kaçırmış bir hayalet gibi, yaşamının hiç de planlanmamış bir biçimde sona erdiği bu yerlerde dolaşan, Hans da olamazdı. Ancak ben neden, bu korku verici gölgenin sahibinin bana yabancıymış gibi olduğunu sanıyordum ki? Neden bu kadar aptalca ısrar ediyordum?

Gölgenin sahibi, aynadaki adamdı! Dünyaya yalnızca bir kafa olarak gelmiş, olasılıkla bir kaçamak sonucu peydahlanmış, şu kusursuz cinayet saçmalığını benim aracılığımla kurgulamış bir yaratık o. Ancak golemelerin özelliği, misyonlarını tamamladıktan sonra basit bir el vuruşuyla veda etmemeleridir. Görevlerini yerine getirirlerken de, kendilerine özgü bir yaşam biçimi geliştirirler, kendi duygularını ve değer yargılarını ortaya çıkartırlar, kişisel planlar yaparlar ve işlerini bitirdikten sonra göz önünden yitip giderler. Kendi yaratışlarının gereği olarak aldıkları emirleri yerine getirmeden, yani bütünüyle yok etme eylemi gerçekleşmeden önce, dur durak bilmezler. Bunu bilmem gerekirdi, işte böyle, Daniel, iyice bak bakalım! Bir aynanın karşısına, her ne kadar belli etmeden, ustaca sokulmaya çalışsan da, aynadaki görüntü, senin gözünün içine bakar! Kendi kazdığım kuyuya kendimin düştüğünü görmek, çok sevimsiz bir şeydi..

Aşağıya varıp asansörden çıktığımda, bütün gerçek ve düşsel sesler yok olmuştu. Arnold'un evine varıncaya kadar, birkaç koridordan daha geçtim. Şaşırtıcıydı ama, kapı açıktı ve içeriye girmem tamamen serbestti. Baş komiserin yardımcıları misk öküzünü yanlarında götürdüklerinden, oda çok daha düzenli görünüyordu. Şu av ganimeti kalıntılarıyla çöpe atılsa, herhalde burayı bir konser salonu sanabilirdim. Hepsi birden uyuyorlarmış izlenimi veren hayvan başlarına yalnızca, betimlemesi olanaksız, çiçek desenli dört köşe bir avizenin içindeki, en fazla kırk mumluk bir ampulün solgun ışığı vuruyordu. Sol tarafta açık duran yatak odasının kapısında, parke zemine, dört köşe biçiminde parlak bir ışık geliyordu ben de, bu odayı iyice gözden geçirmeye karar verdim.

Daha içeriye girer girmez, insanın tüylerini diken diken eden hıçkırık sesleri duydum. Çağrıştırdığı çocuksu cinselliğiyle, sanki Bangkok'taki bir genelevin penceresinden atlayıp kaçmışa benzeyen genç dul, yatak odası mobilyalarının ortasında, daha çok büyüklerimizin, daha doğrusu büyükanne ve babalarımızın fantazilerine uygun olacak bir etki bırakıyordu. Üzerinde kuştüyü yorganlar örtülü çift kişilik karyoladan, içinde birkaç cesedin daha var olabileceğini içimden geçirdiğim, dev bir yapıyı andıran gardıroba kadar, masif meşe bütün eşyaların her tarafını kaplayan süslemeler, ortaya adeta bir süsleme katliamı koyuyordu. Şifoniyerin ve etajerlerin üzerine bulunan, sevimsiz tatlı ve bütünüyle cibresi çıkmış biçimdeki meyve motifleri nedeniyle, insanın kendini, ister istemez cüce mobilyalar satan bir mağazada sanıyordu. Antik olmasa da, es-kiymiş havası yaratması amaçlanan bütün mobilyalar gerçekte, eski sahibinin çürümüş, geçmişe odaklanmış ruh halini yansıtıyordu. Çinli bir pirinç yetiştiricisinin, ikinci dünya savaşının çıkmasına ne kadar etkisi olduysa, evin efendisinin zevkleri üzerinde olasılıkla o kadar etkisi olan şu Taylandlıyı, rahatlıkla bu değerlendirmenin dışında tutmak gerek. Avcı Arnold, zaten daha ölmenden önce bir çukurda yatıyormuş.

Üzerinde, hiç de kendisine uygun olmayan cırtlak renkli bir elbise bulunan şu çocuk kadın o sırada, şu az önce değiştiğim, tabut tipli gardıroptan deste deste çıkardığı çamaşırları, karton bir valize dolduruyordu. Çekik gözlerinden anlaşıldığı gibi, bu sırada ağlıyordu. Beni, kapının eşiğinde gördükten sonra, hem bol gözyaşı dökerek, hem de heyecana kapılarak selamladı. Çok tuhaf. Uzun süredir burada yaşamasına karşın tek bir kelime Almanca bilmediğinden, birbirimizle İngilizce konuşuyorduk. "Teddy" ile ilişkilerinin başlangıcının, bir katalog aracılığı ile gerçekleşen bir rezalet olduğunu, yani şu sefa pezevenğinin onu, şu üç kuruluşluk aracı kuruluşların birinden aldığını anlattı. Ancak o iyi biriymiş, -üzerine basa basa bunu vuruluyordu- tevazu içeren kişiliğine göre de oldukça eli açılmış. Bunun gibi şeyleri duymazdan geliyordum. Kocasının öldüğü yer olan bu çatının altında artık tek bir gece bile kalamayacağından, hemen kasabadaki memleketlisinin yanına taşınmak istiyormuş. Soruşturma tamamlandığında da, olasılıkla yeniden Bangkok'a, anne babasının, yani şu kaşarlanmış pezevenklerin (bunu ben ekledim) yanına dönecekmiş.

Şu zavallı ürkek Asyalı kızın öylece ağzından dökülen, çok da önemli olmayan her şeyi, Arnold'un ikinci yaşamı hakkında bilmediğim şeyleri öğrenmek umuduyla, hiç sesimi çıkarmadan dinledim. Ancak yaşlı bir

adamın, gülünç yanılgılarla dolu yazgısından başka bir şey öğrenemedim. Aslında görüşülecek bir şey yoktu ve içimdeki dedektif, bu gizli sorguyu çoktan bitirme kararı almıştı. Bu arada tanışım, konuşacak pek bir şey olmadığından, öbür dünyaya gidenin kaçıklıklarını saymaya başladı. Bunların bazıları eğlenceliydi de, örneğin adam ona her zaman, kesinlikle takma diş filan takmadığını söylediğinden, cam bardak içine koyduğu öğütteçlerini evin en olmadık yerlerine gizleyebilmek için, kadının uyumasını beklemiş, dahası bir keresinde onları klozetin içine bile gizlemiş. Bu küçük anekdotu yalnızca bir kulağımla dinlerken, bir yandan da, üzerinde yine av ganimetleri asılı bulunan yatak odasının duvarlarını gözden geçiriyordum. Sonunda ona, pek de önemsemeden, Thaddäus'un saygıdeğer oğlunun mirası almak için ne zaman geleceğim sordum.

"Son?" dedi, neredeyse kendi kendine konuşuyormuş gibi "Teddy not have a son."

Konuyu anlamamıştım ve sanki benim söylediğimi o anlamamış gibi davranarak, soruyu yineledim.

Sanki geri zekâlı birine söylüyormuş gibi, "But no" dedi. "Teddy really did not have any son. How could he anyway? He was infertile for all of his life."

Ne? Nasıl? Oğlu yok mu? Yaşamı boyunca kısır mıymış? Gövde yine mi kazık yemişti? Ancak o bana, olması gerektiği gibi bir baba tavrı takınarak: "Bütün bunlar günün birinde oğluma kalacak! demişti. Ve eklemişti: "Oğlum doktor. O konuda bu konuda uzmanlaşayım derken para kazanmaya bir türlü fırsat bulamadı. Şimdi artık kendi muayenehanesini açmak istiyor. Elbette biraz koltuk çıkacağım. Bütün birikimimi ona vereceğim, tam iki yüz yetmiş bin Mark..."

"He is a physician" diye fısıldadım, her an hüngür hüngür ağlamaya başlayacağım sırada. "And he is going to inherit exactly twohundredseventythousand Marks from Mr. Arnold."

Kabalığa kayan bir tonda, doktor olan bir oğuldan haberinin olmadığını söyledi; galiba artık onu sinirlendiriyordum. Ancak şu yaşlı fındıkkıranın, kenarda tek bir kuruşunun bile bulunmadığından kesinlikle eminmiş. Derin bir düş kırıklığı ve bilgece bir tepkisizlik edasıyla, böyle bir şeyin, onun, mucizelerden yoksun yaşamındaki ilk mucize olacağını ekledi.

Bütün yatak odası, sanki lanet olası bir hoppalanın üzerindeymişim gibi çevremde dönmeye başladığında, hiç etkilenmemiş bir tonda, "Only one thing further," dedim. "Did Teddy get mail regularly?"

Aptalca bir soruydu, elbette her normal insan gibi ona da mektup gelirdi.

Bunların ne tür mektuplar olduklarını öğrenmek istedim.

"No idea. He did not talk to me about such things. But certainly those letters he got recently were very funny."

Son zamanlarda eğlenceli mektuplar mı almış? Ne demek istiyordu acaba?

"Well, in the last months, almost daily a letter laid in the mailbox or was pushed under the door. Teddy always laughed when he had read those letters. Sometimes he even burst into laughter."

Bu mektupları okuduktan sonra kahkahaları gülüyor muymuş? Anlaşılabilir, ne de olsa bu mektuplar cezai müeyyidesi olan birtakım suçları ortaya koyuyordu ki, karşılığında birkaç ömür yatması gerekirdi. Elbette, hele bir yandan bir oğlum yoksa ve diğer yandan da kendime ait olduğunu söylediğim çeyrek milyon yoksa, bu durumda ben de kahkahalara boğulurdum. Acaba neden beni bu kadar pervasızca kandırıyordu? Birden kendimi, en yakın arkadaşı tarafından kazıklanmış biri gibi duyumsadım. Demek ki Thaddäus Arnold, basit bir genci, bir dizi masal anlatarak, okkalı yalanlarla oyalayan, feleğin çemberinden geçmiş eski kulağı kesiklerdenmiş. Kendimi bir kez daha, sağlıklı Tanrıların ayağında top olan ve her zaman da böyle kalacak, güçsüz bir kötürüm olarak duyumsadım. Onlar, her durumda benden daha ilerdeydiler. Yalnızca bedensel değil, aynı zamanda hilekârlıkta, özellikle de, her ne kadar tuhaf bir biçimde olsa da şaka anlayışı konusunda, beni katlıyorlardı. Onlar için ben, sonsuza değin bir alay ve hor görülmenin objesi olarak kalacağım. Gerçi onlar, köpek sadakâtiyle bana özen gösterecekler, ağzımın kenarındaki salyaları silecekler ve durmadan bana, benim azıcık farklı olduğumu söyleyecekler, ama sonra, ilk anda arkalarını dönerek, bana, Gövde'ye, yani iğrenç bir et parçasına ve aptal birine gülmekten kendilerinden geçeceklerdir. Ah, oracıkta, güneş sisteminde her zaman var olan kötülük karşısında hıçkırığa hıçkırığa ağlayabilirdim!

Ancak, kendime acımakla geçen bu süre aynı zamanda bir nekahet dönemi etkisi yarattığından, o ana kadar hiç düşünmediğim, bütünüyle sürpriz biçimde bir fikir geliştirdim:

Eğer Arnold'un gerçekte bir oğlu yoktuysa ve ayrıca, asla o kadar parası olmadıysa, acaba zahmetli araştırmalarla gün ışığına çıkarttığım ve sözde şeytanca kurduğum planın özü haline getirdiğim şu rezil ve şüpheli mazisi acaba gerçekte var mıydı? Allah kahretsin, tabii ki vardı! İşlediği suçları belgeleyen dosyalar ve isminin geçtiği listeler vardı, Tanrım, dahası dosyaların birinde, kurbanlarıyla ve diğer kasaplarla birlikte poz verdiği bir resim bile vardı. Kanıtlar vardı, kanıtlar!

Ancak bu kanıtlar şimdi neredeydi?

Kitaplıkta, ötenazi bölümünde.

Kafamın içinde, bana yalnızca tek bir soru soran ince, çekingen, ancak ısrarcı bir ses belirdi: Bundan o kadar emin misin?

Başımın hafifçe dönmesine, bir de aniden yoğun terlemem eklendi. En kısa zamanda buradan çıkmam gerekiyordu, kitaplığa gidip, birden denize düşenin yılanı sarıldığı bir umut gibi gördüğüm, şu Hasta'yı

bulmam gerekiyordu. Zor zahmet ortaya çıkarttığım bilgi parçalarını, kesinlikle düşümde görmediğimden ve bunların gerçeklikle bağlantılı olduklarından bütünüyle emin olmam gerekiyordu.

Tekerlekli sandalyeyi harekete geçirerek, allahaismarladık bile demeden, yatak odasını terk ettim. Aslında şu Taylandlı'nın, önce kendi acılarını paylaşıp dinleyen, sonra birdenbire kendini sorguya çeken ve sonunda da gizlice emir almış gibi, apar topar oradan sıvışan, böylesi cin benzeri bir yaratık hakkında ne düşündüğünü öğrenmek son derece ilginç olurdu. Ancak daha önemli işlerim vardı, kendi iç barışım için çalışmam gerekiyordu.

Hâlâ süren ve iç huzursuzluğum nedeniyle daha da güçlenen baş dönmesi nedeniyle şu koridorlar bana, ezberlediği için planlarını yiyen bir köstebeğin tünel sistemi gibi geliyordu. Asansöre ulaşmayı ve üfleyerek en üst kata çıkma komutunu vermeyi her nasılsa başardım. Sürgülü kapılar neredeyse hiç ses çıkarmadan kapandı ve asansör birden öyle şiddetli bir şekilde harekete geçti ki, sanki o an, yüce bir makamın karşılama odasını anımsatan ceviz kaplama kabinin içini, midemin içindekilerle onurlandıracaktım. Önemli değildi, çünkü tuhaf denecek kadar sessiz hareket eden kabinin dışı çıkamaz, giderek kafamın içinde tarafsız bir hakeme dönüşen şu Hasta'ya, ortaya çıkarttıklarımı düşlemediğimi, tersine Thaddäus suçları hakkındaki kuşkulu belgelerin gerçek olduğunu onaylatacaktım.

Asansör yarı yolda birden durdu. Herhalde arkadaşlardan birisi binecek, beni selamlayacak ve canımı çok sıkacağı için üzerine atlayıp kulaklarını ısırmaya başlayıncaya değin, gereksiz biçimde benim nereye gittiğimi öğrenmek isteyecek, can sıkıcı bir durum olduğu için saçma sapan bir konuşmaya girişecek, belki de cinayetlerden söz edecek, kişisel tahminler yürütecekti. Ancak çok farklı şeyler oldu. Sürgülü kapılar açılıp gözler önüne loş bir koridor serildiğinde, görünürde kimseler yoktu. Herhalde birisi çağırma düğmesine basmış ve sonra da kaçmıştı. Ancak burada böylesi aptal bir oyuna kim girişebilirdi ki? Ne de olsa kreşte bulunmuyorduk. Belki de düğmeye bastıktan sonra sabrı tükenen birisi merdivenleri tercih etmişti.

Ancak içgüdülerim bana, farklı bir şey olduğunu söylüyordu. Çünkü burada çevrilen dolabın içinde, mantıklı olarak açıklanabilecek şeyler yoktu, tersine, basit ve açık bir şeytanca oyun oynanıyordu -yani aynadaki adam şeytani oyununu oynuyordu. Canı artık gizlice peşimden dolaşmak ya da benim paranoyak bakışlarımdan kaçarak köşe başlarına gizlenmek istemiyordu. Onun korkunç varlığını duyumsamam için artık bana muziplikler yapmayı tercih ediyordu. Herhalde halı zemin üzerinde tekerlekli sandalyenin izlerini bir esir gibi izlemektense, bu yolla beni daha etkili biçimde tedirgin edebileceğini düşünüyordu. Çok yaratıcı ve terbiyesiz bir oğlan doğrusu. Ancak kullandığı yöntem neredeyse hiç sekteye uğramamasına karşın, yine de benim çılgınca paniğe kapılmama yetmedi. Ne yalan söyleyeyim çünkü, yaptığı densizliklere artık alışmıştım.

Yolculuk, araya başka bir şey karışmadan, doğrudan kitaplığa giden karanlık koridorun önündeki mermer alana kadar sürdü ve noktalandı. Kitaplığa yaklaştığım sırada, önce sıra dışı hiçbir şey yoktu. Ardında, çok katlı raflarla dolu sevimsiz galeriler ve bunların önünde, modern alışveriş merkezlerinin küçük bir modelini andıran, plastik parmaklıklarla çevrili asansörler bulunan mekânın cam duvarından dışarıya, birkaç masa lambasının ölgün ışığı yansıyor. Tesisin dev bir örümcek ağı gibi bütün tavanını çevreleyen cam tavan, bugün herhangi bir olağanüstülük sergilemiyordu. Günah batağımızın üzerindeki kalın bulutlar hâlâ varlığını sürdürdüğünden, gökyüzü de kapkaraydı.

Daha uzaktan kitaplığın açık olduğunu, ancak Hasta'nın masasının başında olmadığını gördüm. Kitaplığın bu kadar geç saatte açık olması aslında sıra dışı değildi, çünkü Hasta, bütünüyle kendi koyduğu ve olasılıkla da kendisinin bile tam olarak bilmediği çalışma saatlerinde çalışırdı, hem zaten buradan her saat kitap ödünç alınabilirdi. Üzerinde, yarısı yenmiş jambonlu bir ekmekle boş bir kâğıt bardak duran, kitap alma bankosunun önünden geçtim. Duruma bakılırsa yemeğini burada yemişti, ki bu da, onun neden kantine gelmediğini açıklıyordu. Ancak şimdi neredeydi acaba? Önce aklımdan, ona seslenmeyi geçirdim, ancak sonra vazgeçtim, çünkü perili gibi olan ve her tarafından kitaplar taşan bu sarayın içinde kendi sesimi duyma düşüncesine katlanamıyordum.

Şu kitap bekçisinin tüymüş olması, aslında işime geliyordu. Böylece ben de, kibarca hal hatır sorma saçmalığı ve utanmadan sahte hareketler yapma engeline takılmadan, cehennem belgelerini arama işine girişebilecektim. Bilemediğim tek şey, Arnold dosyasına nasıl bir akrobasi hareketiyle ulaşacağımdı. Hasta'nın, eskiden önümüzden hızlı hızlı aksak hareketlerle giderek bizi götürdüğü yolu güçlkle anımsamaya çalışırken, rafların ve kitaplarla örülü duvarların arasında yavaşça ilerliyordum. Bilgilerin ve öykülerin bu dipsiz kuyusu, içindeki gizemleri çalmasını engellemek istercesine, yine zeminde incecik ve neredeyse görülmeyecek gibi bir sis tabakası belirmiştir. Birdenbire, tıpkı bir opera kahramanının ceset yiyen yosunların içine kayması gibi, kendimi, şu tuhaf sis tabakasının üzerinde, bir başkasının gözüyle görüyormuş gibi, kaydığımı gördüm. Masaların üzerindeki lambaların loş ışıkları, ben kitaplığın kâğıt organlarının derinliklerine girdikçe, sanki daha da kararıyordu. Önümde, sağ tarafta, şu dosyaların bulunduğu koridora açılan rafların çıkıntısı göründü. Oraya doğru yaklaşıp kendi kendime, burada ne bulmayı umduğumu sordum; hem zaten bir yardımcım olmadan, eskiden yaptığım araştırmanın doğruluğunu kontrol edemezdik ki. Her şeyi içinde barındıran şu raf, bir süre sonra sağımda, içi isimsiz kitaplarla dolu bir sütun gibi karşıma çıkmıştı, köşeyi döndüm ve gerçekten de, dosyalar...

Ortadan kaybolmuşlardı! Hepsi birden! Bu çok büyük bir şoktu, üzerime kayalar yuvarlanıyormuş gibi karşıma bin bir sürpriz çıkartan bu uğursuz günde, bir de dosyaların beklenmedik şekilde yok olması, psikolojik durumuma en büyük darbeyi indirmişti. Belleğimde yüz tane kadar olduğunu sandığım, karanlık koridorun içindeki çift sıra raflarda bulunan dosyalardan hiçbirisi yerinde yoktu. Onların yerinde, görülmedik biçimde sararmış, fazlasıyla yıpranmış, bir kısmı, sırtlarında altın yaldızlı yazılar bulunan deri ciltler bulunuyordu. Birisi dosyaları buradan kaldırmış ve rafları bu mezarlık kitaplarla dolmuştu. Bu değişime işleminin ne zaman yapıldığını söylemek çok zordu, çünkü, gerçekleştirmeyi düşündüğüm engelliler tarihçesi için Hans ile birlikte kitap seçtiğimiz o günden beri buraya uğramamıştım. Bu büyük yok etme işini herhalde şu Hasta bizzat kendisi gerçekleştirmiştir. Bu arada onun, bin yıllık bir imparatorluğa ait o korkunç belgeleri, bana sanki kendi özel koleksiyonuymuş gibi, göstermiş olmasını, sırf beni delirtmek için yaptığından kesinlikle emindim Böylece tam aradığım şeyi bulacaktım, evet, oyun o kadar zekice hazırlanmıştı ki, koleksiyonun en önemli parçası olan Arnold dosyasını bütünüyle bana emanet edecek kadar özgürlük tanımıştı kendine.

Hasta gözlerinde büyüü bir parıltı, üzerinde yakalı şık bir pelerin, bir de aniden "Ahhhhrrrrg!" diye sesler çıkartan bir adam; ve bütün gerçeklik belki de bir düş olabilir de, insanın gördüğüne, ellerinin arasında tuttuğuna inandığı bir şey, birden düşe dönüşebilir de. Bir hasta, iğrenç görüntüsüyle ameliyathaneye girip, eğri büğrü parmaklarını bir kumarbaz kadar kıvrak kullanırsa ya da birinin gözbebeklerine uzun süre bakarsa, cam kadar duru anılar, bellek bozukluğu çeken birinin patolojik bilgi kırıntıları olur, insanın biraz önce gördüğü görüntüler, çıplak birer yanılsamalara dönüşür elbette.

Yani bunu yapan o muydu? Benim o güzel kusursuz cinayetimi rezil eden, planladığımdan bir fazla ceset ortaya çıkartan ve geçmişi alçakça silen bu sihirbaz mıydı yani? Belki de paraları alarak çoktan dağları aşmıştır bile. Onu, Acapulco plajında yataarken, en az üç güzel Latin fıstığına kambur vücuduna nasıl güneş kremi sürdüdüğünü, bir elinde rengarenk bir kokteyl, diğerinde de bir Havana tuttuğunu görüyordum. Yoksa o, yalnızca başkalarının emirlerini mi yerine getiriyordu? Ama kimin emirlerini? Acaba aynadaki adamın mı?

Merakımdan tekerlekli sandalyeyi rafa doğru geri götürdüm ve yan yana dizilmiş deri ciltli kitapların üzerindeki yazıları okumaya çalıştım. Koyu yeşil sırtlığın üzerindeki, açık yeşil yazıyla yazılı "Toplu Grimm Masalları" sözcükleri, kitabın içeriğim ele verdi, bir başkasının üzerinde de "Binbir Gece Masalları" yazıyordu. Ha ha, çok komik, ama o kadar da komik değil. Karşımdaki adam, espri yeteneği hiç olmayan biriydi. Demek bütün her şey tıpkı benim trajikomik yaşamım gibi, bir binbir gece masalıydı.

Tekerlekli sandalyemi biraz daha ilerlettim; ara sıra karşımdaki diğer raflara da bakarak, orada bulunan kitapların neler olduğunu öğrenmeye çalışıyordum. Ancak sürpriz hiçbir şey yoktu. Her iki rafta da, yaşamımda Sladek'in, grotesk cinayet komplolarının, yalancı avcılarının ve Habil ile Kabil'in acı dolu yaşamlarının olmadığı, güzelim çocukluk günlerine ait, harika masallarla dolu, eski masal kitapları bulunuyordu. Kendimin de bir masal hayvanı olduğum ve şu dışarıdaki dünyanın iri yarı bir kralın vahşet saçan bahçesi olmayan günlerdi onlar. Ah Jüpiter, beni başkalarına vermemeliydin! Sen, ben ve hayır işlerinde kullanılan şu seks bombası Maria ile birlikte ne güzel birlikteliğimiz vardı. Sen yine o bomba gibi vaazlarını verip, şu ne oldukları belirsiz, ancak belki de onların yardımıyla günün birinde dans yarışmasında birinci bile olabileceğim gövde araçlarını tamamlamaya çalışmalıydın. Ve Maria, o da birkaç yılcık daha o titiz bakımını, ben olgun bir Gövde erkek olup, sonunda onunla evlenip, bu evlilikten altı tane tatlı gövdecik doğana kadar sürdürmeliydi. Senden harika bir büyükbaba olurdu Jüpiter, sevgini bizim aramızda hiç bölüştürmek zorunda kalmazdın, çünkü sen hepimizi, hepimiz de seni severdik. Kesinlikle kısa sürede dünyanın sekizinci harikası olurduk ve televizyona çıkardık, dahası ülke çapında turnelere çıkardık ve birlikte şarkı söyleyen ailelerin yaptığı gibi gerçek turneler düzenleyip her yere ilanlar filan asardık. Ah, biz bir arada kalmalıydık, Jüpiter, bahse girerim, o zaman senin şu Katolik kilisesinde öyle rezilce sonun gelmezdi. İnan bana, eğer sen o zamanlar farklı bir karar vermiş olaydın, yepyeni bir Tanrı yaratır, durmadan yüksek sesle ona teşekkür ederdim...

Hasta'nın, el örgüsü, düz şapkası, yerde, tekerlekli sandalyenin tekerlekleri yanında duruyordu. Rafların sonuna ulaşmıştım ve hiç hazırlıksız bir anımda şu koyu mavi, yerde tuhaf bir etki yaratan şeyle karşılaştım. Güzel bir çapraz bulmaca hazırlamış olan, arkamızdan gerçek anlamda şeytanca planlarla kurmakla uğraşan o haydut, Acapulco'ya kaçarken mutlaka, biz sersemeler üzerindeki galibiyetinin işareti olarak başındaki şapkayı çıkartıp yere atmış, ardından da kahkahayı basmıştır.

Ancak şapkanın yanında görülen bir şey daha vardı: Bir leke, hayır, bir gölge, muhtemelen rafın arkasından buraya kadar uzanan bir parmağın gölgesi. Birkaç santim daha ilerledim ve köşeden gözletmeye başladım. Hasta, grotesk bir biçimde büzülmüş, sırtüstü yatıyordu; ağzına, yanında duran bir kitaptan yırtılmış sayfalar tıkmıştı; sol kolu, bir evliyanın, kendi kutsal nuruna işaret eder gibi, örme şapkasına uzanmıştı. Şu komik başlığın varlık nedeni şimdi çözülmüştü: Zavallının başı sırma saçlarla dolu olmak yerine, sineklerin iniş yapmalarına elverişli bir pist gibiydi. Ayrıca sanki pilotlara markaj oluşturmak için başında, tek tük saç telleri bulunuyordu. Çektiği acılar nedeniyle gözlerini sımsıkı kapamış, yüzü, urlar ve şişlikler nedeniyle iyice kasılmış, birçok şey gizleyen koyu pelerine karşın, yine de bütün uzuvları yumru yumru ortaya çıkmış haliyle kitap katedralinin bu başpiskoposu, bir feryat manzarası oluşturuyordu.

Boynunda, koyu mor renginde boğulma izleri görülüyordu. Boğulmuştu, katil işini çabuk bitirebilmek için raftan bir kitap almış, içinde telaşla sayfalar yırtmış ve kurbanının ağzına tıkmıştı.

Onun ne kadar zamandır burada yattığını düşündüm; ister dün gece diğerlerinin temizlendiği sırada olsun, ister ben gelmeden kısa süre önce öldürülmüş olsun, işi çok çabuk bitirilmişti. Ancak şimdi bunları düşünecek zamanım yoktu, çünkü kesinlikle böylesi kuşku uyandıran bir durumda burada enselenmek istemiyordum. Bu tüyler ürpertici tespitimi haber bile vermeyecektim, çünkü bu katliamlarla zaten gereğinden fazla ilintilendirilmiştim. Hasta'nın cesediyle daha yakından ilgilenmek istemeyişimin ve ilgilenemeyişimin bir nedeni daha vardı elbette. Bu yine şaşkınlık ve dehşet demekti, yeniden, aslında çözilemeyecek olan bulmacaları, zorunlu olarak çözmeye çalışmak demekti.

Sonra büsbütün aklımı yitirdim ve kendi kendime konuşmaya başladım. "Hadi, nazlanma! Yap artık şunu!" diye, yerdeki Hasta'ya fısıldadım, o an sanki acıdan kaskatı kesilmiş yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Yapmak mı? Ne yapmalı ki?

"Buradan bas git ve diğerlerine bak."

Aman Tanrım, yaşlandığım şu günlerde, bunak halleriyle herkesi, sonunda izleyicileri de kızdıran gülünç Hollywood kaçıklarına benzemiştim! Ben'im, konuşan şu diğer yarısını ciddiye almalı mıydım? "Diğerlerine bak" demekle ne demek istiyordu acaba? Diğerleri demekle kimi kast ediyordu?

"Çevirdiğin entrikada yararlandığın ve sağ kalan herkes."

Önce YR'yi buldum. Sırtına bir havya saplıydı. Sanki aerobik çalışması sırasında nefesi tükenmiş gibi, gözlemevinin gri zemininde yüzüstü yatıyordu. Verdiği pozda, komedyence bir şey vardı. Sanki cinayete kurban gitmiş birinin, Pembe Panter filminde öldürülen bir cesedin taklidini yapıyordu. Sanki biraz sonra Peter Sellers ortaya çıkacak, ayağı ona takılacak ve havada takla atacaktı. Ancak gelen kişi Sellers olmadı, tersine daha da palyaço tipli biriydi: Gövde'ydi. Alkış lütfen!

Kendi kendime yaptığım konuşma derinleşirken, kitaplıktan çıktım, insanı deli eden labirente girdim ve asansörün yolunu tuttum, çünkü Gertie ile biraz fikir alışverişinde bulunmak istiyordum. Fikir alışverişi -bir cesetle yapılacak konuşma için ne kadar hoş bir sözcük, değil mi? Gerçek düzlemde, herhalde çılgınlık henüz akla egemen olamamıştı, yoksa yaptıklarımı mantıklı bir biçimde savunmaya çalışmazdım. Cidden Gertie'nin, bu saatte bile gözlemevinde bilmem hangi yıldız falı üzerinde çalıştığını ve yüreğindeki bana anlatabilmek için beklediğini geçiriyordum içimden. Aslında beni harekete geçiren, artık önlenemeyecek olanı, son anda önleyebilme umuduydu.

Tekerlekli sandalyeyle salonun kapısını çarparak açtığım, da, uzaktan, hiç kımıldamayan, bu sırada da ne kısa ne de uzun zaman belleğini kullanmıyormuş izlenimi veren YR'yi gördüm. Gülünçtü ama, olan biten hiçbir şeyden haberi olmayan, alnında zum kumandası ile bilgisayarın başındaki Gertie ile az sonra karşılaşma beklentisindeydim yine de. Yavaşça şu ölüye doğru yaklaştım ve sonra da panik içinde çabucak yanından geçtim. Yana doğru kaçamak bir bakış attığımda, ağaç saplı havyanın arkasından dışarıya çıkan elektrik kablosunu gördüm ve bir an bende, telle kumanda edilen, ancak kısa devre sonucu devre dışı kalan bir kukla çağırışımı uyandı.

Salondaki çalışmalara, gelişen olaylar karşısında bir süre ara verilmişti, bu nedenle içersi bomboştu. Burası sanki karanlığa gömülmüştü. Bilgisayar masalarında ve betimlemesi olanaksız cihazların üzerinde, iki gün önce buraya geldiğimden daha az sayıda lamba yanıyordu ve karanlıkta bunların ışıkları yalnızca birer noktacık izlenimi veriyordu. Bu kez, karanlığı biraz olsun aydınlatabilmek için, şu cam duvarın dışındaki gökyüzünde yıldızlar bile yoktu. Sanki bina da, kendisini inşa edenlerin yasını tuttuğundan karalara bürünmüştü. Salonda tek tük yanan lambalar, içerisini buranın aydınlatılmasına her ne kadar azıcık katkıda bulunuyorlarsa da, yine de bazı gölgeler yaratabiliyorlardı. Evrendeki parlak noktalan araştırmak amacıyla kurulmuş olan gözlemevi bu arada, büsbütün bir gölgeler şatosuna dönüşmüştü. Adım başı birer canavara dönüşen eğri gölgeler, en derin köşelerde, olmadığı halde canlı yaratıklar yanılsaması uyandıran gölgelerin hepsi birleşerek sahte bir arabesk görüntü oluşturarak, sanki buranın o eski canlı görüntüsünü, karmaşa ve karanlığın egemen olduğu bir mimariye dönüştürmek istiyordu. Ancak gölgeler, güçlü ışık kaynaklarının neden olduğu net görüntüleri yoktu. Bitim yerleri belirsizdi ve silikti, sık sık birbirleriyle iç içe geçiyor ya da nesnelerin alaca karanlıkta kalmalarına neden oluyorlardı, bu da, oldukça ürkütücü bir etki yaratıyordu. Tekerlekli sandalye, gölgeler dünyasının içinde çok yavaş ilerliyordu ve ben, sanki yabancı bir bölgede umarsızca yakalanmışım gibi, histerik bir biçimde nerede olduğumu bilmeyişimin ilk işaretlerinin farkına vardım. Bütün çalışma masalarının üzerinde fotoğrafları bulunan Reinhard Furrer ile Robert Slade'ın bakışları, açıkça alay ederek beni izliyorlardı.

Sonunda, her zaman olduğu haliyle, tekerlekli sandalyesi üzerindeki Gertie göründü. Bilgisayarının önünde, çevresine U harfi gibi konmuş ve üzerleri kâğıt dolu masaların arasında, arkası bana dönük oturuyordu. Ekran açıldı ve üzerinde on iki evin dairesi bulunan sanal gök kubbe görünüyordu. Yüzüne önden vuran küçük halojen lambanın ışığı, benim olduğum yerden bakınca onun varlığını dev bir gölge gibi gösteriyordu. Arkasından ona doğru yaklaşırken, elbette onun yaşamadığını duyumsuyordum. Ama yine de, tekerlekli sandalyemle önüne geçip, onu önden gördüğümde, dehşete kapıldığım için neredeyse avazım

çıktığı kadar bağıracaktım. Gertie gerçekten grafik tablası üzerindeki zum düğmelerini kullanıyormuş gibi duruyordu. Yalnız, aletin bir parçası olan, deri şeridin ucundaki elektronik kalemin metal çatalı, boynuna saplanmıştı. Katil onu bir darbeye, tekerlekli sandalyesinin arkasına çivilemişti. Çatalın saplandığı yerden o kadar çok kan yitirmişti ki, sanki bedeninin bütün üst kısmını şarap kırmızısı bir önlük kaplıyordu. Hâlâ bedeninden kanlar akıyordu ve bu arada incecek bir yol çizerek süzülen yaşam sıvısı, önce önündeki, sandalyenin minder bölümünde büyük bir kan gölü oluşturuyor oradan da yere damlıyordu. Şu halojen lambanın keskin ve klinik soğukluk sergileyen ışığı, ameliyat lambasını andırıyordu. Gözleri açıktı ama kesinlikle korkudan ötürü değil. Öldürüldüğü sırada, karşısındaki hayvana karşı en küçük bir şansının olmadığını gördüğünden, kaderine razı olduğu açıkça belliydi. Başka ne yapabilirdi ki? Katil ise, onun bu tutumu karşısında bir an bile tereddüt etmemişe benziyordu. İşe giriştiğinde, hiç plan yapmamış ve her, seferinde en yakındaki bir nesneyi kullanmıştı. Basit av için, basit bir yöntem doğrusu.

Şu korku figürünü bırakarak, ekrana baktım. Ekrandaki burçlar kuşağını görünce aklıma, üzerinde hayvan işaretleri bulunan bu kuşağı Gertie'ye sormadığım geldi. Acaba bu korkunç sonunu, yıldızlara bakarak görmüş müydü? Tuhaf, şu dehşetengiz eylemlerimde bana büyük yardımlar sağlamış olan insanlarla, sıkı bir ilişki kurmamıştım. Ölümüne en çok üzüldüğüm Gertie olduğundan, onun için kısa dua edip etmemeyi bir an düşündüm. Ancak bunun, Tanrı'ya yağcılık etmenin en korkunç kategorisiyle eşanlama geleceğini düşünerek hemen vazgeçtim. Bunun yerine kendimi ona yeniden bakmaya ve kendi tarzımla veda etmeye zorladım. O şey hâlâ boynuna saplı duruyordu ve Gertie benim gözlerimin içine bakıyordu. Bütün bu olanlar aslında kötü bir şaka olduğundan, belki de her an gülmeye başlayacaktı. Bakışlarında, ne bir suçlama ne bir öfke vardı; aksine bir anlayamama ve şaşkınlık ifadesi göze çarpıyordu. Gerçekten çok şaşırmışa benziyordu.

"Üzgünüm" dedim usulca kendime veya ölüye ya da bütün bunları ve kötülükleri yaratan o ruh hastası yüce varlığa. "Üzgünüm. Böyle olsun istemezdim." İşlediği cinayetlerden sonra melankolik duygulara kapılan her insanlık düşmanının alışılmış bahaneleri işte.

Sonra, bir sonrakini aramak için yola koyuldum. Çünkü, şu kasabın ölüm randevusuna davet etmeyi kesinlikle göz ardı etmeyeceğini çok iyi bildiğim, bir kişi daha vardı. Ona da bir randevu vermiş olduğu kesindi. Şu kasap, ona şimdilik aynadaki adam diyelim, muhtemelen tilki gibi kurnazca kitaplıktan ayrılmaya karşı koyan Hasta'yı öldürdükten kısa bir süre sonra, hepsini bu şeytanca buluşmaya çağırmış ya da onları buna zorlamıştı. Peki ama onlara, hangi konuda konuşmak istediğini söylemişti acaba? Hepsini ya da içlerinden birini, bilmeden, Gövde'nin şu gülünç cinayet komplosunda büyük rol oynadıkları konusunda aydınlatmak mı istiyordu? Hayır, doğru olan tersiydi! Asıl ahmak, kendini bütününle, aslında başka bir cinayet entrikasının özünü oluşturacak bir cinayet entrikasına kaptırmış ve hiçbir şeyden haberi olmayan, gözü dönmüş ve bütün tehlike çanlarına hiç kulak asmayan Gövde'ydi. Daha basit söylemem gerekirse, benim "gönülsüz" işbirlikçilerim —düşünebildikleri oranda-, baştan beri bu konunun içindeydiler. Tek risk faktörü bendim, çünkü önceden belirlenmiş olan bu yolu izleyip izlemeyeceğim, yalnızca bana bağlıydı. Ancak böylesi bir cinayet planı kimin aklına gelmişti ve kimin öldürülmesi gerekiyordu? Sladek ölmüştü, belki de Hans ve Arnold da, şu Hasta, YR, Gertie ve...

Evet, belki Edi de ölmüştü. Çevirdiğim dolapta -az da olsa- yer almış olan sonuncusunu da, Gertie'nin cesedinden yaklaşık yirmi metre ileride buldum. Eğik olan cam cephenin önündeki küçük bir teleskopun altında, içler acısı biçimde yatıyordu. Öldürmek için bir araç bulamayan canavar, yere yığılana kadar onu dövmüş. Kullandığı şiddetin inanılmaz izleri, zavalılığın üzerinde açıkça görülebiliyordu. Katil, mongolun yüzüne, bir et balyası haline gelene kadar vurmuş, insanın keyfince dövebileceği bir kum torbası muamelesi etmişti. Yani Edi'nin yüzü, suratındaki o sırtıma ifadesi hariç, tanınamayacak duruma gelmişti. Bu sırtan yüze, iki misline kadar şişip sonunda patlayıncaya kadar vurulmuştu. Edi yere yığıldıktan sonra da, aynadaki adam en hunharca eylemine girişmişti. Kurban hiçbir gizi ele vermesin diye, üzerine çıkmış ve öldürene kadar bütün gücüyle onu çiğnemişti. Edi'nin bedeninin üstünde çılgınca tepinmiş olmalıydı. Çünkü Edi'nin özellikle göğüs kafesi, üzerinden silindir geçmiş gibi dümdüz olmuştu. Benim felaket tellalciliğımı yapan bu sadık postacı, daha çok ağzından ve burnundan boşalmış kanların oluşturduğu bir kan gölü içinde yatıyordu. Bu tüyler ürpertici tablonun en iğrenç parçası ise, aynadaki adamın, olay yerinden uzaklaşıp gölgeler şatosuna doğru gittikçe silikleşen ve sonunda bütününle yiten, plastik zemin üzerindeki kanlı ayak izleriydi.

Herhalde işi bittikten sonra gülen Edi'nin üzerinden inmiş ve ağır adımlarla buradan uzaklaşmıştı.

Söylediklerimi düzeltmem gerek. Bu kanlı dehşet anı, sıradan bir randevu değildi, tersine bir temizlik operasyonuydu Belki de Gertie, şu Bay Gizem'i, bilerek ya da bilmeyerek bana destek olan herkese, sonunda acı gerçeği söylemesi için zorlamıştı. O da bu öneriyi memnuniyetle kabul etmişti, çünkü geri kalan üç kişiyi oyuna getirmenin en ideal yolu bu. Aptal Gertie, demek gerçekten, hilkat garibeleriyle sağlıklılar arasında bir uyum olabileceğine inanıyormuş!

Şöyle bir sonuca vardım: Gövde'nin kusursuz bir şekilde Robert Sladek'i öldüreceği daha baştan planlanmıştı. Bu olanaksız eylemi gerçekleştirebilmek amacıyla, bana, akla gelebilecek her türlü destek ile yardımcı olabilecek, bazı "Efsunlanmış Avcılar" getirildi. Gövde de, çalışmaları sırasında gidip, bu görev için önceden öngörülmüş olan kişilere başvurdu ve kafasında, baş katilin, o daha bu bakımevine gelmeden önce

kurduğu ve eninde sonunda Gövde'nin uygulayacağını umduğu, bu planın aynısını kurdu. Böylece polis de, herhangi bir ipucu bulduğunda, her şeyin benden kaynaklandığına inanacaktı. Sonuçta, şu aynadaki adam yalnızca bir dahi değil, aynı zamanda da benim hasta beynimdeki sapmaları tam zamanında görebilen bir yeteneğe sahipti.

Şu üç ölü son bir kez gözümün önüne geldi: Sırtındaki havayla YR, boynuna sokulan metal çatalla Gertie ve korkunç hale gelmiş yüzüyle Edi, hepsi de, çok zaman önce, daha yumurta hücresinin spermle döllendiği ve baş biyologun bu döllenmeden çok özel bir şey oluşacağına karar verdiği zamanlarda, aslında benim için okunmuş bir belanın kurbanı olmuşlardı sanki. Kısa bir süre aklımdan, bu belanın somut olarak gelip beni de bulup bulamayacağı, şu vahşi hayvanın her an gölgelerin arasından üzerime atlayarak, üfleme borumu, gırtlığımı delerek ensemden çıkartıp çıkartamayacağı geçti. Ancak sonra üzerimdeki korkuyu attım, çünkü hiçbir Tanrı'nın ve şeytanın, kendi ihtiraslarının çocuğunu, zamanından önce yok edilmesine izin vererek terk edeceklerini sanmıyordum. Saçlarıma ak düşüp iki büküm oluncaya kadar yaşayacaktım, her lanet gün, acı dolu anıların cehennemine girecek, aynaya baktığımda, alnımdaki kara lekeyi görecektim.

Ölenlerin kanları, çalışma masalarındaki lambaların ölgün ışığı altında parlıyordu. Her birinin kendi yazgısı vardı, her biri kendi çileli yolunu izlemişti. Biri kendi anıları için yitip gitmişti, bir diğeri, kendi çocukluğuna tutsak olmuş, kendi acizliğini yüzünde donup kalmış olan sırtımayla sergiliyordu. Ve son olarak, özel yaşamı hakkında pek bir şey öğrenemediğim Gertie ise, evrenin içinde zaten hiç var olmayan bir şeyi, yani yazgımızın işaretlerini açıklamaya çalışıyordu. Hayır, dünya, insanı deli eden ve üzerinde ne işaretler, ne de mucizeler olan, tersine anlamsızlığın, acıların ve nefretin kol gezdiği bir gök cismiymiş. Her üçü de yaşamlarım, yıldızların hizmetine adamıştı, bir gözlemesinde ölmelerine karşın, ölecekleri zamanı gösteren yıldızı kendileri de görememişlerdi.

"Bu yüzden yanacaksın, Daniel," diye fısıldadım gölgenin içine doğru. Ve kendi kendimi yanıtladım: "Cehennemde yanacağım!"

Bu kanlı yolculuktan sonra odama döndüğümde, beni bekleyen başka bir tuhaf şaka buldum karşımda. Şu çiçek çocuk, gerçekten de Cenaze Marşı plağını koyup koltuğa oturmuş, sakın sakın elindeki moda dergisini okuyordu. Ben odaya girdiğimde gülümseyerek bana baktı, ancak müzik parçasına ters düşen bu davranışını hemen düzeltti ve sanki bir düğmeye basılmış gibi yüzünü matem havası kapladı.

"Kapatın şu berbat şeyi!" diye emrettim ona.

Ne söylediğimi tam olarak anlamadı ve heyecanla kıkırdadı. "Neden ama? Demiştiniz ki..."

"Kapatın, dedim size!" diye bağırdıktan sonra tam bir çılgılık krizine tutuldum: "Kapatın! Kapatın! Kapatın!..."

O, beni yatağa tıkip gittikten sonra, bir kez daha şu kâbusu düşündüm. Odanın içindeki karanlık, tıpkı iri yan ama güçsüz bir hayalet gibiydi ve ayrıca dışarıdan, denizin sesinden başka ses gelmiyordu. Duvardaki Reinhard Furrer ve şu UFA Diva'sının gözlerinin akları, spot ışığıyla aydınlatılmış yumurtalar gibi parlıyordu. Sanki ikisi de bana, azarlarcasına bakıyordu. Bu ortam bana, buraya geldikten kısa süre sonra Sladek ile birbirimize girdiğim o geceyi anımsamıştı. Şimdi ardıma bakarak geçmiş, tatillerde haber vermeden çekilen pozlar gibi, içindeki anıların dingin biçimde yüzdükleri sıcak bir nostalji içeceği gibi idealize ediyordum. Her şey ne kadar da eğlenceli başlamıştı. Anımsıyor musun Gövdecik, o zamanlar Profesör sana şu dismellik çocuklar katalogunu nasıl burnunun önüne sürmüştü ve seni, bozuk doğanları yakından incelemeye nasıl da zorlamıştı? Senin, çiçeklerle, anılarla ve başları ihtişamla kıçlarında doğan bebeklerle dolu bu evrensel topluluğa en kısa sürede uyum sağlaman için, öfkeden kudurarak nasıl da felsefi bakış açıları geliştirmişti. Muhteşem! Sonra da, Mercedes ile birlikte olduğumuz o Noel kutlaması sırasında, şu spastik Placido Domingo'ların sahneye çıkarak, gerçekleri izleyicilerin arasında olmasına karşın Habil ile Kabil'i nasıl da canlandırmışlardı. Ne kadar da gülmüştük! Evet Gövdecik, peki ya şu dahi gibi olan Thaddäus'a ne oldu, yoksa o nefis anılarını yitirdin mi? Yaptığı Gövde soykırımından dolayı onu ipe götürmen için, sana biraz barut vermesi yeterliydi, seni ahmak! Ya şu, Gertie, YR, Edi ve şu terapist olan Hansçık ile dostluk kurma çabalarına ne demeli, bizim, hayır, sizin, demek istiyorum, hiçbir şantaj gerekçesi olmamasına karşın, gerçekten epey eğlenceli olan şu şantaj mektuplarını yazıp, onları serüvenle ve çılgınca adrese gönderme işine ne demeli! Gülmekten bayılabilirim! Sonra da, bilinçaltıma attıklarımı kendi kendimi hipnoz ederek gün ışığına çıkartarak, Freud'un örnek hastası rolünü oynadım. Aman Tanrım, kendi rezil yaşamım hakkındaki gerçekleri çoktan bilmeme karşın nasıl da, sinsice, fenerlerin altında yağmurda bekleyen genç adamlar uydurmuştum düşümde, Jüpiter dosyasını, sanki bir kutsal emanetmiş gibi bir bilime dönüştürmüştüm, nasıl da birbirine gizemli bakışlarla bakan yetim kardeşler uydurmuştum kendi kendime! Evet çocuklar, gerçekten de birlikte güzel zaman geçirdik, değil mi? Sizlerin şimdi burada olup, benimle birlikte bu çılgın anıların keyfim delice çıkartamamış gerçekten çok üzücü -çünkü hepiniz ölüsünüz artık!

Artık hepsi ölü, ölü hepsi, diye geçirdim içimden ve incinmiş biçimde, ağlayacak durumda olmadığımı farkına vardım. Hem neden ağlayacaktım ki? Benim gibi olan kişiler, yalnızca kendileri için ağlar. Ve ben de henüz yaşıyordum.

Trunci tarihin son günü olan ertesi gün, daha da hareketli geçti. Gözlerimi bir kapadım, bir açtım. İkinin arasında yaklaşık dört buçuk saat uyumuştum, ancak bu uyku da, tıpkı benim içinde bulunduğum ruh hali gibi kara ve bunalıcı olduğundan, onu pek dikkate almamıştım.

Mercedes, yatağımın başucunda durmuş, ara sıra cennetten aşağıya inerek vadesi dolmuş birine iyi sözler edip onu yanında götüren, çok ilgili bir meleğin bakışlarıyla beni izliyordu. "Efsunlanmış Avcılar" böyleydi işte, insan bir kez yatağına yatıp gözünü kırtıdığı anda kendisini, ya Janis Joplin'in yaşadığı zamanlar yalnızca bir atom zerresi olarak varolan, ama yine de tıpkı o ayyaş gibi giyinen kızın karşısında, ya sanki televizyon dizisi Sherlock Holmes'ün kabare versiyonunda oynayan bir polisin karşısında ya da "ırza geçmek" tabirine, uygulanmasına yakın bir anlam kazandıran bir mankenin karşısında buluveriyor. Gözümü bir kez kırpsam, karşıma belki de Pat ve Patachon ya da iç Moğolistan'dan bir folklor grubu çıkar. Dediğim gibi, burada her şey olabiliirdi.

Herhalde henüz hepsi ölmemişti. Dün gece kapıldığım üzüntüm biraz hafifleyebilirdi, çünkü Sladek topluluğunun en gözde oyuncusu, Tanrı'ya şükür sapaşğılandı. Yoksa biraz sonra onun da gözleri kapanacak ve elinde, üzerinde: "Her ne kadar Henriette yargı yoluyla karşı da çıksa da, lütfen beni onun aile mezarlığına gömün" yazılı bir kâğıt parçasıyla, yatağın üzerine doğru havada bir spiral yaparak yığılacak mıydı?

"Nasılsın, Daniel?" dedi bana üzgün bir tonla, sanki Greta Garbo'nun filmlerinden birinde, idama mahkûm olmuş biri gibi. İnsanın aklını başından alacak gibi görünüyordu, gerçi yüzü, sanki çok ağlamış ve şişmiş gibiydi, ama bir zamanlar neredeyse benim aklımı başımdan alan çekiciliğini de koruyordu. Elbette yaşanan üzücü olaylar onun dış görünüşünü de etkilemişti. Üzerinde, defin törenine hiç uymayan, ama bunun ne anlama geldiğini çok iyi bildiğimi sandığım, bembeyaz bir elbise, ellerinde de ağ eldivenler vardı. Sladek'i çok sevdiğinden onu, cennetteki locasında şöyle bir rahatlayıp aşağıya doğru bakınca, iç karartıcı siyah matem elbisesiyle öfkelenmek istemiyordu. Yine içimde, eskiden bütün benliğimi saran şu kıskançlık belirtileri az da olsa baş gösterdi. Ancak sonra bu duygu hemen yitip gitti ve ben de yalnızca onun, görünüşünü izlemekle meşgul oldum. Elbisesi klasik bir parçaya benziyordu, hem de zaman makinesiyle ellili yıllardan getirilip onun o düşsel vücuduna giydirilmişti sanki. Ne üzerinde bir takı ne yüzünde makyaj vardı ki, bunu onu kansızmış gibi, yani bütünüyle dünya dışı bir varlık gibi gösteriyordu. Kestane renkli saçları tepeye doğru, heyecan verici bir biçimde dikildiğinden, onun o incecik zarif ensesini açığa çıkartıyordu.

Bütünüyle kadınca bir hareketle eldivenlerini çıkarttı ve parmaklarını, karyolanın kenar tahtası üzerinde, yatak boyunca gezdirdi.

"Saat kaç?" diye sordum, onun ilk sorduğu soruyu hiç dikkate almadan.

"Beşi geçti."

Birdenbire içersinin hamam gibi sıcak olduğunu fark ettim. Dışarıda bulutlar dağılmış ve ardında, şafak öncesi koyu mavi bir gökyüzü bırakmıştı. Yaz geldiğini müjdeleyen, oldukça sıcak bir gün olacaktı.

"Şu camı açmanı istesem, acaba matemini yarıda kesmiş olur muyum? Yoksa, üç saniye içinde burada boğulup gideceğim."

Pencereyi iterek açtıktan sonra, çeşmeden bir bardak su doldurup bana getirdi. Sanki yaramaz bir çocuğu besliyormuş gibi lütufkâr bir gülümsemeyle, bardağı dikkatle dudaklarıma oturttu. Küçük gövde işte yine Oedipus kompleksine kapılmıştı. Açık pencereden odanın içine dolan hafif meltem, daha serin değildi ama, biraz esmesi iyi geliyordu. En azından böylece, mutlaka Afrika'nın bir yerindeki sağlıkçılara hazırlattığı, insanın tüylerini diken diken eden törenlerde ve insanların kurban edilmesi sırasında kullanılan o baştan çıkartan parfümünün etkisi artıyordu.

"Gördün mü bak, bir daha asla karşılaşmayacağımızı söylemene karşı seninle yine karşılaştık işte," dedi bardağımyı ağızımdan çektikten sonra. Sonra da yatağın kenarına oturdu.

"Ancak ben, karşılaşsak da bunun, çok hüznü bir durumda olacağını da söylemiştim. Sana başsağlığı dilemem için mi geldin bana? Avcunu yalarsın. Onun cehennemde yanmasını isterim."

Gözlerinde, gözyaşının ilk damlaları belirdi, burun deliklerinin kenarları kıpkırmızı oldu. Az sonra, onun o değerli sıvısı, yüzündeki bütün deliklerden dökülmeye başladı.

"Ah, Daniel, neden her şey bu kadar ileri gitti ki? Söyle bana, neden?"

"Artık öbür dünyaya göçen ekselanslarının bilmece gibi konuşmasını almışa benziyorsun, sevgili dostum. Bu yaptığımız konuşmanın, seninle yaptığımız ilk konuşma olduğunun ayırımında değilsin galiba. Öyle sanıyorum ki, her şeyin neden bu kadar ileriye gittiği konusunda, sen benden daha iyi açıklama bulabilecek durumdasın."

Tıpkı kibar kadınların yaptığı gibi, yeninden, üzerinde R.S. Harfleri yazan beyaz bir mendil çıkarıp bu arada kıpkırmızı kesilmiş olan burnuna dokundurdu. Sonra ayağa kalktı ve yavaşça pencereye doğru gitti. Hiç konuşmadan, başını bir sağa bir sola sallayarak, yapışmış kirpiklerinin arasından, sanki bir hayaleti arıyormuş gibi, karanlık deniz fenerine baktı. Tuhaf şey, bana önemli şeyler söyleyen herkes, ayağa kalkıp pencereden bakmaya başlıyordu. Görünüşüm bu kadar sıkıcı mıydı yani?

"Sevgi, Daniel, derin sevgi, bunun ne demek olduğunu bilir misin?"

"Hayır. Yeni mi?"

"Öyle de sayılabilir, ama insana çok acı verir. Bazen, bazen birisim seversin, bu birisi de senin sevgine karşılık verir. İnsan o zaman aşık olur, derler ya, birlikte çok güzel zaman geçirirsiniz. Ancak sevginin bu türü geçer gider, alışkanlığa dönüşür ve sonunda, zengin donatılmış bir kahvaltılık masasının başında, birbirine öylece bakarak sona erer. Hangi sevginin asla ölmediğini bilir misin?"

"Kablolu televizyon sevgisi mi?"

"Tamamlanmamış olan sevgi. Kendini yiyip bitiren sevgi. Asla başlamayan sevgi. Asla tanışamayacağın bir rock yıldızına karşı duyulan bir sevgidir bu. Ya da, asla alamayacağın bir arabaya karşı duyulan bir sevgidir. Ancak sevginin en korkuncu, çok iyi tanıdığın, düşünceleri ve özlemleri tıpkı seninkiler gibi olan, her zaman senin yanında olan, ama yine de seni iten birine duyulan sevgidir. Senden nefret eden birine karşı duyulan sevgi, derin sevgidir."

"Açık söyleyeyim, şu profesörcüğün senden nefret ettiğini hiç sanmam. Bilançoları tıraşlarken rahatsız edersen, belki biraz nane limon olabilir."

Nedendir belli belirsiz gülümsedi.

"Kendimden söz ettiğimi de nereden çıkarttın?"

"Evet, bunu da nereden çıkarttım acaba? Seni neden dinliyorum ki? Neden bir arkadaşımızın ölümüne üzülen arkadaşlarımız gibi yapıyoruz acaba? Ve sen, günün bu saatinde, kolları ve bacakları olmayan birisinin odasında ne arıyorsun acaba? Belki de bu zavallı çocuk, tam da sııklama atlama dünya rekorunu kırıyordu düşünde."

"Çünkü bana bir iyilik yapmak zorundasın."

"Engellilerin katıldığı bir defileye çıkmayı kesinlikle reddediyorum."

"Öyle bir şey yapmayacaksın ki. Sen..."

Pencereden bana doğru döndü, yalvarma ve kararlılıkla gözlerimin içine baktı. Gökyüzünün koyu mavi rengi, onun beyaz elbisesini açık mavi dönüştürdü; o an, günün belli saatlerinde köylülere görünen büyülmüş bir cadiya benziyordu. Eğer ricasını kabul etmezsen, sanki pencereden atlayacakmış gibi bir izlenim uyandırıyordu.

"... sen yalnızca bildiklerini polise söyleme yeter."

Hoppala! Şu esrarengiz sabah cadısı şimdi de aynadaki adamın avukatı olmaya çalışıyordu. Sabah sabah kalkıp derin sevgi meselesini tartışmak üzere beni ziyarete gelmediğini tahmin etmem gerekirdi. Herhalde şu vahşet dolu proje henüz sona ermemiştir ve ben de bu proje içinde hâlâ önemli, dahası en önemli rolü oynuyordum. Ancak önüme konan metni okumayı ve kuliste oturup bütün iplerin kendi elinde olduğunu sanan yönetmenin talimatlarına uymayı hiç istemiyordum. Tam tersine, ortalığı iyice karıştırmayı koydum kafama.

"Size bu iyiliği yapmazsam ne olur peki? Yoksa ölmek zorunda mı kalırım?" diye karşılık verdim, inatçı bir tavırla. Taşı tam gediğine koymuştum. Mercedes'in, o ana kadar nem-sek, ama kendinden emin bir görüntü sergileyen yüzü, sanki benim böyle bir şey söylememi beklemiyormuş gibi, allak bullak oldu. İnanılmaz bir kahkaha atıp birden alnını kırıştırdı ve yeniden yatağıma doğru yöneldi, kollarını, sanki dua ediyormuş gibi göğze doğru kaldırdı. Aman Tanrım, verdiği bu umarsız pozla ne kadar da büyüleyici görünüyordu! Ve benim pis kulaklarım, onun o dar eteği içindeki ipek çoraplarının nasıl birbirine sürtüştüğünü duyuyordu: Şırıp-şırıp-şırıp. Son zamanlarda öbür dünyayı ve buna ait sevimli olayları düşünecek kadar yeterince olanağım olmuştu. Ancak aynı olayı böylesi bir bağlamda düşünmek, epey eğlenceli oluyor doğrusu.

"Ama Daniel, neler söylüyorsun sen? Kimse ölmeyecek ki."

Doğru, ikimizin dışındaki herkes ölmüştü zaten. Yatağın yanına diz çöktü, bir kolunu göğsümün üzerine koydu ve kendini açındıran gözlerle bakmaya başladı. Lanet olsun, hiç kimse ona, benim gibi sefil birini Angola'daki bir geneleve bile sokmadıklarını, hele bir mankenin kucağına oturamayacağını söylememiş miydi yani!

"Göreceksin bak, her şey düzelecek. Hepimiz için en iyisi, şu korkunç olayları en kısa sürede unutman."

"Hepimiz için en iyisi mi?"

Bu kadarı da fazlaydı, çılgınca gülmeye başladım. Ne yapacağını bilmediğinden, o da, çaresizlik içinde benimle birlikte gülmeye başladı. Muhtemelen ben kendime hâkim olarak birden susarsam, o da bana uyum sağlayabilirdi diye, benim gülüşümden bir adım geriden aksayarak gülüyordu sanki.

"Hepimiz için en iyisi mi? Ne demek istiyorsun, her şeyden daha çok sevgili Mercedes?"

"Bak, bu bakımevinde, artık altına kalın bir çizgi çekerek unutmamız gereken kötü şeyler oldu demek istiyorum. Polis bu pisliği istediği kadar karıştırsın, ölenlerin hiçbirini geri gelmeyecektir."

"Belki de gelir. Çünkü ölümler unutulmadıkları sürece, ölmüş sayılmaz. Ve ben bazı ölenleri de çok uzun bir süre daha hatırlamak isterim. Bunun için sana söz veririm."

"Bu durumda polise bazı karanlık noktaları açıklayacak mısın yani?"

"Açıklamazsam, ödülüm he olacak peki?"

"Efendim?"

"Mangırardan söz ediyorum kızım."

"Mangır mı?"

istersen şöyle diyelim, sen ve seni buraya yollayan o alçak, bana iyi bir Acapulco paketi ayarlayın yeter."

"Para mı? Sen gerçekten paradan mı söz ediyorsun? Ama çok saçma. Bak Daniel, artık isteğim gibi konuşmak ne yazık ki bundan böyle pek olanaklı değil. Ancak seni temin ederim olaylar, sandığından çok farklı."

"Buna hiç gerek yok ki. Aslında para benim için hiç önemli değil."

"Peki o zaman ne istiyorsun?"

Sustum. O sırada benim dudaklarıma bakıyor ve herhalde benim, spor bir coupe ya da aptal bir dünya turu filan gibi bir saçmalık yumurtlayacağımı sanıyordu. Belki de benim daha çok, engellilere yüklü bir bağış gibi yüce bir şey isteyeceğimi sanıyordu, zavalılık. Ancak benim suskunluğum giderek uzadığından, bu saçma fikir onun düş gücünde çöktü ve gözlerinde kademe kademe önce inanamama, sonra rahatsızlık, en sonunda da açık bir dehşet belirdi. Beni asıl ilgilendiren şey ise, insanların, adına ahlak demeye yeltendikleri şeyden, Voyager uydusu, onu imal edenlere kadar uzaksa o kadar uzaklaşmış olmalarıydı. İşlenen bütün suçlardan sonra, başkalarına biraz eziyet etmek hiç önemli değildi artık. Dolandırıcılık, şantaj, cinayet ve şimdi bir de kadın sömürüsü. İşte bu eylemler benim gerçek varlığımı belirliyordu. Bu zeki kötürümün yüzündeki maskenin ardında, normal bir insan artığı vardı aslında. Evet, neden olmayaydı ki, lanet olsun! Kendilerinin kılma bile zarar gelmeyenler, milyonlarca insanın yaşamına mal olan savaşlar çıkartılar. Ancak içimizden birisi, kaldırımın üzerinde bir prezervatif görecekti olsa, hemen, öğğğ, diye tepki gösterir! Belki de ben, uğruna erdemli klişeler uydurulan aynı yazgıyı paylaştığım kişilerin özgürlüğünü amaçlayan bir dernek kurmalıydım. Sloganı da: Engelli, ama yine de azgın! Kutsal dokunulmazlığı bulunan bir güzellik abidesinin parfüm bulutları altında, insanın ahlak kanallarını tıkadıktan ve insan onu köşeye sıkıştırdığına emin olduktan sonra, şu çizgi film sosyologlarının öne sürdükleri iddiaları tersine çevirmek ve saçma sapan makaleler yazmak o kadar kolaydı ki. Hırsızları, olanakların yarattığı, dahası benim durumumda koca eşekler yarattığı sözü, ne kadar da doğrudu.

Biraz önceki ürkmüslüğü üzerinden atmış ve ciddi olarak düşünüyormuş gibiydi. Büyük olasılıkla da, böylesi karışık bir hareketin teknik ayrıntılarını düşünüyordu. Ardından, Kasimir karşısında susmam için, bir seks travması geçirme bedeline bile razıydı. Onun arkasında kimlerin olduğu, kendimi işlediğim suçu itiraf etmememin neden bu kadar önemli olduğu ve ondan para talep etmemi hangi bilinmeyen nedenle böylesine saçma bulduğu konularında seve seve varsayımlar geliştirebilirdim. Ancak dışarıdaki deniz ikiye bile ayrılacak olsa, o an ve böyle bir durum karşısında bunların hiçbirisi umurumda bile değildi. Yüzünde, sanki aniden gerçekdışı bir şey görmüş gibi kocaman bir soru işareti belirdi. Hem onun korkusunu hafifletmek, hem de ona yardım edebilmek için bir süre sonra ona, şu benim Jack the Ripper tavrımı takınarak: "İnanmayacaksın ama, Mercedes, bedenimin bir bölümü, jinekolojik bir alete benziyor!"

Sanki bir canavar, ona yapışkan vantuzlarıyla dokunmuş gibi geri çekildi. Ancak sonra, tuhaf bir değişim sergiledi: Yüzü tıpkı, bir paraşütçünün uçağın atlama kapısına gelerek, uçağı kesinlikle olağan biçimde terk etmeyeceği kararma varmış gibi bir ifadeye büründü. Ayağa kalktı, yeniden pencereye gitti ve deniz fenerine doğru melankolik gözlerle baktı. Dışarıda muhteşem bir gündeğümü başlamıştı, öyle ki, güneşin yansıyan altın ışıkları onu, gökkuşağı renklerinde bir siluete dönüştürdü. Bu tatlı ışıklar altında elbisesinin içindeki vücudu bir siluet olarak görünmeye başladı, kestane kızılı saçları da, parlak bir kıvılcım demetine dönüştü. Yüzünü bana dönmeden ellerini saçlarına daldırdı ve tokasını çıkarttı, bunun üzerine bu kıvılcım demeti dağıldı ve kıvılcımların her biri kat kat sırtına, oradan da kalçalarına kadar salındı. Bütün tüylerim diken diken oldu. Bir an kendime bunun, çevirdiğim haince dolaplardan dolayı, hâlâ binanın bir yerlerinde kanlar içinde yatan, başarıyla öldürülmüş olanların karşılığında verilen bir ödül mü olduğunu sormadan edemedim. Ancak Gövde oldukça bencil ve kalın derili bir varlık olduğundan, böylesi felsefi bir konuda daha fazla kafa yormadım.

Giysinin üst bölümünü çıkarttı, eteğinin düğmelerini açtı, onu yere bıraktı ve ortaya, bembeyaz iç çamaşırları içinde bir vücut çıktı. Utandığım için ona, bunu yapmamasını, her şeyi şakadan yaptığımı, söylemek istedim, ancak kekeleyeceğimden ve kendimi daha da gülünç bir duruma düşürmekten korktuğum için, bundan vazgeçtim. Sonunda yüzünü bana döndü.

Mercedes'in terlemiş koltukaltı tüyleri, Mercedes'in külotundan dışarıya, tıpkı bir Fata Morgana gibi taşan kasık tüyleri, Mercedes'in meme başları ve sütyeninden taşan bölümleri, Mercedes'in göbek deliği (oldukça büyüktü, bu nedenle de daha bir çekiciydi, Halleluya), Mercedes'in biçimli bacakları, Mercedes'in, önümde mum kadar dik dururken, zarıfçe bacaklarına değen kolları. Sanki Doktor Frankenştayn azgınlaştığı bir gün, elindeki gold kredi kartıyla, insan uzuvları satılan seçkin bir butiğe girmiş ve başyapıtı için ne gerekiyorsa almıştı. Tanrım, bu kadar genç bir kadında, böylesi ince bele bu kadar kocaman bir popo nasıl olabiliirdi acaba! Böylesi harika bir butiğin gerçekten olmasını dileyip yatakta yatan Frankenştayn ise (yoksa Igor'muydu?), güneşten daha parlak olan bu varlık, gözlerini kamaştırmasın diye gözlerini sımsıkı yumdu. Ey yüce Meryem Ana, beni bağışla, sonunda sana olan sadakatimi bozdum işte!

Yumuşakça vücudunu yalayıp saçlarını dağıtan rüzgârdan mı, yoksa başına geleceklerden korktuğu için mi bilinmez ama, biraz titriyordu. Şimdiye kadar hiç kullanmadığım, ancak yıllarca özenle temizlenen ve

şimdi de yorganın altında küçük bir sirk çadırı gibi dikilmesinden korktuğum kamışımı birlikte, ben de titriyordum. Yarı ciddi, yarı meydan okuyan bir yüz ifadesiyle Mercedes bana doğru geldi. Yaklaştıkça, giderek, kadın iç çamaşırı kataloglarında reklam için poz veren keskin bakışlı ve düzgün hatlı olmalarına karşın, verdikleri pozlarda müstehcenliğin eseri bile bulunmayan, etlerini böylesine mükemmel biçimde sergileyerek tam tersi bir etki yaratan ve benim gibi otuzbircilerin aklını başından alabilecek kusursuz Havvalara daha çok benziyordu. Sonunda tam yatağın kenarına gelince durdu, bu konumda bana tepeden bakabiliyor, ben de onun bacakları arasındaki sivri üçgeni görebiliyordum. İçindeki hazineyi güzelce gizlemesine karşın, bu kumaş parçasının cömert bir özelliği vardı, çünkü iki kasık kemiğini büsbütün açıkta bırakıyordu. Seyrek bir orman gibi ince tüylerle başlayıp giderek sıklaşarak, kasıklar etrafında başlayan kıllanma, bir kadının en ince cilt bölgesinde nefes kesen bir sınır çizgisi oluşturur.

Sessiz kalması beni biraz tedirgin etti. Bir de, sanki çok büyük bir hakarete uğramış gibi surat asması vardı. Onun suçu. Ne istediğimi söylediğimde, benimle pazarlık edebilirdi aslında. Belki de yalnızca elbisesini çıkartırdı ve ona dokunmamı reddedebilirdi. Ya da yakın dövüşe girmeden kurnazca kurtulmayı filan deneyebilirdi. Ne bileyim işte! Biraz sonra reflekslerimin pervasızlığının bilincine vardım. Hey, seni maymun, diye seslendim kendi içimden, karşındaki, ölüleri bile diriltten özsuların Tanrıçası Mercedes, seninle gönül eğlendiren üç kuruşluk bir fahişe değil! Bu uyarıdan sonra aciz bir şekilde kendimi bütünüyle, ondan yayılan büyü'nün etkisine bıraktım.

Kokuyu duyabiliyordum, evet, kokuyu duyabiliyordum. Ne? Önce onun kendi kokusu. Sanki bir anne, eş, sevgili, orospu, sokakta yanınızdan geçerken size sürtünen ve düş dünyanızda bir saniyede derin bir yer bırakan, meçhul bir on altılık fıstık, kısacası, sansasyonel bir koku olarak damıtılmış bir kadın. Sonra, eski bir tekerlekli sandalye asilzadesi olarak hemen söyleyeyim, genç kadınların, insanda durmadan başını duvarlara vurma isteği etkisi bırakan, o kadınsı vücut kokularından bir demet. Son olarak da, her kadının kristalizasyon noktasından yayılan o kokuyu anmaktan çekinmiyorum ya da bundan söz etmeyi doğru buluyorum. Sevgili baylar ya da bayanlar ya da aslında beni can kulağıyla dinleyen, yüreklerinde gövde olarak kalmış bulunan sizler, işte o bu kokuydu, biraz önce, küçük bir sirk çadırı benzetmesiyle beni zor duruma soktuğunu söylediğim koku, işte tam bu kokuydu.

O çelik gibi bakışlarını benden almadan sutyenini açtı, bir striptizcinin zevksiz hareketleriyle, başının etrafında çevirip fırlattı attı. Ya Rabbi! İşte, onları görüyordum, sonunda onları gerçek olarak görüyordum. Kocamandılar, inanılmazdılar ve ihtiraslıydılar, evet, bu dünyadaki bütün çirkinliklere ve tedirginliklere karşı dev bir şahmerdan gibiydiler. Ama yine de, tıpkı benim beklediğim gibiydiler: Oldukça hacimli, buna karşın dimdik, sımsıkı ve esnektiller. Meme başları, insanın sanki her zaman buz parçalarıyla saldırılabileceği, anormal uzun ve sağlam cinstendi. Kısacası o, kolları ve bacakları olmayan bir adamın düşüyü, zerrece kuşku yok, hahaha!

Son olarak, üzerindeki slipten de kurtuldu, ancak bu kez iş o kadar, tahrik eden bir oyun rahatlığıyla gerçekleşmedi, çünkü bu eylemin içinde, insanın basit bir eğlencelik oyun olarak sergileyemeyeceği, çok fazla doğal alınganlık ile utanma duyguları bulunuyordu. Pekâlâ, son olarak onun o cennet gibi olan, gizli yerini de gördüm. Elbette bu gibi şeyleri daha önce de defalarca görmüştüm, hayır, tahmin edilebileceği gibi bir anatomi müzesinde değil, tersine, şu basit dergilerde görmüştüm. Ancak böylesi gerçek bir deneyime, evet, bunu söylemeliyim, gerçek bir organa -hem ayrıca benim yaşamımda da bir tane bulunuyordu- henüz ulaşmamıştım. Bu nedenle, görüntüsünün, insanı zevklerin doruğuna ulaştırması şaşırtıcı değil. Ek olarak tabiat ana bana, aklımı başımdan alan ışık oyunları yapıyordu: Giderek güçlenen güneş, şu çırılçıplak kadının vücuduna arkadan vuruyordu ve güçlü bir ışık demeti baldırlarının arasından geçerek, tam gözüme isabet ediyordu, öyle ki, karşıdan gelen ışık nedeniyle bacakları arasındaki tüyleri yanıyormuş gibi görüyordum ve aralanmış olan dudakçıkların kenarları açık pembe renkte parılıyordu. Işığın gözlerimi acıtırcasına kamaştırmasına karşın bakışlarım çivilenmiş gibi aynı noktaya bakıyordu. Bu nefis görüntüden sonra gözlerimi de yitirsem umurumda değildi. Bu kapkara dünyada, belki de onun kahrolası yok oluşundan başka, görülmesi gereken daha mükemmel ne olabilirdi ki?

Ancak kör olmadım, tersine, o birdenbire benim üzerime doğru eğildiğinde ve üzerimdeki örtüyü bütünüyle açtığında, -o iri yükseltileri, tıpkı sis içinden birdenbire çıkan bir zeplin gibi, burnumun üzerinden yavaşça ve kıl payı sıyrarak geçerken- bakışlarım daha keskinleşti ve hassasiyetim daha arttı. Eski kışkırtıcıyla orada öylece yatıyordum. Külotumda, tıpkı çizgi filmlerde bir çekiç darbesiyle birden beliren karikatürsü bir şişlik görünüyordu. İtiraf edeyim, benim kollarım ve bacaklarım yoktu ve gövdemde onların başlamaları gereken yerler, modern bir yontunun cilalanmış yuvarlak bölgeleri gibi pasparlak görünüyordu. Ama yine de atletik erkek vücudumla olabilecekleri bekleyebilirdim. Bu da bir şey değil miydi yani? Bakışlarımız karşılaştı. Ne mutlu ki, onun bakışlarında öğrenme yoktu, ama ne yazık ki, zevklenme de yoktu. Gözlerinde daha çok, sanki uzay gemisini terk edip yabancı gezegene inmeye güç de olsa karar vermiş, kararlılığın desteklediği, meraktan kaynaklanan bir ışıltı vardı.

Sonra öyle bir şey yaptı ki, az daha yangın musluğu gibi fışkırarak boşalmama neden olacaktı. Görüntüsünü engelleyen saçlarım kaldırabilmek için başım arkaya doğru attı. Asi saçlarını eliyle kulağının arkasına doğru götürdü. Bütün bu işlem çok küçük bir an sürmesine karşın, benim gözümde ağır çekimde

gerçekleşiyormuş gibi inanılmaz ağır bir tempoda gerçekleşti. Altın renkli ışıklar altında kıpkırmızı parlayan saçların önce nasıl havalandıklarını ve sonra da arkaya doğru savrulduklarını gördüm. Kolunun nasıl havaya kalktığını ve böylece terlemiş koltukaltındaki tüylerin nasıl açığa çıktığını ve ter damlacıklarının, sanki üzerinde sihirli bir ısıltı bulunan teninden nasıl süzöldüklerini gördüm. Ve ben şimdi de Mercedes'in, sağ ayağını yatağa nasıl dayadığını, kendini yatağın üzerine bırakarak bacaklarını nasıl araladığını ve bedeninin alt tarafındaki o küçücük, karanlık ormanın içinden pespembe parlayan ve bana sanki hayatında ilk ve son kez ulaşacak bir vahiymiş gibi gelen vulvasının nasıl ortaya çıktığını gördüm; sonra o aralığın yeniden nasıl kapandığını, ancak dudakçıkların yine de biraz aralık kaldıklarını gördüm; sonunda onun yatağın üzerine nasıl çıktığını, külotumu nasıl sıyırdığını ve Gövdelerin iyi yürekli perisiymiş gibi, o kiraz dudakları ve huri gibi gözleriyle üzerime doğru nasıl eğildiğim gördüm. Ten, ter ve kokulardan oluşan bu kutsallığa, tek bir parmağımla bile dokunmadığım bu lanetli bedenimin zindanlarından, "işte böyle olmalı!" diye haykırdım "işte böyle olmalı!"

Üzerimde duran Mercedes bana, tıpkı baş döndürücü bir yükseklikten yerdeki aptal fareyi gözüne kestiren dikkatli bir doğan gibi bakıyordu. Dizlerinin üstünde, bacaklarını iyice açmış vaziyette üzerimde duruyordu. Memelerinin başları göğsüme geliyor ve benim, davetsiz bir konuk gibi içeriye girmek isteyen, atılıp duran ve zevkten acımaya başlayan borum da ritmik hareketlerle onun "bereket boynuzu" na vurarak kendini teselli ediyordu. Çok geçmeden boynuzun ağzındaki ıslaklığı ve böylesi bir dirence karşılık çabucak ilerleyen yumuşaklığı duyumsadım. Ah, o an onu nefessiz kalıncaya kadar sınıksı sarıp, ardından da benim Eyfel Kulemi, onun o sırlıslık cennetine sokmak için neler vermezdim. Ama benim durumumda böyle bir şey olanaklı mıydı acaba? Gerçeği söylemek gerekirse, erotizm yalnızca insanın kafasında değil, aynı zamanda bulunduğu pozisyonla da ilgili bir şey, içinde bulunduğum duruma pozisyon denirse tabii. Ona, aslında çok hoşlanacağı bir şey söylemek istedim, ondan özür dilemek ya da teşekkür etmek ya da ona taptığımı filan söylemek istiyordum, bu nedenle ağzımı açtım. Ancak o çabuk davrandı ve eliyle dudaklarımı kapattı. Sonra, sanki ilaç olarak güçlenmiş gibi, gizlice güldü ve işaret parmağını, dik bir vaziyette ağzının önüne götürdü.

"Şşşşt!" dedi, kullarına yaklaşan Tanrı gibi yaklaştı ve beni öptü. Başımı öne doğru kaldırdım, onun bu eşi benzeri olmayan kokusunu şimdiye kadar hiç olmadığı kadar yoğun bir biçimde içime çekerken, dudaklarını, ağzının kenarlarını, dişlerini, damağını ve son olarak da dilini emmeye başladım. Beni sınıksı saran o oldu, pençeleriyle gövdeyi o kadar sıkı kavramıştı ki, sanki benden bütün bir parça koparmak istiyordu, sonra da dans eder bir hareketle yana doğru yuvarlandı ve sırtüstü yatan şu kurbağayı da yakalayarak, mutluluğun asla son bulmak istemediği ülkeye beni de yanında götürdü. Herkesin aynı fikirde olacağı gibi, kimin üste çıkması gerektiği konusunda bir tartışma yapmak için yanlış bir zamandı. Bu nedenle hiç karşı koymadım ve üzerine fazla yük bindiği için çatlayacakmış gibi olan dal parçası, bu pozisyondayken elinden geleni yapmaya çalışıp, leğen kısmını dostça güçlendirerek yuvasının yolunu bulmaya çalışırken ben de, delirmiş gibi onun ağzını emmeye devam ediyordum. Ne kadar büyük bir şehvetle istesem de, gerçekten onun tenini okşamak için hiçbir olanağım yoktu. Bu nedenle Mercedes, ben onun karnı üzerinde sudan çıkmış bir balık gibi çırpınırken, inisiyatifini ele aldı. Beni sıkıp mıncıklıyordu, bir fotomodelin üzerinde tıpkı bir kütük kadar erotik bir etki bıraktığıma kesinlikle inandığım için, ne anlama geldiğini tam olarak bilemediğim, hıçkırık sesini andıran bir sesle inledi. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, sağ elini kalçalarımın üzerinde dolaştırarak, yani arkadan dolanarak şefkatle, bulunduğu yerde iki yana sallanan, kıllı yumurtalarımı avuçladı, bunun üzerine ben de delicesine feryadı bastım. Bu tatlı işkenceye dayanılacak gibi değildi, benim bu acımı hissetmiş olmalıydı. Çünkü bunun üzerine kışıma eline geçirdi. İnanılmaz derecede sıkıyordu, onu istiyor, onu birkaç kez, çelik gibi sertleşene değin şiddetle ovuşturdu, sonra da sıcak ıslaklıktaki oyuğuna soktu.

Mutluluğun doruğunda bulunduğum sırada, hak ettiğim şekilde bir kalp krizi geçirmemin ya da mağara insanların şaşkınlıkları zaman yaptıkları gibi çılgın atmamın beklendiğini sanıyorum. Hayır, hayır, çok farklı ve çok kısa oldu her şey. Yürekli Mercedes, sırf zevk için (hangi taraf için olursa olsun) Gövde'nin kışını iki üç kez bastırdı, hastanın kendisi de bu itilimleri, bedeninin alt kısmını tepindirerek destekledi. Torpidom, onun sularında kendini tüy gibi rahat hissediyordu, esnek mercan duvarları yanlara doğru ittikçe, onlar da hemen yol veriyordu. Geminin ilk seferi tam sona ermek üzereyken, öylesine büyük bir gücün etkisi altına girdim ki, saniyenin binde biri kadar bir zaman diliminde, gerçekten bacaklarımın olduğunu, dünyanın en güçlü ayaklarına sahip olduğumu ve onların yardımıyla yanlışlıkla yataktan inip, durmadan atılıp duran şu kışıma onun şu lanet deliğine şiddetle sokacağımı sandım. Aynı anda başımı yukarıya kaldırarak yüzüne baktım. Zevkli bir işkenceyle kaskatı kesilmiş, güneşin göz kamaştırıcı ışıklarının aydınlatıldığı bir yüz, aralık duran, ara sıra kıvrılarak diliyle yaladığı ve tıpkı bataklıktan çıkmış kaygan bir yılan gibi ıslattığı dolgun ve inanılmaz derecede istekli dudaklar, kısık göz kapakları ardında yalnızca akları görülebilen gözler ve tıpkı bir arabesk gibi, nefis duruluktaki bir gölün kenarındaki sazlıklar gibi yüzünden aşağıya vahşice salman uzun, upuzun saçlar —ona, benim Tanrıçam gibi olan Mercedes'ime bakmaya doyamıyordum. Bu rezil yaşamımda bir daha asla bir kadının içine giremeyeceğimi ne kadar iyi biliyorsam, aynı şekilde onu, şimdiye kadar dünyada gördüğüm, düşündüğüm ya da görmeyi umduğum her şeyden çok daha fazla sevdiğimi de çok iyi biliyordum.

Gözlerim doldu. Ancak, salt zorunlu koşullar nedeniyle gerçekleşen birleşmemizin zirvesinde, gırtlığımdan ne bir vahşi ses, ne de bir çığlık çıkıyordu. Ağlıyordum, meraklı Gövde izleyicileri, ağlıyordum işte.

Bundan sonra olanlar, sade, basit ve anlaşılabilir şeylerdi Şu iş bittikten sonra aceleyle giyindi, şimşek çarpmış gibi orada dururken, benden son kez işe polisi karıştırmamam için söz aldı, gülünç biçimde beni alnımdan öperek ödüllendirdi ve tıpkı geldiği gibi, aniden gözden yitip gitti. Yarım saat sonra şu çiçek çocuk geldi ve hadi bakalım banyoya, dedi. Başka koşullar altında, bir kadın tarafından sabunlanmanın keyfini, en rezil bir biçimde çıkartmaya çalışırdım. Ancak sıcak suyun içindeyken, tıpkı çevremdeki sıkıcı dünyanın giderek karardığını hissetmediğim gibi, onun da varlığını hiç hissetmiyordum.

Günün geri kalan bölümünü sağırmışım gibi odamda geçirdim. Dışarıda, yani evin içinde birbiri ardına cesetler bulunup çıkartılırken, ben de gözlerimi, hipnotize olmuş gibi şu deniz fenerine diktim. Gün batarken, tepemde sanki Demokles'in kılıcı sallanıyormuş gibime gelmeye başladı ve içimde, önümde son bir savaş gibi bir şeyin daha bulunduğu inancı giderek artmaya başladı. Akşam olunca, -gün boyu sahili ısıtan sıcaklık bir türlü yok olmuyordu -yemeğimi odama getirttim, ancak gördüm ki, tek bir lokma bile yiyemiyordum. Sonra yine, bakıcım asık bir suratla odaya dalıp, şu giderek daha korkunç bir hal alan ve sayıları artan, zaten ilk elden bildiğim dışarıdaki cinayetler hakkında beni bilgilendirirken, ben de karanlıkta artık pek seçilemeyen deniz fenerine bakarak sahile daldım. Ancak bir şey belli etmedim ve yorgun bir tavırla: "Ah, ne kadar korkunç!" ya da "Ah, ne kadar acı!" diyerek yeniden suskun halime geri döndüm.

Saat on olmuştu, kızcağızın hırsız gibi kantine gidip, aşk acısı çeken Gövdecik için alkollü bir içecek bulması gerekiyordu. Aslında en doğrusu ispirtoydu. Tekerlekli sandalyemde oturmuş surat asıyor, tıpkı bir taş ocağı mahkûmu gibi terliyordum ve şu son savaş hâlâ başlamamıştı. Ancak Demokles'in kılıcı tepemden aşağı düşmüştü bile, Hem de Kasimir kılığında.

Odaya, sinir bozucu olduğunu çok iyi bilen tipik bir sinir bozucu olarak, sinsi bir gülümseme, utangaç ve acelesi varmış gibi yaparak girdi. Yine de o sefil görüntüsü, Gövde'nin, en acımasız polis yüreğini bile paramparça ettiğini ele veriyordu. Yüzünün kül rengi, yerini beton grisine bırakmıştı; yüzündeki bütün çizgiler ve kırışıklar, ters giden bir ameliyattan çıkmış gibi uzamış ve ikiye katlanmıştı. Öylesine terlemişti ki, insan onun az önce banyodan çıktığını sanırdı. Bu sıcak havada kışık bir paltonun içinde olup, kafasında da daha az sıcak tutmayan bir şapka varsa, terlemesine şaşmamak gerek. Elleri titriyordu, ama şu filtresiz sigarayı sol elinden sağ eline sinirle geçirirken hâlâ bir sorun çıkmıyordu. Polisin, böyle bir hurdayı hâlâ nasıl çalıştırdığını geçirdim içimden. Bu adam bir deha kombinasyonu olabilirdi, ama sorumluların da, bu adamın kamuoyu karşısında onlara inanılmayacak zararlar verdiğini unutmamaları gerekiyor.

Kasimir, kendisinin her şeyi bildiğini, benim de bildiğimi biliyormuş gibi bir tavırla bana yaklaşıp zararsız biriyim izlenimi uyandırmaya çalıştığı sırada, ciğerlerinden korkunç bir senfonik ısıklık sesi geliyordu. Ne aptal bir oyun! Onu hiç dikkate, almadan hafifçe dalgalanan denize bakmaya devam ettiğimden, nedensiz yere odanın ortasına gelerek göğsünün sol tarafını ovuşturmaya başladı. Sonra kibarca gırtlığını temizlemeye çalıştı, ama pek beceremedi, çünkü tahriş olan solunum yolları nedeniyle kuvvetli bir öksürüğe yakalanmıştı. Öksürmesi bitince, mahcup biçimde gülümsedi.

"İnanmazsınız ama, aslında sizi gerçekten bir kez daha rahatsız etmek istemezdim. Ancak, bu arada sizin de mutlaka duymuş olduğunuz kaygı verici bazı olaylar, sizi birkaç soruyla daha rahatsız etmemi zorunlu kıldı."

Sanki o yokmuş gibi davrandım. Şu an ona, bir mide ülserine olduğu kadar ihtiyacım vardı.

"Ah, benim de zaten pek işim yoktu, sakın bir şekilde konuşabilmemiz için kızı bir saatliğine yollamama izin verir misiniz. Buna bir itirazınız yoktur herhalde, Bay..."

Biraz ara verdi ve yüzünü buruşturdu. O an, bütün maskesi düştü.

"Bay Sladek mi?"

Tilki gibi kurnaz olan bu adam, şaşkınlıktan benim sandalyeden düşeceğimi sandı herhalde. Çok komik! Varlığıma ilişkin en korkunç şeyi, bu sabaha karşı öğrenmiştim ben.

"Sladek, sizin gerçek isminiz bu, değil mi?"

"Siz bunu benden daha iyi araştırmışsınızdır, Bay Kreuzer," dedim, kumanda borusunu üfledim ve onun yüzüne doğru döndüm. Aman Tanrım, göz ucuyla gördüğümde çok daha kötü bir durumdaydı. Deli doktorların, çılgınca bir araştırma yapabilmek için önce gün boyu saunaya kilitledikleri, sonra da ödüllendirmek için, eski elbiselerle süsledikleri zavallı biri gibiydi. Buruşuk suratının her tarafı tiklerle atıyordu. Ekibiyle birlikte bu karışıklığı ve yalan dolanı çözebilmek için çalıştığından, bütün gece uyumamıştı herhalde.

Son söylediğim şeyden sonra, içindeki yaşam ateşi çoktan sönmüş olan yorgun gözleri, derinden bir gülümsemeyle parladı. Masadaki çalışma lambasının loş ışığı, şimdi onu, şatoda-kileri durmadan korkutan iyi yürekli bir hayaletle benzetmişti tam anlamıyla.

"Aslında polis arşivinden sizin doğum yeriniz hakkında bazı ilginç belgeleri faksla aldım. Şimdi, bunlar arasında, *sizin Robert Sladek'in kardeşi olduğunuzu gösteren kâğıtlar var. O zamanki tahkikat memurunun çıkardığı sonuçlar büyük oranda, sizin velayetiniz alındıktan on yıl sonra gelen, bazı imzasız mektuplara

dayanmaktadır. Bunun üzerine başka araştırmalar da yapılmış, kesin bir sonuca varamamalarına karşın, bu olayın, böyle bir sonuçla kapandığına karar verilmiş. Dahası, araştırmayı yapanlar, son elde ettikleri sonuçları içiren bir dosyayı, babalığınız Jüpiter Magnus'a da vermişler. Bunları biliyor muydunuz?"

"Bilmek, zor iş, Kasimir. İnsanlar genellikle, bir şey bildiklerini sanır, ama aslında hiçbir şey bildikleri yoktur. Eğer bildiklerinin eski bir dostunun adını bile anmasını sağlamıyorsa, bilmek ne kadar acı."

"Gördüğüm kadarıyla, siz küçük bir filozofsunuz."

"Bütün gün yapacak bir şeyiniz yoksa, filozof olmanız kolay."

"Cinayet araştırmamızın sonucunda ortaya neler çıktığını öğrenmeye pek meraklı değilsin galiba?"

"Hem de nasil! Meraktan atlıyorum. Hemen anlat, dostum!"

Bu sefer hiçbir uyariya gerek kalmadan rafa gidip, elindeki sigarayı kl tabağında söndürdü. Ardından yeni bir tane yaktı, bir elinde sigara bir elinde kl tabağı odada bir aşağı bir yukarı dolanmaya başladı. Dikkatini toplamak için kendini ne kadar zorlasa da, önemli bir ayrıntı söylemeyecek gibi bir hali vardı.

"En önemli şeyi size hemen söyleyeceğim, Bay Sladek ya da Bay Magnus, artık adınız her neyse. Bütün şu cinayetleri kimin tezgahladığını artık biliyorum! İşin doğrusu, benim burada olmamın da asıl nedeni de bu zaten. Konuşmamızın sonunda, arkadaşlarıma da bu bilgileri aktarıp uzun bir rapor yazacağım. Ancak bu çarpıcı haberi önce sizin öğrenmenizi istedim, çünkü, evet, ilk ziyaretimde de söylediğim gibi, bu konu genel anlamda sizi de ilgilendiriyor. Elbette, faili bu suçlara iten nedenlerin ardında bazı karanlık noktalar, yanılgılar, anlaşılamayan şeyler daha var. Ama katiller de insandır ve insanlar da anlaşılmazdır, hem de tıpkı..."

Karşılaştırma yapacağı uygun bir şey ararken, birkaç saniyeliğine konuşmasını kesti. Yüzünün önünden duman bulutları geçiyordu, bu sırada bakışlarının, manzaralı camdan yıldızlı geceye takıldığını gördüm.

"Tıpkı uzay gibi," diyerek, bir şair gibi ona yardımcı olmaya çalıştım.

"Mükemmel. Tıpkı uzay gibi, şu dışarıdaki yıldızlar gibi."

Kısa süren dumsız bir aradan sonra, yine telaşla aranmaya başladı ve çabucak ağzına sigarasını soktu.

"Katilin kim olduğunu size söylemeden önce, size bir öykü anlatmak istiyorum. Bu yk, çok büyük çabalar harcamadan, Guinness Rekorlar Kitabı'na girebilecek bir adamın öyküsü. Çünkü adamın hesap cüzdanlarının sayısı, hiç kimsenin olmadığı kadar oktu. Kısa süre öncesine kadar bunlardan yaklaşık kırk tanesini ortaya ıkartabildik, ama galiba daha pek çok var. şu bizim gezgin, Milano'dan Melbourne'a ve Madagaskar'dan Yokohama'ya kadar nereye ayak bassa, gittiği her yerde hemen bir hesap açma hastalığına tutulmuş. Yalnız İsviçre'de kendi adına on iki tane hesap açtırmış. oğunluğu sahte isimlere açılmış, insanın aklını karıştıracak çokluktaki bu hesaplar, tıpkı bir örümcek ağı gibi bütün dünyayı sarmış. Ve durmadan bir hesaptan diğerine büyük paralar transfer edilmiş, öyle ki, bankalar bile bu para akışının nereden başladığı konusunda tam bilgi veremediler. şu hesap fetişisti, adına posta kutusu firmaları da denilen, sayısız firma kurmuş ve bunları yalandan, kr ediyorlarmış gibi göstermiş. Bu hayali kazançlar da hemen yabancı ülkelerdeki hesaplara aktarılıyor-muş. Adamımız alışan birisi olduğundan, uslu uslu işine gittiği için, ancak boş zamanlarında bir uçağa atlayıp, gizli işlerini kontrol ediyormuş. Dünyanın değişik yerlerdeki zaman farkının da bu işte önemli bir payı varmış. Kısacası, bu yolla, yaklaşık yüz seksen bin Markın el değişirmiş olduğunu sanıyoruz."

şaşkınlıktan ağzım açık kaldığı için, belli olmasın diye, numaradan esniyormuş gibi yaptım. Yüz seksen bin Mark, aman Allah'ım!

"Sizin de söylediğiniz gibi, Profesör Sladek sahtekârın biriydi," dedim, sanki beni hiç ilgilendirmiyormuş gibi. Kasimir birden durdu, yüz korkunç bir hal alarak, kalbinin üstünü tuttu. Göğsünün zerine bastırdığı eli bile, kasılıp kaldı. Dışlarını sıkarken, onun harabe bedenini, keskin bir acı sarmış gibiydi. Onu perişan eden, kötü bir şeytandı, görevi, gerçeğin ortaya çıkmasını önlemek olan bir şeytandı bu. Hem de ne pahasına olursa olsun.

"Hayır, hayır, şu seyahat düşkünü adamın adı Sladek değildi. Onu adı, Hans Zimmermann'dı" diye inlerken, elini de, sanki bir süre daha şeytanı kendinden uzak tutmak istiyormuş gibi, savuruyordu. Ağrısı biraz azalmış olmalıydı ki, taş gibi kasılmış olan yüz hatları gevşemeye başladı. Elindeki kl tabağını etajerin üzerine bıraktı, paltosunun cebinden tortop bir mendil çıkartıp alınıdaki terleri sildi.

"Elbette Sladek'in emrinde çalışıyordu, ama bütünüyle birisinin kuklası olacak kimse yoktur hayatta. Bu karmaşık para trafiği içinden, basit bir çalışmayla adı geçen kentteki kişisel hesabına tere yağdan kıl çeker gibi ulaştık. Son yıllarda yatırılan ve çekilen paraları kontrol ettik ve yalnızca, sıradan, kk bazı harcamalarla, kira, elektrik, su ve telefon için talimatlar bulunduğunu gördük. Yalnız bir kez, bundan bir yıl önce, Venezuela'ya büyük bir miktar havale edilmiş. İşte bu tek hesap numarasını izleyerek, diğer hesapları da ortaya çıkarttık. Mikro ip çağında böyle şeyler çok kolay."

"Muhteşem, ama çok da şaşırtıcı! Oysa ben, sonunda çamura bulaşmamış birini buldum sanıyordum. Öyle sanıyorum ki, kuklalık ettiği süre boyunca Hans'ın kendine güveni giderek arttı. Ve böylece profesörü vurarak, kendini Midas ilan etti."

"O kadar aceleci olma, öykü henüz sona ermedi. Çünkü Hans Zimmermann'ın evindeki dosyaların yerinde nasıl yeller estiyse, yabancı ülkelerdeki hesaplar da aynı şekilde havaya uçtu."

"Ne yani, o güzelim paralar yok oldular?"

"Tam anlamıyla yok olmadılar, tersine yasal yollarla çekildiler. Bay Zimmermann'ın, bütün hesaplar için genel bir vekaletname verdiği genç bir kadın, bütün paraları çekti. Bu esrarengiz kadın -görgü tanıklarının ifadesine göre son derece çekici bir hanım- son dört ay boyunca defalarca dünyayı dolaşarak, bütün ganimeti topladı. Paraları nakit olarak, özellikle de kırmızı bir sırt çantasında taşımaya alışmış. Elbette her seferinde sahte bir isim kullanıyormuş."

"Peki ama, bu milyonların kaynağı neresiydi?"

Kasimir, yanan sigarasını söndürmek istedi, ancak eli o kadar titriyordu ki, ancak çarpık hareketler yapabildiğinden sonunda kül tabağını yere düşürdü. Şaşkın bakışlarla bir süre yerdeki kırıklara baktı, sonra da yatağın ucuna oturdu. Sırtı bana dönük olarak, canı sıkılan bir çocuk gibi ayakbaşılarının ucuyla porselen kırıklarını itiyordu. Arkasından yalnızca onun düşük omuzlarını ve kafasındaki aptal şapkayı, yaşlandığını asla kabullenmeyen bir ihtiyarı, kendisinin öleceğine inanmayı reddeden ve başkalarının çevirdiği üçkâğıtları çözüp, onları gün ışığına çıkardığı sürece genç kaldığına inanan bir adam görüyordum. Ve birdenbire, sanki ilham gelmiş gibi, onu köşeye sıkıştıracak olan şeytanın ben olduğumu anladım. Gövde'nin gizlerini öğrenen ya da öğrenecek olan bütün diğerleri gibi, o da ölecekti.

Şu yerdeki kırıklar hakkında tek bir söz bile etmedim, Kasimir de, bu heyecanlı konuşmamızı, gereksiz özür dileme saçmalıklarıyla kesintiye uğratabileceği benzemiyordu. Bu konuyu, öyle derler ya, kendi haline bıraktık. Buna karşın o, elini yine paltosunun cebine attı, sigara paketini çıkardı, şu ölüm çubuğu dışarıya çıkacak gibi, paketi bir kez salladı ve sigarayı dudaklarının arasına tutturdu.

"Paranın kaynağı mı?" diye yeniden söz başladı ve sigarayı ağzına alarak keyifle içine çekmeye başladı. "Paranın kaynağı işte burası. 'Efsunlanmış Avcılar' isimli şu kötürümler diyarı. Önceleri sağlıklı kişilerin de, deyim yerindeyse, sürekli bir lüks otel gibi, burada kaldıklarını, biliyor muydunuz? Bu tesis eskiden, Bay Sladek tarafından politikacılara engellilerle sağlıklılar arasındaki başarılı kaynaşmanın bir mucizesi olarak yutturulmuş. Ancak sağlıklı olanlar zamanla huylanmışlar ve profesörün keyfi yönetim biçimine karşı koymuşlar. Böylece onlar buradan kaçırılmış. Patrona sadık kalan pek çok doktor ve hastabakıcının yanı sıra onlara benzer bazı kimseler burada kalmış. Bu kuruluşun temel amacının ne olduğunu onların gözleri önüne sermek de çok kolay olmuş. Bu av kulübesinin borç harç yapıldığı söylenebilir. Hükümet, dernekler, hayır kurumları bu projeye milyon üzerine milyon yağırmışlar ve elverişli krediler vermişler, ancak paralar doğrudan Sladek'in eline geçtiğinden, bankalara geri ödeme yapmamış. Öte yandan bankalar, bu tür bir işin ardında hükümetin olduğunu ve hükümetin de borçlarını eninde sonunda ödeyeceğini düşünerek, hiç seslerini çıkarmamış. Ayrıca profesör, burada yıldız fallarına bakılan zengin ya da kaçık dulların miraslarına konma gibi başka türlü yamuk işler de çevirmiş. Bunun yanı sıra binanın diğer kanatlarını tamamlamak için harcama yapmak gerektiğinde, büyük firmaların sponsorluğunu ayarlamayı da iyi beceriyormuş. Ancak, resmen silinen diğer büyük meblağların yanında bu tür paralar çerez sayılırdı."

Ayağa kalktı ve bana takılarak tökezledi. Bu sırada bütün solunum organları, tıpkı eski bir kahve makinesinin pili gibi tekleliyordu. Sigarasının külünün yere düşmesine hiç aldırmıyordu. Ya bunun farkına bile varamıyordu ya da artık bana karşı bütün özgürlüklerini kullanabileceğini sanıyordu. Yüzünün düşünceli haline bakılırsa, konferansın bu teknik bölümünden sonra asıl eğlenceli yanma geçeceğe benziyordu, yani konunun "Gövde" bölümüne.

Artık sıranın yavaş yavaş bana geldiğini anladığımdan, "Profesörün yaptığı bütün bu matrak alçaklıklar aslında çok aptalca, öyle değil mi, Bay Kreuzer?" diyerek onu gaza getirdim. "Çünkü günün birinde bunların ortaya çıkacağı bilmesi gerekiyordu."

Başkomiser, sinsi başkomiser gülümsemesiyle güldü.

"Aynen öyle. Günün birinde bu sahtekarlık ortaya çıkacaktı. Onu ipten kurtaracak hiçbir şey yoktu. Kulağa saçma geldiğini biliyorum, ama eğer Profesör Sladek ölmüş olaydı, birdenbire bu batağın içinden çıkmış olacaktı ve artık hiç kimsenin şu yüz seksen milyonu bulma olanağı kalmayacaktı."

"Yani çıkar bir yol kalmadığı için Sladek'in intihar etmeye çalıştığını mı söylemek istiyorsunuz?"

"Hayır, hayır, bu onun tarzı değildi. Adam tam bir ikilem içindeydi. Bir yandan sahtekarlıklarının ne zaman ortaya çıkacağını parmaklarıyla sayıyordu, diğer yandan da, yaşamına kendi elleriyle son verecek yürekliği gösteremiyordu. Bu arada, birinin onu öldürmeye çalışması, tam aradığı bir şeydi."

"Vay canına! Hangi serseri onun derisini yüzmek istemiş ki?"

"Thaddäus Arnold, bir bahçıvan olmadığına göre, şu idare amiri yani."

"Bunun size hemen söylemem gerekirdi. Nefret ettiği birini gebertebileceği bir sürü silahı vardı onun. Ne kadar da uyuyor. Peki ama, Profesörü neden öldürmek istiyormuş?"

"Çünkü Profesör, kendisine iki yüz yetmiş bin Mark vermezse, Nazi döneminde işlediği suçları kamuoyuna açıklamakla tehdit edip ona şantaj yapıyormuş."

"Şimdi artık hiçbir şey anlamıyorum. Profesörün milyonluk serveti varken, yaşlı bir adamdan iki yüz yetmiş bin Mark almak için, ona şantaj mı yapıyordu yani?"

"Hayır, elbette öyle olmadı. Ne Arnold'un o kadar parası vardı, ne de işlemiş olduğu saklayacak bir suç vardı. Yalnızca biri, bu karmaşık öykünün içinden böyle bir anlam çıkmasını istiyordu. Bu birisine biz, aynadaki adam diyoruz, çünkü kendisi için böyle bir isim kullanmış bir keresinde, yani şu aynadaki adam tuhaf birisi. Arnold'u, Sladek'e karşı kıskırtmaya çalışmış. Bu nedenle idare amirine, düzenli aralıklara şu tuhaf şantaj mektuplarını yazmış ve bunları, Sladek'in yazdığını ima etmiş. İdare amirinin geçmişindeki şu uğursuz gerçekler açığa çıkmadan önce, Arnold, kendine şantaj yapanın Sladek'i sanıp onu öldürmesi gerekiyordu. Ancak aynadaki adamın, Bay

Arnold'un gizleyeceği bir şeyi ya da çeyrek milyonun sahibi olduğu, düşüncesine nasıl kapıldığı bilinmiyor."

"Bence şu aynadaki adam yalnızca tuhaf biri değil, aynı zamanda aptal herifin tekiymiş, Bay Kreuzer."

"Hiç sanmam. Bakın, bu kişi, kusursuz cinayet taşanları konusunda çok büyük çaba harcamış. Şantaj mektuplarının farklı biçiminden size daha önce söz etmişim. Ancak bu mektupların içerikleri de çok tuhaf. Gerçi rahmetli bu mektupların anlamını hemen anlayabilirdi ama dışarıdan birisi için onlar, bazı yerleri komik de olsa, bir bulmaca gibi. Bu mektupların içindeki gizli anlamı kabaca çözebilmem için epeyce uğraştım doğrusu. Şantajcının neden bu kadar kafa patlatıp, beklemediği bir son ile karşılaştığını, merak ettim."

"Aynadaki adamın, başka insanların yardımı olmadan mektupları yazma ve yollama olanağı yoktu."

"Bunu siz diyorsunuz, işte bu nedenle de şantaj mektuplarını ya şiir şeklinde ya da yıldız falı şeklinde yazdı. Ancak böylece başkalarının, onun giriştiği bu suç eylemine destek olmalarını ve dikkatleri üzerine hiç çekmemeyi başardı. Korkarım, şu aynadaki adam, başkalarının yardımına gereksinim duyan bir engelliydi. Örneğin, kendisine birkaç dakika önce yazdırılan şeyleri bile hemen unutan bir adamın yardımı gibi. Ya da yıldız falı yazarken, bir şantaj mektubu yazdığının bile farkına varamayacak kadar, kendisini delice yıldız falı işine kaptırmış bir kadının yardımı gibi. Ve de söz konusu mektupları kimin ona kakaladığım algılamayacak kadar geri zekâli bir postacının yardımı gibi."

"YR, Gertie ve Edi. Hepsi de dün gece öldürüldüler. Bu işin arkasında da, şu aynadaki adamın olduğunu mu sanıyorsunuz, Kasimir?"

Tam önümde duruyordu ve terden sıırılsıklam olan o yaşlı yüzü, alay ve kaygıyla parıldıyordu. "Elbette hayır, Daniel. Eğer yazı bile yazacak durumda değilse, kimseyi de öldürmüş olamaz. İşte bu nedenle, Robert Sladek'i öbür dünyaya yollamak için seçilmişti."

"Kim seçmiş?"

"Robert Sladek! Cinayetten suçlu bulunsa bile, bu kadar ağır engelli birinin kesinlikle cezaevine sokulmayacağını, baştan beri biliyordu. Profesör çok iyi düşünmüş, değil mi?"

"Karmaşık olsa da, yine de intihar mı etmiş yani?"

"Nasıl bakarsan. Sladek her şeyi büyük bir özenle hazırladı. Önce Arnold ile sözleşti. İşin içinde, önerilen büyük miktarda para vardı. Sonra da, köşeye sıkıştırılan bu ağır engelli, kendisine acı çektiren kişiye karşı bir cinayet komplosu hazırlamaya karar verinceye kadar kıskırttı. Artık sıra, onun için ideal koşulların hazırlanmasına gelmişti. Örneğin ona, bütün planı en ayrıntısına kadar bilen ve gizli dolaplar çevirdiğinde onu görmezlikten gelen bir bakıcı bulunmalıydı. Ve ayrıca, engellilerden bazıları da çok iyi bilgilendirilmişti ve şu aynadaki adama hiç fark ettirmeden yardım etmeleri gerekiyordu. Bu iş de halledildikten sonra, hiçbir pürüz çıkmaması gerekiyordu."

"Bir pürüz çıktı ama."

"Öyle oldu, Daniel. Ve tıpkı senin şu saçma planın nasıl tutmadıysa, onunki de tutmadı ve olan oldu, çünkü her yer kan gölüne döndü. Kötü yazgını protesto edip asla zeki bir engelli rolünü oynamak istememene ve şımarık değiştirme çocuk maskesini takarak herkesle alay edebileceğini sanmana karşın, senden beklenen her şeyi aynen yaptın. Kendini bir zekâ oyununa kaptırdın, çünkü bütün dünyaya onlardan ne kadar zeki olduğunu göstermek istiyordun. Bu, aslında çok büyük bir teşebbüstü. Nefret, gurur ve bir tutam çılgınlık, herhalde bunların hepsi önemliydi, öyle değil mi? Ama kendine şöyle dönüp bir baksana, evlat. Dışardan herhangi bir kimsenin, senin gibi bir yarattığı gerçekten ciddiye alacağına inanıyor musun? Hayır, sen daha, bütün cinayetlerin en olanaksızım nasıl gerçekleştirebileceğim ve böyle bir şeyi yapıp yapmayacağını düşünürken, büyük bir makinenin küçücük bir dişlisi olmuştun bile. Senin, aynen onun istekleri doğrultusunda hareket edeceğini Sladek'in nasıl bilebildiğini, hâlâ açıklayamıyorum. Herhalde birbirinize karşı çok özel ilişkileriniz vardı ve o da, senin aklından geçenleri senden daha iyi biliyordu. Bakımevi müdürünün öldürülmesi, tıpkı yan yana dizilmiş domino taşlarının düşmesi gibi, kesin bir süreçle gerçekleşmeliydi. İlk adım: Harika bir günün sabahında Sladek, başı kopmuş olarak bulunur. Budala başkomiserin teki olayı üstlenir, ancak bir türlü çözemez. İkinci adım: Aptal başkomiser, Sladek'in Arnold'a şantaj yaptığını anlar. Daha da güzeli, Arnold ortalıkta, kendisine tuhaf mektuplar geldiğini anlatır ve bunları şu aptal komiser gösterir. Ancak başkomiser bunlarda şantaja ilişkin bir şey göremez, çünkü kanıtların tümü yok edilmiştir. Sonuç olarak, Arnold'un, Sladek'i öldürmek için hiçbir nedeni yoktu. Böylece Arnold zanlı olmaktan kurtulur, aptal başkomiser yine açmazdadır. Üçüncü adım: Aptal başkomiser, Sladek'in sahtekarlıklarından haberdar olur ve hesap numaraları cangılında derin bir araştırmaya girer. Aynı anda da, ağır engelli birisi olarak oldukça karmaşık fikirler geliştiren, kimliği belirsiz şantajcı bulmacasını çözer. Ancak

onun, fiziksel bakımdan cinayet işlemesine olanak bulunmadığından, o da zanlı olamaz. Sonuç olarak: Başkomiser açmazda kalır. Dördüncü ve son adım: Aptal komiser bir sonuca varır. Elinde bir ceset ve yitip giden yüz seksen adet milyon vardır. Bu sırada gökten bir başka zanlı daha düşer. Bütün bu karmaşa arasında bakıcılardan biri ortadan yok olmuştur. Hakkında yapılan araştırmalardan sonra onun, profesörün dolandırdığı paraları işlettiği ortaya çıkar. Şu aptal başkomiser için artık her şeyin bir anlamı vardır. Şu sadık bakıcı günün birinde, sonuçları çok ağır olan bir karar verir. Neden, diye sordu kendine, kibar beyefendimiz şahane sahillerde gününü gün edip beni artıklarla beslerken, neden ben bütün dünyayı dolaşıp o kendini beğenmiş maymun herifin pis işlerini yapıyorum ki? Böylece patronu öldürmeye karar verdi. Cinayeti planlarken sevinçle, bakıcılığını yaptığı kişinin de profesöre bir tuzak hazırladığını gördü. Buna uygun olarak kendi planını, şu engellinin planına göre ayarladı. Gidip kendine bir av tüfeği aldı, baktığı çocuğun yanından ayrıldı ve o gece, bütün kuşuklar Arnold'un üzerinde toplanacak biçimde, Sladek'i vurdu. Gerçi oradan ayrılması bazı kuşuklar uyandıracaktı ama yine de çok fazla kargaşaya neden olmayacağını umut ederek buradan uzaklaştı. Şu aptal başkomiser kendiyile övünür, çünkü bu olayı, herkese mantıklı gelecek biçimde böylece çözmüştür. Kaçan bakıcı için bir yakalama emri çıkartır ve böylece onlar ermiş muradına..."

Bu adam beni az daha delirtecekti. Bir insan, nasıl olur da hem bu kadar hasta, hem de keskin zekâlı olabilirdi? Yoksa onlara böyle şeyler, boş viteste giderken mi öğretiliyordu? Bu mantıklı insandan kaçmak istiyordum, onun bu titiz gerçeklerinden ve gerçekdışılıklarından kaçmak istiyordum, onun bu kâbus gibi, içi yaratık ve şeytanlarla, cinayet ve yok oluşlarla dolu Hieronimus Bosch dünyasından kaçamak istiyordum. Tekerlekli sandalyemi süratle onun önünden sürerek kapıya doğru gittim, amacım, tıpkı Hans gibi kapıyı çarparak açmak ve sonra da Grönland'a ya da en iyisi Acapulco'ya, dünyanın son bulunduğu yere, gerçeğin verdiği sözleri tuttuğu bir gezegene kaçıp gitmekti.

Aklımı kaçırmış gibi, "Artık bunların hiçbirisi önemli değil!" diye bağırdım. "Sladek öldü. Önemli tek olan şey de buydu. Bunu artık kimse değiştiremez!"

Arkamda birinin acıyla bağırdığını duydum. Başımı çevirdim ve omzumun üzerinden Kasimir'in, iki elini göğsünün sol tarafına bastırdığını gördüm. Çizgi dolu yüzü kaskatı kesilmişti. Acı içinde kıvranıyordu ve elindeki sigara yere düştü. Sonra yuvarlanarak dizleri üzerine düştü. Arka plandaki yıldızlı manzaranın önünde, kendisine ilham gelen bir ermiş gibi dua ediyordu sanki. Göğsünü ikiye katlarken, güçlükle nefes alıyordu.

"Şu işe bak! Artık sonum geldi. Ama senin için de korkuyorum, Daniel. Bir parça pislik kadar aptal birisin, evlat. Bırak da şu aptal başkomiser sana bunu söylemiş olsun! Öykünün asıl püf noktasını hâlâ anlayamadın mı? Duvara yapışan Sladek'in başı değildi, tersine, şu sersem Hans'ın başıydı o."

"Ne diyorsunuz siz öyle?"

Transa girmiş gibi, tekerlekli sandalyeyi yine ona doğru götürdüm. Hâlâ dizleri üzerinde duruyordu ve telaşlı hareketlerle paltosunun cebindeki sigara paketini arıyordu, tıpkı her tarafı delik deşik olmasına karşın, kendi programını izlemeye çalışan bir robot gibiydi. Artık çok hızlı konuşuyordu.

"Aman Tanrım, anlayışın gerçekten bu kadar kıt mı? Sladek yalnızca göz önünden yitip gitmek istiyordu, öldü sanılsın istiyordu, hem ölüp, hem de servetine yüz seksen milyon daha katmak istiyordu. Bütün bu numaraları bu yüzden çevirdi. Bunu nasıl ortaya çıkarttık biliyor musun? İşe giren bütün personel, kan gruplarının da belirlendiği bir sağlık testinden geçmek zorundaymış. Hans'ın kan grubu, en az bulunan AB'ymiş. Ayrıca Sladek, yedi ay önce arka dişlerini altın kaplatmış. Otopside, tek bir gram altına bile rastlanmadı. Ve iki gün önce olaylar şöyle gelişti: Hans'a gecenin geç saatlerinde bir randevu verildi. Hans büroya girince, Sladek ve Arnold, diskmen ile vurarak onu bayılttılar. Sonra üzerindeki elbiseleri çıkarttılar ve profesörünkileri giydirdiler. İlk talihsizlik bu sırada oldu. Elbiseler değiştirilirken, hiçbir fark etmeden Hans'ın ajandası masanın altına düştü. Ardından, Henriette sahte kocayı doğru teşhis edemesin diye, ona yakından ateş ettiler. O sersem kadın, içinde bulunduğu histeri ve üzüntü nedeniyle, cesedi yanlış teşhis etti. Cesedin üzerindeki örtüyü biraz araladığımızda, hemen ağlamaya başladı: 'Sana neler yaptılar böyle, zavallı Robertim benim!' Bu kanlı mesaiden sonra, olasılıkla para konusunu konuşmak üzere, Arnold'un hayvanat bahçesinde buluştular. Ancak avcı, susması karşılığında, anlaştıklarından daha fazla para istedi. Yaşlıydı ve kaybedecek pek bir şeyi yoktu. Bu nedenle, Sladek'in onu, bir cinayet zanlısı olarak polisin elinden zor kurtulacağı yönünde uyarmasına karşın, pek yararı olmadı. Arnold yalnızca, milyonları görelim, dedi! Sladek, orada onu da vurdu. Aynı anda, bu işin başından beri aslında kimseye güvenmemesi gerektiği kanısına vardı. Bu yüzden ertesi gün kimseye görünmeden binaya girdi ve suça bulaşan diğer kişileri de yok etti. Böyle olması daha güvenliydi ve kimse ondan kuşulanmazdı, çünkü o zaten ölüydü. Yalnız seni, Daniel, yalnız seni hayatta bıraktı. Nedenini bana söyleyebilir misin acaba?"

Sonunda paketi buldu, içinden bir tane çekip aldı ve büyük güçlük çekerek sigarayı dudaklarına götürdü. Ancak yakmak için yeterli gücü yoktu. Böylece kendini koyuvererek çöktü ve umut dolu süzgülü bakışlarla bana bakmaya başladı. Artık evliya gibi görünmüyordu, tersine yaralanmış ve öldürülmesi için yalvarırcasına bakan bir hayvana benziyordu.

"Hadi evlat, bana anlatabilirsin. Bak, şu polisçilik oyunu hiç umurumda olmadı. İster suçlu olalım ister masum, bu pis kokan dünyada ne önemi var ki? Kabil, Habil'i öldürdü. Karşılığında, kafasına bir işaret kondu

ve biraz yabani otları yolması gerekti. Bugün buna, kendini kanıtlama deniyor. Hayır, ben yalnızca bulmaca çözmek istiyorum, başka bir amacım yok. Çünkü bulmacalar çözüldükten sonra, yaşamıma bir düzen gelecek. En azından kısa bir süre için. Bu nedenle zahmet olmazsa, seni neden bu denli aptalca sevdiğini, şu yüz seksen milyonu neden sana bırakverdiğini, ölmekte olan adama anlat."

"Nasıl?" Şimdi ben de kalp krizi geçirmek üzereydim.

"Ah, sana bunu anlatmadım mı? Özür dilerim, Son zamanlarda her şeyi karıştırıyorum ve en önemli şeyi unutuyorum. Hans'taki dosyaları yok edip, değişik para aklama faaliyetlerinin izlerini yok etmek, Sladek'in pek işine yaramazdı. Çünkü şu ajandanın içinde, şu sırt çantalı kadının çektiği paraların el yazısıyla yazılmış bir listesini bulduk. Paraların nereye gittiği belirtilmemişti, ama her tutarın karşısında, 'Daniel'e' diye bir not vardı. Lütfen söyle bana Daniel, bu gereksiz gizemli oyuna ne gerek vardı, baştan beri başarısızlığa mahkûm olan bu saçmalık da neydi, neden bütün bu vahşi cinayetler, neden bu kan, söyle bana, neden?"

"Bilmiyorum!"

Gözleri sonuna kadar açıldı ve birkaç saniye içinde kıpkırmızı oldu. Sonra dizlerinin üzerinden bana doğru kaydı. Bu sırada hızla nefes alıp veriyordu ve kollarını havada savurarak, havada tutunacak bir yer arıyordu. Başındaki komik şapka uçtu gitti ve gözlerinde öfkenin gözyaşları belirdi. Sonunda bacaklarının üst kısmıyla tekerlekli sandalyenin akü bölümüne çarptı ve durarak dengesini yitirdi, iki eliyle gömleğimin ya-kasma yapıştı ve beni şiddetle sarsmaya başladı. O an, çiğneyerek parçaladığı ve bu nedenle de patlayan şaka sigaralarına benzeyen, ağzındaki sigaranın yanmadığına sevindim doğrusu.

"Neden?" diye bağırdı ve beni gömleğimden, judocular gibi o kadar şiddetli çekti ki, kafamın içi bir hoş oldu ve o an sonumun geldiğini sandım. "Sebebi ne? Bilmek zorundayım! Söyle bana, neden?..."

"Bilmiyorum" diye ateş püskürdüm. "Allah kahretsin, bilmiyorum işte!"

Birden, sanki efsunlanmış avcılardan biri açık olan pencereden ona bir ok fırlatmış gibi kalakaldı. Nefret ve düş kırıklığı nedeniyle gözleri kor gibi yanıyordu, onun şu pis sigara kokusu, ara sıra çektiği rakı kokusu ve ölü kokan nefesi yüzüme vurdu ve başımı döndürdü. Titriyordu, elleri, başı ve artık işi bitmiş olan bütün vücudu titriyordu. Yutmuş olduğum bir inci tanesini çıkartır gibi, bulmacanın çözümünü ona söyleyeceğimden kesinlikle eminmiş gibi görünüyordu. Sonunda boğazımı yakaladı ve bütün gücüyle beni boğmaya çalıştı.

Parçalanmış sigarayı dudakları arasında bütünüyle patlatıp, tütünler ve filtre, ağız boşluğunda yumuşamış yapraklar gibi dağılırken, "Seni küçük serseri!" diye kükredi. "Seni küçük, kötürüm serseri! Sen, sen..."

Sanki iğne batırılmış gibi Kasimir, birdenbire acı bir çığlık attı. Sonra kısa bir süre daha hızla nefes alıp verip hırıldadı ve kolu beni boğacak gibi yukarıya doğru uzatılmış haldeyken, arkaya düştü.

"Serseri!" diye tıknafesle fısıldadı ve ağzından çamur gibi bir parça tütün ve kâğıt döküldü. Ardından, muhtemelen bulmaca çözmekten yorulmuş olacak ki, gözlerini yavaşça kapadı. Çılgına dönmüş bir halde aşıya, ona doğru baktım. Bulduğum yüksek konumdan bakınca, yaramaz köylü çocuklarının önce hırpaladıkları ve sonra devirdikleri bir korkuluk gibiydi, zaten artık, samandan ve bir paltodan ibaretti.

Aniden beliren bir ışık nedeniyle, birden aklım karıştı. Başımı kaldırdım ve deniz fenerinin gözlem odasında lambanın yakıldığını fark ettim ve onu gördüm. Cam cephedeki kapı eşiğinde durmuş, bir dürbünle beni izliyordu. Uzaktan pek zararlı görünmüyordu, ancak yine de bazı hareketlerinden, onun içinde, nasıl kendi kendini yok etmek isteyen fırtınalar estiğini görebiliyordum. Kendisini fark ettiğimi anlayınca dürbünü indirdi ve bir elini bana sallamaya başladı. Gerçekten de, sanki yunusları çağıran bir sihirbaz rolüyle ortaya çıkmıştı. Bu sihirbazın benden bir şey istediğini açıkça görüyordum. İnsanlar bu çılgın öykü hakkında ne düşünürlerse düşünsünler, boş yere mutluluk ve huzur avına çıkan bütün avcılar, sonunda, efsunlanmış bu gerçek avcıya ulaşıyorlardı. Bu nedenle eli açık davranıp, bu gece ona, baştan beri istediği şeyi verecektim: Kurtuluş.

VII. BÖLÜM

"Başlangıçtan bu yana işitmiş olduğunuz bildiri şudur: Birbirimizi sevelim. Kötünün soyundan olan ve kardeşini boğazlayan Kabil gibi olmayalım. Neden boğazladı onu? Çünkü kendi işleri kötüydü, kardeşinin işleri ise doğru. Kardeşlerim, dünyanın size kin beslemesine şaşmayasınız. Bizler ölümden yaşama geçtiğimizi biliyoruz, çünkü kardeşleri seviyoruz. Sevmeyen insan ölümden kalır. İnsan kardeşine karşı kin besleyen kişi adam öldürendir. Adam öldürenin varlığında ise sonsuz yaşamın barınmadığını bilirsiniz."

I Yuhanna Mektubu 2, Tanrı'nın Çocukları
Sevgi ile Yaşam İlkesinin Bağımlılığı

Kasimir'in cesedine, bir kelebek koleksiyoncusunun tutkulu merakıyla son bir kez daha baktıktan sonra gizlice binanın dışına çıktım. Kafamın içinden, koleksiyona bir tane daha eklendi, yakında tamamlanır diye geçti. Acaba Kasimir bu müthiş bulgularını diğer arkadaşlarına da anlatmış mıdır? Acaba bunları bir kenara

not etmiş, güvendiği insanlarla konuşmuş mudur? Ortadan yok olan biri için bir arama emri çıkartılmış mıydı ki? Duygusuz bürokratların soracağı aptal sorulardı bunlar.

Deniz fenerindeki asansör beni, tıpkı sesi soluğu çıkmayan bir pavyon fedaisinin, kentin saygın kişilerini, ağzım bile açmadan, hiçbir gereksiz açıklama yapmadan içeriye aldığı gibi memnuniyetle içine aldı. Tavandaki spotların loş ışığı altında oturmuş, gördüğüm düşleri anımsamaya başladım, durmadan geçek kişiliğimin filmlerini oynatan, yıkılmak üzere olan sinemaya geri döndüm.

"Cennet ile cehennemin kapıları yan yanadır ve ikisi de birbirinin tıpa tıp aynısıdır. Dünyanın ne kadar büyük olduğunu gördün mü Daniel? İçinde ışık olan kapı hangisi, içinde karanlığın hüküm sürdüğü kapı hangisi acaba?"

Benim bu cehennem düşlerime, bazen açıkça dile getirerek, bazen de hiç değinmeyerek eşlik eden bu sözleri anımsarken, asansörün içini sanki kaim bir sis tabakası kapladı. Benim neden olduğum, beni çevreleyen kötülüğün sisiydi bu. Düşlerimde annemi ve kardeşimi ve ölmelerini önleyebileceğim bütün o insanları görmüştüm. Ancak ben, ışığa giden yolu seçmemiştim, tersine, yaratılışıma uygun olan, içinde yok oluşun bulunduğu başka bir yola girmiştim. Evet, dünyanın ne kadar büyük olduğunu ve karanlığın bulunduğu yerin, benim kalbimden başka bir yer olmadığını görmüştüm. Cennet ile cehennemin kapıları gerçekten de yan yanaydı ve tıpatıp birbirine benziyordu, ancak benim türümde seçilmiş biri, hangisinin doğru kapı olduğunu ayırt edebilirdi.

"Anlattıklarım biraz tuhaf ve bu kutsal toplantı için biraz uygunsuz gelebilir, ancak ben, kolları ve bacakları olmayan birinin bile, eğer gerçekten isterse, kusursuz bir cinayet işleyebileceğinden kesinlikle eminim!"

O sıralar Sladek bu meydan okumayı dile getirdiğinde, bunun yalnızca beni amaçladığını içten içe biliyordum elbette. Aslında benim cinayet planımın, onun acımasız planlarının özü olacağını çok iyi biliyordum. Buna karşın, eninde sonunda kan akacağını duyumsayarak ve umut ederek, her şeyi oluruna bıraktım. Günah işlemenin en önemli iki gizemli sıvısı olan kan ve menî, sonunda ikisini de elde etmiştim işte. Gerçekten, ama gerçekten ben, en büyük günahlara neden olan gizemli oyunlar oynamaya tutkundum, yoksa bulmaca severler için zeki cinayetler işleme meraklısı değildim.

Ancak Habil nerede kalmıştı?

Asansörün kapıları açıldı ve karşıma başka bir düşten sahneler çıktığında hayretten nefesim kesilecekti sanki. Bu yuvarlak mekânın tam ortasında dev bir sunak gibi duran kocaman ayna teleskopun arkasındaki, parça parça camların ardındaki yıldızlı manzara, inanılmaz bir güzellik oluşturuyordu. Binlerce yıldız, koyu mavi gökyüzünde o kadar hayret verici bir netlikte ve ışımaya gücüyle görünüyordu ki, insan kendim ister istemez resimli bir astroloji kitabındaki, parlak bir fotoğrafın içinde duyumsuyordu. Korkulukları bulunmayan terasa çıkan kapılar ardına kadar açık olduğundan bu tuhaf yeri, uzaya fırlatılmaya yarayan bir start alma rampasına benzetiyordu. Kubbeli tavandaki şemsiye açık olduğundan, burası da yıldızlı gökyüzünün müthiş bir görüntüsünü sunuyordu. Yalnızca birkaç yıldızın ışığı, yerdeki masif metal yüzeye yansdığından, içersinin karanlığı ile dışarısının parlaklığı arasındaki karşılık, özellikle görülebiliyordu.

İlk duyduğum sesler, denizin rahatlatıcı şırıltısı ve giderek artan rüzgârın sesi oldu. Tuhaf, şu gecelerin sihirbazı ortalıklarda yoktu. Az önce deniz fenerinde gördüğüm kişi bir hayal miydi yani? Yoksa böylece bana bu kapalı odacıkta bir yer mi ayrılmış oluyordu? Nakil sırasında bayıltıcı iğne kullanmıyorlar mıydı yani?

Bir ses daha duydum. Rüzgâr nedeniyle fenerin her tarafından gıcırtilar, hışırtılar geliyordu ve ben içeriye girerken bu seslere, daha önceden bana tanıdık gelen, ancak nereden geldiği belli olmayan metalik bir gıcırtila daha eklendi. Bu ses, beni izleyen aynadaki adamın çıkarttığı kaba gürültülere benziyordu. Korktum, ama aynı sırada da aslında kimin beni beklediğini bildiğim halde, "Kim var orada?" diye seslendim.

"Elvis!" dedi Sladek, kendine has şakacılığını kanıtlamak istercesine. Sonra, sanki komedi oyunundan bir sahne oynuyorlarmışçasına, ortada bütün heybetiyle duran teleskopun arkasından tıpkı bir sincap gibi, önce profesörün, sonra da Mercedes'in başı görüldü. Şu benim son Mohikanların bana neşeyle gülümserlerken, bu arada bakışlarım dışarıdaki yıldızlara kayıyordu, çünkü bir şey dikkatimi çekmişti. Ve işte yine düş ve gerçek birbirine karıştı. Mavimsi kadifenin içindeki pırlantalar arasında bir tanesinin çok fazla parladığını gördüm, bu da yetmiyormuş gibi, sanki dünyaya yaklaşmak için tam da bu geceyi bekliyormuş gibi, her an biraz daha büyüüp parlaklaşıyordu.

Sladek'in üzerinde sihirbaz frakı yoktu, tam tersine, oldukça sık, bol ve krem renkli, pamuk ipek karışımı bir yazlık elbise vardı. Kumaş biraz yanar dönerdi ve profesör hareket edip tavandaki ışıklar tarafından yakalandığında, bütün varlığı, gözlerimi kamaştıran bir parlaltı yayıyordu. Saçları rüzgârda dalgalanıyordu ve sanki ölümler ülkesinden geri gelmiş, dokunulmazlığı olan biri gibi kutsal nur bütün bedenini sarıyordu. Mercedes'in de üzerine, yaklaşık on sekiz saat önce çıkartarak, içinde bulunan şeyi gözlerimin önüne serdiği aynı beyaz elbise olduğundan, ikisi tam bir çift oluşturuyordu, ikisi de oldukça neşeliydi; son günlerde yaşanan yorucu olayların esamesi yoktu üzerlerinde.

"İnsanın yalnızca bir hayatı vardır," dedi profesör ve ikisi de gizlendikleri teleskopun arkasından çıktılar. "Ancak bazı insanlar iki kez yaşar, Daniel."

"Tayfaların geri kalanı için bunu söylemek zor ama," diyerek söze karıştım.

"Evet, itiraf edeyim, planlarımız baştaki kadar kusursuz değildi doğrusu. Ancak kusursuz bir dünyada kim yaşamak ister ki zaten?"

Tanrım, adam kusursuzluğun saçmalığı hakkında atıp tutarken bile ne kadar kusursuz görünüyordu. Televizyon reklamlarının, pürüzsüz ciltleri, gümüş gibi parlayan saçları, Adonis gibi yüz hatları ve Michelangelo gibi yetenekleri nedeniyle keşfettiği bazı insanların olduğunu kabullenmek zorundayız. İşte bu katil kardeşim o an, artık güzel ile vahşi olan arasındaki farkı iyice öğrenmiş olan şu Afrodit'in arkasında durmuş, sanki Yunan trajedilerindeki yaşlanmış delikanlıları taklit ederek, bütün dünyevi bedenselliklerden kurtulmuş gibi çalım satıyordu.

Sanki boynuma sarılmak ya da alışkın olduğu için yeniden soyunmak için, "Bütün bunları yalnızca senin için yaptık, Daniel," diye atılan Afrodit'i yanındaki Adonis kabaca omzundan tutarak geri çekti.

"Bizi biraz yalnız bırak, tatlım," diye emretti şu diri adam ve bunun üzerine, zaten allak bullak olan kızın yüzü, iyice çığırından çıktı ve deli gibi ağlamaya başladı. Sonra yeniden bir mendil çıkarttı, burnunu sildi ve terası çıktı. Umarım bastığı yere iyi bakar, diye içimden geçirdim, çünkü yanlış bir hareket, Arnold'un son gerçekleştirdiği sökümlerinden sonra faciaya neden olabilirdi. Ancak daha sonra sakinleştim, çünkü onun dışarıda, duvara çok yakın dolaştığını gördüm. Durmadan mendiliyle burnunu siliyor ve o narin cildi yemden, benim gibi tutku dolu Gövdelerin değerini çok iyi bildikleri, müthiş derecede tahrik edici bir manzaraya bürünüyordu.

"Sanırım şu kurnaz başkomiser, nalları dikmeden önce seni bazı konularda aydınlattı," dedi Sladek ve önümde çömeldi. Böylece, ışığın etkisinden kurtularak gizemli bir silüete dönüştü ve yalnızca gözlerinin ağı görünmeye başladı.

"Ama sana ne anlatmış olursa olsun, benim bütün bunları neden yaptığımı açıklayamamıştır."

"En azından bazı tahminlerim var."

"Öyle mi?" Mefisto'nun aptal günahkârlara güldüğü gibi, yorgun bir tavırla güldü. "Eğer şu yok olan milyonları kastediyorsan, seni düş kırıklığına uğratmak zorundayım. Yaşlılık sigortam olarak ayırdığım önemsiz bir miktarın dışındaki paranın kuruşuna bile dokunmadım. Bütün para Acapulco'da senin adına açılan hesaplarda yatıyor."

Aptalca gülme sırası şimdi bana gelmişti. "Sen o paralan güzelce katla ve onları, teker teker ay ışığı vurmayan bir tarafa sok!"

"Biliyorum, biliyorum, senin için paranın pek anlamı yok. Bu konuda oldukça birbirimize benziyoruz. Buna da o kadar şaşmamak gerek, ne de olsa aynı etten ve kandan yaratılmışız."

"Aynı etten ve kandan demişken: Hans'ın kan grubunun çok nadir bulunduğunu biliyor muydun, kardeşim? Senin foyanı bu yolla ortaya çıkardılar."

"Hayır, bunu bilmiyordum. Benim birçok şeyden haberim yoktu. Tıpkı sen gibi. Ben de, kusursuz bir cinayet tasarladığımı sanmıştım."

"Ben de öyle sanmıştım."

Ayağa kalktı, arkasını döndü, ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve içinde, tıpkı mavi bir kâğıda defalarca iğne batırdıktan sonra onu güçlü bir ışığa tutmuşunuz gibi görünen, binlerce yıldız dolu gökyüzüne baktı. Bu muhteşemliğin ortasında, üzerinde tuhaf bir parıltı gördüğümü sandığım, giderek büyüyen ve parlaklaşan gök cismi duruyordu. Bu parıltının neden olduğunu bilmiyordum, ama onun, Gertie'nin sık sık sözünü ettiği göktaşı olduğunu sanıyordum. Hiç kuşku yoktu, giderek yaklaşıyordu ve bir an içimden ciddi olarak, acaba onun kardeşime mi, yoksa bana mı çarpmayı düşündüğünü geçirdim.

İçeriye doğru sıcak bir meltem esti ve karikatürlerde çizilen bir tipin yüksek voltajlı elektrige çarpılmış hali gibi, Sladek'in yeşellerini havalandırdı.

"Hans..." diye rüzgâra doğru fıslıladı. "O buraya giren ilk bakıcılardan biriydi. Zamanla engellilere karşı giderek fanatikleşen yaklaşımı, onu, kafamda bıçtığım role daha yatkın kılıyordu. Ona, dünyanın her yerinde böyle güzel bakımevleri kurmak istediğimi ve bu iş için gerekirse yasadışı şeyler bile yapabileceğimi anlattım. Ancak kendisinin yardımına gereksinimim olduğunu, çünkü bu işlerin büyük bir gizlilik içinde yürütmesi gerektiğini söyledim. Önce şaşkına döndü, ancak hiç taviz vermedim ve onu bu saçmalığın gerekli olduğuna inandırıp sonunda, uluslararası bakımevleri kurma deliliğine kendini iyice kaptırana kadar, kafasının etini yedim. Şu bizim sadık Hans iki yıl boyunca uçakla bütün dünyayı dolaştı ve bir iki saat bile kaldığı her yerde, kabarık hesaplar açtı. Ancak bizim Hans, başta biraz zorlanmış olsa da, zannettiğim kadar aptal değildi. Pekâlâ, Banka işleri konusunda ustalaştıkça, hiçbir şey olmadığı halde, ona uydurduğum palavralara giderek inanmamaya başladı. Artık işi bırakmak istiyordu. Onun da benim kadar bu batağa battığını, işleri yarıda kesmenin hepimizin felaketi olacağını söyleyerek ona baskı yapıyordum. Ancak o sıra, milyonlar bulan dolandırıcılık işi zaten çığırından çıkmıştı. Bankalar bana dünyayı dar ediyor, devlet kurumları giderek gırtlığımıza yapışıyordu. O sırada aklıma, Hans sorununu da ortadan kaldıracak olan şu kusursuz cinayet fikri geldi. İşin asıl püf noktası, cinayeti olabildiğince karmaşık tasarlamaktı."

Mercedes hâlâ tur atmaya devam ediyordu ve kestane kızılı saçları rüzgârda, ipek demetleri gibi savruluyordu. Ağlaması durmuş, sanki bir şey düşünüyor gibiydi. Belki de, daha kötü bir şeyler olmadan, bu lanetli saçmalığı artık kesmenin daha akılcı olduğunu düşünüyordu.

Sladek yeniden bana doğru döndü ve pişman bir halde ayakkaabalarına baktı. "Üzgünüm, Daniel, seni bu pis oyunun içine çekmek istemezdim, ama gerçekleştirmeyi düşündüğüm şey için acilen zeki birine gereksinimim vardı. Çünkü, yalnızca zeki insanların ne yapacaklarını önceden kestirmek olanaklıdır. Aptallar, bir öyle, bir böyle davranırlar ve sonuçta da bombok şeyler yaparlar, bu nedenle böylesi karmaşık bir şey de işe yaramazlar. Bütün bu katliamları yalnızca senin için yaptığımdan, bu planda ana payı sana vermek gibi komik bir şey geldi aklıma. Umarım bana bu yüzden kızgın değilsindir. Her şeyi itiraf ettikten sonra, insan bunlara ancak gülebilir, değil mi?"

"Evet" dedim. "Neredeyse gülmekten öleceğim."

Bıyık altından gülümseyerek, sanki basit bir fıkranın püf noktasını anlayamamış aptalın biriyimşim gibi, elini bana doğru salladı. Sonra pembe çiçekli kravatını gevşetti ve ceketini çıkarttı. Ardından, koltukaltları beline kadar terlemiş olan pahalı gömleği ortaya çıkıttı. Şu çok zeki profesör de, kendini çok huzurlu hissetmiyordu muhtemelen. Ceketini yere ativer-di, teleskopa doğru sendeleyerek gitti ve çevresinde dolanmaya başladı. Ara ara görüş alanımdan çıktı, koca hengamenin ardında gözden yitti ve sonunda yalnızca, çelik kubbe altında yankılanan o kısık sesini duymaya başladım.

"Noel kutlamalarından birkaç gün önce konuyu Mercedes'e açtım. Duyduklarından hemen şok geçirdi, ancak sorunum ne olduğunu bildiğinden, elinden geldiğince bana yardım etmeyi kabul etti. Ama gelecekte daha çok şey öğrenecekti. Ne yazık ki kutlama sırasında geçirdiği şoktan henüz tam olarak kurtulmadığından, ilk karşılaşmanız gözyaşları içinde gerçekleşti. Hans'la da, sen daha buraya gelmeden önce tanışmıştım. Ona, içinde bulunduğumuz sıkıntıdan kurtulmamız için senin yardımcı olacağını söyledim. Bir gözü senin üzerinde olacaktı, ancak senin gizli işler çevirmene de göz yumacaktı. Ama en önemlisi, senin attığın her adımı bana bildirmesi gerekiyordu.

Arnold'u para vaat ederek kandırdım; Gertie'yi de, kendine ait olacak bir astroloji enstitüsü vaadiyle. Şu Hasta'yı da, her hafta getirttiğim sürtükle razı ettim. Kültürlü bir kitap kurdu olan o adamın dış görünüşünün ardında, doymak bilmeyen bir sapık vardı. Onun ifadesini almaları için şu lanet orospulara her hafta gıcır bir binlik veriyordum."

Bu gerçektışı mekânda, bu arada kocaman olan şu gök cismini gören tek kişinin, eğer gerçekten bir gök cismiye tabii, yalnızca ben olduğumu fark ettim. Çünkü, ne kulenin çevresini düşüncelere dalmış olarak turlayan Mercedes, ne de daha küçük çaplı bir daire etrafında turlayan Sladek, bu şeye gözlerinin ucuyla bile bakmıyorlardı. Bu sonuç elbette, benim artık gerçekten aklıma artık yitirmiş olduğumu gösteriyordu ki, bu da, üçümüzün içinde bulunduğu bu durumda hiç önemli değildi. Bu şeyin içindeki parıltı yerini, içinde yer yer karaltılar bulunan, göz kamaştırıcı bir kora bırakmıştı. Sanki bu yıldızın üstünde giderek bir görüntü belirmeye başlamıştı...

Sladek yeniden teleskopun ardında gözden yitti, ancak bu kez hemen diğer taraftan çıkmadı. Günah çıkartmanın en kanlı bölümüne geldiğimiz o an, domuz herif benden gizleniyordu.

"O gece bazı terslikler oldu, Daniel," diyen sesi karanlığın içinde cınladı. "Arnold ve ben, Hans'ı büroda sabırsızlıkla bekliyorduk. Hans içeriye girer girmez, o daha ağzını açama-dan kafasına diskmeni indirdim. Çok tuhaf, yediği darbeyeyle yere yığılırken yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. Sonunun geldiğini önceden duyumsamış olmalıydı. Ardından, üzerine benim giysilerimi giydirdik ve onu vurduk. Bu ana kadar olanları dahice buluyordum, çünkü Hans, benden on beş yaş genç olmasına karşın, beden yapısı ve özellikleri tıpkı benimkiler gibiydi. Sonra para işlerini ayarlamak için Arnold'un evine gittik. Söz konusu olan elli bin Marktı. Ancak içeriye girince Arnold, tuhaf biçimde salaklaştı. İmalı biçimde saçmaladı, misk ökülünün üzerine çıktı ve sanki dünya futbol şampiyonasını kazanmışız gibi çocukça hareketler yapmaya başladı. Sonunda ona parayı vermeye çalıştığımda, benimle alay etti ve bana, bu miktarın başlangıç için fena sayıldığını, ancak gelecekte bunun yüz katını beklediğini söyledi. Sadık hizmetlerinin karşılığında kendisine sadaka verildiği düşüncesindeydi. Sonra yine deli gibi gülmeye başladığı an, bu orospu çocuğunun ömür boyu başıma bela olacağını anladım. Sonra elime tüfeği aldım ve onu da vurdum.

Ertesi gün, ben burada gizlenip polisin araştırmalarını uzaktan izlerken, o kadar emek verip hazırladığım planımın ulaştığı noktanın ne denli ahmakça olduğunu anladım. Yaptığım asıl hata, konuyla hiç ilgisi olmayan kişileri bu işe karıştırmaktı. Bunu asla yapmamalıydım, çünkü bu kişiler aracılığıyla benim varlığım ya da sağ olduğum her zaman bilinecekti. Günün birinde, ya şu sigara düşmanı başkomisere öterek ya da vicdanları rahatsız ettiği için, benim sırrımı ele vereceklerini çok iyi biliyordum. Böylece bu konuya bir son vermek istedim. Akşamleyin gözlemevinde buluşmak üzere Gertie ile sözleştim ve ondan, YR ile Edi'yi de beraberinde getirmesini istedim. Daha önceden de, Hasta'nın yanına uğrayıp, Nazi dosyaları ile masal kitaplarını değiştirdim. Bütün malzemeyi bodrum kattaki kalorifer dairesine taşıdık ve kazanda yaktık. Yukarıya çıkınca o yaratık, yine esrarlı imalarda bulunmaya başladı. Ancak bu kez serin kanlı hareket ettim ve bir bahane uydurarak onu rafların arasına çağırdım, orada boğdum. Şöyle bir düşündüğümde, büyük bir keyifle öldürdüğüm tek kişi, şu Hasta'ydı. Ağır ağır onun gırtlığını sıktığım sırada, yaşamının en büyük sürpriziymiş gibi çok şaşırmıştı!

Sonra kimseye görünmeden gözlemevine gittim. Bir daire etrafında toplanmış olan Gertie, YR ve Edi, acınacak haldeydiler. Dahası, sanki doktor amcanın çok yakında onları bütün acılarından kurtaracağım

sezmişlercesine, küçük çocuklar gibi el ele bile tutuşmuşlardı. Gertie çalışıyormuş olmalıydı ki, hâlâ başında şu elektronik kalem düzeneği bulunuyordu. Muhtemelen bu öykünün böylesi kanlı bitmesinden dolayı polise konuşacağını söylemek üzere ağzını açtı. Ancak gereksiz konuşmalarla tüketecek zamanım yoktu. Onun kafasındaki o şeyi çekerek, gırtlığına sapladım. YR ağzında yine saçma sapan bir şeyler geveleyerek kaçmaya çalıştı. Başına neler geleceğini anlamışa benziyordu. O daha kapıya ulaşmadan önce havayla hakladım. Bu arada ağlama krizine tutulan Edi, bütün vücudu titreyerek odanın içinde koşuşturuyordu. Tuhaf, daha önce onu ağlarken hiç görmemiştım. Ancak gözyaşlarıyla da harcayacak zamanım yoktu. Elimde herhangi bir araç olmadığından, onun ölümü oldukça sevimsiz oldu. Bu arada ben, delirmişçesine koşuşturuyordum ve Edi'nin üzerine çıktığımda, yaptıklarımın inanılmaz görüntüsünün bilincine vardım. Yaptıklarımın pişman değildim, ancak kafamda zekice kurduğum kusursuz cinayet fikrinden ne kadar uzaklaştığımı görmek, içimi sıplatmıştı. Artık bu konuda ne yapabiliirdim ki, sevgili Daniel? Belki de her şey, tıpkı hayatta olduğu gibi, adice son bulabilirdi. Dahası, utancımın bütün bu aşırı duygularımı sana bile anlatmak istedim. Ancak sen bu arada kuşlanmış ve kendi başına dedektiflik oynama başlamıştın. Seni izlemeye başladım ve sık sık, gölge gibi seni izlemekten vazgeçip, sana her şeyi anlatmayı düşündüm. Ancak son anda yürekliğimi yitirdim ve kaçtım. Bütün gece bir hayalet gibi karanlık koridorlarda, tıpkı taşlanmış bir ormanda, ormanın bir zamanlar yemyeşil ve kendisinin de canlı olduğunu anımsayıp acı çeken efsunlu bir avcı gibi dolaştım. Durmadan kendime şunu söylüyordum: Ben artık mahvoldum! Ben artık mahvoldum! Ben artık mahvoldum!"

Teleskopun arkasından çıkarak, bütün aleti saran dev çatalın arkasından bana baktı. Terden gömleğinin sırlısklam olduğunu gördüm. O paçavra bütünüyle vücuduna yapışmıştı. Daha biraz önce düzgün taralı bulunan saçları, kasırgaya uğramış gibi darmadağın olduğundan, onu bir ruh hastasına benzetmişti. Onu dikkatle dinlemiştim ve Kasimir'in seve seve aydınlatmış olmayı isteyeceği, her tarafından kanlar fışkıran bu masalın içindeki bütün gedikler ve belirsizlikler, tıpkı ilk güneş ışıklarıyla birlikte ortadan kalkın sabahın puslu havası gibi ortadan kalkıvermişti. Artık bütün bilinmeyenler aydınlatılmış, yine mantık zafer kazanmıştı -ancak asıl bulmaca henüz çözülmemişti.

"Bu, benim öykümün sonu, Daniel," dedi Sladek ve yaralı askerin düşmana teslim olması gibi, bana doğru aksayarak geldi. Artık bütün gerçeği biliyorsun. Bundan başka gerçek yok. Bütün bu gizemlerin birdenbire, bir dizi iğrençlik biçiminde açığa çıkması biraz düş kırıklığı yaratıyor, öyle değil mi?"

"Belki de. Ancak başını bilmediğim bir öykünün sonu hakkında bir yargıya nasıl varabilirim ki? Milyonlar yürütölmüş, insanlar ölmüş. Pekâlâ. Ancak bütün bu çılgınlığın nedeni neydi?"

"Güzel soru. Ancak bu noktada sana, mantıksal bir açıklama getiremem. Konu aslında benimle ve tabii ki seninle de ilgili, ama esasen benden kaynaklanıyor her şey. En geniş anlamda konunun içinde, deformasyon olayı da var. Çünkü bunlar yalnızca dış görünüşle ilgili değil. Hepimizin içinde, kardeş katili olma damgası var. Daniel, hepimiz içten içe, altında böyle bir damga taşıyan herkes ile alay ederiz aslında.

Herkes engellidir, hiç farkında olmamalarına karşın, dünyada milyarlarca hasta insan var. Çok komik değil mi, kardeşim? Yolda kolsuz ve bacaksız birini gören bir kişi ya ondan iğrenir ya da kendi kusursuzluğuna sevinip, Tanrı'ya, kendisine böylesi bir yazgı vermediği için şükreder. Ve sonra aynı kişi evine gidip iki yaşındaki kızma tecavüz eder ya da köpeğine işkence eder. Ne dersin? Kusursuzluk ve kusurlu olma, insan bu iki varoluş biçimi arasındaki değişimin ayırımına bir kez varınca, gerçekten özgür kalır ve büyük işler başarır. Örneğin milyonları dolandırıp insanları katledebilir."

Sağ gözkapığındaki tik, yeniden ortaya çıktı. Ancak bu kez yüzünü, sinirlenince ortaya çıkan öfke yerine ter bastı. Girişteki kapı eşiğine kadar sendeleyerek yürüdü, gözlerini kapattı, kollarını iki yana açtı ve serin rüzgâr ile sakinleşmeye çalıştı. Artık tur atmayı bırakmış olan Mercedes, onun ardındaki karanlıkta belirdi, ellerini onun omzuna koydu, onun gibi gözlerini kapattı ve başını ensesine dayadı. Saçları ve elbisesi rüzgârda romantik biçimde dalgalanıyordu. Ay kadar büyük şu parlak ve gizem dolu gök cismi, böylesi seçkin bir poz veren bu güzel, çirkin çiftin üzerinde bütün ihtişamıyla salınıyordu. Ortasındaki parlak bölgede yavaş yavaş, nefis bir kadın siması belirginleşmeye başladı. Bu hayalet yüzün hatları, insanın gördüklerinden kuşkuyla düşeceği şekilde, bir anlığına netleşti ve hemen yine belirginliğini yitirdi. Acımaya başlamalarına karşın gözlerimi, bir türlü bu umut dolu görüntüden alamıyordum. Üzerlerinde kutsal ruh, meleklerin ürettiği rüzgâr tüneli içindeki Sladek ve Mercedes, sonsuza değin birleşmiş gibiydiler.

"Aslında ben, ben değilim, Daniel. Her zaman kendimi gösterdiğim gibi biri değilim ben. Beni ne engelliler, ne onların bazı hastalıkları, ne de konunun toplumsal boyutu ilgilendiriyor. Hasta insanların yazgıları, bir günlük böcekler kadar umurumda ancak. Ama buna karşın ben kendim, yaşamım boyunca bir derdin esiriyim. Benim derdim sensin, Daniel Sladek, kendimi kendisinden sorumlu hissettiğim, grotesk varlığı önceden beri bana en acı suçluluk duygularını yaşatan ve kendimi suçlamama neden olan kardeşim, benim asıl derdim. Ben, yalnızca kardeşimin bir koruyucusuyum. Günümüzde artık insanlar kendilerini pek suçlu hissetmiyorlar, çünkü suç ile olan ilişkilerini bütünüyle yitirmişler, çünkü artık kendilerini ne suçlu, ne de herhangi bir şeyden sorumlu buluyorlar. İnsanların birbirleriyle ilişkisi kopmuş. Öldüklerinde de, sevgili akrabalarına aman maddi bir külfet gelmesin diye, devlet onlara tabut parası verir. İşte dünyaya bunlar oldu, Daniel. Dünyada artık, Tanrı'nın rızasını kazanmak istedikleri için birbirlerine karşı savaşılan Habiller ve

Kabiller yok. Hayır, insanlar artık ya otobanda daha hızlı bir araba kendilerini geçti diye ya da komşusu çimlerini biçmedi diye kendi kardeşlerini öldürüyor. Bunlar cinayet işlemeye ediyor! Ve sana bir şey söyleyeyim mi, bu insanlara hayranım, ben de onlar gibi, sorumluluğu üzerimden atıp çılgın partilerde eğlenerek suçluluk duygusundan kurtulmuş olmayı isterdim. Ancak bu yalnızca bir düşün. Bu ülke bana kapalı. Ben dışarıya atılmış biriyim. Daha çok gençken bunun ayırımına varmışım. İnan ki, keçileri kaçırmama ramak kalmıştı. Daha annem şu lanet olası tarlada seni doğurduğunda, senin, bayramdan bayrama tebrik kartları yollayarak birbirine selam yollayan kardeşlerden biri olmadığın içime doğmuştu. Hayır, yaşamım boyunca senin rahat etmen için çabalamak zorunda kalacağımı biliyordum. Seni teselli etmek, sana güven vermek, senin yaşamını yaşanır ve anlamlı kılmak için çalışacağımı biliyordum. O andan itibaren ve sonsuza değin, seven bir kardeşin bir karikatür figürü olarak kalmaya mahkûm olduğumu biliyordum. Aynı zamanda içimdeki bir güç, bu korkunç fikre karşı koyuyordu. Yaşamımın tadını çıkartmak, modern bir insan olmak, sorumsuz ve engelsiz olmak istiyordum. O küçük çocuk, eskiden annesinin vajinasından, biçimsiz, kanlı bir et parçasını çıkartıp aldığında, bütün bunları duyumsuyordum. Bu yüzden seni kilisenin kapısına bırakarak uzaklaştım. Çocuk sorunlarını insanlar bu kadar rahat çözünmeyebiliyordu işte. Ancak ne yazık ki bir çocuk olarak kalmadım, yetişkin oldum, Daniel. Aklıma sık sık ve zorunlu olarak, hareketsizliğin cehenneminde bir yaşam süren, bir erkeğin yaşamındaki en önemli deneyimlere ancak televizyonda gördükleriyle ya da her zaman hıçkırıkla ve çığlıklar atarak uyandığı düşlerinde gördükleriyle ulaşabilen, Tanrı'nın soytarısı lanet bir Gövde olan benim o zavallı kardeşim geliyordu. Daniel, senin çektiğin acılar, tıpkı asit gibi beynimi kemiriyor ve giderek yok ediyordu. Seni ve senin acı yazgını araştırmaktan başka doğru dürüst hiçbir iş yapamayan, görünmeyen bir Gövde olmuştum. Aynı zamanda ruhumda, bir türlü uzlaşmak bilmeyen iki karşıt uç oluşmuştu. Bir yandan senin emin ellerde olduğunu, kendi durumuna artık alıştığını ve benim desteğime gereksinimin olmadığını düşünüyordum. Öte yandan da, içimdeki suçluluk duygusu, her gün her gece, senin çektiğin acılara bir çare bulabilmek düşüncesiyle yanıp kavruluyordum. Daha genç bir adamken, Daniel, dışardan kimsenin ayırımına varamadığı, kendi içimde, yüreğimin karanlıklarında bir deli olmuştum. Ve bana yalnızca kötürüm bir kardeş ile şu aptal oyuncağı bırakmış olan annemize lanet ettim."

Gözlerini açtı ve onların gözyaşına boğulduklarını gördüm. Elini pantolonunun cebine soktu ve yumruk büyüklüğündeki küreyi çıkarttı. Onun bu şeyi benden ne zaman aşırıldığını hiç fark etmemiştim bile. Ve bu psikopatın, ben uyurken bazı geceler odama girip dolaşmış olduğu düşüncesi, midemi bulandırmıştı. Bu gizli ziyaretleri sırasında başka ne haltlar karıştırmıştı acaba? Sessizce durup beni mi izlemişti? Yoksa kendi kendine, dünyanın durumu hakkında mı konuşmuştu? Aman Tanrım!

Elindeki küreyi ekvator çizgisinden ikiye ayırdı ve kaygıyla, içlerine nefis biçimde boyanmış bulunan, bir kuzey gökküresine, bir güney gökküresine baktı. Gözlerinden boşanan yaşlar, uzay boşluğuna damlamaya başladı. Şu saygıdeğer biraz ara verdi ve bakışları, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi elindeki kutsal emanete daldı. Sonra yavaşça başını kaldırdı ve hıçkırarak bana baktı.

"Bambaşka bir insan olmak istiyordum, Daniel. Daha on beş yaşındayken dahi bir bilim adamı olmayı kafaya koyup, dismeli araştırmaları yapan ve durmadan yeni tedavi yöntemleri geliştiren hırslı biri olmayı istememişim. Sahte pozlara bürünüp, tek uzman imajı vermek zorunda olmadan, kötürümler üzerinde çalışanların, şu aptal Albert Schweitzer'in gönüllü hizmetkarları olmadıklarını kanıtlamaya çalışan sersemin teki olmak istemiyordum, tam tersine, senin ve benim gibi profesyonellerin, çetin birer ceviz olduğunu göstermek istiyordum. Ben, Tanrım ben uçmak istiyordum Daniel, bu uzay boşluğunda kendi ellerimle, tıpkı sırtına roketlerini yükleyip, kimseye hesap vermek zorunda kalmayacağı, görev, suç, bağ gibi her şeyden kurtuluncaya kadar uzay gemisinden giderek uzaklaşan bir astronot gibi uçmak istiyordum. Ancak değişmek zorunda kaldım, bugün olduğum yere ulaşabilmek için, kendimi çok zorlamam gerekti. Aile kurmak istediğim halde evlendim. Sanki Las Vegas'taki bir genelevde satışa çıkacakmış gibi her gün bana, şu elbisenin mi yoksa bu elbisenin mi üzerinde daha güzel durduğunu sorup duran, aptal aptal konuşan, şu pis kokan krem ve sıvılarla tıpkı tuzlu balık gibi her yanını yağlayan karımdan nefret ediyorum. Giydikleri şeylerle çıktıkları tatillerin bedelleri her yıl bana lanet bir BMW fiyatına patlayan ve yakında bir halt olacaklarını sanan şu sümüksülüklerden ve ancak İsa'dan sonra 2010 yılında durulacak olan şımarık çocuklarımdan nefret ediyorum. Bir burjuva hapishanesi olan villamdan, özellikle de güzel havalarda insanın içine baygınlık getiren katlanmak zorunda olduğum ayın benzeri telaşları, mütevazı biçimde yalnızca 'dışarıda yemek' olarak adlandırmaktan nefret ediyorum. Riyakârlığın acıklı bir komedisi ve mekanik bir hırstan oluşan bütün şu umarsız yaşamımdan nefret ediyorum, artık yitirmiş olduğum yüzüme kalın boyayla sağlıklı bir ifade kazandıran, ancak ruhsuz bir maske oluşturmaktan öteye gidemeyen mesleğimden nefret ediyorum ve şu dışarıdaki kötürüm varlıkları, pijamalı zebralar gibi pazarlamak isteyen yitik dünya görüşümden nefret ediyorum. Kendini talihsiz bir olayın içine iten, mutsuz olan kendimden nefret ediyorum.

"Ancak hayatta, mutlu olmaktan daha önemli olan şeyler de vardır derler. Kendimi suçladığım o günler artmaya başladığında, engelli bir kardeşi olan en iyi ağabey olmaya karar verdim. Mesleğimde dev adımlarla ilerlememin yanı sıra, seni uzaktan izliyor, düzenli aralıklarla oturduğün evinin önünde nöbet tutuyordum. Ya da senin geçmişin hakkında gizemli bilgiler veren şu komik mektupları polise yolluyordum. Senin nereden geldiğini, annenin kim olduğunu bilmeni istiyordum. Ancak sonra korkmaya başladım, çünkü böylece benim

kim olduğum ortaya çıkabilirdi. Çok tuhaftı doğrusu. Bütün yaşamımı senin uğruna harcamış ve kendi benliğimi kararttığım halde, görünmeyen bir güç gibi seni izleyip yazgını uzaktan kontrol etme düşüncesi beni perişan etti. Ama yaşamdaki her şey gibi, çılgınlık da zamanla sıkıcı olabilir, Daniel, bırak da sana bunu bu alanda deneyimli olan biri söylemiş olsun. Deli olan, ara sıra yeni bir şeyler akıl edemeyen, dünyadaki en uyuşuk insandır. Ortopedik birtakım ıvır zıvırlarla ya da temiz bir yuva atmosferiyle seni çok daha iyi bir duruma getirebilmek için, bu arada oturup bütün kaynakları okudum. Kardeşimi bu sonsuz lanetten kurtarabileceğim elle tutulur bir şey yoktu gerçekte. Bunu öğrendikten sonra içimdeki suçluluk duygusu ve senin yazgına sapıkça ortak olma tutkum iyice arttı ve kendimi, sanki bütün vücudumu, zehirli bıçaklarla oyulan açık yaralar sarmış gibi hissetmeye başladım.

"Günün birinde aklıma müthiş bir şey gelene kadar. Daniel kendini, hareket edemeyen ancak her şey kadir olan bir Tanrı'ya dönüştürmeyi başarabilse, her şey ne kadar farklı olurdu, diye geçirdim içimden. Onun dileyeceği bir dilekle, bu dileğinin anında gerçek olmasıyla, durmadan kendimi yiyip bitirmem, uykusuz geçen geceler birdenbire sona erebilirdi. Daniel dağlara tırmanabilmeli, denizlere dalabilmeliydi, evlenip çocukları olabilmeliydi, dostlarını evine davet edebilmeliydi, ne bileyim, uzayda kendine bir yer filan kiralayıp uzaya gidebilmeliydi, en azından sağlıklı bir insanın yaşayabildiği ve yapabildiği her şeyi yapabilmeliydi. Ancak günümüzde insan nasıl Tanrı olabiliirdi, diye düşünüyordum."

"Parayla," diye yanıtladım onu. "Düşünemeyeceğin kadar çok parayla."

Yüksek sesle bir kahkaha attı ve üzerine beton yığını gibi çöken kasavet bir anlığına yok oldu. O zamana kadar onu kollarıyla sarıp, konuştuklarımızı yarı merhametle, yarı somurtuk dinleyen Mercedes'i kaba bir hareketle üzerinden silkti. O da, bu adamın artık kurtarılamayacağını biliyordu, ancak yine de onun deliliklerine katılıyor, bunlara inanıyor ve kendini, kötü yazgısına koşarak giden uysal bir kurbanlık koyun konumuna sokuyordu. Bu nedenle bu olağanüstü kadın ile bu deli adamı, acı sona ulaşınca kadar birbirine bağlayan şeyin, gerçek aşk olduğuna karar verdim.

Sevgilisinin bu kaba hareketinden alınmış olacak, arkasını dönerek terasa doğru bir adım attı. Yıldızlara doğru bakmasına karşın, bu arada dev bir boyuta ulaşan ve tıpkı yanan bir magnezyum kütlesi gibi ışıklar saçan gök cismini sanki göremiyordu. Onun içindeki o gizemli peri güzelliği dudaklarım kıpırdatırken, söyledikleri duyulmuyordu.

"Doğru!" diye bağırdı Sladek, sanki yaratıcısıyla göz göze gelmiş gibi. "Yalnızca büyük paralarla engelli halinden kurtulabilirsin sen, Daniel. Bir isteğin var mı diye gözünün içine bakacak yüzlerce hizmetkar sana yaltaklanacak. Saraylarda oturacak ve özel uçağınla canın ne zaman isterse dünyanın en gizemli cennetlerine uçabileceksin. Harika değil mi? Porsche ya da Jaguar'a özel arabalar yaptırabilir, onları sırf senin için kapatılmış olan caddelerde sürebilirsin. Ya da Mercedes gibi fıstıkları düzebilir, canın sıkılınca başından atıverirsin. Mıhraceler gibi ihtişamlı partiler verip, sarhoş olunca altın kaplamalı balkondan aşağıya konuklarının üzerine işeyebilirsin. Bunu yaptığın için sana daha da yaltaklanacaklardır dostum, emin ol. Şu pis ahlakçıların hepsi de yanılmış. Parayla gerçekten de bütün sorunlar çözülebiliyor! Bir zamanlar düşlediğin her şeye sahip olabilirsin, Daniel. Uyuşturucu, seks, saygınlık, mal, canın ne isterse. Çünkü sen bugünden itibaren bir Tanrısın!"

Öyle şiddetle titremeye başladı ki, elindeki küre, metal zeminin üzerine büyük bir gürültüyle düştü. Sağ gözündeki tik bütün yüzüne yayıldığından, yüzünün dış görünümü, paraşütçünün rüzgârla kat kat olan yüzüne benzemeye başladı. Yine ağlıyordu, ancak bu kez ümitsizlikten ağlamıyordu, tersine huzurdan, şiddetle patlayarak açığa çıkmış olan çılgınlığından ağlıyordu. Şaşkınlıktan başımı sallıyordum. Bu manyak herif benim ağabeyim miydi yani? Hiç de bana benzemiyor.

"Ve ben de seninle geleceğim, Daniel!" diye bağırdı profesör ve bütün vücudu spastik kasılmalar geçirmeye başladı. "Şu berbat yaşamımı artık arımda bırakıp, senin peşinden Acapulco'ya, Bermudalara, sen nereye istersen oraya geleceğim. Bana engel olabilecek hiçbir şey yok. Özgürlük ve bütün dileklerin her zaman kabul edileceği ilan edildi, kardeşim. Artık, American Express kartı düşkünün karım yok, kendi babalarım sersemin biri olarak gören, kuaförlerinin ibnesini de peygamber gibi gören, hiçbir şeyden memnun olmayan çocuklarım da yok artık. Sıra dışı bir isim bulmak zorunda olacağınız bir köpek yok, zayıflama merkezi stresi yok, saçma sapan gizlilikler yok, yakın çevrende, insanın dünyasını karartan hasta insanlar da yok. Ne suçluluk duygusu, ne sorumluluk, ne de yalan var artık Daniel, sen kabul edersen eğer yalnızca bir ikimiz, kardeş kardeşe, tıpkı Habil ile Kabil gibi varız artık. Sonunda acılar son bulacak ve ikimizin kaynaşması gerçekleşecek. Bundan böyle ikimiz birlikte görevlerin unutulmuşluk evreninde uçacağız. Yeni bir başlangıç yapmak için hiç kimseye ihtiyacımız yok bizim. İkimiz de altına bir çizgi çekip, geçmişimizi unutacağız. Yani, ben bunu yaptım bile. Ben öldüm ve yeniden doğdum. Yaşama yeni baştan başlıyorum. Kimseye ihtiyacım yok. Bak, ona bile yok..."

Şimşek hızıyla arkasını döndü, Mercedes'i arkasından yakaladı ve bütün gücüyle onu terasın dışına itti. Kız çılgınlık atarak yere düştü, bir kez yuvarlandı, bedeninin yarısı uçurumdan aşağı sarkana kadar, terasın kenarına doğru kaydı. Korku içinde elleriyle tutunacak bir yer arayıp bacaklarını hızla sallayarak, bu umutsuz durumda denge kurmaya çalıştı. Ancak artık çok geçti. Bir an, üzerindeki beyaz giysisiyle, rüzgârın savurduğu bir kâğıt parçası gibi, aerodinamiğin açıklanamaz yasaları gereği, bir o yana, bir bu yana

çarpmaya başladı. Sonra umarsızca çırpındı ve son bir kez kendini yukarıya doğru atmaya çalıştı, ardından elleri terasın kenarından kaydı ve acı bir çığlık atarak boşluğa düştü.

Çığlıkları içinde yankılanırken, yaşamımda ilk kez kollarımla bacaklarımın olmadığını unuttum. Bütün bu yaşadıklarımı sanki yeni uyandığım bir kâbusta görmüşüm gibi, düşsel uzuvlarıma hareket emri vererek, şu vahşi yaratığın üzerine atlayarak, onu omuzlarından tutup, aynı biçimde terasın kenarını itip, onu, şu hasretle beklediği uçuş biletini eline vermeyi istedim. Ama o da ne, ne kadar korkunç bir şey, verdiğim hareket emri sinirlerin labirentinde şaşkına döndü, kilitli olan kapıları bir bir çaldı, karanlık kanallar içinde yolunu yitirdi, ne bir kola ne de bir bacağa ulaşamadığından, sonunda şaşkınlık içinde yok oldu. Bu bir düş değildi. Gövde, tıpkı bundan böyle lanet gecelerde ürkünç bir hayalet gibi, genç ve kanlar içinde yanımda yatacak olan şu kadının somut olarak aşağıya düştüğü kadar gerçektir.

Bu nedenle avazım çıktığı kadar bağırdım. Bedenimden, ağır yaralı Godzilla'nın gırtlığından çıkan uluma sesleri gibi sesler çıktı, çelik ve cam duvarlara çarparak uzunca süre yankılandı. Onun, kendinin ve benim kutsal zevk insanımızı, bir sihir numarasının çabukluğuyla ikimizin de yaşamından silmesine hâlâ inanmıyordum. Mercedes'in, derin sevgi konusunda söylediği sözler bir anda aklımdan geçti. Evet, bu kadın için duyumsadığım şey, derin sevgiydi, zorunlu koşullar altında gerçekleşen düşüncümüz sırasında benden nefret etmiş ya da acıdığı için bana katlanmış olması hiç umurumda değildi.

Gitti. Yoktu artık. Sonsuza değin yitip gitmişti. Acaba günün birinde cesedi, pataloglar tükenmez kalem batırıp ölüm anını tespit edebilsinler diye denizden şişmiş ve insana benzeyen bir nesne olarak çıkartılabilecek miydi? Yoksa etçil balıklar onu ısırp kemirdikten sonra, bu güzel ziyafet için Neptün'e şükür mü edeceklerdi? Tuhaf bir balıkçı mahzunluğuna bürünerek, onun o olağanüstü güzelliğinin ayırımına varacaklar mıydı acaba ya da onu yemeye başlamadan önce bir dakikalık saygı duruşuna geçecekler miydi? Ancak ben ağlıyordum, bütün feneri zangırdatarak bağıırıyordum. Ağlıyordum, her şeyden çok sevdiğim Mercedes için ağlıyordum; bir olduğumuz, ancak sonsuz gibi olan anlar için ağlıyordum.

"Seni kalpsiz domuz!" diye bağırdım. "Seni Tanrının cezası domuz! Gözünü kan bürümüş yaratık!" Sonra da kumanda borusunu üfleyerek ona doğru yöneldim. Aramızda yaklaşık on metrelik bir uzaklık vardı ve hareket ettiğim sırada, birdenbire ortaya çıkan bu durum karşısında ne yapmam gerektiğini anlamıştım...

Profesör Sladek bakışlarını, artık üzerinde Mercedes'in bulunmadığı ve ünlü bir yağlı boya tabloya asit dökülerek suikast yapılmış gibi çirkin görünen terastan bana doğru çevirdi ve kollarını iki yana açtı. Olasılıkla ben ona varır varmaz beni kucaklamak istiyordu. Artık bütününüyle düşte görülen birine benzemişti ve sanki bu arada gümüş tozuna bulanmış gibi tuhaf biçimde parlıyordu. Ve, kendi acı sonuna gülme boğulacak olan biri gibi sahte bir gülüşle gülüyordu.

Ben ona doğru ilerlerken, "Yalnızca biz ikimiz, Daniel!" diyordu çılgın adam. "İkimiz Acapulco'da, sıcak güneş altında soğuk içkiler içip, halsiz kalana kadar karı düzeriz! Evet, buna ne dersin bakalım? Ah kardeşim, asıl şimdi birbirimizden ayrılmaz olduk artık. Bizimkisi gibi bir ilişkinin yanında evlilik hiç kalır..."

Kumanda borusunu ağızımdan çıkartarak, kendimi, tekerlekli sandalyenin sol koluna monte edilmiş olan, beyaz dört köşe plastik düşmanın bulunduğu yana doğru bıraktım. Şu atış meraklısı iyi yürekli Thaddäus, sonunda iyi bir amaç için işe yaramıştı işte. Tekerlekle hemen hızla dönmeye başladı, motordan, iğrenç bir koku eşliğinden siyah dumanlar çıkmaya başladı. Tekerlekli sandalye kısa bir süre şaha kalktı, sanki kişneyerek son sürat öne doğru atıldı. Evet, birkaç saniye sonra ölecektim, ancak yanımda onu da cehenneme götürecektim. Bu düşünce bana sonsuz bir teselli oldu.

Tekerlekli sandalye ona çapıp yere düşürdüğünde, hâlâ neler olduğunu anlamıyor gibiydi. Bunun yerine, sanki bir el becerisi oyununda saçmalamış gibi, yine aptalca gülüyordu. O, omuzları üzerinde yerde yüksek sesler çıkartarak kayarken, ben de, ölüm anma geldiğim için nefes nefese kaldığım bu inanılmaz konumda, terasın kıyısına kadar sürüklendik.

Turbo aracımın tekerlekleri, bir zamanlar üzerine korkulukların takılı olduğu, yerdeki demir kazıklara çarptı ve aynı anda hem motor hem de akü ruhunu teslim etti. Çarpmanın etkisiyle tekerlekli sandalye öne doğru kaydıldı, üzerindeki bütün yüküyle birlikte aşağıdaki uçuruma devrilecekmiş gibi oldu. Ancak sonra yeniden arkaya doğru kaykılarak, tıpkı kendi osuruğu içinde boğulan yaşlı bir adam gibi sesler ve pis kokular çıkarttı. Bu ani duruş nedeniyle Sladek iyice sarsıldı, üzerimden kaydı, ancak son anda tekerleklerle tutundu.

Tekerlekler onun ağırlığı nedeniyle yine hareket etmeye başladı ve aşağıdaki köpük içinde olan denizin üzerinde, yeniden dikilmeye başladı. Buna karşın Sladek kendini yukarıya çekti ve gülümseyerek bana baktı.

"Allah kahretsin, kardeşim, ne zaman şöyle biraz rahat etmeye kalkışsak hep araya bir şey giriyor. Bir dahaki sefere, hiçbir aksaklık çıkmaması için daha iyi bir plan yapalım. Eee, aptalca bir sorum var: Acaba tekerlekli sandalyenin tesadüfen geri vitesi var mı?"

Ellerinin lastik tekerleklerden kaydığını ve gevşediğini gördüm. Bütün gücüyle kendini yukarıya çekmeye çalışırken, harcadığı büyük güç nedeniyle titremeye başladı. Demek ki görüldüğü kadar sportif değilmiş, içinde bulunduğu bütün güç duruma karşın suratını, sanki burada bir tür şaka olimpiyatı düzenliyormuşuz gibi, yumuşak bir alaylı gülüş kapladı. Aynı sırada, çılgınca gülen bu suratın ardında, artık olayların değiştirilemeyeceğinin ilk gizli işaretlerini, güneşli sonbahar günlerine karşın soğuk kış günlerinin yaklaşmakta olduğu görüyordum.

Başımı yukarıya kaldırarak, parlak merkezinde hâlâ buz kraliçesinin yüzünün salındığı, mamut büyüklüğündeki yıldız baktım. Bu çapraşık durum için ondan bir dilekte bulunarak, ya bu olayları onaylamasını ya da yargılamasını istedim. Olasılıkla karmaşık düş gücümün bir eseri olan o parlak şey, bu arada parlaklığını yitirmeye başlamıştı. Yavaş yavaş sönükleşiyordu. O hayalet yüzün çizileri, giderek ardındaki beyazlığın içinde yok oluyordu. Annemiz bizden uzaklaşıyordu, günahkâr oğulları hakkında herhangi bir yargıda bulunmadan gidiyordu. Yalnızca ruhsuz bir otomat gibi dudakları durmadan kırıyordu ve bir şeyler söylüyordu. Ancak ben onun söylediklerini duyamıyordum, ayrıca ışığın dilini anlayamayacak kadar da karanlığın içine gömülmüştüm. Bu dili yitirivermiş-tim işte. Böylece o yıldız giderek silikleşti, bize doğru dikkatle bakan o hayali surat, giderek gerçek bir gök cismine dönüştü. Belki de o gerçekten, tıpkı atmosferde belli bir süre yol aldıktan sonra son anda denize doğru yön değiştirerek, yavaş yavaş ufukta gözden yiten bir kuyruklu yıldız gibi dünyayı sıyrarak geçen bir göktaşydı.

"Hayır, ne yazık ki geri vites yok," dedim ve başımı, hâlâ büyük bir azimle tekerlekli sandalyenin tekerleklerine tutunmaya çalışan Profesöre doğru eğdim. "Ama olsa bile şimdi kullanmazdım, Kabil."

"Kabil mi? Ben de kendimi Habil, seni Kabil sanırdım. İnsan ne kadar da yanıltırmış meğer. Tutkulu bir ateist için oldukça kafa karıştırıcı bir durum bu, kardeşim. Söylesene, cidden bu saçmalığa inanmıyorsun ya."

Hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladı ve yüzündeki şeytanca gülümseme yerini acı çeken bir yüz ifadesine bıraktı. Tekerleğe tutunan elleri giderek aşağıya doğru kayıyordu.

"Elbette inanıyorum!" diye bağırdım ona. "Ben inançlı bir Katoliğim. Şeytana bile inanırım ben!"

"Yoksa ben de şeytan mı oluyorum? Vicdanını bu kadar basit bir yolla rahatlatılabileceğim sanmıyorum. Ama öyle sanıyorum ki, İncil tartışmamız için yanlış bir zaman seçmiş bulunuyoruz. Ancak şu kadarı kesin: İnsan soyu, sevgili Daniel, öylesine kötü huylu urlarla çevrilidir ki, hekimlerin başı bile' bunların içinden iyi ve kötü huylu olanları ayır etmekte zorlanır. Eğer sen Habil isen, benim adım da, Gustav Gans'tır!"

Bir elini bırakarak, tek eliyle tekerlekli sandalyeye asılı kaldı.

"Ama suç her zaman vardır," diye karşılık verdim ona, ancak bunları gerçekte kendime söylüyordum. "Bunu kendi yaşamınla öğrendin sanırım."

"Suç mu? Bu artık yalnızca para dünyasında geçerli olan bir kavram. Her yerde bir anlamsızlık hüküm sürmekte. Sen neden böyle bir absürd biçimde dünyaya geldin ki? Neden ben yaşamımı başka bir absürd biçimde geçirmek zorunda kaldım ki? Ve neden her şey bu kadar absürd biçimde son buldu ki? Bunların yanıtlarını biliyor musun? Ben bilmiyorum. Belki de Papa biliyordur. Ama o da, hep böyle zor tartışmalarda olduğu gibi, yerinde yoktur herhalde."

"Senin işine öyle geliyor değil mi! Akla kararı aynı tencereye atıp gri bir çorba elde edince, kendi işlediğin bütün suçların üzeri kapanıyor nasıl olsa. Sen öyle zannet. Sen insan öldürdün ve bu yüzden suçlu bulundun!"

"Aptallık bu! Anlamsız, hepsi anlamsız bunların. Korkarım konuşmamızı bir başka zamana bırakmak zorundayız, çünkü lanet bir biçimde, yakında denizde banyo yapacağına benziyorum. Ne kötü, tam da kendi entelektüel ufkumu genişletmeye başlamıştım."

"Elveda, kardeşim. Gideceğin yerde, soğuk bir duş için yalvaracaksın!"

"Sana yürekten, yeniden görüşmek üzere demek istiyorum, sevgili Daniel. Allah kahretsin, şu an gerçekten senin yardım eline gereksinimim vardı..."

Şiddetle çırpınmaya ve serbest eliyle tekerleğe tutabilmeye çalıştı. Bulunduğum yerde şiddetle ileri geri sallanarak, tekerlekleri de sallayarak ona karşılık verdim. Elleri giderek gevşedi ve artık korku dolu yüzünde yaşamda kalma çabası görülebiliyordu. Sonunda gücü tükendi ve tekerleklerle veda etti.

Tıpkı bir yarasa gibi açtığı bütün uzuvlarıyla denize doğru olan yolculuğa çıkıp, uçmaya başladığında "Çok anlamsız!" diye bir çığlık attı. "Hiç anlamı yok! Hiç anlamı yok! Hiç anlamı yok! Hiç anlamı yok! Hiç anlamı yok!..."

Attığı çığlıklar giderek zayıflayarak hayaletimsi bir hal aldığı anda, kapkara deniz onu içine alıp yalayıp yutana kadar, o hâlâ derinliğin içindeki beyaz bir nokta gibiydi. Bulunduğum tahtımdan uzun süre daha, onun yeniden dalgaların arasından çıkabileceğinden ve sağ gözünü kırparak haince gülmeye başlayabileceğinden korkarak aşağıdaki dalgalara bakakaldım.

Ne Profesör Robert Sladek ne de Mercedes bulunabildi. Başkomiser de bana gerçekleri anlatmış ve bir araya getirmiş olduğu sanat yapıtlarını ilk önce bana açıklamıştı, ama onun ölümüne kadar gün ışığına çıkartmış olduğu sonuçlar bile, bütün olup bitenlerin sonradan açıklanmasına yetmemişti.

Kasimir, yeri doldurulamayacak biriydi. Özellikle Sladek'in ve aynı biçimde Hans'ın da ölümü ya da ortadan kaybolmaları açığa kavuşturulamayan bilmece olarak dosyalara geçti. Bütün güçlükleri komik bir biçimde tere yağıdan kıl çeker gibi halletmiştim. Bütün öykü, gizemli bir oyun gibi başlamış ve böyle de son bulmuştu.

Kafamdaki bu bakış açısıyla güçlendim ve altı ay sonra -bu arada başka bir yere nakledilmiş ve bedensel durumdan dolayı kötü işlem görmediğim sırada- Henriette Sladek'ten bir hazine kutusu büyüklüğünde bir paket aldım. Ve gerçekten bu paketin içindekilerin gerçek birer hazine değerinde olduklarını gördüm. Çünkü bu paketin içinde bir yığın fotoğraf, günceler, resmi yazıların fotokopileri ve olasılıkla ruhsal bunalımla

geçirilen gecelerde karalanmış notlar bulunuyordu. Fotoğraflar, tam anlamıyla bir nostalji hazinesiydi, evet, bir tür Gövde arkeolojisiydi bunlar. Elbette bunların hepsi de gizlice çekilmişti. Bebek Gövde Maria'nın kollamadayken. Noel ayında Jüpiter'in elinden kirde yiye ve iğrenç görünen Gövde. Dikkatlerini, asıl şamatayı izlemekten çok, bayram yürüyüşünü izleyen Gövde üzerinde toplamış kalabalık. Dondurma yiyen Gövde, alışverişte Gövde, açık havuzun çimleri üzerinde Gövde, kısacası, Gövde'nin bütün yaşamı. İnanılacak gibi değildi, adam benim bütün yaşamımın tam bir belgeselini oluşturmuştu. Fotoğraflarla yapamadıklarını da, tıpkı günün birinde, bir politikacının her anını izleme görevi verilmiş bir casus gibi güncesine yazmıştı. Ancak olasılıkla Sladek, bu işi o kadar da sıkıcı bulmuyormuş. Tam tersine, benim hakkımda erişilmesi olanaklı olan her şeyi titizlikle toplamıştı. Henüz genç biri olsa bile, birinin yaşamını belgeleyecek, aşı kâğıtlarımdan gazete aboneliğine kadar her şey vardı bunların arasında. Ayrıca, bazıları karmaşık ve çılgınca olsa da, Gövde'nin varlığıyla felsefi bir bakış açısıyla da hesaplşan yazılar da vardı.

Ancak bundan daha güzel olanı da vardı. Şu iyi yürekli kadın, özenli bir el yazısıyla yazdığı mektupta, kocasının ölümünden sonra hesapları eline aldığında, onun şu tuhaf arşivini, bölüm bölüm açıklamaya çalıştığını yazıyordu. Bu çılgınlık albümünden, ölen kocasının olasılıkla beni, kardeşi sandığı sonucuna vardığını, ancak bunu bir türlü anlayamadığını yazıyordu. Çünkü o, Sladek'in anne babasını, doğum yerini, dahası doğduğu evi bile biliyormuş. Yine eskiden kalma bazı belge ve fotoğraflar, Sladek'in, doğudan kaçan bir ailenin çocuğu ya da bir yetim olmadığım açıkça kanıtlıyormuş. Birbirleriyle çelişen bu belgeler nedeniyle kadın benden bir açıklama bekliyordu.

Bu denli geniş çaplı bir birikimi okumayı bitirdikten sonra benim bile şaşkınlıktan ağızım açık kaldığından, elbette herhangi bir açıklama yapacak durumda değildim. Bütün bu saçmalıklardan sonra insan nasıl bir sonuca varabilirdi ki? profesörün, "Efsunlanmış Avcılar"ın paralarını yönlendirmesinin yanı sıra, kendi geçmişini de mi yönlendiriyordu yani? Böyle olsa bile, tam olarak hangi geçmişini yönlendirebilirdi? Henriette'ye ayrılmış olan, yani yetenekleri ve çalışkanlığı sayesinde dünya çapında tanınan ve engelliler konusundaki bütün otoriteleri yarı yolda bırakan ortalama bir adamın geçmişini almak gerekiyordu? Yoksa daha çok benimle ilgisi olan, yazgısının dolambaçlı yollarında suç ve esaret dolu olan bir yaşamın geçmişini mi dikkate almak gerekiyordu? Yoksa şu zavallı adam, şu engelliler üzerinde gereğinden fazla çalışırken günün birinde, uğursuz geçmişinde engelli birinin olduğu gibi tuhaf bir düşünceye mi saplanıp kalmıştı? Yoksa yeteneksizliği, psikolojik zayıflığı vs. bir neden dolayısıyla, polisin ortaya çıkartacağı ve nedenlerini yalnızca kendisinin bildiği sahte bir oyun mu sahneye koymuştu?

Bilmiyorum. Bugüne kadar Henriette'nin mektubunu yanıtlayamadım. Ancak her durumda, diktafonuma söylediğim her şey nasıl gerçekse, bu adamın da kaçığın biri olduğu kesindi. Onun bütün düşüncesini, kusursuzluk ile kusurlu olanın belirlediği dikkat çekici. Büyük olasılıkla gerçekten kusursuz insan olmak istiyordu ve yaşamın içinde her gün ayaklarına dolanan çirkinlikler onu öldürecek kadar düş kırıklığına uğratmıştı. Ya da benim yazgımı kendisinininkiyle birleştirerek, yaşamındaki binlerce nevroz olayına dönüştürerek sarsıcı bir dram oluşturmak istemişti. Ancak olanları açıklamak için yapılan bütün çabalar, başarısızlığa mahkûm görünüyor.

Eskiden, deniz fenerinin üzerinde bulunduğumuz ve yeni doğan günün serin rüzgârları yüzüme vurduğunda ve ben, içinde bulunduğum umarsız durumda başka bir şey yapamadığımdan, bir dalgalı denizi, bir yıldızlı gökyüzünü seyre daldığımda, aşağıya düşen ağabeyim için üzölmüştüm. Yalnızca onun için üzölmemiştim. Birden yitirdiklerimden her birinin yokluğunu duyumsamıştım. Anlatmış olduğum herkesin, ama herkesin yokluğunu duyumsamıştım. Dahası şu iğrenç Thäddäus ve Hasta'nın yokluğunu bile duyumsamıştım. Şu "Efsunlanmış Avcılar," yalnızca bir yerin adı olmaktan öte, gerçekten de var olmuştu.

Gökyüzünün maviliği giderek soldu ve yıldızlar, sonunda solgun birer nokta kalana değin parlaklıklarını yitirdiler. Sonunda bunun ardından ufuktan güneş doğdu ve yoğun ışıklarıyla gözlerimi kamaştırdı. Ve tam o sırada içimi sınırsız bir melankoli kapladı, neden olduğunu bilmiyorum ama, Sladek ile, onun bürosunda yaptığımız son konuşmada, yunuslar hakkında söylediklerini anımsadım birden. Açıkça benim gibi olanlarla bu hayvanlar arasında bir karşılaştırma yapmıştı. Bu nedenle, onun Gövde türü olanlara karşı pek ilgi duymadığını iddia etmesi, pek inandırıcı değildi. Tam tersine, onlarla taşkınlık derecesinde ilgilenmiş benziyordu. Bütün çabalarım karşı, onun gereksiz açıklamalarıyla kastettiği, ismi bir türlü aklıma gelmeyen şu televizyon dizisindeki ünlü yunusu da anımsadım. Şimdi birden o yunusun ismini anımsadım. Adı, Flipper'di. Evet, yalnızca bu hayvanın adını gökten inmiş gibi anımsamıyordum, filmin başlangıcındaki şarkının her sözcüğünü de anımsıyordum. Tuhaf, önem verdiğiniz birisi öldüğünde, birdenbire bütün ayrıntıları anımsıyorsunuz.

Gün ağarırken, canım şarkı söylemek istiyordu. Böylece tekerlekli sandalyemde oturmuş, rüzgâr saçlarımın arasından esip, doğmakta olan güneş yüzümü ısıtırken, ben şarkı söylüyordum:

Flipper bizim en iyi dostumuz
Yanımıza gelince neşe buluruz
Şakalar ve harika numaralar yapar
Hepimizi mutluluğa boğar

Hep sesleniriz: Flipper, Flipper
Az sonra ortaya çıkar
Herkes tanır bu akıllı yunusu
Biz onu çok severiz, Flipper, Flipper
Bütün çocukların dostu
Büyükler de ona bayılır
Çok severler onu.

Açıklama ve Teşekkür

Yazar, bu kitabı yazdığı sırada, Almanya'daki hiçbir bedensel ve ruhsal engelli kuruluşunda, kitapta geçen türden ya da benzeri olaylara rastlamadığının vurgulanmasına özel önem vermektedir. "Efsunlanmış Avcılar" adlı bakımevi ve kişileri bütünüyle, yazarın tarafından bulunmuş ve dramatik kurgu gereği kurmaca olarak oluşturulmuştur.

Korsakow sendromuyla ilgili bölümleri yazar, Oliver Sachs'ın Karısı ile Şapkayı Ayırt Edemeyen Adam (Der Mann, der seine Frau mit einem Hut verwechselte) adlı yapıttaki açıklamalardan almıştır. Bu kitabın içindeki bazı tümcelerin alınması, Rowohlt Yayınevi'nin izniyle gerçekleşmiştir.

Yazar, kitaptaki yıldız falıyla ilgili bölümleri yazan Bay Jörg Wichmann'a teşekkürü borç bilir. Bu bölümlerdeki, yıllar ve benzeri ayrıntıları anlatan bazı tümceler, kurgusal zorunluluklardan dolayı az da olsa değiştirilmiş ya da farklı rakamlarla belirtilmiştir. Doğaldır ki astroloji, bir insanın ne zaman öleceğini önceden bilemez. Bu tür müdahaleler, bu konuda yardımcı olan kişiden değil, bütünüyle yazardan kaynaklanmaktadır.

* 30'lu ve 40'lı yıllarda Almanya'da etkili olmuş bir film şirketi (Ç.N.).

* Beyinsiz doğum (Ç.N.).

** Damak-dudak yarığı (Ç.N.).

* Derinlik korkusu (Ç.N.).

* Ömrü bir gün süren böcekler (Ç.N.).

Akif Pirincci _ Gövde

www.kitapsevenler.com

Merhabalar

Buraya Yükleğim e-kitaplar Aşağıda Adı Geçen Kanuna İstinaden

Görme Özürlüler İçin Hazırlanmıştır

Ekran Okuyucu, Braille 'n Speak Sayesinde Bu Kitapları Dinliyoruz

Amacım Yayın Evlerine Zarar Vermek Değildir

Bu e-kitaplar Normal Kitapların Yerini Tutmayacağından

Kitapları Beyenipte Engelli Olmayan Arkadaşlar Sadece Kitap Hakkında Fikir Sahibi Olduğunda

Aşağıda Adı Geçen Yayın Evi, Sahafılar, Kütüphane, ve Kitapçılardan Temin Edebilirler

Bu Kitaplarda Hiç Bir Maddi Çıkarım Yoktur Böyle Bir Şeyide Düşünmem

Bu e-kitaplar Kanunen Hiç Bir Şekilde Ticari Amaçlı Kullanılamaz

Bilgi Paylaştıkça Çoğalır

Yaşar Mutlu

Not: 5846 Sayılı Kanunun "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler " bölümünde yeralan "EK MADDE 11. - Ders

kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim

ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir

engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü

bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi

kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail

alfabesi ve benzeri 87matlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan

gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde

satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca bu nüshalar

üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması

ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur." maddesine istinaden web sitesinde deneme yayınına

geçilmiştir.

T.C.Kültür ve Turizm Bakanlığı Bilgi İşlem ve Otomasyon Dairesi Başkanlığı

Ankara

Not bu kitaplar Görme engelliler için taranmış ve düzenlenmiştir.

Akif Pirincci _ Gövde